

DETEKTYVŲ SERIJA

FROSTO dvikova

Rodney David Wingfield

Rodney David Wingfield

FROSTO dvikova

DETEKTYVAS

Iš anglų kalbos vertė Vidas Morkūnas

BRIEDIS
VILNIUS
2016

UDK 821.111-31
Vi206

Versta iš:
R. D. Wingfield *A Killing Frost*
UK: Corgi Books, 2008

ISSN 2351-7360
ISBN 978-9955-26-543-6

FROSTO dvikova

Skiriu Bufei. Iš visos širdies.

PROLOGAS

Akinamai tvykstelėjusio žaibo šviesoje juodo dangaus fone išryškėjo kontrastingos medžių apybrėžos, beveik tuojau pat sudundėjo žemę drebinantis griaustinis. Prapliupo šaiži liūtis.

Po ąžuolu susigūžęs žmogus su permirkusiu apsiaustu plūdosi paskutiniais žodžiais. Kur protas – tokį darganotą vakarą vesti šunį pasilakstyti! Nutarė trauksiąs namo, kai tik lietus bent kiek apmalš. Bet kurgi šuo? Matyt, pabūgęs griausmo tirta kur nors pakrūmėje.

– Reksai! Eik šen, netikęs šunėke! – Šuva tamsoje sulojo, tik žmogus nesusigaudė kur. – Reksai, čionai! Mikliau! – Reksas suunkštė, suviauksėjo ir, kažką įsikandęs, grįžo pas šeimininką. Sulytas kailis buvo patamsėjęs. – Na ką čia atsitempei?

Tasai netikša, suradęs kokią seną stipeną, jos prisirydavo, o paskui – namuose – galuodavosi ant patiesaliuko, be paliovos vemdamas. Bet šį kartą stipena nė iš tolo nepanėšėjo į sudžiūvusią. Be to, siaubingai dvokė.

Šeimininkas pamėgino radinį atimti, bet šuva tik grėsmingai suurzgė ir dar tvirčiau sukando savo grobį – atiduoti jo neketino. Žmogus atitraukė ranką. Reksas buvo parsinešęs gabalą išpurtusios, apzmekusios mėsos.

– Mesk! – paliepė šeimininkas. Šuo vėl piktai

suurzgė. Pagriebęs už antkaklio, žmogus purtė tol, kol grobis išsprūdo Reksui iš nasrų ir šlumštelėjo į žolę. Išsiėmęs iš apsiausto kišenės žibintuvėlį, vyriškis pašvietė ir pasibaisėjęs net atšoko. – Dievuliau!.. Dievulėliau!..

Šuva buvo begriebiąs savo radinį, bet šeimininkas spėjo sučiupti už antkaklio. Viena ranka šį laikydamas, kita atsisagstė lietpaltį ir sugrabaliojo mobilųjį.

– Panele! – sušuko, perrėkdamas lietaus šiurenimą. – Sujunkite mane su policija... Dentono policija!

Ant stalo kabinete užsikvempęs kriminalistas inspektorius Džekas Frostas pakėlė akis: lauke tvykstelėjus žaibui, lempos lubose sumirksėjo. Jis atsistojo ir, priėjęs prie lango, pažvelgė į automobilių aikštelę, kur lietaus čiurkšlės talžė atspindžius balose.

– Prakeikta liūtis, – sumurmėjo Frostas, patenkintas, kad niekur nereikia eiti.

Vis dėlto dargana turi vieną gerą bruožą: tokiu oru piktadariai lindi savo irštvose.

Inspektorius grįžo prie stalo, vėl paėmė rašiklį ir įniko į automobilio eksploatavimo išlaidų kvitus. Kuo kruopščiausiai pertaisė šešetuką į aštuonetą.

Atsainiai pasibeldęs, į kabinetą įžengė nuovados seržantas Bilas Velsas.

– Džekai...

Frostas net galvos nepakėlė.

– Bilai, žaisti dabar neisiu. Matai gi – namų darbus darau.

– Įkliūsi sykį per tas klastotes, – šypsodamasis perspėjo Velsas.

– Neįkliūsiu. Velnias saviškius saugo, – suburbėjo inspektorius ir padėjo rašiklį. – Ar galiu tikėtis puodelio arbatos?

– Džekai, nėr kada siurbčioti arbatos. Ką tik paskambino kažkoks vyriokas. Iš Dentono miško. Jo šuo rado nukirstą žmogaus koją.

– Pasakyk jam, kad paskambintų, kai ras visa kita, – atšovė Frostas. Lauke nugriaudėjo ir lempos vėl sumirkčiojo. – Užjaučiu nelaimėlį, kurį siųsi tikrinti įvykio.

– Džekai, be tavęs daugiau neturiu ko pasiųsti. Džordanas ir Simsas vis dar ligoninėje, pas tą aikštelėje užpultą merginą.

Frostas dirstelėjo pro langą, vildamasis, kad lietus bus bent kiek aprimęs.

– Šūdienė! – sukeikė.

Kliokė dar smarkiau.

Bilas Velsas nusižiovavo, krumpliais pasitrynė akis ir pažvelgė į laikrodį. Antra valanda, o Frosto nė balso. Laikas slinko kankinamai lėtai. Kameros buvo tuščios. Per tokią bjauratį nuolatinis rėkaujančių, dainuojančių ir vemiančių girtuoklių kontingentas nė nosies į lauką nekišo. Seržantas nuobodžiavo. Pasišaukęs konsteblį Koljerį, liepė atnešti arbatos ir išskleidė „Dentono aidą". Staiga atsivėrė laukujės durys ir į priimamąjį šuoru įsiveržė vėjas. Kiaurai peršlapęs kriminalistas inspektorius Frostas ant stalo priešais Velsą nudrėbė sulytą perregimą plastikinį maišą su išbrinkusia žemėta žmogaus koja. Blyškioje jos odoje kur ne kur tamsavo juosvai žalių pelėsių lopinėliai. Koja

buvo nupjauta ties šeivikaulio galva, ant pirštų matėsi šuns dantų paliktų žymių.

– Jeigu kas nors praneš apie dingusią koją, gali pasakyti, kad radome, – tarė Frostas ir nusivilkęs lietpaltį gerai pakratė. Lašai pažiro ant grindų.

– Jergutėliau, Džekai, kur radai, ten reikėjo ir palikti. Šita koja gali būti žmogžudystės įkaltis, – pasakė nuovados seržantas.

– Ką – palikti ir dar pastatyti jos saugoti kokį bėdžių konsteblį? Mes, beje, net nežinome, kur šuo tą koją pastvėrė. Neketinu tamsoje šlaistytis po Dentono mišką ir ieškoti likusių kūno dalių. – Inspektorius per plastiką pabaksnojo į blauzdą. – Tikriausiai iš ligoninės... kokio nors silpnapročio medicinos studento pokštas.

– Ką man su ja daryti? – paklausė Velsas.

– Dėk į orkaitę ir kepk penkiolika minučių arba – į šaldytuvą. Jeigu iki ryto niekas nesuvalgys, siųsk ekspertams.

Seržantas suraukė nosį.

– Smirdi, – burbtelėjo.

– Maniau, tu pabezdėjai, – atkirto Frostas ir, nužvelgęs radinį, pridūrė: – Iš pat ryto pasiųsk porą laisvų vyrukų – gal ras dar ką nors. Bet tegul nepersistengia. Neverta gaišti laiko.

– Šit kas dar, Džekai. Ta užpultoji penkiolikmetė, Selė Marsden... Ką tik skambino Džordanas. Mergaitė išprievartauta. Panašu į kitus du atvejus.

– Velniai rautų! – atsiduso inspektorius. – Lyg vieno rūpesčio būtų negana. – Jis dar kartą nupurtė nuo apsiausto lašus. – Ką gi, važiuoju.

– Neverta, – atsakė Velsas. – Iki ryto medikai jos kalbinti vis tiek neleis.

Frostas nusižiovavo. Važiuoti namo buvo nebe laikas.

– Ar yra tuščių kamerų? Pasnausčiau.

– Gali rinktis, – pasiūlė seržantas.

Inspektorius vėl nusižiovavo.

– Septintą atsiųsk manęs pažadinti kokią gražuolę – be kelnaičių, užtat su arbatos puodeliu. Jeigu ta mergaitė išprievartauta, į ligoninę reikia nuvažiuoti kuo anksčiau. Darbų per akis, nors persiplėšk – dėkui akiniuočiui Hariui, kuris, pataikaudamas policijos viršininkui, perleido Hoklio skyriaus reidui kovai su narkotikais pusę mūsiškių: „Imkite, kiek norite, pone. Šiaip ar taip, Frostas nieko neveikia, susidoros ir vienas."

Prieš eidamas nusnūsti, jis dar užsuko į kabinetą cigarečių. Lietus čaižė lango stiklą kaip čaižęs. Naktis buvo bjauri.

1

Ligoninių Frostas nepakentė. Ypač nemalonu būdavo rytais, kai ligoniai, lyg susitarę, kosėdavo ir dejuodavo, silpnais balsais šaukdavosi neprisišaukdavo seselių, tvyrodavo nemalonūs kvapai.

Ilgame, vingiuotame koridoriuje ieškodamas palatos F3, jis tolydžio prasilenkdavo su paniurėliais sanitarais, stumiančiais paklodėmis apdangstytus vežtuvus guminiais ratukais. Labiausiai Frostas nepakentė užrašų: NERŪKYTI! Tie paiki draudimai tik ir akstino užtraukti dūmą. Jis praėjo laiptus, kuriuos kadaise, lankydamas merdinčią žmoną, zulindavo kiekvieną dieną. Net nusipurtė. Tai bent netikusio meto būta!

Prie palatos F3 durų ekspertų vadovas Hardingas kalbėjosi su jaunesniuoju gydytoju, kuris atrodė nusikamavęs net labiau už Frostą. Ekspertas žengė šio pasitikti ir tarė:

– Inspektoriau, pagaliau mums pasisekė. Turime įkaltį – šiek tiek sėklos.

Frostas susiraukė.

– Sėklos? Tada išeina, kad anas dvi merginas išprievartavo kitas asmuo. Juk abu kartus pasinaudota sargiu.

– Visos aplinkybės byloja, kad nusikaltėlis – tas pats, – paprieštaravo Hardingas. – Veikiausiai pasitaikė gera proga, ir jis neatsispyrė, nors prezervatyvo neturėjo.

– Man labiau patinka, kai tie galvijai elgiasi nuosekliai, – nepatikliai suburbėjo Frostas. – Kaip mergaitė?

– Prisikamavo kaip reikiant – tas niekšas ją dar ir sumušė, – bet daktaras šit išleidžia namo. Motina jau atvažiuoja su drabužiais. Jos vilkėtuosius mes paėmėme ištirti. Širmomis atitverta galinė lova prie lango. – Nykščiu parodęs į palatos duris, ekspertas nuturseno koridoriumi.

Inspektorius pastūmė duris ir palei lovų eilę nužingsniavo į palatos galą.

– Aš – inspektorius Frostas! – šūktelėjo per širmą. – Ar jūs apsirengusi?! Jei taip, užsuksiu vėliau!

Pertvarą atitraukė jaunutė, Frostui nepažįstama policininkė.

– Inspektoriau, užeikite.

Selė Marsden, daili šviesiaplaukė žydromis akimis, apdraskytu, ašarotu veidu, su gelzganais ligoninės naktiniais sėdėjo vežimėlyje prie lovos, prisidengusi apklotu, ant kurio mėlynais siūlais buvo išsiuvinėta: DENTONO VIEŠOJI LIGONINĖ. Mergaitė atrodė gerokai jaunesnė nei penkiolikos.

Frostas atsisėdo ant lovos ir išsiėmė cigaretes. Konsteblė perspėjamai kostelėjo ir jis įsidėjo rūkalus į kišenę.

– Stilingi naktiniai, – pratarė.

Mergaitė šyptelėjo.

– Drebulys niekaip nepraeina, – pasiguodė ir atkišusi parodė tirtančias rankas.

Inspektorius atjaučiamai sulinksėjo.

– Nėra ko gėdytis, širdele. Šitiek prisikamavai. Tą šūdžių mes prigriebsime. Jei gali papasakoti,

norėčiau žinoti, kaip viskas nutiko. Svarbi kiekviena nelemta smulkmena, kad ir kokia nereikšminga ji tau atrodytų.

Selė ankščiau susisupo į apklotą.

– Buvau pas mokyklos draugę, klausėmės muzikos. Mama pyksta, jei kur naktinėju, o man tą vakarą laikas visai išėjo iš galvos. Susizgribau penkiolika vienuoliktos, nors dešimtą jau turėjau būti namie.

– Kur toji draugė gyvena?

– Sakalų blokas dvidešimt devyni. Jau sakiau šiai pareigūnei.

Jaunoji konsteblė patvirtindama linktelėjo. Inspektorius mostu paragino mergaitę pasakoti toliau.

– Taupydama laiką, ėjau tiesiai – per daugiaaukštę stovėjimo aikštelę centre. Kai ją kerti, nereikia apeiti kvartalo.

– Vakarais toje aikštelėje nesaugu, – sumurmėjo Frostas. – Ten ir kita mergina buvo užpulta, gali būti, nusikaltėlis – tas pats.

Aidžioje vėjų perpučiamoje aikštelėje visada tvyrodavo prieblanda, užsidarius parduotuvėlėms, ji visai ištuštėdavo.

– Bijojau, kad mama užgrauš mane negyvai. Ji labai griežta.

– Kartais griežtumas – tik į naudą, – atsakė inspektorius, kišenėje čiupinėdamas cigarečių pakelį. Už dūmą nežinia ką būtų atidavęs. – Na ir?..

Mergaitės veidas persikreipė, ji sudrebėjo. Prisiminti buvo skausminga.

– Skubinausi. Iš pradžių girdėjau tik savo žingsnių aidą, daugiau nieko. Dar kažkur lašėjo

vanduo. Paskui už nugaros pasigirdo tylūs kažkieno kito žingsniai. Net stabtelėjau, kad įsitikinčiau. Kažkas sėlino man iš paskos. Aš paspartinau žingsnį. Tas žmogus – taip pat. Staiga jis prišoko prie manęs iš užnugario ir delnu uždengė burną. Mėginau įkąsti, bet tas vyras man trenkė. Smarkiai.

Selę apniko drebulys, jai prireikė atsikvėpti.

– Neskubėk, širdele, – ramindamas mergaitę, sušnibždėjo Frostas. – Kai galėsi, tada...

– „Tik pamėgink surikti, kale, kaipmat nudobsiu“, taip jis pasakė. – Ji papurtė galvą. – Nebūčiau surikusi, net ir norėdama. Iš siaubo buvau paralyžiuota.

Mergaitė vėl nutilo. Inspektorius palūkėjo, kol ji apsiramins, ir paklausė:

– Balsas buvo seno ar jauno? Gal jis kalbėjo su akcentu?

Selė vėl papurtė galvą.

– Man regis, galėjo būti apyjaunis. Gal kokių dvidešimties... ar trisdešimties... Nežinau. Stengėsi kalbėti kaip airis, bet buvo aišku, kad apsimeta.

Frostas linktelėjo. To paties darbas. Kitos aukos minėjo tokią pat aplinkybę.

– Jis užmetė man ant galvos kažkokį skarmalą, sugriebė už plaukų ir spyrė į kojas. Pargriuvau. Tada nutraukė drabužius... ir...

Balsas mergaitei užlūžo, ji sukrūpčiojo ir apsipylė ašaromis.

– Nusiramink, atsikvėpk. Laiko turime, – švelniai tarė inspektorius. – Suprantu, kaip nemalonu pasakoti, bet man reikia žinoti kiekvieną smulkmeną.

Selė nusišluostė ašaras ir vėl prašneko:

– Jis privertė mane santykiauti. Šiurkščiai. Man skaudėjo. Paskui pasakė: „Lik čia, šiukšle. Nesijudink ir nemėgink cypauti, antraip perrėšiu gerklę. Mudu pasivažinėsime."

Frostas sukluso. Tokia aplinkybė jam buvo pirmiena.

– Taip ir pasakė? – paklausė inspektorius. – „Pasivažinėsime"?

Mergaitė permirkusia nosinaite vėl apsišluostė ašaras ir išsišnypštė nosį.

– Mano veidas vis dar buvo uždengtas skarmalu. Girdėjau, kaip tas šlykštynė nuėjo šalin, paskui sušneko kažkokie žmonės. Pratrūkau rėkti. Užpuolikas nubėgo, tada išgirdau kai ką artinantis... Mane surado du jaunuoliai. Jie iškvietė greitąją, medikai – policiją...

Palatoje sutaukšėjo skubrūs žingsniai ir Selė nutilo. Atitraukusi pertvarą, prie lovos pripuolė ketvirtą dešimtį baigianti ryškių bruožų moteris su baltu pirkinių maišeliu.

– Kas čia toks, po galais? – paklausė ji, rodydama į Frostą.

– Mama, šitas žmogus – kriminalistas, – atsakė mergaitė.

– Į kriminalistą nėmaž nepanašus, – atkirto motina ir numetė maišelį ant lovos. – Atvežiau drabužius. Vežuosi tave namo. – Atsigręžusi į inspektorių, ji prapliupo: – Mergaitei – vos penkiolika. Prie berniukų ji net nesiartina. Taip mano prisakyta: kol nesuėjo šešiolika – jokių vaikinų. Kitos, nė vienuolikos nesulaukusios, išsipusto kaip kekšės. O

mano duktė – drausminga mergaitė, vakarais gatvėmis nesišlaisto. Taip stengiausi saugoti ją nuo bėdos, o šit pasipainiojo kažkoks gyvulys... – Galiausiai moteris išsikvėpė.

– Suprantu, širdele, – patikino ją Frostas. – Galite neabejoti, mes jį sučiupsime.

Tikėjosi ištaręs šiuos žodžius gana įtaigiai, nors pats nesijautė taip užtikrintai.

– Aš nusiteikusi prieš abortus, – toliau kalbėjo mergaitės motina, – bet jeigu tas bjaurybė užtaisė Selei vaiką... – Ji papurtė galvą. – Kiti paaugliai duodasi kaip triušiai, o maniškė šitaip saugojosi – ir še...

– Nėr teisybės sušiktam pasauly, – pritarė inspektorius ir atsistojo. – Palaikysime ryšį, apie tyrimo eigą jus informuosiu.

Ilgu koridoriumi jis pasileido mažne tekinas, tikėdamasis užsirūkyti vos išžengęs pro laukujes duris. Nespėjo.

– Inspektoriau Frostai... – Pasisukęs jis išvydo jaunąją Sofiją Grei, socialinę darbuotoją. – Ar galime šnektelėti? Reikalas labai svarbus.

Frostas patyliukais išsiplūdo. Nesvarbių reikalų pastaruoju metu jam išvis nepasitaikydavo.

Traukinys geļžkelio linkyje išsirietė ir netrukus, privažiavęs stotį, sužviegė stabdžiais. Kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris net ir pro apskretusį vagono langą puikiai įmatė, kokioje skylėje atsidūręs. Nukėlęs nuo lentynos lagaminą, praskyrė duris.

– Dentonas!.. Dentonas!.. – suspigo garsiakalbis. – Sveiki atvykę į Dentoną!

Skineris, vienintelis šiuo traukiniu atvykęs į Dentoną keleivis, niauriai kinktelėjo galva. Nereikėjo nė sakyti, jis ir pats žinojo atsibeldęs į nykų, apgailėtiną užkampį. Traukinį, kuris nieko nelaukdamas išdundėjo į gerokai jaukesnius kraštus, vyresnysis inspektorius palydėjo ilgesingu žvilgsniu.

Lyg būtų dar nepakankamai niūru, danguje telkėsi žemi, juodi debesys, veidą čaižė žvarbus vėjas. Išėjęs į aikštę priešais stotį, Skineris apsidairė. Turinčio jį pasitikti patrulio automobilio – nė ženklo. Kam būtų sumautas Dentonas! Vyresnysis inspektorius išsiėmė iš kišenės mobilųjį ir paskambino į nuovadą. Ragelį pakėlęs pusgalvis tik dar labiau sugadino nuotaiką.

– Kokia ten jūsų pavardė? – nuobodulio persmelktu balsu pasiteiravo seržantas Velsas.

– Skineris. Kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris! – sušnypštė atvykėlis ir atšoko – per vėlai: pro šalį lekiantis sunkvežimis dumblino vandens balą ištaškė tiesiai ant jo. Purvais apkibusio numerio inspektorius įžiūrėti nespėjo, bet pastebėjo įmonės pavadinimą ant mašinos šono. Tučtuojau nutarė užsiundysiąs netikėlį Kelių poskyrio pareigūnais. – Mane turėjo paimti patrulis.

– Tikrai taip, pone, – guviai atsakė Velsas. – O ką, stotyje jo nėra?

– Po velnių, bene skambinčiau, jei patrulis būtų atvažiavęs?! – užbliovė Skineris. – Aišku, nėra čia jokio supersto patrulio!

– Pone, neišjunkite ryšio, luktelkite, patikrinsiu, – tarė nuovados seržantas. Telefone suskambo sintezatoriumi atliekami keli pirmieji „Viliaus Telio“

uvertiūros taktai. Motyvas vis kartojosi ir inspektoriui jau atrodė, kad praslinko visa amžinybė. Galiausiai vėl pasigirdo Velso balsas: – Pone, ar jūs įsitikinęs, kad patrulio stotyje nėra?

– Po paraliais, aišku, įsitikinęs! – atšovė priblokštas Skineris. – Ką, gal aš nežinau, kaip atrodo sumauta policijos mašina?! – Tą akimirką į aikštę įsuko patrulio automobilis. – Na štai, atsivilko pagaliau, – suniurzgė inspektorius ir, išjungęs ryšį, įsidėjo telefoną į kišenę.

Atidaręs privažiavusios mašinos dureles, Skineris numetė lagaminą ant užpakalinės sėdynės ir įsėdo.

– Ar jūs ir esate kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris? – pasitikrino konsteblis Džordanas.

– Kas, jei ne Skineris, galėčiau būti, po velnių?! – užbaubė anas.

Nutukęs tešlagalvis pašlemėkas, pagalvojo Džordanas, o balsu pasiaiškino:

– Žmogus, pamanęs, kad sėda į taksi. Taip jau yra buvę, todėl visada pasitikrinu.

– Na dabar jau žinai, kas aš, – suurzgė Skineris. Tam įžūliam pareigūnėliui derėjo būti atsargesniam – kad neišlėktų iš Dentono skyriaus drauge su Frostu.

Džordanas ir jo porininkas Simsas sutartinai kilstelėjo antakius ir pašaipiai išsiviepė. Važiuodami į nuovadą, visi trys tylėjo.

Staiga sutreškėjęs prabilo siųstuvėlis:

– Operatyviojo valdymo centras – Čarliui Simsui. Gal esate netoli Pieno gatvės?

– Ką tik pravažiavome, – atsakė Simsas. – O ką?

– Seidė Rolings, gyvenanti adresu: Pieno gatvė 13 – pranešė, kad pagrobtas jos dvejų metų sūnus. Inspektorius Frostas jau pakeliui. Jis nori, kad važiuotumėte ten.

– Pirmiau nuvešime į nuovadą kriminalistą vyresnįjį inspektorių Skinerį. Sugaišime vos kelias minutes.

Skineris putliu pirštu bestelėjo konstebliui į ranką.

– Važiuokite iš karto, – paliepė. – Darbo imsiuosi aš.

Inspektorius patenkintas pasitrynė delnus. Tai bent sėkmė! Pirmą darbo dieną pagrobtas vaikas!

– Byla inspektoriaus Frosto, – pasakė Džordanas.

– Jau nebe. Ir įsikalk į galvą, konstebli, – mano įsakymus vykdysi be komentarų. *Comprende*?

– Vyresnysis inspektorius ketina pats imtis bylos, – į siųstuvėlį pasakė Simsas. – Važiuojame.

Džordanas apgręžė automobilį.

Pieno gatvėje, viename gale aklinai užtvertoje plytine antkapių dirbtuvės siena, buvo nepadoriai daug lentomis užkaltų langų, riogsojo galybė apleistų surūdijusių automobilių, niekaip nesulaukiančių, kol miesto komunalininkai teiksis juos nutempti. Kartą per savaitę pravažiuojančių šiukšlininkų dar neišvežti juodi plastikiniai maišai buvo pradraskyti šunų, atmatos ištąsytos ant šaligatvio.

Skineris, atsargiai žergdamas per išmestas indiško greitmaisčio pakuotes, priėjo prie trylikto namo ir delnu patrankė į duris.

Belstis teko ilgokai. Galų gale Seidė Rolings, trisdešimtmetė smarkiai nubalintais plaukais, atidarė duris.

– Pagaliau, – suburbėjo, dėbtelėjusi į tarnybinį pažymėjimą. – O aš čia iš galvos einu. Skambinau balažin kada.

– Tiesą sakant, prieš penkias minutes, garbioji ponia, – žengdamas į vidų, pasakė Skineris.

– Įsilaužė pro langą, – paaiškino moteris. – Sudaužė man pusę indų ir pagrobė vaikutį. Visur pritaškyta kraujo.

– Kraujo? – suklusęs paklausė vyresnysis inspektorius. Šios aplinkybės jam niekas nebuvo paminėjęs.

Šeimininkė svirduliavo, trenkė pigiu džinu. Tarp lūpų smilko cigaretė nenukratytais pelenais. Moteris buvo pasidažiusi.

– Rytą prabundu, o mano vaikelio nebėra – nebėra, ir tiek žinių!

Troškus rūgtelėjusio maisto kvapas šiuose namuose mišo su įsisenėjusiais tabako ir katės šlapimo dvakais.

– Ką gi, garbioji ponia, – tarė Skineris, – pradėkime nuo pat pradžių. Kada mažylį paguldėte?

– Šeštą. Vaikas iš karto užmigo.

– O kada atsigulėte pati?

– Vis tie sušikti klausimai. Verčiau surastumėte man sūnų. Bet kur tau – aš liksiu kalta! Esą neprižiūrėjau. O juk aš – gera, po velniais, rūpestinga motina.

– Garbioji ponia, aš to neneigiu, – atsakė inspektorius, stengdamasis išlikti kantrus, – bet faktus man reikia žinoti. Tad kada atsigulėte?

– Iš kur man žinoti? Į prakeiktą laikrodį nežiopsojau. Tuojau po dešimtos... turbūt.

– Ir naktį nieko įtartino negirdėjote?

– Ničnieko, nors miegu jautriai. Vaikutis vos sukosėja, ir aš jau ant kojų. Esu pasiutusiai rūpestinga motina.

– Jau minėjote. Kada pastebėjote, kad sūnus dingęs?

Seidė miglinomis akimis įsistebęilijo į laikrodį.

– Užėjau į kambarį prieš pusvalandį. Žiūriu, sūnelis dingęs. Iš karto paskambinau į policiją.

– Vadinasi, vaikas tikriausiai išneštas tarp šeštos vakaro ir devintos ryto?

– Tai bent velniškas įžvalgumas! Tiek ir aš dar susigaudau.

Skineris atsiduso. Ta moteriškė jį jau siutino.

– Ar galėčiau apžiūrėti vaiko kambarį?

Šeimininkė nusivedė pareigūnus koridoriumi ir atlapojo duris į nedidelį, kukliai apstatytą – tik kėdė ir baltai dažyta lovelė – kambarėlį. Ant grindų pūpsojo krūvelė rūgščiai trenkiančių panaudotų sauskelnių. Seidė paspyrė jas po lova.

– Ketinau apsitvarkyti, bet per tą sumaištį... – pasiteisino.

Kai atitraukė užuolaidą, pro apskretusį lango stiklą įspindo blausi saulė. Patalynė lovelėje buvo neskalbta veikiausiai savaičių savaites. Ant pagalvės su vaiko galvos paliktu įdubimu raudonavo kraujas.

Vyresnysis inspektorius niauriai linktelėjo. Aplinkybės nežadėjo nieko gero.

– Nieko čia nelieskite, – uždraudė Seidei. Priėjęs

prie durų, paliepė Džordanui kviesti nusikaltimo vietos tyrėjus ir vėl kreipėsi į moterį: – Parodykite, pro kur įsilaužta.

Abu nuėjo į ankštą virtuvėlę. Aplamdyta indų džiovykla po iškultu pakeliamuoju langu buvo pribyrėjusi šukių. Stiklo ir indų duženos mėtėsi ir ant grindų, treškėjo po kojomis. Skineris suraukė nosį. Čia pagaminto maisto jis nieku gyvu nebūtų valgęs. Virtuvės sienos buvo aptukusios nešvarumais ir riebalais; kriauklėje šaltame, drumzliname vandenyje grimzdėjo krūva priskretusių puodų ir lėkščių. Kampe, prie šūsnies purvinų drabužių, mėtėsi dar kelerios panaudotos sauskelnės.

Skineris atsargiai, kad į ką neįmintų, priėjo prie lango ir įdėmiai šį apžiūrėjo. Nelygus stiklo kraštas buvo apvarvėjęs krauju. Inspektorius lengviau atsikvėpė. Matyt, nusikaltėlis įsibraudamas susižeidė, taigi kraujas ant pagalvės galėjo būti ne mažylio. Skineris nuspyrė šalin puodelio šukę.

– Indus laikote ant palangės? – paklausė.

– Kaip tik ketinau suplauti, – atkirto Seidė ir, nukračiusi į kriauklę pelenus, pridūrė: – Kai namuose mažas vaikas, apie laisvalaikį nė nesvajok.

– Tikriausiai numetė puodukus įlipdamas. Kraujo nevalykite. Nusikaltimo vietos tyrėjų grupė jau atvažiuoja. Jies paims mėginius. – Nieko ji nevalytų, net jeigu liepčiau, pagalvojo inspektorius ir pažvelgė laukan. – Kaip išeiti į kiemą?

Į nedidelį kiemelį vedė durys koridoriaus gale. Jos buvo užšautos, tad vaiką pagrobėjas tikriausiai išsinešė pro kitur. Galbūt – pro pagrindines. Tikėtina, buvo atvažiavęs automobiliu: vargu ar būtų

gatvėmis nešęsis mažylį nešte. Skineris atšovė skląstį ir atidarė duris. Žemė prie pergrūstos šiukšlinės buvo nuklota sumirkusiomis sauskelnėmis.

– Į Kju sodus* nepanašu, – sumurmėjo Simsas. Vyresnysis inspektorius, apdairiai apėjęs šiukšlyną, nužvelgė kaimynines valdas, supančias šią iš šonų ir iš galo.

– Jei nusikaltėlis būtų ėjęs pro čia, jam būtų tekę perkopti bent kelias tvoras, – tarė Skineris ir atsigręžė į Džordaną. – Pasikalbėk su kaimynais. Gal kas nors matė naktį per tvoras besiropščiantį tipą.

– Jei būtų matę, jau žinotume, – atsakė konsteblis.

Inspektorius pervėrė jį nuožmiu žvilgsniu.

– Konstebli, tai buvo įsakymas, o ne kvietimas padiskutuoti. *Comprende*?

– *Comprende*, – burbtelėjo Džordanas. Naujasis inspektorius jam nepatiko.

Skineris vėl apsidairė.

– Jeigu keberiojosi per šitiek tvorų, – suniurnėjo, – matyt, buvo nusiteikęs trūks plyš pagrobti vaikutį. – Spragtelėjęs pirštais, jis kreipėsi į Simsą: – Tarkime, atvejis – pats blogiausias: čia pabuvojo pedofilas. Susisiek su nuovada. Reikia patikrinti žinomų vaikų tvirkintojų sąrašą ir visus juos aplankyti. Pažiūrėsime, gal kuris įsipjovęs į stiklą ir susitvarstęs ar užsiklijavęs pleistro. Be to, noriu, kad visų tų pedofilų – nesvarbu, susižeidusių ar ne – namai būtų apieškoti. Jei kuris tam priešintųsi, panosėn reikia pakišti kratos orderį.

---

* Karališkasis botanikos sodų ir oranžerijų kompleksas Londone (*čia ir toliau – vertėjo pastabos*).

Simsas susisiekė su nuovada.

– Iš kur, po galais, man paimti šitiek pareigūnų? – Velsui sumanymas nėmaž nepatiko. – Koks nevisprotis sankcionuoja tokią operaciją?

Skineris griebė siųstuvėlį konstebliui iš rankos.

– Seržante, kalba vyresnysis inspektorius Skineris. Operaciją sankcionuoju aš ir reikalauju, kad mano įsakymai būtų vykdomi be komentarų. Veikite! – Išjungęs ryšį, inspektorius mestelėjo aparatą konstebliui ir pasakė: – Dentono skyriui reikia permainų. Per daug čia visokių avigalvių.

– Pone, vadinasi, nemanote, kad vaikas pagrobtas ketinant reikalauti išpirkos? – paklausė Simsas.

– Konstebli, nagi pakrutink smegeninę. Kiek pagrobėjas galėtų iš tokios motinos pareikalauti? Dešimtinės, ne daugiau.

– Gal berniuką pasiėmė tėvas, – pasiūlė versiją konsteblis. – Kam patiktų, kad sūnus auga tokioje aplinkoje.

– Ir aš apie tai pagalvojau, – atsakė Skineris, nors tokia mintis jam nė į galvą nebuvo atėjusi. Inspektorius vis dar laikėsi pedofilo versijos. – Paklauskime motinos.

Pareigūnai suėjo į svetainę. Seidė, išsiurbusi paskutinius džino lašus, skubiai padėjo tuščią butelį į šalį.

– Ar mažylio tėvas niekada nereiškė pretenzijų į sūnų? – paklausė Skineris.

– Tam šmikiui užtektų paprašyti, – atrėžė moteris. – Mielai perleisčiau tą dovanėlę.

– Šiaip ar taip, patikrinsime. Kokia jo pavardė? Kur galėtume jį rasti?

– Pavardės nežinau. Čarlis, ir tiek. Matėmės tik kartą. Kelnes jis nusismaukė, nė burnos dorai nepravėręs. – Į laukujes duris kažkas pasibeldė. – Ką dar velnias atnešė? – suniurzgė Seidė.

– Įleisk, – paliepė inspektorius Simsui. – Tikriausiai nusikaltimo vietos tyrėjai atvažiavo.

Kriminalistas inspektorius Džekas Frostas su nukarusiu ant krūtinės kaštoniniu šaliku prasispraudė pro Simsą ir įžengė į koridorių.

– Katės myžalais trenkia kaip reikiant, – pasakė. – Vadinasi, Seidė namie.

Jį išvydusi moteris susiraukė ir purkštelėjo.

– Aa, jūs...

– Geriausi pareigūnai – tavo paslaugoms, Seide, – nerūpestingai tarė Frostas. Paspyręs šukes ant grindų, jis paklausė: – Atšokai graikiškas vestuves?

Moteris niekinamai vyptelėjo ir atkirto:

– Mano vaikelis pagrobtas, o šitam... tik juokai galvoj.

– Replika buvo iš tiesų netikusi, – paskubėjo įsikišti Skineris.

Frostas išpūtė akis.

– Kas toks, po galais, būsite?

– Skineris. Kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris, – pabrėždamas tą „vyresnysis", atsakė anas.

Kad tasai apkiautėlis ir būsiąs Maleto taip trokštamas atsikratyti Frostas, jis susigaudė iš karto. Ką gi, tavo dienos Dentono skyriuje – suskaičiuotos, pamanė.

– Malonu susipažinti, – abejingai numykė Frostas. – Ačiū, kad pašildėte man kėdę. Tyrimą perimu.

– Inspektoriau, nieko jūs neperimate, – atrėžė Skineris. – Byla – mano.

Bet Frostas jo jau nebesiklausė – kalbėjosi su nelaimingąja motina.

– Na, Seide, tad kas nutiko?

– Jau sakiau tam storuliui.

Skineris tučtuojau įsispraudė tarp jųdviejų.

– Ačiū, Frostai, aplinkybes aš jau išsiaiškinau. Pagrobėjas naktį išdaužė stiklą ir įsilaužė vidun. Lįsdamas pro langą, įsipjovė ir nužėrė ant grindų puodukus. Tada nutykino į kambarį, kur miegojo vaikas. Eime, parodysiu... – Vyresnysis inspektorius nuėjo prie durų, bet užsigalvojęs Frostas nė neketino sekti jam iš paskos. – Eime, parodysiu, – dar kartą paragino Skineris. Tas mulkis kurčias, ar ką? – pagalvojo.

– Aa... taip, taip... – atsainiai sumurmėjo Frostas.

Vaiko kambaryje Skineris parodė į lovelę.

– Ant pagalvės matyti kraujo, bet aš nemanau, kad jis – mažylio. Iškviečiau nusikaltimo vietos tyrėjus. – Atsigręžęs vyresnysis inspektorius susizgribo kalbąs su savimi. Kurgi tas pusprotis? – Frostai!

– Aš čia! – atsiliepė anas Seidės miegamajame.

Skineris suirzęs pavartė akis ir nuėjo į kitą kambarį. Frostas, kyštelėjęs galvą į koridorių, pašaukė šeimininkę:

– Sėdyne, eik šen!

– Nevadinkite manęs Sėdyne! – atrėžė moteris.

– Atsiprašau, liežuvis bus susipynęs. – Frostas parodė į drabužiais apskleistą lovą. – Tavo miegamasis?

– Turbūt ne tupinінkas, po velniais!

– Šitie pigūs skarmalai – iš „Oksfamo“ likučių išpardavimo?

Skineris, nepatenkintas, kad apkiautėlis kolega tik tuščiai gaišta laiką, vėl įsikišo:

– Inspektoriau, jei teiktumėtės skirti man dėmesio, prašyčiau užeiti į kitą kambarį.

Frostas, jo tarsi nė nematydamas, dūrė pirštu į moterį.

– Štai, Seide, pagaliau supratau, kas man kliuvo. Ko tu taip išsipusčiusi, ką?

– Nesuprantu.

– Pusė dešimtos ryto, o tu – su šventadieniniais drabužiais.

– Ką noriu, tą ir dėviu, nieks man neuždraus!

Frostas priėjo prie sujauktos lovos, paėmė nuo jos džinsus ir nešvarius marškinėlius.

– Seide, šit ką tu įprastai dėvi iš ryto.

– Ar aš sakiau, kad nedėviu?

– Tuomet kodėl tie drabužiai numesti ant lovos? Kurioje tu šiąnakt esą miegojai. Tokia tvarkinga mergaitė kaip tu, eidama gulti, drabužių ant lovos nepaliktų – numestų juos ant grindų.

Moteris atsigręžė į Skinerį ir paklausė:

– Ar bent jūs nutuokiate, apie ką jis šneka?

Vyresnysis inspektorius nenutuokė, bet pasiteirauti nespėjo – Frostas, pakeitęs taktiką, vėl puolė:

– Seide, ar tasai įsilaužėlis pavogė tavo klausos aparatą?

– Kokį klausos aparatą?! – pasipiktino moteriškė. – Jokio klausos aparato man nereikia!

– Pamaniau, kad turėtum būti visiškai kurčia,

jei net neprabudai, kai dužo ant grindų krintantys puodukai.

– Miegu kietai. Rūpindamasi sūneliu, taip nusigaluoju, kad vos atsigulusi užparpiu kaip akmuo.

– Šit kaip? – linktelėjęs tarė Frostas. – Taip ir maniau, kad viską gražiai paaiškinsi. Ir kada gi atsigulei šiąnakt?

– Atsakymą aš jau žinau, – dar kartą įsiterpė Skineris, jausdamas, kaip slysta iš rankų tyrimo vadžios. Be to, jis ir pats norėjo moters šio to paklausti. Frostui ji pasisakė mieganti kietai kaip akmuo, nors dar ką tik tvirtino, esą menkiausias garsas ją pažadinąs. Vyresnysis inspektorius pavartė užrašus. – Tuojau po dešimtos.

Frostas nekreipė į jį dėmesio. Žvilgsniu svilinte svilino moterį.

– Seide, verčiau liautumeisi. Dešimtą tu dar tebekiurksojai sušnerkštoje aludėje, siurbei džiną, kuriuo, tikėdamasis tam tikro atlygio, tave vaišino trumparegis vėpla.

– Kaip, po velniais, drįstate!.. – sužaibavusi akimis, sušnypštė Seidė.

– Ko man, po velniais, nedrįsti, kai *žinau*. Aš ne spėlioju, Seide, o *žinau*!

Moteris nesitvėrė pykčiu.

– Na gerai, gerai. Gal ir buvau nulėkusi išlenkti burnelės. Kas čia tokio? Dėl savo vaikelio aukojuosi. Atokvėpio nusipelniau. Greitai išgėriau ir grįžau namo. Pusę dešimtos jau buvau lovoje.

– Kieno lovoje, Seide?

Ji įtūžusi atsisuko į Skinerį.

– Ar aš tikrai privalau nuolankiai leisti užgauliojama?

Už kolegą atsakė Frostas:

– Nieko tokio, pakentėsi. Palikusi mažylį vieną, išėjai iš namų vakar vakare, apie aštuonias, ir pusgirtė parsivilkai tik šįryt, tada paskambinai mums ir pranešei, kad vaikas dingęs.

Atrodė, dar kiek, ir Seidė ilgais raudonai nulakuotais nagais išdraskys inspektoriui akis.

– Sušiktas melas! Už šmeižtą turėsite atsakyti. Kokia aš būčiau motina, jei šitaip elgčiausi!

Frostas maloniai nusišypsojo.

– Kokia tu motina? Negaliu to sakyti, mums, policininkams, taip kalbėti neleidžiama, net kreipiantis į tokias šiukšles kaip tu. – Staiga jo veidas persimainė. – O dabar liaukis mus gaišinusi. Aš ir šiaip turiu ką veikti. Reikia kuo greičiau sučiupti prievartautoją ir surasti kitą koją. Seide, aš *žinau.* Žinau viską. Netgi – kur dabar yra tavo sūnelis.

Moteris išpūtė akis.

– Žinote, kur mano vaikutis? Aš dėl jo einu iš proto, o jūs žinote sau, ir tiek!

– Eini iš proto? Kiaurą naktį prasivalkiojusi? Tau ant sūnaus nusišvilpti! Vargšelis klykė taip, kad pažadino kaimyną. Ketvirtą ryto! Jis atsikėlė, pabeldė į duris, o kai niekas neįsileido, įlipo pro virtuvės langą.

– Ilganosis šūdžius! – pasipiktinusi riktelėjo Seidė. – Ar už sudaužytus puodukus man sumokės?

– Kaimynas beldėsi į tavo miegamojo duris, šaukė tave, manė, gal bent kartą pasirūpinsi savo vaiku. Bet tavo lova buvo tuščia. Mažylis klykė ir vėmė, tad tas žmogus su drauge nuvežė jį į Dentono viešąją ligoninę. Aš atvažiavau iš ten. Tavo sūnus ligoninėje.

Seidė klestelėjo ant kėdės.

– Šunsnukiai. Įsilaužė į namus ir pavogė vaiką. Kad aš vos neišprotėjau, jiems, aišku, nė motais.

– Tikriausiai tie žmonės numanė, kad tokia tikimybė labai menka. Šiaip ar taip, jie parašė, kur vaikas, ir raštelį įmetė pro duris.

Moteris niekinamai prunkštelėjo.

– Kokį dar susmirdusį raštelį? – Staiga kažką prisiminusi, ji susiraukė ir atsainiai numojo ranka. – Aa, tą... Puikiausiai žino, kad sumautų jų raštelių neskaitau. Amžinai jie kuo nors skundžiasi, amžinai dėl ko nors verkšlena... dėl triukšmo, dėl kvapo... Neskaičiau aš to raštpalaikio. Suplėšiau, ir tiek. – Moteris panaršė peleninėje, surado trumputę nuorūką, užsidegė ir, išpūtusi dūmą, sukosėjo. – Na ką gi, gerai, kas gerai baigiasi. Ačiū už pagalbą. Keliausiu pasiimti vaiko. Pavešite?

– Pavešime tave, Seide, iki cypės ir uždarysime – už tai, kad be reikalo mus gaišinai. O kol kas papasakok, kas nutiko naktį. Tik kuo mažiau melo.

Seidė vėl užtraukė dūmą ir užsikosėjo, paskui atgalia ranka brūkštelėjo sau per lūpas.

– Na gerai. Ką sakiau pirmiau, pamirškite. Sužinojusi, kad mano mažytį pagrobė tasai smaukytojas kaimynas, taip susinervinau – galva visai ištižo. – Moteris sutraukė nuorūką iki pat filtro, šis ėmė svilti. – Galiu paprašyti cizos?

– Negali, – atšovė Frostas. – Rūkymas tau kenkia. Net ant pakelio parašyta.

– Šūdžius! – burbtelėjo Seidė, atsisėdo ant lovos ir ėmė pasakoti: – Na tai va. Šunelį paguldžiau apie septintą. Užmigo iš karto. Jei būtų klykęs,

kaip tie netikšos tvirtina, argi būčiau jį palikusi? Pamaniau, nulėksiu, išlenksiu vieną stiklą ir grįšiu – neketinau užtrukti ilgiau nei dešimt minučių.

– Bet dėl visa ko išsipustei?

– Aš – ne tokia kaip jūs, Džekai Frostai. Apskurusi nevaikštau. Norite sužinoti, kas nutiko, ar ir toliau pertraukinėsite mane bukais komentarais?

– Ir noriu, ir pertraukinėsiu, – atsakė inspektorius ir mostu paragino moterį pasakoti toliau.

– Tai va, kaip sakiau, buvau nutarusi – vieną išlenkiu ir skutu namo. Bet užsišnekėjau su tokiu vyrioku, o tas tikriausiai ko nors įbėrė man į džiną, mat atsibudau jo lovoje aštuntą ryto. Tasai myžnius jau buvo išėjęs į darbą, taksi man neužteko pinigų, todėl turėjau ilgų ilgiausiai laukti prakeikto autobuso.

– Vadinasi, jau parsiduodi už autobuso bilietą? – paklausė Frostas.

– Užčiaupk šūdiną srėbalinę, susmirdęs fare! – išrėkė pasipiktinusi Seidė.

– Supainiojai adresatą. Šitaip malonėk kreiptis į vyresnįjį pareigūną, – atsakė inspektorius, kryptelėjęs galvą Skinerio pusėn.

Anas sodriai nuraudo. Bene tas mulkis šitaip juokauja? Vyresniajam inspektoriui pasidingojo, kad konsteblis Džordanas už nugaros sukikeno. Na palauk, Frostai, kaliause tu, niršdamas galvojo Skineris, pažiūrėsime, kaip pasijuoksi, sužinojęs, kokią staigmenėlę esu tau paruošęs.

– Šiaip ar taip, – apsikamšydamas šaliką, Seidei tarė Frostas, – aš užsiėmęs, ieškau žmogaus, pametusio koją, taigi palieku tave įgudusiam kriminalistui

vyresniajam inspektoriui Skineriui. Juolab kad byla jo, ne mano. – Kai tik jis išėjo iš kambario, į laukujes duris kažkas pasibeldė. – Turbūt naktinis klientas atvažiavo grąžos! Aš įleisiu! – iš koridoriaus šūktelėjo Frostas. Netrukus vėl pasigirdo jo balsas: – Nusikaltimo vietos tyrėjai? Koks kvėša jus iškvietė? Ne, jūsų paslaugos nereikalingos.

Skineris, kad kiek, būtų prasmegęs skradžiai. Abu konstebliai vos tvardėsi nepratrūkę kvatoti.

Sučirškė ant staliuko prie lovos padėtas telefonas. Seidė pakėlė ragelį.

– Luktelkite, – pasakė. – Verčiau šnekėkite su vienu tokiu storuliu. – Skineriui ji šnipštelėjo: – Iš ligoninės.

Skineris sudvejojo. Mielai būtų grąžinęs bylą Frostui. Jam pačiam, vyresniajam inspektoriui, terliotis su tokiais niekais nederėjo. Bet Frosto po ranka nebebuvo.

Jis paėmė pigiais kvepalais prakvipusį ragelį.

– Klausau, – burbtelėjo. Išraiška susyk persimainė. – Ką?.. Aišku. Aš kaip tik jos namuose. Nedelsdamas imsiuosi veiksmų. – Padėjęs ragelį, vyresnysis inspektorius atsigręžė į Seidę. – Ką gi, renkitės, – paliepė.

Moteris paėmė iš spintos ir apsivilko raudoną paltą su akrilo apykakle.

– Važiuosime paimti mano vaikelio? – paklausė.

– Deja, savo vaikelio kol kas negausite. Berniuką paėmė socialinės tarnybos darbuotojos.

Seidė pasipiktinusi išpūtė akis.

– Prakeikta socialinė tarnyba? Kokio velnio čia kišasi tos landūnės?

– Medikų nuomone, jūsų vaikas apnuodytas. Moteriai net žandikaulis atvipo.

– Apnuodytas?

– Berniukas išgėrė sugadinto pieno.

– Sugadinto pieno? Kaip suprasti?

– Kitas jūsų vaikas numirė, ar ne?

– Mergaitę ištiko staigi mirtis miegant. Gryna nelaimė. Iš ryto radau mažylę negyvą. Ji nebeatsibudo. Tyrimo išvada: staigi mirtis miegant.

– Kai miršta vienas kūdikis, tai dar panašu į atsitiktinumą, – pasakė Skineris, imdamas moteriai už žasto. – Bet kai apnuodijamas kitas, man jau atrodo įtartina. Vežuosi jus į nuovadą apklausti.

– Na argi ne sumauta šalis?! – pratrūko rėkti Seidė, plėšte išplėšusi ranką iš inspektoriaus gniaužto. – Kas panorėjęs įsilaužia į namus, pagrobia vaiką, išdaužo porcelianą, o aš, užuot susilaukusi atjautos, dar ir apkaltinama žmogžudyste! Jeigu būčiau nelegali imigrantė, padugne manęs nelaikytumėte!

Skineris, moters tarsi neišgirdęs, kreipėsi į Džordaną:

– Prie lovelės rasi buteliuką su pienu. Paimk jį. Tegul ekspertai ištiria. Išnaršyk stalčius, paieškok pieno miltelių kūdikiams ir druskos.

– Druskos? – nusistebėjo Seidė.

– Tiek druskos, kiek aptikta piene, būtų pakakę dešimčiai kūdikių nužudyti. – Vyresnysis inspektorius klastingai šyptelėjo. Reikalai klostėsi ne taip jau prastai. Pasikėsinimas nužudyti vaiką – pačią pirmą darbo Dentone dieną! Dabar Skineris jau džiaugėsi negrąžinęs bylos Frostui. Jis pamojo Simsui ir tarė: – Vežkimės įtariamąją į nuovadą.

Vyriausiasis inspektorius Maletas gurkštelėjo kavos ir, nusišypsojęs naujajam vyresniajam inspektoriui, suulbėjo:

– Džonai, malonu matyti Dentone tokios puikios reputacijos pareigūną.

Skineris išsiviepė taip pat nenuoširdžiai.

– Pone, tikiuosi likti čia ilgai.

Jis, žinoma, melavo. Kai tik būsiu paaukštintas, galvojo, nešiu iš čia subinę kaip įgeltas.

Vyresnysis inspektorius nužvelgė lakuoto ąžuolo plokštėmis aptaisytą Maleto kabinetą, Frosto vadinamą senuoju rąstų nameliu. Pati nuovada atrodė varganai, bet savo būstine skyriaus viršininkas pasirūpino negailėdamas lėšų. Skineris šiame pašvinkusiame skyriuje daug laiko praleisti neketino, bet savo kabinetą tikėjosi ištaisysiąs neprasčiau. Išgėręs kavą, prašmatnų puodelį jis padėjo ant mažytės lėkštutės.

– Kaip žinote, pone, – pasakė, – kelias artimiausias savaites važinėsiu į buvusią darbovietę. Reikia užbaigti bylas, pasisakyti teismuose, yra ir kitų reikalų.

Maletas linktelėjo.

– Suprantu, bet šiuo metu mums katastrofiškai trūksta kadrų: dalis pareigūnų išsiųsta į kursus, dalį paskolinome valdybai – pagelbėti narkotikų prekeivių sulaikymo operacijoje. Kuo greičiau galėsi dirbti visu pajėgumu, tuo bus geriau.

– Darbams užbaigti sugaišiu ne daugiau kaip porą savaičių. Frosto atsikratyti norėčiau kuo skubiau. Jau spėjau su juo susipažinti ir turiu jums pritarti: pareigūnas jis – niekam tikęs.

Sunerimęs Maletas perspėdamas kilstelėjo prie lūpų pirštą, atsistojęs iš už raudonmedžio stalo, nuėjo prie durų ir, iškišęs galvą į koridorių, įsitikino, kad niekas jųdviejų nenugirs. Tada grįžo prie stalo ir spūstelėjo mygtuką. Virš durų raudonai sušvito užrašas: UŽIMTA. ĮEITI DRAUDŽIAMA!

– Džonai, – sušnibždėjo skyriaus viršininkas, – tik nieku gyvu neprasitarkime. Jei informacija nutekės pirm laiko...

– Galite nesirūpinti, – patikino Skineris. – Žinia bus paviešinta tada, kai nuspręsiu, jog metas tam tinkamas, ne anksčiau.

Maletas sulinksėjo. Jis vos įstengė patikėti, kad tai, apie ką šitaip ilgai svajota, pagaliau nutiks.

– O jeigu jis nesutiks iš Dentono perkeliamas kitur?

Skineris išdidžiai nusišypsojo ir atsakė:

– Sutiks – neturės kitos išeities. Dariau tai daugybę kartų, tad galite manimi pasikliauti.

Lengviau atsikvėpęs skyriaus viršininkas tarė:

– Kaip gerai, Džonai, kad Dentono laivo kapitono tiltelyje stovi šalia manęs. Jau žinau, mudu puikiai sutarsime.

Vyresnysis inspektorius vėl šyptelėjo. Maletas atrodė nesunkiai apvyniojamas aplink pirštą, tad Skineris tikėjosi – jei pavyktų gerai sulošti – veikiai atsisėsti į viršininko kėdę prie raudonmedžio stalo.

– Eisiu jau, – pasakė atsistodamas. – Reikia iškvosti įtariamąją – moterį, mėginusią nužudyti savo vaiką.

– Į darbą čia kibai išties įspūdingai, – pagyrė Maletas.

Anam išėjus, skyriaus viršininkas išjungė raudonąjį užrašą. Išties pasisekė, pamanė jis. Bus neblogai turėti po ranka tokį Skinerį, nudirbsiantį visus nešvarius darbelius. Pats Maletas jų imtis įprastai nesiryždavo.

Frostas įspraudė automobilį į vienintelę laisvą vietą, vos nenubruožęs dažų ant naujutėlės mėlynu perlamutru tviskančios Maleto „Porschės" šono. Išlipęs per aikštelę nugūrino prie tarnybinio įėjimo. Nuotaika buvo prasta. Ištyrus nukentėjusiosios spermos mėginį, paaiškėjo, kad nė vienas iš žinomų prievartautojų su šiuo nusikaltimu nesietinas – bet tikėtis lengvo tyrimo veikiausiai ir nevertėjo. Be to, Frosto laukė dar viena sudėtinga byla: ekspertai, nors ir pripažinę, kad nukirstoji koja į mišką galėjo nukeliauti iš ligoninės skrodyklos, žmogžudystės tikimybės vis dėlto neatmetė. O dirbti nebuvo kam, dėkui akiniuočiui Hariui, pusę pareigūnų išsiuntusiam į kitą skyrių gaudyti narkotikų prekeivių, pusę – į kvalifikacijos kėlimo kursus. Frosto nuomone, suknistą kvalifikaciją derėjo kelti tiriant nusikaltimus, o ne kurpiant rašinius apie nusikaltėlių mąstyseną. Ak kad taip teismo ekspertai atsiųstų savo darbuotojų padirbėti kriminalistais, liūdnai pasvajojo jis, tuomet nurėžtoji koja greitai būtų nurašyta į medicinos studentų pokštus.

Priešakyje Džordanas ir Simsas vedė sukto žvilgsnio vagišių, kuris guodėsi kaip išmanydamas.

– Pareigūne, – verkšleno jis Simsui, – neturėjau kitos išeities. Esu tris dienas nevalgęs.

– Tad ką būtum daręs su nugvelbtąja liemenėle? – paklausė Džordanas. – Išsiviręs ar pasikepęs su kelnaitėmis?

– Gerai jums juokus laidyti, kai pilvas prikimštas, – atsakė vyriškis.

Paėjėjęs koridoriumi, Frostas pro dvivėres duris trijulei iš paskos įžengė į priimamąjį, kur nusikamavęs seržantas Velsas šnekėjosi su blyškaus veido senute, apsiglėbusia pirkinių krepšį. Staiga ji išpūtė akis, paleido iš rankų pintinaitę ir dūrė į sulaikytąjį drebančiu pirštu.

– Va jis! Šitas! – sušuko. – Šitas pats!

– Ką – šitas pats? Ko ta surukėlė nori? – nusistebėjo žmogėnas ir žingtelėjo prie moteriškės, bet Frostas nustūmė jį į šalį.

– Veskite jį į Pirminio sulaikymo kambarį. Aš išsiaiškinsiu, kas ir kaip, – konstebliams pasakė inspektorius ir atsigręžė į tirtančią iš baimės, sunkiai alsuojančią senutę. – Širdele, kas gi nutiko?

Ji palūkėjo, kol anie išeis, ir tik tada ėmė pasakoti:

– Atsiėmiau pensiją. Išėjusi iš pašto, pasukau į skersgatvį, o tas prišoko, pagriebė rankinuką ir nudūmė. Kaip man dabar pragyventi visą savaitę be pinigų?

Frostas atsiduso. Pastaruoju metu tokių nusikaltimų buvo gerokai padaugėję. Kažkas nuolat atiminėjo iš moterų – dažniausiai senyvų – rankinukus.

– Ar jūs įsitikinusi, kad apiplėšė kaip tik šis asmuo?

– Net nesuabejojau. Galėčiau prisiekti gyvybe. Atpažinčiau jį net tamsoje.

– Kada buvote apvogta?

– Maždaug prieš pusvalandį. Buvau ką tik atsiėmusi pensiją. Galite paklausti pašto darbuotojų...

Inspektorius pertraukė senutę, mostelėjęs ranka.

– Širdele, būsite suklydusi. Šitas vyrukas prieš pusvalandį „Marks ir Sparks" vogė liemenėles.

– Jis taip sako? Meluoja, kad išsigintų apvogęs mane! – atkirto moteriškė. – Dar nesu nukvakusi. Mane tikrai apiplėšė šitas žmogus. Ar jo namus apieškojote?

– Išnaršėme nuo rūsio iki stogo, – pamelavo Frostas. – Radome tik spenelių nedengiančių liemenėlių ir tarpkojo nedengiančių kelnaičių.

Sulaukęs, kol senutė išgers konsteblio atneštą arbatą, inspektorius palinkėjo jai saugiai grįžti namo ir išleido pro duris.

– Kad ją kur skradžiai! – suburbėjo Velsas. – Ta sukriošėlė neabejodama atpažino visus iki vieno nusikaltėlius iš mūsų albumo – kad ir kokios odos spalvos, kad ir kokio amžiaus, plaukuotus, plikius, aukštaūgius, neūžaugas. O jokios patikimos informacijos apie tą vyruką taip ir neturime. Po galais, ji atpažintų kiekvieną praeivį gatvėje – kad tik tas būtų su kelnėmis!

– Parodyk jai Maleto nuotrauką, – pasiūlė Frostas. – Jeigu ir ji atpažins, tučtuojau suimsiu. Ar niekas nesiskundė pametęs koją?

– Niekas, – išsišiepęs atsakė seržantas. – Ar žinai, kad naujokas vyresnysis inspektorius suėmė Seidę Rolings? Įtariama pasikėsinimu nužudyti savo vaiką.

– Seidė? – apstulbęs paklausė Frostas. – Galvoj jam pasimaišė ar ką?

– Pasak Skinerio, tiek druskos, kiek aptikta mažylio buteliuke, ir dramblį patiestų.

– Dramblį Seidė gal ir mėgintų nudobti, bet tik ne savo vaiką. Ji – tikrai ne šventoji, bet kad kėsintųsi nužudyti sūnelį... Nesąmonė! Pusprotis tas Skineris. – Inspektorius pašniaukštė orą. Atsispirti iš valgyklos sklindantiems dešros ir čirškinamos kiaulienos kvapams buvo nelengva. – Lėksiu užkąsti.

Subirbė telefonas. Velsas pakėlė ragelį.

– Džekai, luktelk! – pašaukė Frostą po akimirkos. – Skambina „Pigiau nebūna" vadybininkas. Jie gavo kažkokio pamišėlio laišką. Sako, parduotuvės lentynose pridėta jo apnuodytų prekių.

– „Pigiau nebūna" lentynose? Pusės jų parduodamo maisto skonis kaip apnuodyto. Siųsk Morganą.

– Jis užsiėmęs. Surinkinėja daugiaaukštės aikštelės apsaugos kamerų įrašus.

– Daugiaaukštės aikštelės? – Frostas net susiraukė. Tuojau pat prisiminęs, apie ką kalbama, pridūrė: – Ak taip, ten išprievartauta mergaitė. Tuomet siųsk patrulį. Tasai skambintojas tikriausiai vis tiek meluoja.

– Džordanas ir Simsas ką tik išvažiavo pas vakar dingusios mergaitės tėvus.

– Bilai, aš galuojuosi badu. Nejaugi daugiau nėra ko pasiųsti?

– Tik tu, Džekai, – papurtęs galvą, atsakė Velsas.

Inspektorius paskutinį kartą įtraukė į šnerves viliojančio, svaigaus kvapo ir sumurmėjo:

– Bala nematė! Pasakyk, kad važiuoju.

2

Laiškas pigaus popieriaus A4 formato lakšte buvo parašytas ranka didžiosiomis raidėmis.

APNUODIJAU FLAKONĄ YPAČ STIPRAUS BURNOS SKALAVIMO SKYSČIO, PAGAMINTO PAGAL „PIGIAU NEBŪNA" UŽSAKYMĄ, BUTELĮ „VINTNER'S CHOICE" VYNO IR DIDELĘ SKARDINĘ PIENO MILTELIŲ „HAPPYBABE". VISUS TRIS GAMINIUS PAŽYMĖJAU MĖLYNAIS KRYŽELIAIS. ATITINKAMUOSE SKYRIUOSE JŲ NERASITE. JUMS TEKS APIEŠKOTI VISĄ PARDUOTUVĘ. JEI NESPĖSITE APNUODYTŲ PREKIŲ RASTI IR KAS NORS JAS NUSIPIRKS, BŪSITE KALTI DĖL NIEKUO DĖTŲ ŽMONIŲ MIRTIES. JEI NENORITE, KAD APNUODYČIAU DAR DAUGIAU PREKIŲ, TURĖSITE PAKLUSTI MANO REIKALAVIMAMS. JUOS IŠSIŲSIU TAM NIEKŠUI BIZLIUI.

Penktą dešimtį bebaigiąs prekybos centro vadybininkas Henris Martinas atrodė nusiplūkęs, nors daug uždirbančio nepriminė nė iš tolo. Išvydęs apšnerkštą jo stalą ir popierių prigrūstą gautųjų dokumentų dėklą, Frostas išsyk pagalvojo apie savo kabinetą. Apverstus dokumentus įgudęs

skaityti inspektorius pašnairavo į vadybininkui skirtą įkvepiantį prekybos centro savininko pono Bizlio raštą raudonai pabrauktomis eilutėmis. Viršuje puikavosi riebi antraštė: METAS IŠSPARDYTI SUBINES. Tekstas toliau prasidėjo tokiais žodžiais: *Jeigu tas tešlagalvis, nemokša žioplys, laikąs save vaisių ir daržovių skyriaus vad...* Frostas vogčia linktelėjo. Bizlio, nepraustaburnio šunsnukio, manierą jis atpažino išsyk. Buvo kartą su savininku susidūręs ir žinojo jį esant tikrų tikriausiu šikniumi.

Sudirgęs Martinas, nervingai žįsdamas cigaretę, žingsniavo po kabinetą.

– Ką daryti? – mažne verkšleno jis. – Ką, po velniais, daryti? Parduotuvės uždaryti negalime. Šefas pasiustų.

Frostas kažką neaiškiai numykė ir vėl dirstelėjo į šantažuotojo laišką. *Bizlis, tokį perskaitęs, ne tik pasius,* pagalvojo.

– Kur vokas? – paklausė inspektorius.

Vadybininkas papurtė galvą.

– Nebeturime. Išėmus korespondenciją, vokai sunaikinami. Kam jie mums?

– Nuostabu! Dabar galėsime nebesiaiškinti, iš kur laiškas pasiųstas.

– Žinoma, tai gali būti tik bjaurus pokštas, bet nekreipti dėmesio rizikinga, – atsisėdęs pasakė Martinas.

– Tad uždarykite parduotuvę. Kol rasite prekes su mėlynais kryžiukais, – pasiūlė Frostas.

– Jeigu uždarysiu ir paaiškės, kad pokštas, dar iki priešpiečių atsidursiu Darbo biržoje.

– O jeigu ne pokštas, – atsakė inspektorius, – pakviesiu judu su ponu Bizliu pasižiūrėti skrodimų. –

Jis siurbtelėjo kavos ir nusipurtė. Gėralo skonis buvo bjaurus. Tikriausiai pagaminta „Pigiau nebūna" užsakymu. Pastūmęs puodelį į šalį, Frostas vėl įsiskaitė... NESPĖSITE APNUODYTŲ PREKIŲ RASTI IR KAS NORS JAS NUSIPIRKS, BŪSITE KALTI DĖL NIEKUO DĖTŲ ŽMONIŲ MIRTIES.
– Jaučiu, kad tai – ne pokštas. Bet jeigu ketinate rizikuoti...

– Aš jau liepiau darbuotojams apieškoti lentynas, – pasakė vadybininkas. – Be to, kasininkėms prisakyta įdėmiai žiūrėti, kas pirkėjų vežimėliuose.

– Verčiau ieškokite tų prekių, uždarę prekybos centrą.

– Ponas Bizlis nė už ką neleistų uždaryti, – baugščiai atsakė Martinas. – Mėginame su juo susisiekti. Kol kas nesėkmingai. Jeigu uždarytume be pono Bizlio žinios, jis tiesiog pašėltų.

– Kažin ar jis labai apsidžiaugs, jeigu pirkėjai su įrodymais – negyvais kūdikiais ant rankų – pareikalaus grąžinti pinigus, – atkirto Frostas. – Kartoju: išvykite visus laukan ir uždarykite prakeiktą parduotuvę.

– O jeigu išaiškės, kad kas nors netikusiai pajuokavo...

– Po paraliais, ar nepakeistumėte pagaliau plokštelės? – suburbėjo inspektorius ir, priėjęs prie lango, pažvelgė žemyn, į prekybos salę. Tarp lentynų knibždėte knibždėjo pirkėjų ir raudonais kombinezonais vilkinčių darbuotojų, kurie peržiūrinėjo prekes.

Pasibeldę į duris, įėjo liesas akiniuotas vyriškis su vadybininko padėjėjo ženkleliu atlape ir jauna

kombinezoną vilkinti mergina su flakonu ir buteliu rankose.

– Pone Martinai, štai, radome vyną ir skystį burnai skalauti, – pasakė akiniuotis ir, paėmęs iš merginos prekes, padavė vadybininkui.

Frostas sunkiai atsiduso.

– Kodėl jums nepaleidus įkalčių prekybos salėje per rankas, kad kiekvienas galėtų juos nučiupinėti? – suniurzgė jis. – Būtų nenormalu, jei paprasčiausiai paimtume šantažuotojo pirštų atspaudus ir kaipmat sužinotume, kas jis toks.

– Atsiprašau, nepagalvojau, – nuraudęs sumurmėjo padėjėjas.

Apgaubęs prekes polietileniniu maišeliu – vis keliais atspaudais mažiau, – inspektorius atsargiai paėmė jas iš Martino padėjo ant stalo.

– Kur buvo? – paklausė.

– Vyną radome bakalėjos sandėlyje, ant lentynos prie durų, burnos skystį – ūkinių prekių skyriuje.

Frostas atsuko flakono dangtelį ir pauostė. Į indą neabejotinai buvo pripilta balinimo skysčio.

– Ką gi, dabar jau aišku, – pasakė, – apie pokštą galime nebesvaičioti. Tas šunsnukis nejuokauja. – Vadybininko padėjėjo jis pasiteiravo: – O pieno milteliai?

– Vis dar ieškome.

– Reikia juos rasti kuo greičiau, – nukirto inspektorius ir atsigręžė į Martiną. – Uždarykite pagaliau parduotuvę.

– Teks, – nebeprieštaravo vadybininkas ir kreipėsi į padėjėją: – Uždarome. Paskelbk, kad dėl gedimo elektros instaliacijoje ar ką nors panašaus.

Ponui Bizliui pasakysime, kad tai policijos įsakymas.

Frostas luktelėjo, kol padėjėjas ir mergina išeis.

– Vynas buvo paliktas sandėlyje. Kas gali ten patekti? – paklausė Martino.

– Ir sandėlio, ir salės darbuotojai, padedantys iškrauti ir išdėlioti prekes.

– O pirkėjai?

– Niekaip. Tik darbuotojai.

– Vadinasi, gali būti, kad šunybę iškrėtė kas nors iš personalo. Ar tarp darbuotojų yra griežiančių ant „Pigiau nebūna" dantį?

– Visi griežia, – su kartėliu atsakė Martinas. – Ir aš taip pat. Ponas Bizlis – darbdavys ne iš maloniųjų.

– Buvau su juo susidūręs ir nedirbčiau čia, net jei mokėtų po tūkstantį svarų per dieną, – prisipažino Frostas. – Man reikės darbuotojų sąrašo – taip pat ir tų, kurie maždaug per pastarąjį mėnesį buvo atleisti ar patys išėjo. Užmesime akį į kompiuterį, gal paaiškės, kad kuris nors mums žinomas. – Inspektorius dar sykį perskaitė laišką. – Čia nėra datos. Atėjo šiandien?

– Tikriausiai.

Frostas išpūtė akis.

– *Tikriausiai*? Ką, po galais, net nežinote, kada atėjo laiškas?

– Galėjo ateiti ir šeštadienį. Savaitgaliais administracijoje dirba mažiau žmonių. Valdžiai skirta korespondencija – pirmenybinė, ji net ir savaitgalį atplėšiama iš karto, visa kita – tik pirmadienį.

– Nuostabu, kad tave šmikis! – suburbėjo inspektorius. – Laiške paminėti reikalavimai. Šantažuotojas jų dar neatsiuntė? Tikiuosi, nenutylėjote?

– Kol kas negavome. Žinoma, kai tik gausime, tuojau pat jums pranešiu. – Martinas pro langą pažiūrėjo į ištuštėjusią prekybos salę. – Kad tik kuo greičiau rastų tą skardinę. Ponas Bizlis įniršnejuokais. Atlaidumo iš jo nėra ko tikėtis.

Užgurgė inspektoriaus pilvas, ir jis susyk prisiminė dar nevalgęs.

– Ar čia yra kur papusryčiauti? – paklausė.

Atsakyti vadybininkas nespėjo – pasibeldęs vėl įėjo jo padėjėjas.

– Radote? – viltingai pasiteiravo Martinas.

Akiniuotis papurtė galvą.

– Išnaršėme visur – nėra. Mėginsime ieškoti dar kartą.

– Tie pieno milteliai gali būti jau parduoti, – tarė Frostas ir siektelėjo telefono. – Teks kreiptis į žiniasklaidą, tegul perspėja visuomenę.

– Palaukite! – sulaikė inspektorių vadybininko padėjėjas ir išsiėmė iš kišenės prispausdintą lapą. – Gal dar neprireiks. Tas kūdikių maistelis – visiškai naujas gaminys. Kol buvome neišpardavę ankstesnės rūšies, juo neprekiavome. Lentynose tie milteliai atsidūrė sekmadienio vakarą, prieš pat baigiant darbą. Dėžėje buvo dvidešimt keturios skardinės. Patikrinau – parduota tik viena, tikriausiai ta pažymėtoji.

– Na ir kas mums iš to? – paklausė Frostas.

Martinas išsyk susigaudė, kur jo padėjėjas lenkia.

– Galime patikrinti išduotus kvitus. Juk kasoje prekė užfiksuojama. Jeigu pirkėjas mokėjo kredito kortele, kaipmat sužinosime jo pavardę ir adresą.

– Gali prireikti velniškai daug laiko, – atsakė

inspektorius. – Jeigu praradote kredito sąskaitos kortelę, spauskite aštuonetą; jeigu norite atsekti pirkėją, įsigijusį apnuodytų pieno miltelių, spauskite devynetą, – nusišaipė jis ir čia pat pridūrė: – Kibkite į darbą nedelsdami.

– Sekmadienio vakarą išduoti kvitai jau tikrinami, – pasakė padėjėjas. – Jeigu pasiseks, rasime pirkėją iki jam praimant skardinę.

– O jeigu sėkmė atkišo jums užpakalį, paaiškės, kad mokėta grynaisiais. Paskubėkite. Jei per penkiolika minučių nieko nesužinosite, kreipsiuosi į vietinį radiją ir visą kitą žiniasklaidą. – Frosto pilvas vėl sugurgė. – Ar čia yra kur papusryčiauti? – vėl paklausė jis.

– Mūsų restoranas siūlo puikius angliškus pusryčius, šią savaitę kaip tik taikome nuolaidas, – atsakė Martinas.

– Kaip galėsiu atsiskaityti?

– Na, tarkime, kredito kortele.

Šūdienė! – mintyse sukeikė Frostas, slapčia tikėjęsis, kad tasai šykštuolis jį vis dėlto pavaišins. Balsu inspektorius pasakė:

– Ką gi, einu ko nors užkąsti. Perspėkite savo padėjėją, kur manęs ieškoti, jei prireiktų.

Eidamas per prekybos salę, jis matė lentynas uoliai naršančius darbuotojus. Prieš padėdami atgal, jie įdėmiai apžiūrėdavo kiekvieną prekę.

Restorane – inspektorius tuo metu dažė duoną į kiaušinienę – jį susirado Valstietis Morganas.

– Aa, šefe, jūs čia.

– Ačiū, žinau, kur esu, – suburbleno Frostas ir atsigėrė arbatos.

– Mėginau prisiskambinti jums mobiliuoju.

– Laikau jį išjungtą, kad koks vėpla iš Velso man nepaskambintų. Sėsk, galėsi pažiūrėti, kaip valgau. – Inspektorius pasmeigė šakute gabalėlį kumpio ir nepatikliai jį nužvelgė. – Kiaulės būta riebios, – pratarė.

Morganas prisitraukė kėdę ir atsisėdo priešais viršininką.

– Šefe, dėl to išprievartavimo... Peržiūrėjau stovėjimo aikštelės kamerų įrašus. Viename jų matyti greitai išvažiuojanti mašina. „Ford Focus". Laikas sutampa su mergaitės nurodytuoju. Taigi tikriausiai prievartautojas.

Frostas, nebaigęs valgyti, pastūmė lėkštę į šalį ir užsidegė cigaretę.

– Gerai padirbėjai, Valstietuk. Pats metas prisivilioti mums nelemtą sėkmę. Numerį užsirašei, kas savininkas patikrinai?

Morganas linktelėjo.

– Gremas Fildingas, gyvena Dentone, Pilies kelyje 29.

– Teistas? Gal per savo pimpalą jau turėjęs bėdų?

– Ne, šefe. Parvežti jį į nuovadą?

Frostas išpūtė dūmus pro nosį ir, kiek pamąstęs, papurtė galvą.

– Nereikia. Verčiau nesikarščiuokime. Kad važiuotas buvo nusikaltimo vietoje maždaug tuo metu, kai išprievartauta mergaitė, – per menka dingstis apkaltinti. Apsilankyk pas tą Gremą, pakerėk jį savo velsietišku žavesiu ir, jeigu neišmes tavęs pro duris, paklausk, ar neatsisakytų duoti DNR mėginio. Kaip tai daroma, tau paaiškins ekspertai. Jeigu

jiems reikės kakos, pasiimk popierinį maišelį. Jei mėginys patvirtins, kad prievartavo jis, būsime tą galviją pričiupę; jei ne – teks ieškoti toliau.

– Šefe, o jeigu jis atsisakys duoti mėginį?

– Tuomet įkrėsk proto – gerai stuktelk į paširdžius. Jeigu ir tai nepadės, vežkis į nuovadą. Bet kodėl turėtų atsisakyti, jei niekuo dėtas?

Kai Morganas išėjo, inspektorius pastebėjo netoliese mindžikuojantį Martiną. Šis atrodė nusiteikęs prastai.

– Kas nutiko? – paklausė Frostas. – Irgi čia pusryčiavote?

Vadybininkas išspaudė menką šypsenėlę ir prisėdo priešais inspektorių.

– Ponas Bizlis nenori, kad čia būtų rūkoma, – pasakė.

– Rūkyti ne taip kenksminga, kaip valgyti tokį maistą, – atšovė Frostas, nė neketindamas gesinti cigaretės. – Na kas naujo?

– Lentynas kruopščiai peržiūrėjome tris kartus. Pažymėtos skardinės prekybos salėje nėra. Patikrinome visus kvitus – niekas tokio maistelio nepirko. Nebežinau, ką daryti. Kol neradome skardinės, atsidaryti negalime. Ką pasakys ponas Bizlis – baisu ir pagalvoti.

– Jeigu tos skardinės niekas nenusipirko, bet jos vis tiek nėra, vadinasi, kažkas išsinešė nesumokėjęs. Taigi pieno miltelius paėmė kuris nors jūsų darbuotojų arba... – Frostas buvo bekeliąs cigaretę prie lūpų, bet ranka staiga sustojo pusiaukelėje, akys sužibo. Išganingos minties persmelktas, inspektorius išsišiepė – ...arba juos nukniaukė vagis.

– Prielaida, kurios niekaip neįrodytume, – atsidusęs sumurmėjo Martinas.

– Gali būti, kad šiandien jums neapsakomai pasisekė, – tarė Frostas ir, išsiėmęs iš kišenės mobilųjį, surinko numerį. – Džordanai, kalba inspektorius Frostas. Iš Seidės namų parvežei skardinę su pieno milteliais. Ar ant jos dugno nėra užbrėžta mėlyno kryželio?.. Tad pažiūrėk dabar. – Atsakymo inspektorius laukė, pirštais barbendamas į stalviršį. – Klausau... Ką?! Nuostabu! Ne, ekspertams kol kas nesiųsk. Palauk manęs. – Įsidėjęs telefoną į kišenę, Frostas pasakė Martinui: – Aptikome pėdsaką. Parduotuvę galite atidaryti. Bet kai tik gausite laišką su reikalavimais, tučtuojau praneškite man. Ir pasistenkite, kad jį nučiupinėtų kuo mažiau žmonių.

– Tad dabar aš jau laisva, ar ne?! – užkriokė Seidė. – Puikumėlis, ką ir sakyti! Iš pradžių neteisėtai įkiša į belangę, pažemina, o paskui išspiria laukan, ir tiek žinių. Kur kompensacija?

– Nesodiname tavęs už vagystę iš parduotuvės – štai tau ir kompensacija, – atrėžė Frostas. – O dabar dink iš akių, kol nepersigalvojau.

– O sūnelis?

– Aiškinkis su socialine tarnyba. Ir dar – kai kitą sykį eisi vogti, užnuodytų produktų verčiau neliesk.

– Jei būčiau politinio prieglobsčio prašytoja, ne taip su manimi šnekėtumėt.

– Tad eik ir paprašyk prieglobsčio, paskui galėsi grįžti čionai ir matysi, kaip su tavim šnekėsime. Šiaip ar taip, dink iš akių. – Atidaręs duris, inspektorius išleido moterį ir palydėjo iki priimamojo. –

Dar viena nepatenkinta klientė, – sumarmėjo Bilui Velsui ir nužingsniavo į savo kabinetą.

Nusikaltimų statistikos skaičiai ataskaitą kurpiančiam Frostui jau mirguliavo akyse. Į kabinetą, pirmiau pasibeldę, suėjo Simsas ir Džordanas.

– Kad ir ko pageidautumėte, atsakymas neigiamas, – tarė jiems inspektorius. – Turiu surašyti skaičiukus.

Džordanas šyptelėjęs pasakė:

– Inspektoriau, buvome iškviesti į vienus namus. Dingo paauglė.

– Čia jos nėra, o jeigu ir būtų, jums nesakyčiau, – atsakė Frostas. Vis dėlto padėjo rašiklį ir atsidusęs pridūrė: – Tiek to, pasakokite, kas ten nutiko.

– Dingusioji – Debė Klark. Pasisakė tėvams pernakvosianti pas klasės draugę Odrę Glison. Ne pirmiena – Debė nakvojusi Odrės namuose daugybę kartų. Išvažiavo dviračiu vakar pavakarę, pusę aštuonių. Kai šįryt negrįžo namo, tėvai paskambino Odrei. Paaiškėjo, kad Debė pas ją nenakvojo, jodvi net nebuvo apie tai kalbėjusios.

– Vadinasi, dingusi nuo vakar vakaro? Tikriausiai pernakvojo po savo draugužiu. Lažinuosi, sėdi dabar jo namuose ir traukia dūmą, – abejingai priėjo išvadą Frostas ir vėl paėmė rašiklį. – Užregistruokite kaip dingusią, ir tiek.

– Tėvai tvirtina, kad duktė taip nesielgtų.

Inspektorius prunkštelėjo.

– Vyručiai, sakiau jums milijoną kartų: kassyk, kai tik kokia paauglė negrįžta namo, jos tėvai dievagojasi, esą jų dukrelė – tyriausia pasaulyje būtybė,

vienuolės abitą netrukus apsivilksianti namisėda, bet devyniais atvejais iš dešimties paaiškėja, kad toji šventuolė – kažkeliolikta kartą iš namų pasprukusi nuo kokaino išpurtusi kekšiukė.

– Inspektoriau, šitai – vos trylika. Kaip tik šiandien sueina. Tėvai ruošia gimtadienio vakarėlį.

– Jeigu man reikėtų rinktis, ko labiau norėčiau – pasmaguriauti želė ir ledų ar pasikirkinti, saldumynai neturėtų jokių šansų, – atsakė Frostas.

– Inspektoriau, nuojauta mums kužda, – neatlyžo Simsas, – kad jums reikėtų pasišnekėti su mergaitės tėvais.

Frostas išpūtė dūmus pro nosį. Jį ir patį dažnai kamuodavo įkalčiais nepagrįstos nuojautos. Kartais jos neapgaudavo.

– Na gerai, vyručiai. Užregistruokite tą pražuvėlę, o aš, kai tik galėsiu, pasikalbėsiu su tėvais. Dabar negaliu – užsiėmęs.

Sukiauksėjo vidaus ryšio telefonas, ir inspektorius siektelėjo ragelio. Skambino Bilas Velsas.

– Džekai, Maletas reikalauja skubiai pristatyti nusikaltimų išaiškinimo statistiką.

Frostas nužvelgė pribraukytus, skaičių prikeverzotus lapus ant stalo ir tarė:

– Pasakyk, kad aš išvykęs apklausti dingusios trylikametės tėvų.

Sulig tais žodžiais jis atsistojo ir nusikabino nuo gembės šaliką.

Klarkai gyveno dideliame, keturių miegamųjų, name miesto pakraštyje, prie Dentono miško. Rajono patrulio automobiliu važiuodamas ilga prievaža,

iš abiejų pusių apstota spygliuočių, Frostas dairėsi po plačiai išsidriekusią veją, gausiai padabintą gėlynais. Vidur įžuvinto tvenkinio stūksojo nuogos moters, liejančios iš ąsočio vandenį, statula.

– Labai skoninga, – pagyrė inspektorius. – Gerai, kad ji nesiusioja kaip tas Briuselio berniukas. – Prie dviviečio garažo vartų stovėjo juodas tviskantis E klasės „Mercedes Benz" universalas. – Regis, faneros stygiumi jie nesiskundžia, – išlipdamas iš automobilio sumurmėjo Frostas.

Pareigūnams nė nespėjus prieiti prie durų, šias atidarė dingusios mergaitės tėvas Haroldas Klarkas, penktą dešimtį įpusėjęs pikčiurna suglostytais tamsiais plaukais ir tvarkingai pakirptais ūsiukais. Šie buvo tokie pat kaip Maleto, ir Frostas išsyk pajuto vyriškiui antipatiją.

– Na pagaliau atsivilkote, – suniurzgė šeimininkas. – Užeikite.

Visi suėjo į erdvią ilgo plauko kilimu išklotą svetainę. Vienoje sienoje buvo įtaisytas didžiulis židinys, jo pakuroje liepsnos laižė netikras pliauskas, ant kitos kabojo milžiniškas plazminis televizorius. Klarko žmona, jaunesnė už sutuoktinį kokiais dešimčia metų, gūžėsi odiniame kremo spalvos fotelyje. Moteris sėdėjo nugara į plačias stiklines duris, už jų buvo matyti kiemas, o kiek toliau vėrėsi pikta lemiančios nuotaikos persmelkta Dentono miško panorama su žemai kabančiais juodais debesimis. Ponia Klark, šiaip tikra gražuolė, išsitaršiusiais plaukais, nepasidažiusi, atrodė nekaip. Kiurksojo, tuščią žvilgsnį įsmeigusi nežinia į ką, glamžydama jau permirkusią nosinaitę.

– Policija, – abejingai tarstelėjo jai vyras.

Moteris pakėlė užverktas akis.

– Radote? Nebegyvą, ar ne? Nebėra Debės, žinau, kad nebėra.

Ponia Klark vėl apsipylė ašaromis. Vyras pamėgino ją apkabinti. Moteris nubloškė jo ranką ir dar labiau susigūžė.

Klarkas gūžtelėjo pečiais, lyg sakydamas – matote, kokia ji nesava, – ir atsitraukė.

– Mergaitės dar neradome, – pasakė Džordanas ir pristatė inspektorių.

Šeimininkas nužvelgė Frostą iš aukšto, lyg kokį apgailėtiną žmogėną. Kukli inspektoriaus išvaizda tokioje prabangioje aplinkoje rėžė akį.

– Paieškos grupė jau dirba? – pasiteiravo ponas Klarkas.

– Kol kas ne, – papurtęs galvą, atsakė Frostas.

Šeimininkas net pajuodo.

– Kaip suprasti – kol kas ne? Mano duktė dingusi.

– Siųsti paieškos grupę dar per anksti, – mėgino paaiškinti inspektorius. – Jaunos merginos dingsta nuolat. Pabėga iš namų, paskui grįžta.

– Pabėga iš namų?! – pratrūko plyšoti įtūžęs Klarkas. – Mulki tu, asile neraliuotas! Jau pirmiau sakiau šitiems štai pareigūnams – mano duktė negalėjo pabėgti iš namų! Šiandien jos gimtadienis, trylika sukanka! – Jis parodė į židinio atbrailą, ant kurios pūpsojo krūvelė dar neperžiūrėtų sveikinimo atvirukų. – Bus vakarėlis. Mergaitė nekantriai jo laukė. Kurių velnių jai bėgti iš namų?

– Pone Klarkai, ar bent nutuokiate, kiek paauglių per metus pabėga iš namų ir kiek jų po kelių dienų, pabrukę uodegas, parbėga atgal?

Šeimininkas dūrė į Frostą pirštu.

– Mano duktė – ne sutriestas statistinis vienetas! Tučtuojau išsiųskite paieškos grupes! Girdite?! Tučtuojau!

Inspektorius nusivyniojo šaliką. Židinio prikaitintoje svetainėje buvo nepakenčiamai karšta.

– Pone, prašau, pirmiausia norėčiau žinoti faktus. Kaip suprantu, jūsų duktė vakar vakare iš namų išvažiavo dviračiu? Kada?

– Kiek sykių tuos prakeiktus faktus reikės kartoti? Duktė pavakarieniavo ir išvažiavo apie pusę aštuonių. Pasisakė važiuojanti pas savo draugę Odrę ir tikriausiai liksianti ten nakvoti. Taip jau yra buvę, todėl mes nesirūpinome.

– Mergaitė dažnai nakvoja pas draugę?

– Dažnai.

– Odrė čia taip pat yra nakvojusi, bet daugiau nebenakvos, – spoksodama į sieną, užtikrintai pareiškė ponia Klark.

– Šit kaip? Kodėl? – paklausė Frostas.

Klarkas perspėjamai dėbtelėjo į žmoną ir atsakė už ją:

– Nežinome. Tų vaikų nesuprasi.

– Aišku, – sulinksėjęs pratarė inspektorius, nors aišku jam buvo tik tai, kad reikės pasikalbėti su pačia Odre. – Su ta mergaite jau susisiekėte?

– Žinoma, susisiekėme, velniai griebtų! Tokie buki atrodome, ar ką?! Debė ten nenakvojo. Net neketino.

– Ar Debė draugauja su kokiu berniuku?

– Jai vos trylika metų! Su jokiais berniukais ji nedraugauja. Vienas toks snarglius prieš kelis mėnesius buvo pasirodęs, bet aš mikliai jį pavijau.

– Berniukas buvo visai mielas, – be intonacijos pratarė ponia Klark. – Man jis patiko.

– Mielas?! – suniurzgė jos vyras. – Tuomet ką jis veikė Debės kambaryje? Ogi grabaliojo jai po palaidine! Išvijau tą vaikėzą. Pasakiau jam aiškiai: jei dar kartą užklupsiu trainiojantis apie mano dukrą... – Ką tokiu atveju berniukui padarytų, Klarkas nutylėjo.

– Ar tą jaunuolį susiradote? Gal Debė su juo...

– Skambinau į namus, niekas nekėlė ragelio. Jeigu duktė ten, sprandą tam pašlemėkui nusuksiu!

– To berniuko pavardę ir adresą žinote? – Luktelėjęs, kol ponia Klark užrašys duomenis, Frostas paklausė: – Ar mobilųjį Debė turi?

– Turi. Skambinau – išjungtas.

– Ar duktė pasiėmė drabužių, pinigų, banko knygelę?

Klarkai sutrikę susižvalgė.

– Pažiūrėsiu, – ištarė moteris ir sverdėdama atsistojo. Sutuoktinio paslaugiai ištiestą ranką ji vėl atstūmė.

Ponia Klark užlipo į antrą aukštą. Svetainėje stojo nejauki tyla. Šeimininkas mažne atvirai demonstravo panieką prastai apsirengusiam inspektoriui. Šiam nežmoniškai norėjosi rūkyti, bet kambaryje nebuvo peleninės.

Grįžusi mergaitės motina papurtė galvą.

– Jokių drabužių Debė nepasiėmusi, – pasakė. – Banko knygelės – taip pat.

– Ar galėčiau apžiūrėti mergaitės kambarį? – atsistojęs paklausė Frostas.

Šeimininkė nusivedė jį į viršų, į popmuzikantų

plakatais išklijuotą jaukų, tvarkingą kambarį. Prie vienos sienos stovėjo lova su melsvu užtiesalu, prie kitos – kreminė spinta. Ant rašomojo stalo prie lango buvo padėti kompiuteris plokščiu monitoriumi ir rašalinis spausdintuvas. Pastalėje – akyta vielinė šiukšliadėžė.

– Prie interneto duktė prisijungusi? – pasiteiravo inspektorius.

Ponia Klark linktelėjo ir atsakė:

– Nuolat susirašinėja su draugėmis, nors kasdien matosi mokykloje.

Frostas bedė į klaviatūrą pirštu, bet tuojau pat jį atitraukė, mat kompiuteris šaižiai pyptelėjo. Dėdamasis nieko kitko ir nesitikėjęs, inspektorius palingavo galvą, nors iš tikrųjų šioje srityje buvo visiškas neišmanėlis. Nutarė pasitelksiąs į pagalbą vieną kompiuterijos specialistų, kad šis atskleistų aparate slypinčias paslaptis – jei kartais paaiškėtų, jog Debė iš tiesų dingo, o ne smaginasi su berniūkščiu, andai užkluptu grabaliojant jai po palaidine. Frostas žvilgtelėjo ir į šiukšlinę. Čia jis jautėsi tvirčiau. Pasilenkęs išėmė suglamžytą vyniojamojo popieriaus lakštą. Prie šio prisegtoje kortelėje buvo parašyta: SU GIMTADIENIU, SAULELE! MAMA.

– Maniau, Debės gimtadienis – šiandien? – nusistebėjo inspektorius.

Ponia Klark paėmė iš jo popierių ir suglumusi išpūtė akis.

– Atplėšė pirm laiko, – sumurmėjo. – Atplėšė, net nesulaukusi gimimo dienos!

Į kambarį įėjo šeimininkas.

– Kas nutiko? – griežtai paklausė jis.

– Atrodo, Debė, nelaukusi gimtadienio, išpakavo jūsų žmonos dovaną ir pasiėmė, – atsakė Frostas.

– Kokią dovaną? – susidomėjo Klarkas.

Moteris atsakė ne iš karto.

– Maudymosi kostiumėlį, kurio taip norėjo.

– Nupirkai Debei tą sumautą kostiumėlį?! – pratrūko sutuoktinis. – Dvylikametei mokinukei! Gal nepakankamai aiškiai buvau tau uždraudęs...

– Visos jos draugės tokius turi, – pertraukė jį žmona.

– Dauguma jos draugių – pienburnės šliundros! Mano duktė – ne tokia!

– Gal šiuo klausimu galėtumėte padiskutuoti kokį kitą kartą? – irzliai įsikišo Frostas. – Akivaizdu, kad mergaitė vakar išvažiavo tikslingai. Tik kur? Ar negalėjo patraukti į baseiną? Tarkime, jeigu norėjo prieš drauges pasipuikuoti naujuoju kostiumėliu.

– Galėjo, – atsakė ponia Klark. – Į baseiną Debė važiuoja dažnai.

– Puiku! Patikrinsime, – tarė inspektorius, apsivyniodamas šaliką. – Beje, gal turite mergaitės nuotrauką? Būtų gerai kuo naujesnė.

Moteris įsmeigė akis į sutuoktinį. Šis, kiek patylėjęs, suburbėjo:

– Deja, naujų neturime.

– Šit kaip? – tarstelėjo Frostas ir pridūrė: – Na tuomet tiktų ir mokyklinė.

– Neturime, – atšovė Klarkas, vengdamas inspektoriaus žvilgsnio. – Mokyklinių irgi neturime.

– Šit kaip? – pakartojo Frostas ir luktelėjo, bet paaiškinimo nesulaukė. – Aišku, – sumurmėjo jis galiausiai, nieko taip ir nesupratęs.

Tikiuosi, važiuosite tiesiai į nuovadą ir organizuosite visuotinę mano dukters paiešką? – įsakmiai paklausė Klarkas.

– Kaip minėjau, šiuo tyrimo etapu siųsti paieškos grupes – per anksti, – atsakė inspektorius.

– Per anksti?! – piktai pakartojo šeimininkas. – Per anksti, velniai rautų?! Mergaitės nuo vakar vakaro nėra namie. Ji balažin kur, tikriausiai kokio iškrypėlio pagrobta, bet tu net subinės nesiteiksi pajudinti, toliau sėdėsi ir vartysi sušnerkštus popierėlius! O mes turėsime laukti! Kiek?

– Suprantu, kad nerimaujate... – žiojosi aiškintis Frostas.

– Jei supranti, tad ir daryk ką nors.

– Pone Klarkai, dingusių paauglių man yra tekę ieškoti daugiau nei šimtą kartų. Tėvai visada eina iš galvos, tai suprantama, bet, deja, beveik niekada neįstengia pripažinti, kad vaikas galėjo tyčia pabėgti iš namų. Taip nutinka daugiau nei devyniasdešimt penkiais atvejais iš šimto, tad po kelių dienų pražuvėlė ar pražuvėlis kuo ramiausiai parslenka namo.

– Gali iki pamėlynavimo žarstyti sušiktus statistinius duomenis, o aš reikalauju, kad nedelsiant – tučtuojau! – būtų pradėta visuotinė paieška.

– Man labai gaila...

Klarkas iš pykčio perkreiptu veidu pripuolė prie Frosto, vėl dorai neleidęs šiam nė prasižioti.

– Gaila?! Tai man pasiutusiai gaila, kad policija ieškoti mano dukters pasiuntė pusgalvį, visišką nemokšą! Nešdinkis iš mano namų! Pasirūpinsiu, kad būtum nedelsiant nušalintas. Turiu labai aukštai

sėdinčių draugų, ir tu, vėpla, netrukus gausi iš jų žinią!

Linktelėjęs raudančiai poniai Klark, Frostas pamojo konstebliams ir visi trys pareigūnai išėjo.

Automobilyje inspektorius pagaliau užtraukė dūmą.

– Aukštai sėdinčių draugų jis mat turi, – suniurnėjo. – Įdomu, kur tie draugai sėdi. Viršutiniuose kalėjimo aukštuose?

– Inspektoriau, ką manote? – pasmalsavo Džordanas.

– Galva neišneša. Tikriausiai mergiotė smaginasi su draugužiu, bet, kita vertus, kirba negeras įtarimas – ar tik nebus jos ištikusi kokia bjaurastis. Jei iš nupiepusio Maleto malonės nebūtume šitiek pareigūnų paskolinę valdybai, skelbčiau paiešką. Bet negaliu – tiesiog nebūtų kam mergaitės ieškoti. Tad štai, nuvežę mane, lėkite pas tą Debės draugą, apžiūrėkite jo rankas – gal ant jų bus likę liemenėlės atspaudų. Gal ir pačią Debę ten rasite. Paskui užsukite pas jos draugę Odrę. Gal ji žino daugiau, nei pasakė Klarkams. Ir pasistenkite išsiaiškinti, kodėl Odrė pas juos nebenakvoja. Ak tiesa, baseinas. Nuvažiuokite ir ten. Gal kas nors prisimins vakar pastebėjęs Debę. Manau, kad iki gimtadienio vakarėlio ji parsiras, bet kodėl mums nepavaidinus uolių policininkų?

Dentono skyriaus viršininkas Maletas atitraukė telefono ragelį nuo ausies. Nepakenčiamas burnojimas kitame linijos gale vis nesiliovė.

– ...reikalauju, kad byla būtų atimta iš to nepraustaburnio apsileidėlio, kurį teikėtės šįryt atsiųsti, ir

perduota kompetentingam kriminalistui!

– Inspektorius Frostas – labai kompetentingas pareigūnas, – kuo įtaigiau atsakė Maletas.

– Inspektorius Frostas – žioplys ir neišmanėlis. Policijos gėda! Taigi organizuosite mano dukters paiešką ar turėsiu kreiptis į savo draugą policijos viršininką?

Išgirdęs minint policijos viršininką, vyriausiasis inspektorius susyk pasitempė.

– Jis – mano Debės krikštatėvis! Gal nežinojote?! – užbliovė Klarkas.

Krikštatėvis?! Maletui net širdis atšalo.

– Pone Klarkai, galite manimi pasikliauti. Tuojau pat subursiu paieškos grupę.

– Ar tai – pažadas?

– Garbės žodis! – išbėrė vyriausiasis inspektorius ir energingai sulinksėjo.

– Žodį turėsite tesėti, mat pokalbį aš įrašinėju.

Spragt... pyyy...

Maletas atsargiai padėjo ragelį, apsišluostė kaktą ir, siektelėjęs vidaus ryšio telefono, surinko Frosto numerį.

Frostas aikštelėje statė automobilį, kai sukrenkštė jo radijo siųstuvėlis.

– Inspektoriau, buvome užsukę į baseiną, – pasakė Džordanas. – Vakar ten buvo senjorų diena. Dvylikametė mergaitė su maudymosi kostiumėliu būtų iš karto kritusi į akis.

– Greičiau kokiam seniokui – į akį.

– Buvome nuvažiavę ir pas Debės draugužį. Nieko neradome. Pasikalbėjau su kaimynais. Vaikio tėvai

kelioms dienoms išvykę, jis likęs namuose. Viena kaimynių matė berniuką vakar vakare, apie septynias, išvažiuojant dviračiu. Kad būtų grįžęs, nepastebėjo. Pienas nepaimtas, laikraštis tebėra duryse. Beldėme – niekas neįsileido.

– Ar su ta kita mergaite, Odre, kalbėjote?

– Kaip tik pas ją važiuojame.

– Aišku. Ką sužinosite, praneškite man.

Inspektorius išjungė ryšį ir susimąstęs pirštais pabarbeno į vairą. Mergaitė dingusi, beniukas nežinia kur, abu išvažiavę dviračiais. Akivaizdu: bus kartu paspruke. Vis dėlto Frostas negalėjo atsikratyti įkyrių abejonių.

Dar verdamas savo kabineto duris, išgirdo atkakliai kiauksint telefoną. Ragelio pakelti jis nespėjo – įpuolė seržantas Velsas.

– Džekai, skambina Bizlis, prekybos centro savininkas. Šantažuotojas reikalauja penkiasdešimties tūkstančių svarų.

– Pasakyk jam, kad aš jau pakeliui, – vėl užsisagstydamas lietpaltį, tarė Frostas ir išeidamas parodė į telefoną. – Gal atsilieptum?

– Šįryt atėjo, – suniurzgė Bizlis, kresnas šeštą dešimtį bebaigiąs vyriškis užgriuvusiomis akutėmis. – Tas pašlemėkas užsimanė penkiasdešimties gabalų.

Jis padavė Frostui popieriaus lakštą su prisegtu voku. Inspektorius atsargiai paėmė lapą už kampų ir permetė akimis. Kaip ir pirmasis laiškas, šis buvo parašytas ranka didžiosiomis raidėmis.

KOL KAS TIK PAŽAIDŽIAU. NUODŲ DAR TURIU UŽTEKTINAI. ŽMONĖS KRIS KAIP LAPAI. KAD TAIP NENUTIKTŲ, PERVESK Į STATYBOS IR KREDITAVIMO KOOPERACIJOS „TVIRTOVĖ" SĄSKAITĄ FDZ32432 PENKIASDEŠIMT TŪKSTANČIŲ SVARŲ. ŠIANDIEN PAT! ANTRAIP RYTOJ APNUODYTŲ PREKIŲ BUS DAUGIAU.

Bizlis nuplėšė nuo didžiulio cigaro celofaną ir užsirūkė.

– Paskambinau į tą bendrovę, – tarė. – Norėjau sužinoti to šūdžiaus pavardę. Niekas man jos nepasakė. Girdi, gerbia kliento privatumą. Tasai šiknius gviešiasi išlupti iš manęs penkiasdešimt gabalų, o tie nevispročiai gerbia sumautą jo privatumą.

Veikia mėgdžiotojas, pamanė Frostas. Prieš kelerius metus Londone būta panašaus lupikavimo atvejo – šantažuotojas, pateikęs netikrus duomenis, namų statybos ir kreditavimo kooperatyve atsidarė sąskaitą ir reikalavo į ją pervesti pinigus. Bet šiais laikais tokiems kooperatyvams reikėdavo įrodyti savo tapatybę, taigi šis vyrukas veikiausiai buvo mėgėjas ir tikras asilas, jei jau paviešino atsekamos sąskaitos numerį.

– Ar mokėsite? – paklausė cigaro dūmų apsiaustas inspektorius.

– Ką jūs pasakysite? – savo ruožtu pasiteiravo Bizlis. – Aš neketinu rizikuoti nė vienu pensu, nebent garantuotai jį pričiuptumėte. Tas šmikis gali paimti pinigus ir pareikalauti dar.

– Siūlyčiau sutikti su jo sąlygomis, – pasakė Frostas. – Norėdamas pasiimti pinigus, jis turės susisiekti su kooperacija. Tada jį ir pastversime.

Bizlis nukratė pelenus ir įsmeigė akis į inspektorių.

– Sakote, turėčiau sumokėti? – paklausė nepatikliai. – Pakloti penkiasdešimt tūkstančių, kone beviltiškai tikintis, kad jums pavyks jį prigriebti? Na jau ne! Deja, žinau apgailėtiną policijos kompetenciją, tad greičiau patikėčiau, kad suimsite nebent kokį ne laiku pasipainiojusį nelaimėlį, o anas šunsnukis paspruks su mano pinigais.

– Kaip sau norite, – atšovė Frostas ir atsistojęs ėmė sagstytis lietpaltį. – Kai jis pridės žiurknuodžių į kūdikių maistelį arba išbadys skyles jūsų parduodamuose prezervatyvuose, praneškite mums.

– Palaukite! – amtelėjo Bizlis ir mostu paragino inspektorių vėl atsisėsti. Auksiniu parkeriu baksnodamas į stalviršį, susimąstęs pasitampė apatinę lūpą. Padėjęs parkerį, dūrė į vieną telefono klavišų.

– Arčeri, nešk šen subinę!

Kone tą pat akimirką į kabinetą nedrąsiai pasibeldęs įėjo žemaūgis jau pradėjęs plikti rusvaplaukis.

– Kvietėte? – paklausė, nervingai mirksėdamas.

– Paruošk čekį, – paliepė Bizlis. – Penkiasdešimt tūkstančių.

– Kam skirtą?

Prekybos centro savininkas, dėdamasis nustebęs, įsistebeilijo į pavaldinį taip, tarsi kvailesnio klausimo gyvenime nebūtų girdėjęs.

– Iš kur man, po šimts velnių, žinoti? – užbaubė ir čia pat kreipėsi į Frostą: – Kam išrašyti čekį?

Inspektorius dirstelėjo į šantažuotojo laišką.

– Statybos ir kreditavimo kooperacija „Tvirtovė", sąskaita: FDZ32432.

Vos išėjęs Arčeris akimirksniu grįžo ir, sulaikęs kvapą, padėjo ant stalo storą čekių knygelę. Tada pagarbiai atsitraukė. Bizlis numovė parkerio gaubtelį, atsainiai, lyg išduodamas apgailėtinus arbatpinigius, pasirašė, drykstelėjo čekį – šis išplyšo beveik palei skylučių eilę – ir padavė Frostui. Inspektorius abejingai įsidėjo lapelį į apsiausto kišenę.

– Ką gi, pone Bizli, – pasakė, – dabar mūsų eilė veikti.

Turtuolis numojo putlia ranka ir vėl įniko, niurnėdamas ir dūsaudamas, tyrinėti pardavimo suvestines. Kai tik Frostas išėjo, Bizlis paskambino bakalėjos skyriaus vadybininkui.

– Hoskinsai, netikša tu, kodėl savaitgalį nė velnio nesuprekiauta?!

Vos atsidūręs už kabineto durų, inspektorius išsiėmė cigaretes, skubiai užsirūkė ir jau eis sau, bet pro šalį skubantis darbuotojas jį perspėjo, esą kažką pametęs. Frostas atsigręžė ir nustėro. Rūgštele tu, rupūžėle! Ant grindų mėtėsi nelemtas penkiasdešimties tūkstančių svarų čekis. Inspektorius įsidėjo jį į ne ką saugesnę vidinę švarko kišenę.

– Pone Bizli, mano rankose jūsų pinigams niekas negresia, – sumurmėjo jis panosėje.

Pelenine ant Frosto stalo prislėgtame popieriaus lape didžiulėmis raudonomis raidėmis buvo parašyta: TAVĘS REIKALAUJA MALETAS! SKUBIAI! Ir vidaus, ir išorės ryšio telefonai sutartinai

kiauksėjo. Pirmuoju galėjo skambinti Maletas, tad inspektorius verčiau pakėlė antrojo ragelį. Skambino konsteblis Džordanas.

– Inspektoriau, mes tos mergaitės, Odrės, namuose, – pasakė jis. – Manau, jums reikėtų atvažiuoti. Verta paklausyti, ką jos motina papasakos apie Debės tėvą.

Odrė, santūri dvylikametė su akiniais, atrodė sunerimusi.

Jos motina, kokių keturiasdešimties apkūni tamsiaplaukė, pasisveikindama su Frostu tik niauriai linktelėjo.

– Ponia Glison, ką galite papasakoti? – paklausė inspektorius.

Pavaišinęs moterį cigarete, pasiūlė ir ugnies. Abu užsirūkė. Ji įtraukė dūmą į plaučius ir užlaikė, po akimirkos išpūtė. Veidą nutvieskė palaima. Frostas iššyk pajuto sielų bendrystę.

– Nederėtų man rūkyti, – prabilo moteris. – Tie perspėjimai ant pakelių tokie baisūs.

– Reklama iš tiesų nekokia, – nusišypsojęs atsakė inspektorius. – Tad ką pasakysite?

– Nagi, Odre, pasipasakok inspektoriui, – paragino dukterį ponia Glison.

– Nenoriu! – purtydama galvą, pratarė mergaitė.

– Pasisakyk, pasisakyk, kodėl lioveisi vaikščiojusi pas Debę. Na drąsiau!

Odrė prašneko, panarinusi galvą, atrodė pasakoja stalui:

– Dėl draugės tėčio. Kai tik prieš guldamos miegoti nusirengiame, jis, žiūrėk, ir pataikęs užeiti

į kambarį. Kad bent pasibelstų! Sykį užklupo mane duše. „Oi, nežinojau, kad tu čia." Iš tikrųjų puikiausiai žinojo. Durys – be skląsčio! Tyčia išimtas. Neva sulūžo – reikia pataisyti.

– Ar jis kišo prie tavęs rankas?

– Ne. Stengdavausi vienudu su juo nepasilikti.

– Šlykštynė, – pratarė mergaitės motina.

– Ką apie tai sakydavo Debė? – paklausė Frostas.

– Sutrikdavo... Nenorėdavo kalbėti. Kartą buvo bepradedanti kažką apie tėvą pasakoti, bet taip nieko ir nepasakė.

– Žinote, ką manau? – nukrėtusi ant grindų pelenus, įsikišo ponia Glison. – Tas šunsnukis prievartauja savo dukterį. Odrės nuomone, Debė paspruko nuo savo tėtušio arba jis ją nužudė.

– Mama, juk prašiau niekam nesakyti! – papriekaištavo mergaitė.

– Debė dingusi, – atkirto jai motina. – Tokių dalykų slėpti negalima. Čia tau ne kokie juokai.

– Dar gali išaiškėti, kad nieko blogo nenutiko, – pasakė Frostas. – Gal Debė pabėgo su draugu, ir tiek.

– Su Tomu Harisu? – pasitikslino Odrė. – Gali būti. Debė minėjo, kad jiedu ketina šauniai pasiausti Tomo namuose, kol tėvai išvykę.

– Nėra jų ten, – atsakė inspektorius. – Patikrinome. Beje, Debė pasiėmė naująjį maudymosi kostiumėlį. Gal žinai – kodėl?

– Žinau, kad jiedu su Tomu miško ežere kartais maudydavosi nuogi. Gal ji ten ir nuvažiavo.

Maudydavosi nuogi, mintyse nusistebėjo Frostas. Rūgštele, tasai Tomas – laimės kūdikis. Mano

jaunystės laikais, jei pasisekdavo pamatyti nuogą merginos kelį, paskui reikėdavo lįsti po šaltu dušu. Tik kam kostiumėlis, jeigu ketini maudytis nuoga?

Jis sumaigė cigaretę ir atsistojo.

– Daugiau nieko nepasakysite?

Mergaitė ir jos motina sutartinai papurtė galvas.

– Ką gi, dėkoju už informaciją. Jei dar ką nors prisimintumėte, būtinai paskambinkite. – Inspektorius popieriaus skiautėje užrašė savo pavardę bei telefono numerį ir padavė poniai Glison. – Lydėti mūsų nereikia, – pridūrė.

– Inspektoriau, ką manote? – lauke pasiteiravo Simsas.

Frostas mąsliai suraukė antakius.

– Akivaizdu: Debės tėvas – užkietėjęs bjaurybė. Gali būti, kad jis mergaitę prievartauja, bet įrodymų neturime. Jos motina šį tą žino, tik nemanau, kad mums pasakys. Pirmiausia Debę reikia surasti, tada matysime, ar ji ryšis tėvą apskųsti. – Frostas susibruko rankas į kišenes ir nužvelgė priešais tamsuojantį Dentono mišką. – Nejaugi maudosi nuogi, po šimts šmikių? Sakyčiau, kiek per šalta. Nuvežęs mane, pavažiuok iki to ežero, apsidairyk – dėl viso pikto. Maudantis tokiu oru kaipmat gali sutraukti mėšlungis, o ir gylis pakankamas nuburbuliuoti. Pasižvalgyk, gal pastebėsi dviračius.

Kišenėje inspektorius apčiuopė popierių. Statybos kooperacijos sąskaitos numeris! Šūdienė, buvo visiškai užmiršęs... Ir čekį – taip pat... Patikrinti, ar toji sąskaita reali – taip pat.

Staiga sučiulbėjo jo mobilusis. Skambino Bilas Velsas.

– Džekai, Maletas niršta. Reikalauja tavęs šią pat akimirką.

– Matyt, patinku jam. Pasakyk, kad jau važiuoju. Ir susisiek su namų statybos kooperacija „Tvirtovė". Reikia sužinoti, kas yra sąskaitos FDZ32432 turėtojas. Jei toks išvis egzistuoja.

Stumtelėti sunkios stiklinės peleninės Maletas nespėjo – Frosto cigaretės pelenai pabiro ant stalviršio.

– *Dukters* nuo vakar vakaro nėra namie, o jūs pareiškiate tėvui neketinąs organizuoti paieškos, – papriekaištavo skyriaus viršininkas.

– Per anksti, – atsakė Frostas. – Aš beveik įsitikinęs, kad ji tiesiog smaginasi su savo drau... – Inspektorius nutilo per pusę žodžio. Kaip visada meistriškai skaitydamas apverstus dokumentus Maleto gautųjų dėkle, pastebėjo atėjusį iš valdybos raštą, kurio viršuje puikavosi jo pavardė. Frostas su kėde atsargiai pasislinko prie stalo, bet viršininkas, perpratęs jį, patraukė dėklą į šalį ir dėl visa ko įbruko dar kelis popierius. Įdomu, ką tas klastingas šunsnukis sumanė, – prisimerkęs pagalvojo inspektorius.

– Frostai, jūs tikriausiai net nenutuokiate, su kuo susidūrėte. Klarkas – labai įtakingas žmogus. Juodu su policijos viršininku – artimi draugai.

– Tegul jie nors kotais trinasi, kad tokie artimi, man nusispjauti, – atrėžė Frostas. – Kol kas visuotinės paieškos nieku gyvu neorganizuosiu.

Sodriai įraudęs Maletas žvilgtelėjo į duris, tarsi baimindamasis, kad į kabinetą kokiu nors stebuklu ims ir įžengs policijos viršininkas.

– Inspektoriau, liaukitės blevyzgoti, – sušnypštė jis. – Jūs gal ir nežinote, kaip tokius reikalus tvarkyti, o šit aš išmanau puikiai. Ponui Klarkui jau pažadėjau: pats surengsiu visuotinę jo dukters paiešką.

– Žaviuosi jumis, viršininke, – išsišiepęs prašneko Frostas. – Net žinodamas, kad tokia mūsų biudžeto galimybes gerokai viršijanti operacija bus tik tuščias lėšų ir brangaus laiko švaistymas ir kad panašioms kampanijoms organizuoti mums neužtenka pareigūnų, jūs vis tiek rizikuosite savo kailiu ir aukositės dėl policijos viršininko draugo. Nedelsdamas susisieksiu su kitais skyriais ir pranešiu kolegoms, kad visas paieškos išlaidas sutikote apmokėti iš Dentono biudžeto.

– Susisieksite su kitais skyriais? – paklausė Maletas, tik dabar susizgribęs, kad nederėjo taip neapdairiai įsipareigoti Klarkui. – Kuo čia dėti kiti skyriai?

– Tuo, kad mes net nenumanome, kur tiedu jaunikliai yra, – paaiškino Frostas. – Abu išvažiavo dviračiais. Gali būti atsidūrę už dvidešimties, trisdešimties, keturiasdešimties mylių. Gal net Londone. Mergaitė pinigų nepasiėmė, bet galėjo pasiimti jos draugas. Ką gi, jūs, viršininke, įsipareigojote, jums ir patikėsiu šią užduotį.

Inspektorius lėtai atsistojo.

– Palaukite! – Maletas geibiai mostelėjo ranka. – Kaip ketinote veikti?

– Įtraukti paauglius į visų skyrių dingusiųjų asmenų sąrašus, apklausti tikėtinus liudininkus ir palaukti, kol merguželė parcimpins namo su

kelnaitėmis rankinuke ir palaimos šypsena veide. Jei tuodu iki šio vakaro neparsirastų, imčiausi ieškoti uoliau.

– Bent paskelbkime organizuoją visuotinę paiešką. Kad ir fiktyvią. – Skyriaus viršininkas kone maldavo. – Tegul ponas Klarkas mano, kad plušame iš peties.

– Nusiraminkite, viršininke, dėl jūsų bet ką suklastočiau, – nušvitęs atsakė Frostas. – Gal vieną gražią dieną man prireiks jūsų paslaugos.

Kabinete Frosto laukė kriminalistas konsteblis Morganas.

– Šefe, paėmiau to vyruko DNR mėginį, – pasigyrė jis.

– Puiku. Ar iškilo kokių keblumų?

– Nelengva buvo. Iš pradžių jis atkakliai tvirtino vakar nė arti tos aikštelės nebuvęs. Kai pasakiau, kad turime apsaugos kameros įrašą, užgiedojo kitaip: esą gal ir galėjęs ten būti.

– Nebeįstengia prisiminti, kur buvo vakarykščiai? – nusistebėjo Frostas. – Kas jis – sukriošęs pirdyla? O gal velsietis?

– Oi ne, šefe, sakyčiau... gerų keturiasdešimties. Tad štai, paklausiau, ar nesutiktų duoti mėginio DNR tyrimui. Pasakiau, kad turi neginčijamą teisę atsisakyti, bet tokiu atveju suimčiau jį kaip įtariamą smurtavimu ir išprievartavimu. Galų gale tas vyriokas sutiko. Prievartavo jis, šefe, neabejoju – jis!

– Verčiau jau abejotum, Valstietuk, – sumurmėjo inspektorius. – Amžinai paaiškėja, kad buvai neteisus, kad tave kur plynios! – Krapštydamas randą

ant smilkinio, jis kiek pagalvojo ir paklausė: – Kaip manai, ar sprukti nemėgins?

– Gražus namas, daili žmonelė, du vaikai, šuo. Į bėglį jis man nepanašus, šefe.

– Būk budrus. Susigalvok dingstį apsilankyti pas jį dar kartą ir patikrink, ar iš tiesų nesiruošia bėgti. Ekspertus perspėk, kad noriu kuo greičiau gauti DNR tyrimo išvadą. Pareigūnų trūksta, o bylų vis daugėja. Būtų gerai, jei šią viens du, ir sutvarkytume.

Staiga atlapotos durys trenkėsi į sieną, įžengė persiraukęs vyresnysis inspektorius Skineris. Pervėręs Frostą tūžmingu žvilgsniu, jis paklausė:

– Jūs paleidote tą šliundrą Seidę?

Frostas ketino papasakoti apie šantažuotoją ir pieno miltelius kūdikiams, bet Skineris neleido nė žodžio pratarti.

– Kad ir kokia būtų priežastis, ateityje tokiais atvejais pirmiau perspėsite, kad man daugiau netektų išsižioti, aptikus kamerą tuščią.

– Gera mintis, – pagyrė Skinerį inspektorius ir pritariamai sulinksėjo.

– Ir dar. Sušaukiau visuotinį susirinkimą – šiandien ketvirtą Žmogžudysčių tyrimo kambaryje. Noriu, kad kiekvienas pareigūnas žinotų, kokią tvarką nuovadoje ketinu įvesti. Teikitės dalyvauti.

– Niekas pasaulyje nesutrukdytų man ateiti į tokį svarbų susirinkimą, – suulbėjo Frostas.

Vyresnysis inspektorius išpūtė akis. Jis, kaip ir Maletas, niekaip neįstengė suprasti, kada Frostas kalba rimtai, kada juokus krečia. Pasisukęs į Morganą, Skineris paklausė:

– Ką čia veikiate jūs?

Kriminalistas konsteblis papasakojo apie DNR mėginį. Vyresnysis inspektorius kažką numykė ir vėl kreipėsi į Frostą:

– Kol kas byla – jūsų. Jei tik paaiškės, kad ekspertų atsakymas teigiamas ir galime tikėtis greitos atomazgos, bylą iš karto perimsiu. *Comprende*?

Šikniau tu, mes nudirbsime visą juodą darbą, o tu susižersi nuopelnus, pamanė Frostas.

Vis dėlto jis linktelėjo ir atsakė:

– *Comprende, signora*.

Skineris vėl pabaltakiavo į inspektorių. Tas mulkis – dar ir akiplėša ar tiesiog nežino, kas reiškia žodis *signora*? Šiaip ar taip, jo dienos Dentone suskaičiuotos, tad neverta aušinti burnos, nutarė vyresnysis inspektorius ir išėjo iš kabineto.

Morganas rūpestingai uždarė duris ir sušnibždėjo:

– Šefe, apie Skinerį buvau girdėjęs dar aname skyriuje. Jis visada susišluoja svetimo triūso vaisius.

– Žinau, – atsakė Frostas. – Neriesi iš kailio, mergindamas kokią paukštytę, o ištratina ją kitas. Ir čia panašiai.

Suviauksėjo vidaus ryšio telefonas. Skambino Lambertas iš Operatyviojo valdymo centro.

– Inspektoriau, konsteblis Džordanas kviečia jus prie Dentono ežero. Skubiai. Jie kažką rado.

– Mergaitę? – paklausė nustėręs Frostas, tuo pat metu melsdamas Dievo, kad tik konstebliai būtų radę ne Debę.

– Ne. Gabalą nupjautos kojos.

– Šūdienė!

3

Frostas ir Morganas paniurę žiūrėjo į purviną, dvokiantį mėsos gabalą aukštoje žolėje, lietaus priplotoje prie žemės. Džordanas ir Simsas panėšėjo į du šunyčius, kurie, suradę šeimininko mestą kamuoliuką, vizgina uodegas, laukdami pagyrimo.

Reikėjo mesti prakeiktą mėsgalį į vandenį ir nieko man nesakyti, pamanė Frostas. Lyg maža būtų popierizmo.

– Kojos dalis, – pasakė Džordanas.

– Matau, – subambėjo inspektorius. – Nors esu dailių kojų specialistas, tokie radiniai kraujo man nekaitina. Kur nors netoliese tikriausiai mėtosi ir daugiau pirmarūšės skerdienos, bet ieškoti neturime nei laiko, nei žmonių. Tegul ją suranda koks kitas kvailys. Kiškite į maišą. Pažiūrėsime, ką pasakys ekspertai.

Frostas vis dar tikėjosi, kad tai būsiąs medicinos studentų pokštas, bet nuojauta vis garsiau patarinėjo nieko linksmo nesitikėti.

Jis užsirūkė ir apsidairė. Ežeras, prie kurio jie stovėjo, lavonus traukte traukė – oi kiek daug čia jų rasta. Frostas nuėjo prie pat žalio, glitaus, raibuliuojančio šaižiame vėjyje vandens. Netoli priešingo kranto sukvarksėjo antis, plakdama sparnais, pabėgėjo paviršiumi ir nuskrido. Inspektorių perėmė drebulys. Čia šalta buvo net stovėti. Debė su

naujutėliu bikiniu nieku gyvu nebūtų lindusi į šitą gleivėtą dumblynę.

Staiga jam į galvą šovė mintis – anksčiau apie tokią versiją nebuvo pagalvojęs. O jeigu kartu su Debe išvažiavęs berniukas paskui išsigandęs dėjo į kojas? Gal ji pasakė, kad laukiasi ir kad laimingasis tėvelis – jis. Įmanoma... Bet ši niekuo nepagrįsta mintis niekur ir nevedė. Kur, po galais, mergaitė ir kur, po šimts velnių, berniukas? Jei tik būtų galėjusi, iki savo vakarėlio Debė tikrai būtų grįžusi. Visai nebūtinai – pabandė įtikinti save Frostas. Veltui. Jis dar sykį nužvelgė ežerą ir sudrebėjo. Šį kartą ne iš šalčio. Inspektorių apniko juoda nuojauta.

– Mergaitė – ten, – užtikrintai ištarė jis, mostelėjęs į vandenį. Žinojo: remdamasis vien intuicija, anksčiau ne kartą jį suklaidinusia, Maleto leidimo kviesti narus niekaip negaus. Bet šį sykį buvo įsitikinęs nesuklysiąs. Atsigręžęs parodė Morganui aplūžusią valtį, iki pusės ištrauktą į krantą. Ant jos dugno telkšojo drumzlinas vanduo. – Na, Valstietuk, pairkluosi?

Konsteblis nepatikliai nužvelgė laivelį.

– Šefe, pažiūrėkite, kokios skylės dugne. Jergutėliau, šita kiužena – kaip rėtis. O plaukti aš nemoku.

– Aš nemoku griežti smuiku, bet dėl to neverkšlenu, – atšovė Frostas ir pamojo Džordanui. – Nagi padėk Valstiečiui. Stumkite valtį į vandenį. Pabadykite ežero dugną. Gal rasite mergaitę.

Džordanas taip pat be jokio entuziazmo apžiūrėjo varganą laivelį.

– Inspektoriau, ar tai – įsakymas? – paklausė.

Frostas papurtė galvą.

– Koks čia tau, sūnau, įsakymas! Judu abu savo noru pasišovėte pairkluoti.

Jis sėdėjo prišildytame automobilyje ir, žįsdamas cigaretę, klausėsi radijo žinių.

...Dentono policija, ieškanti dviejų paauglių – Debės Klark ir Tomo Hariso, vakar vakare išvažiavusių dviračiais ir negrįžusių namo, prašo visuomenės pagalbos. Ką nors žinančius asmenis...

Kas to kvėšos Maleto prašė taip skubėti? Po to, kai policija kreipdavosi į visuomenę, ši prapliupdavo nepatikimais liudijimais, kuriuos kokiam nors nelaimėliui tekdavo patikrinti. Ir tas nelaimėlis būsiu aš, liūdnai pagalvojo Frostas.

Staiga jis kilstelėjo galvą. Kažkas sušuko? Regis, Džordanas. O Dieve, konstebliai ją rado. Rado mergaitę. Inspektorius išjungė radiją ir atidarė dureles. Vėl nuaidėjo riksmas. Bet ne Džordanas šaukė. Víso labo prakeikta antis sukrykė, skrisdama virš ežero. Frostas, lengviau atsikvėpęs, vėl įsitaisė ant sėdynės. Jis nėmaž nenorėjo, kad vyrukai Debę rastų. Troško, kad mergaitė sveikut sveikutėlė grįžtų namo. Bet ji buvo nebegyva... Inspektorius jau žinojo tai. Žinojo, ir tiek.

Jis ėmė muistytis. Sėdėti, nieko neveikiant, Frostui nepatiko, tai ne jo metodas, tad išmetė cigaretę ir išlipo iš automobilio.

Dar kartą kažkas suriko. Šį sykį vis dėlto ne antis.

– Inspektoriau! – šaukė Džordanas. Šaukė primygtinai, kaip žmogus, aptikęs kai ką negero.

Konstebliai buvo nusiyrę beveik iki kitos ežero pakrantės ir dabar, persisvėrę per grėsmingai pakrypusios valties bortą, kėlė kažką iš vandens. Kėlė, rizikuodami apversti kiuženą. Vis dėlto iškėlė ne lavoną. Raudoną dviratį. Buvo matyti, kad dugne šis išgulėjęs neilgai.

Frostui mažne sustojo širdis. Debės dviratis – raudonas, taigi šitas veikiausiai jos. Vieną akimirką inspektorius susivokė visiškai nenorįs sužinoti, kad nuojauta jo neapgavo. Bet tuojau pat atsiduso su palengvėjimu. Dviratis buvo ne Debės – vyriškas. Ir ne Tomo. Šio – mėlynas.

– Meskite atgal! – sušuko Frostas. – Dviratis – vyriškas! Moteriško rėmas neturi horizontalaus strypo, kad užsėsdama sijonuota dviratininkė nepapiktintų viešuomenės!

– Inspektoriau, jūs šiek tiek atsilikęs! Dviračiai šiais laikais vienodi – ir vyriški, ir moteriški! – atsiliepė Džordanas.

Frostas net suakmenėjo.

– Tikrai žinai?!

– Taip!

Galų gale konstebliai įkėlė varvantį dviratį į valtį. Džordanas pasilenkęs jį apžiūrėjo.

– Inspektoriau, dviratis – Debės Klark! – sušuko. – Ir modelis toks pat, ir serijos numeris!

Šūdina šūdienė! Frostas atstatė vėjui nugarą ir vėl užsirūkė. Parsiiriančių konsteblių laukė nekantraudamas. Vyrukai iškėlė dviratį iš valties ir numetė ant žolės. Inspektorius dėl visa ko patikrino

serijos numerį ir įsitikino, kad Džordano nesuklysta. Dar kartą nužvelgė tamsų šalčiu alsuojantį ežero paviršių. Jeigu jau dviratis gulėjo ant dugno, gal ten pat, įstrigęs tarp išmesto šlamšto, grimzdi ir mergaitės lavonas. Berniuko kūnas, ko gero, irgi... O jis, kaip koks bukas užsispyrėlis, dar tikino tėvus, esą jų duktė netrukus grįšianti. Vaikydamas niūrias mintis, inspektorius pakratė galvą. Juk kol kas rastas tik dviratis. Dar gali būti, kad Debė ir jos draugas glaudžiasi kur nors, gal už daugelio mylių, gyvų gyviausi. Bet ne, irgi nesąmonė. Kam išmesti dviratį, jei nebus kuo parvažiuoti namo? Ir kodėl – į ežerą? Kad niekas nerastų? Matyt, mergaitė vis dėlto čia, vandenyje. Ką gi, argumentų prašyti Maleto leidimo kviesti narus ir pradėti kruopščią paiešką – per akis.

– Vežkite ekspertams, – paliepė jis konstebliams. – Nors nemanau, kad, dviračiui pagulėjus vandenyje, liko kokių atspaudų. Tik patys jų nepalikite. – Išsiėmęs mobilųjį, inspektorius paskambino Maletui. – Viršininke, aš – Dentono miške, prie ežero. Ką tik iš vandens iškėlėme Debės Klark dviratį. Manau, ten pat rastume ir mergaitę. Reikia kviesti narus.

Frostas bukai spoksojo į vandenį. Mergaitės lavonas veikiai bus iškeltas – tuo jis jau neabejojo. Nelemtą tryliktąjį gimtadienį! Tai bent dovanėlė! O jam teks važiuoti pas tėvus su naujiena. Šuniškas darbas, kad jį kur plynios!

Narai paplaukė atokiau nuo kranto ir sušoko į vandenį. Kaskart, kai jie įkeldavo į savo valtelę

kokį nors radinį, inspektoriui atšaldavo pakaušis. Parsiyrę į krantą, povandenininkai iškrovė susikaupusį šlamštą: porą prekybos centro vežimėlių, kadų kadai pavogtus – tai išaiškėjo patikrinus serijos numerius – DVD grotuvą ir vaizdo magnetofoną, lapės liekanas.

Morganas ir Džordanas plūduriavo kita valtimi ir ilga kartimi badė ežero dugną.

– Čionai! – pašėlusiai modamas narams, staiga sušuko kriminalistas konsteblis. – Atrodo, lavonas!..

– Viešpatie, padaryk taip, kad ten būtų ne lavonas! – ėmė patyliukais melsti Frostas. – Prašau, padaryk taip...

Inspektorius tik vargais negalais prisivertęs stebėjo, kaip du narai iškelia didelį, išsipūtusį šiukšlių maišą. Pro skyles šio dugne švirkštė vanduo. Perėmę radinį, Morganas ir Džordanas sunkiai įsikėlė jį į savo valtelę ir atsiyrė į krantą.

– Kažin ar gali būti lavonas, šefe, – sumurmėjo Morganas. – Per lengvas.

– Bene nusivylei? – atrėžė Frostas. Maišas buvo užrištas virvele, keli mazgai užtempti. Inspektorius nupjovė raištį kišeniniu peiliuku ir atšoko – iš šiukšliamaišio pliūptelėjo sudvisęs vanduo. – Radinys tavo, Valstietuk, taigi ir garbė dirstelėti vidun atitenka tau.

Morganas nedrąsiai įkišo ranką į maišą ir ištraukė permirkusį drabužį.

– Šefe, vyriškos kelnės, – sušuko.

– Moteriškos, Velso tu mulki! Taip skubi numauti savo pupytėms kelnes, kad net nepastebi – jos būna be praskiepo.

Šiaip ar taip, Debė, išeidama iš namų, mūvėjo ne tokias, taigi kur nors persirengė arba...

Kriminalistas konsteblis vieną po kito ėmė traukti iš šiukšliamaišio drabužius: geltoną moterišką megztinį, liemenėlę, juodas tampres. Galiausiai išėmė sportbačius. Į vieną jų buvo įspraustas svarmuo – pusplytė.

– Drabužiai – ne Debės, – papurtęs galvą, tarė Frostas.

Jis bato nosimi paminkė žliugsintį megztinį, paėmęs jį, apžiūrėjo įdėmiau. Drabužis buvo išverstas, sakytum, nusivilktas per galvą. Kilstelėjo inspektorius ir liemenėlę. Ši atrodė plėšte nuplėšta nuo kūno – sagtelės išdriskusios kabaliavo ant siūlų. Negerai, regis, moteris nurengta jėga, pamanė Frostas.

– Šefe, ar kitų dingusių merginų pastaruoju metu neužregistruota? – paklausė Morganas.

– Merginos dingsta nuolat, ne tik pastaruoju metu, – suniurnėjo inspektorius. – O šitie drabužiai gali būti išmesti prieš mėnesių mėnesius. – Jis padėjo megztinį ant kitų drabužių. – Sukišk atgal į maišą, tegul ekspertai apšniukštinėja. Kai grįšime į nuovadą, perversk bylas – gal išaiškės, kad kaip tik šitaip buvo apsirengusi kuri nors iš anksčiau dingusių merginų.

– Inspektoriau Frostai!

Frostas atsigręžė. Vienas narų plaukė į krantą, kažką laikydamas rankoje. Ką – inspektorius iš pradžių net nesuprato. Vis dėlto netrukus riebiai išsiplūdo. Povandenininkas gabeno dalį nukirstos kojos.

Po valandos ir dar keturių cigarečių narai nutraukė darbą.

– Inspektoriau, daugiau nieko dugne nėra, – pasakė vienas jų.

– Puiku, – atsakė Frostas ir parodė į krūvą ant kranto. – Drėbkite visą šitą šlamštą, kur radę, ir galėsite keliauti namo.

Narų vyresnysis šyptelėjo ir, eidamas prie savo furgono, tarė:

– Juk neatimsiu duonos iš jūsų vyrukų.

– Kurgi prakeiktas bernužėlio dviratis? – sumurmėjo inspektorius, paspyręs surūdijusį kanistrą. – Jei rasime Debės lavoną, tasai vaikis bus pagrindinis įtariamasis. – Jis apsidairė po ežerą. Dviratį konstebliai rado maždaug viduryje. O kaip jis ten atsidūrė? Juk niekas taip toli nenumetė. Na, žinoma, nuplukdė valtimi sukiužėle! Vadinasi, ant irklų turi būti likę pirštų atspaudų. Bet ta valtimi, po galais, plaukiojo ir pareigūnai, tad irklai bus nučiupinėti. Ekspertai tik tuščiai gaištų laiką. Kita vertus, tegul tie tinginiai bent kartą pakrutina užpakalius. – Valtį su visais irklais gabenkite į laboratoriją, – paliepė Frostas konstebliams.

Sučiulbėjo jo mobilusis.

– Džekai, skambino mergaitės tėvas, – pasakė Bilas Velsas. – Klausė, kas girdėti.

– Ak tu, rupūžėle! – išsprūdo Frostui. – Matyt, jis nori pakviesti mane aludėn, pavaišinti, o aš taip neturiu laiko. Užsuksiu pas jį grįždamas į miestą. Kol kas pasakyk, kad radome dukters dviratį. Ir paruošk Žmogžudysčių tyrimo kambarį. Bjauri nuojauta man kužda, kad prireiks.

– Pirmiau perspėk Maletą. Žinai, kaip jis siunta neinformuotas.

– Žinau, žinau, – atsiduso inspektorius. – Nukapotos kojos, šantažuojamas prekybos centras, dingę paaugliai, išprievartauta mergaitė... Perspėsiu Maletą, kai tik ištaikysiu laiko. Beje, kur Skineris? Pats metas padirbėti ir tam peniukšliui.

– Maleto kabinete. Raudonasis žiburėlis įjungtas – trukdyti jų nevalia!

– Raudonasis žiburėlis? Mylisi jie, ar ką?

Sukikenęs Velsas pasakė:

– Džekai, šit kas dar. Berniuko tėvai grįžo iš kurortų. Rado tavo raštelį, taigi jiems parūpo, kas dedasi.

Frostas vėl atsiduso.

– Ką gi, informuosime juos. – Jis išjungė ryšį ir atsigręžė į ką tik atvažiavusį kriminalistą seržantą Henloną. – Arturai, štai tau užduotis. Nuvažiuok, pasikalbėk su berniuko tėvais. Pasakyk, kad, mūsų žiniomis, jų sūnus pabėgo su savo drauge ir kad visur bėglių ieškome. Kad radome Debės dviratį, nesakyk. Šią žinią paviešinsime po to, kai pasišnekėsiu su mergaitės tėvu.

– Aišku.

– Ir dar. Vos tveriu, tad, kai tik galėsi, nusimyžk už mane. Kartu ir už save.

Henlonas išsišiepęs nuskubėjo į automobilį. Kai tik Frostas įsėdo į saviškį, mobilusis vėl sučiepsėjo. Prie ausies pakeltas aparatas tvokstelėjo karščiu. Skambino vyresnysis inspektorius Skineris.

– Kam prireikė paruošti Žmogžudysčių tyrimo kambarį? – piktai paklausė jis.

Frostas papasakojo apie rastąjį dviratį.

– Kas jums leido bylą perkvalifikuoti į nužudymo? – suurzgė anas. – Nuo šiol, manęs neatsiklausęs ir negavęs leidimo, jokių veiksmų nesiimsite. Visos nužudymų bylos bus mano. Šitą taip pat iš jūsų perimu. *Comprende*?

– *Jawohl, mein herr**, – atsakė Frostas, išreiškė pagarbą, kilstelėjęs ranką it nacistas, ir išjungė ryšį. Vis viena byla mažiau. Kaip gerai būtų nusišlapinti ir užvalgyti, vos spėjo pagalvoti inspektorius – telefonas, kad jį kur maras, vėl sučiulbėjo.

– Bilis Kingas! – pasakė Velsas.

– Bilis Kingas? – suraukęs antakius, pakartojo Frostas. Pavardė lyg ir girdėta. Jis pasirausė atminties duomenų saugykloje ir šį tą sukrapštė. – Aa, storas, neūžauga niekšelis. Rodos, buvau jį prieš kelerius metus patupdęs? Įsilaužimai, smulkios vagystės...

– Tas pats.

– Na tad kas jam nutiko?

– Prašei patikrinti, kieno ta sąskaita namų statybos kooperacijoje. Ogi Bilio Kingo.

– Rūgštele tu, rupūžėle! – patenkintas sušuko inspektorius. – Retai kada mums nusišypso tokia laimė! Vadinasi, Bilis pasinaudojo savo paties kortele. Asilas! Tokia proga pakentėsiu nemyžęs ir tuojau pat pas jį nulėksiu.

– Luktelk, Džekai. Skineris nori, kad užsuktum pas Klarkus ir praneštum apie Debės dviratį. Jis pats dabar užsiėmęs.

– Na, jeigu Skineris taip gražiai prašo, – maloniai

* Klausau, mano pone (*vok.*).

atsakė Frostas ir, išjungęs ryšį, prapliupo nešvankiais keiksmais.

– Ko prireikė? – piktai jį nužvelgęs, paklausė Klarkas ir pridūrė: – Man pranešta, kad jūs nušalintas nuo bylos.

– Tyrimui nebevadovauju, – atsakė Frostas, – bet kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris paprašė informuoti jus apie eigą.

– Ir ką?

– Gal galėčiau užeiti?

Inspektorius Klarkui iš paskos nuėjo į svetainę. Išvydusi pareigūną, ponia Klark, kuri taip pat gūžėsi fotelyje, įsitempė.

– Atnešėte blogą žinią, ar ne? – paklausė.

– Nežinau, – prisipažino Frostas. – Gali dar nieko nereikšti. Tiesiog nežinau. Radome Debės dviratį.

Jis trumpai nusakė aplinkybes.

– Kaip jos dviratis atsidūrė ežere?! – nerimastingai sušuko moteris. – Mergaitei kažkas nutiko! Žinau, kad nutiko!

Ir aš žinau, pagalvojo inspektorius. Vis dėlto pasistengė neišsiduoti.

– Ponia Klark, visaip galėjo atsitikti, – pasakė jis. – Gal Debė dviratį kur nors paliko, kas nors jį pavogė ir pasivažinėjęs išmetė į vandenį. Būna tokių atvejų.

– Debė galėjo nuskęsti.

– Kol kas tikrai žinome tik tai, kad ežere jos nėra. Užtikrinu jus. Buvome pasitelkę narus.

– Tuomet kur ji, po velniais? – įsikišo Klarkas.

– Gali būti, kad ji jau bijo grįžti namo ir slapstosi kur nors su savo draugu.

– Jeigu taip, nusuksiu tam snargliui sprandą! – užbliovė šeimininkas.

Ponia Klark užsidengė veidą delnais ir sukūkčiojo.

– Nebėra jos. Žinau. Nebėra mano mažylės Debės...

– Mes jūsų dukterį surasime, – kuo įtaigiau patikino Frostas. – Pasistenkite apsiraminti. Mergaitę surasime.

– Patarčiau iš tiesų surasti, – suniurzgė inspektorių išlydėjęs Klarkas. – Jeigu mano duktė bus nukentėjusi dėl to, kad delsėte kaip paskutinis vėpla, pasigailėsite, kad išvis gimėte.

Ačiū Dievui, baigta, automobilyje atsipūtė inspektorius. Jeigu rasime mergaitę žuvusią, žinią galės pranešti tas šiknius Skineris. O dabar – metas aplankyti Bilį Kingą!

Bilis Kingas gyveno aptriušusiame dviaukštyje, daugiau statinių apleistame ūkelyje nė nebuvo. Priešais pagrindines duris, beveik iki pusės ratų nugrimzdęs į purvą, stovėjo kledaras automobilinis namelis. Kur kreminiai ir žali jo dažai buvo nubyrėję, tamsavo didžiulės rūdžių dėmės.

Kartu su konstebliu Koljeriu priėjęs prie durų, Frostas patrankė į jas delnu, paklebino korespondencijos dėžutę. Jie išgirdo viduje krebždant, bet įsileisti niekas neįsileido. Inspektorius vėl pabeldė ir kelis kartu stipriai spyrė į duris. Pagaliau jas atidarė trumprankovius marškinėlius vilkįs kresnas vyriškis su geroku pagurkliu.

– Liaukitės, velniai jus trauktų! Nieko nepirksiu, galite nesistengti! – pasakė jis ir, staiga atpažinęs inspektorių, dūrė storu pirštu. – Kriminalistas

seržantas Frostas! Kad tave kur šamas, vyruti, na ir susenai!

– Kriminalistas *inspektorius,* – pataisė Frostas.

– Inspektorius? – Kingas net žioptelėjo nustebęs. – Kaipgi vyresnybė tave į inspektorius pakėlė? – Koljeriui jis paaiškino: – Frostas visais laikais buvo tikras juokdarys. Leistis tokio suimamam – grynas malonumas. Bent žinai, kad būtinai prajuokins.

– O dabar galėsi apsiverkti, – pasakė inspektorius. – Atsinešiau kratos orderį.

– Na va, ir vėl jis bajerius skaldo. – Kingas sukikeno. – Manote, nežinau, ko atvažiavote? Užeikite, arbata pavaišinsiu. – Visi trys suėjo į ankštą virtuvėlę. – Sugavote tą myžnių? – paklausė šeimininkas.

– Apie kokį konkrečiai myžnių kalbi? – pasitikslino Frostas.

– Apie vagį. Tą, kuris mane apšvarino.

Inspektorius net sumirksėjo.

– Ką čia šneki?

– Toje sudvisusioje jūsų nuovadoje kairė nežino, ką daro dešinė? – klausimu atsakė Kingas. – Mane juk apvogė. Kai buvome išvažiavę savo automobiliniu namuku paatostogauti, čia įsilaužė kažkoks kadras. Grįžę radome namus patvarkytus. Mane apiplėšė.

– Kam šautų į galvą čia plėšikauti? – nusistebėjo Frostas. – Daugiau išleisi degalams čionai atvažiuoti, nei pasipelnysi ką nors nugvelbęs. Sakai, apvogė? Tad kodėl nerašei pareiškimo?

– Kaip tai nerašiau? Aišku, rašiau. Buvo atvažiavęs toks storuliukas.

– Kriminalistas seržantas Henlonas?

– Tiksliai. Niekam tikęs kadras. Pašniukštinėjo, išsikvietė kitą tipą, tasai pribarstė visą namą miltelių, paskui abu nusiplovė. Tiek juos ir mačiau. Maniau, atvažiavote pasakyti, kad supakavote vagį.

– Bili, tu ir pats niekada neatsisakydavai ką nors nugvelbti. Man tas tavo apiplėšimas panašesnis į mėginimą pasipelnyti iš draudikų.

– Pasipelnyti iš draudikų? Neminėk man draudikų. Sušiktą įnašą paimti jie greiti, o kai tave kas nors apvagia, parodo špygą. Draudikai reikalauja kvitų. Kas gi, po šimts velnių, šiais laikais saugo kvitus?

– Iš kur paimsi kvitų, jeigu pavogtuosius daiktus pirmiau pats pavogei, – atšovė Frostas ir įsidėjo kratos orderį į apsiausto kišenę. – Ką vagis paėmė?

– Apvertė visus namus – čia buvo grynas jovalas. Nupiepęs mėgėjas! Nudžiovė tik seną piniginę su keliais svarais.

– Ir dėl piniginės kreipeisi į draudimo kompaniją?

Bilis skėstelėjo rankomis, patraukė pečiais.

– Tiek to, inspektoriau Frostai, kaip tau pasakysiu atvirai. Gali būti, kad į ieškinį įrašiau visiškai naują dėžę, DVD aparatą, gerų firmų žmonos drabužius, bet iš tikrųjų tas dusna pasičiupo tik piniginę su keliais svarais.

– Piniginėje daugiau nieko nebuvo?

– Klausi apie gumytes? Oi ne, mano boba gimstamumą kontroliuoja kitaip. Užšauna miegamojo duris.

Kingas garsiai nusižvengė iš savo paties sąmojo.

– O namų statybos kooperacijos „Tvirtovė" kortelės ten nebuvo? – paklausė inspektorius.

– Gal ir galėjo būti, – atsakė vyriškis, mąsliai suraukęs antakius. – Nors su „Tvirtove" šimtą metų neturiu jokių reikalų. Susimečiau su Vulvičo bendrove. Sakai, tas šiknius pasiėmė ir kortelę? – Bilis siektelėjo telefono. – Uždarysiu sąskaitą. Ne kažin kiek joje ir likę, bet neketinu jam atiduoti nė penso.

– Verčiau neskambink. – Frostas sugriebė Kingui už rankos. – Jeigu mėgins pasinaudoti tavo sąskaita, mes jį pričiupsime. – Inspektorius atsistojo. Henlono dar nepatvirtinta Bilio versija atrodė įtikima, be to, jis, kad ir koks šunsnukis, buvo ne iš tų, kas nuodija kūdikius. Staiga Frostas susizgribo pirmiau nepagalvojęs apie PIN kodą. Šio nežinodamas, šantažuotojas pinigų pasiimti negalėjo. – Ar piniginėje buvo ir PIN kodas?

– Savaime aišku. Saugiausia vieta pasaulyje. Kodą buvau užsirašęs ant kortelės.

– Jei ne tokie gudročiai kaip tu, Bili, vagišiams būtų galas, – šyptelėjęs tarė Frostas. Arbatos jis atsisakė, bet prisiminė taip ir nenusišlapinęs. – Ar galėčiau užeiti į tualetą? – paklausė.

– Apie vagystę niekas manęs neinformavo, – pasakė Frostas, dar kartą rausdamasis po pilnutėlį gautųjų dokumentų dėklą. – Su kratos orderiu nuvažiavęs ieškoti pavogtos kortelės apsijuokiau negyvai.

– Džekai, aš tikrai siunčiau tau vieną egzempliorių, – patikino Henlonas. – Įdaviau tam velsiečiui.

– Įdavei tam velsiečiui? – paklausė inspektorius ir pastūmė dėklą į šalį. – Galėjai ir į šikininką

nuleisti, būtų buvę tas pat. – Kyštelėjęs galvą į koridorių, jis sušuko: – Nupezęs Loidai Džordžai! Čionai!

Morganas atskubėjo, dėl visa ko iš anksto nutaisęs prasikaltusio šunyčio išraišką.

– Šefe, ko nors pageidaujate?

– Mielai pageidaučiau tavęs atsikratyti, bet negaliu, – atkirto Frostas. – Gavai iš Henlono bylos išrašą. Kur jis?

Kriminalistas konsteblis bukai įsistebeilijo į inspektorių.

– Šefe, viskas sudėta, kur pridera, – pasakė nušvitęs po akimirkos ir ištraukė bylų spintos stalčių.

– Nežinojai, kad dokumentą reikia pirmiau parodyti man – bent kad žinočiau, kas dedasi nuovadoje? – Frostas paėmė išrašą ir permetė jį akimis. – Į namą pateko, išdaužęs lango stiklą. Įsipjovė. Šį tą primena. Ar DNR mėginys paimtas?

– Nevertėjo, – įsiterpė Henlonas. – Pavogta tik piniginė su keliais svarais. Nusikaltimo vietos tyrėjas rado svetimą atspaudą, bet mūsų duomenų bazėje tokio nėra.

– Aišku, nėra. Tas vyrukas – beviltiškas mėgėjas, kaip ir mūsų Valstietis. Neėmė daiktų, nes būtų nežinojęs, kur juos parduoti. Jam tiko vien pinigai, tad, radęs piniginę, turbūt apsitriedė iš laimės.

– Manai, jis ir šantažuoja prekybos centrą?

– Taip. Ir dabar, galėdamas įeiti į sąskaitą, tas šmikis tikisi priglobti iš Bizlio išreikalautus pinigus.

– Bet juk turėjo nuspėti, kad Bilis Kingas, kortelei dingus, sąskaitą paskubės užblokuoti.

– Arturai, nemanau, kad šantažuotojas toks jau įžvalgus. Tikriausiai pasitikrino, ar gali į sąskaitą

įeiti, jam pavyko, tad nusprendė nesunkiai pralobsiąs. Nupiepęs mėgėjas! Prikirpti jam uodegą neturėtų būti sudėtinga. Įdėję Bizlio pinigus, stebėsime bankomatus. Kai šantažuotojas mėgins reikalautą sumą išsiimti, mes jį ir prigriebsime.

Frostas vėl pažvelgė į Bizlio parašą čekio apačioje. Nupūtęs nuo popieriaus cigaretės pelenus, Morganui jis pasakė:

– Žinai, Valstietuk, pasitelkęs neprilygstamą klastotojo talentą, ko gero, galėčiau išsirašyti sau tokį, o tada išsigryninęs sprukti į egzotiškus kraštus, į Bangladešą ar Bazildoną.

– Šefe, toks poelgis būtų nedoras, – išsišiepęs atsakė konsteblis.

Frostas linktelėjo.

– Iš tikrųjų. Bet nedarysiu to ne todėl, kad taip elgtis negražu, o todėl, kad nenoriu nuliūdinti mielojo pono Bizlio. Man būtų nemalonu net įsivaizduoti, kaip iš nevilties drebėtų putli, riebi apatinė jo lūpa. – Inspektorius padavė Morganui čekį ir sąskaitos knygelę. – Lėk į namų statybos kooperaciją ir atiduok vadybininkui ponui Selbiui. Jis tavęs laukia. Pasisakyk esąs mano siųstasis paikokas faras. – Frostas atsistojo. – Ką gi, eisiu pas akiniuotį Harį su gerąja naujiena: kadangi šįvakar reikės stebėti bankomatus, viršvalandžių sąmata išsipūs kaip oro balionas. – Paskubomis apsvarstęs tikėtinus veiksnius, kurie sužlugdytų operaciją, inspektorius net nusipurtė. – Susimausime, Valstietuk, oi susimausime. Nujaučiu.

– O aš, šefe, visiškai jumis pasikliauju, – šyptelėjęs patikino konsteblis.

– Todėl, kad esi kvailas kaip stulpas. Ir dar iš Velso, – atrėžė Frostas ir išėjo į senąjį rąstų namelį.

Maleto kabinete nebuvo. O ir visa nuovada atrodė keistai ištuštėjusi. Frostas žvilgtelėjo į laikrodį ir staiga prisiminė. Ak tu, rūgštele! Juk Storulis Arbaklas šaukia susirinkimą! Jis dar prisižadėjo trūks plyš dalyvauti.

Pritykinęs prie Žmogžudysčių tyrimo kambario durų, inspektorius stabtelėjo pasiklausyti. Viduje jau griaudėjo Skineris. Frostas kuo atsargiausiai pasuko rankeną, bet įsmukti nepastebėtam nepavyko – vyresnysis inspektorius perliejo jį tulžingu žvilgsniu. Visi pasuko galvas į pavėlavusįjį. Šalia Skinerio sėdįs akiniuotis Haris susiraukė ir priekaištingai atsiduso.

– Aa, inspektoriau Frostai, kaip malonu, kad teikėtės ateiti, dėkoju, dėkoju, – nusišaipė Skineris.

Frostui jo sarkazmas buvo nė motais.

– Nėra už ką. Vis tiek daugiau neturiu ko veikti.

Inspektorius tikėjosi, susirinkimui galutinai įgrisus, patyliukais išslinkti, tad lengviau atsikvėpė, pastebėjęs, kad jo pamėgtoji vieta paskutinėje eilėje, netoli durų, laisva.

Skineris dirstelėjo į Maletą. Vyresniojo inspektoriaus žvilgsnis sakyte sakė: „Nesirūpinkite, veikiai aš to netikėlio atsikratysiu." Skyriaus viršininkas atsakydamas supratingai šyptelėjo į ūsą.

Frostas atsisėdo greta jaunutės konsteblės, kurią jau buvo sutikęs ligoninėje, prie išprievartautosios mergaitės lovos, bet vardo nežinojo. Maloni inspektoriaus šypsena atsako nesulaukė.

– Pavėlavusiajam trumpai persakysiu, ką sakiau pirmiau, – vėl prašneko Skineris, – juolab kad esu įsitikinęs – dauguma į mano žodžius deramai neįsiklausėte. Aš Dentono skyriuje esu vos kelias valandas, bet jau spėjau pastebėti, kad čia, beveik be išimčių, susibūrę ištižėliai, apsileidėliai, tinginiai. Nuolat girdžiu verkšlenant apie kadrų stygių. O juk jokio stygiaus nebūtų justi, jeigu visi dirbtumėte visą darbo dieną. – Vyresnysis inspektorius atkišo į klausytojus popieriaus lapą ir jį pakratė. – Štai jūsų darbo sutarties, kurios pastaruoju metu tikriausiai neskaitėte, pavyzdys. Jei paskaitytumėte, rastumėte keletą svarbių punktų. Štai. Pirmas papunktas: per pamainą jūs turite teisę į vieną – pabrėžiu, vieną! – keturiasdešimt penkių minučių pietų pertrauką. Ir jokių papildomų rytinių ar popietinių, arbatos, kavos, sumuštinių ar suknistų pyragaičių pertraukėlių! Taigi valgykloje leidžiu sėdėti tik per oficialiąją pertrauką ir ne tarnybos metu.

Frostas, viena ausimi klausydamasis Skinerio dudenimo, ėmė mintyje skaičiuoti, kiek pareigūnų prireiks „Tvirtovės" bankomatams stebėti. Kilstelėjęs galvą, jis pamatė, kad vyresnysis inspektorius žiūri kitur, ir nutarė nedelsdamas pasinaudoti proga smukti iš kambario. Deja, Skineris jį pastebėjo, vos spėjus praverti duris.

– Kur, Frostai, išsiruošėte?

– Tik uždariau duris, – pasiteisino inspektorius. – Skersvėjis traukė.

Kad būtų tikriau, jis dar paklebino rankeną, tada pasistatė apykaklę ir, dėdamasis drebąs, vėl atsisėdo. Tasai tešlius turbūt ir pakaušiu mato, pamanė.

– Na štai, inspektorius Frostas pasirūpino durimis, – toliau kalbėjo Skineris, – o aš ketinu atkratyti jus ir nuo kitokių įpročių tuščiai eikvoti darbo laiką. Kiekvieną pamainą pradedate pavėluotai, nes sugaištate, kol apsivelkate uniformas, negana to, persirengdami dar plepate apie vakarykščias futbolo rungtynes. Ką švaisčius lėšas, apmokant realiai nedirbamą darbą, skyriuje būtų galima papildomai įdarbinti tris pareigūnus. Tris! – pabrėžė Skineris, nužvelgęs pirmoje eilėje sėdinčius kolegas. – Ir dirbtų jie veikiausiai daug našiau nei jūs. Taigi, ponios ir ponai, nuo šiol uniformas jūs vilksitės dar namie ir pamainą pradėsite, vos įžengę pro nuovados duris.

Klausytojai nepatenkinti sušurmuliavo.

– Kas nors negerai? – dėdamasis nustebęs, paklausė vyresnysis inspektorius. Bilas Velsas kilstelėjo ranką. – Jūs?.. – pratarė Skineris.

– Velsas. Seržantas Velsas.

Ak Velsas! – pagalvojo vyresnysis inspektorius. Taip, tas pats asilas, kuris šįryt telefonu kalbėjo su manimi įžūliai. Pusgalvis, kuris manosi nusipelnęs paaukštinamas. Vėpla, kuriam derėtų būti atsargesniam, antraip lėks iš Dentono Frostui iš paskos, o gal netgi pirmiau...

– Klausau jūsų, seržante Velsai, – paragino Skineris, jau numanydamas, apie ką tas mulkis kalbės, ir ruošdamasis pritrėkšti jį vienu gaistu.

– Jeigu iš ryto eisiu į nuovadą uniformuotas, žmonės manys, kad jau dirbu, ir užgrius su savo rūpesčiais. Kodėl ne darbo metu turėčiau rūpintis buitiniais kivirčais, chuliganais, dingusiomis nususiomis katėmis?

– *Jeigu pamatysite ką nors talžant savo žmoną, gal sakysite: „Atsiprašau, aš dar nedirbu"? Tikras policininkas dirba visada.* – Niekinamai numojęs ranka, Skineris kalbėjo toliau: – Suprantama, lygiai taip pat sutaupysime darbo laiko, jei, užuot gaišę pusvalandį persirengdami, pamainas baigsite, kada pridera. Todėl nuo šiol namo keliausite uniformuoti. – Vyresnysis inspektorius nutilęs luktelėjo. Ranką vėl pakėlė tas pats asilas seržantas. Skineris garsiai atsiduso ir užvertė akis. – Na ko dar, seržante Velsai?

– Ta pati bėda, – atsakė Velsas. – Baigęs pamainą, einu namo, o kadangi vilkiu uniformą, piliečiai kimba prie manęs su savo rūpesčiais.

– Ta pati bėda – ta pati išeitis, – atšovė Skineris. – Šioje nuovadoje savo pareigų nevykdo beveik niekas. Žinoma, kalbu ne apie vyriausiąjį inspektorių. – Maletas supratingai šyptelėjo. – Visi tik dykinėja, tinginiauja, vengia darbo, dokumentus tvarko aplaidžiai, niekas nerašo ataskaitų. – Sulig šiais žodžiais Skineris iškalbingai pažvelgė į Frostą – šis snaudė, lūpų kamputyje smilko cigaretė. Vyresnysis inspektorius pagiežingai susičiaupė. Ką gi, Frostai, akivaizdu, kad nenutuoki, kas tavęs laukia, pagalvojo. – Aš tokio apsileidimo nepakęsiu. Negailestingai bausiu už menkiausią pražangą. – Pasisukęs į Maletą, Skineris paklausė: – Pone, ar norėsite ką pridurti?

Maletas papurtė galvą.

– Padėtį išdėstėte puikiai, vyresnysis inspektoriau. Nei pridursi, nei atimsi.

Abu viršininkai susirinko savo popierius ir išėjo.

Visi, išskyrus Frostą, atsistojo. Kai tik durys užsivėrė, pasipiktinę pareigūnai subruzdo. Bilas Velsas vos tvėrė pykčiu.

– Džekai, ką manai? – paklausė jis, priėjęs prie inspektoriaus.

Šis kreivai šyptelėjo.

– Kol kas Skineris tik šneka, – atsakė. – Pamatysi, kas bus po poros savaičių.

Frostui užėjus į Maleto kabinetą, Skineris sėdėjo šalia skyriaus viršininko ir pamažėle stūmė šį iš sosto. Maletas vis neryžtingai pamėgindavo su kėde pasislinkti į įprastą vietą ties stalo viduriu, bet vyresnysis inspektorius neužleido nė colio. Iš skyriaus viršininko išraiškos buvo aiškiai matyti, kad jis jau abejoja, ar išmintingai pasielgė, įsileisdamas Skinerį į nuovadą. Šio naudai bylojo tik pažadas greitai ir neskausmingai atsikratyti Frosto.

Maletas jau žiojosi klausti, ko Frostas norįs, bet Skineris jį aplenkė.

– Ko reikia?

Prisitraukdamas vieną iš lankytojams skirtų kėdžių, inspektorius mėlyname „Wilton" kilime išbrėžė dvi tamsias drūžes. Atsisėdęs jis užsirūkė.

– Du vakarus man reikės velniškai daug viršvalandžius dirbančių žmonių, – pasakė.

Maletas buvo bekratąs galvą – valdyba skyrių jau ir šiaip vainojo dėl milžiniškos viršvalandžių sąmatos, – bet Skineris vėl užbėgo jam už akių.

– Kam?

Frostas papasakojo apie prekybos centro šantažuotoją ir pridūrė:

– Stebėsime bankomatus ir supakuosime tą šmikį, kai mėgins pasiimti pinigus.

Skineriui sužibo akys.

– Manote, pavyks jį suimti?

Iš kur, po šimts rupūžiokų, man žinoti, ar pavyks? – pagalvojo Frostas ir tarė:

– Įsitikinęs šimtu procentų.

Vyresnysis inspektorius mąsliai pasitrynė smakrą. Kiek pagalvojęs, pasakė:

– Puiku, bylą perimu. Jūs atsakingas už bankomatų stebėjimą. Patarčiau nesusimauti. Suėmę nusikaltėlį perduosite man.

– Aišku.

Frostas energingai sulinksėjo. Jam buvo svarbiau gauti kuo daugiau žmonių, o vadovauti visam tyrimui galėjo ir kas kitas. Gal tam kitam ir kliūtų, jeigu operacija, kaip inspektoriui įprasta, nueitų velniop.

– Kiek žmonių jums prireiks?

– Penki „Tvirtovės" bankomatai, kiekvienam stebėti – po du pareigūnus...

– Palaukite, – Frostą nutraukė Skineris. – Iš kur žinote, kad šantažuotojas pasinaudos „Tvirtovės" bankomatu, o ne kokiu kitu?

– Čia ir yra mūsų privalumas. „Tvirtovės" korteles aptarnauja tik kooperacijos bankomatai. Prie LINK sistemos jie dar neprijungti. Taigi mums reikia prie kiekvieno iš penkių bankomatų pasiųsti po du žmones ir po automobilį – jei tektų tą tipą persekioti. Tikiuosi, iki sutemstant, kol gatvėse apmažės praeivių, jis nesirodys. Pagrindinė grupė turėtų budėti nuo aštuonių iki ryto šešių, žinoma, jei

nesučiupsime šantažuotojo anksčiau. Dieną bankomatus galėtų stebėti mažiau pareigūnų – tik tiek, kiek būtina, ir be papildomo automobilio. Prireikus jie turi turėti galimybę išsikviesti paspirtį. Suprantama, ši grupė viršvalandžių nedirbtų.

Frostas žinojo, kad su visais jo reikalavimais Maletas nesutiks, todėl, kad bent kiek pasididintų šansus, pageidavo daugiau žmonių, nei iš tikrųjų reikėjo. Namų statybos kooperacijos jis buvo paprašęs du bankomatus nakčiai išjungti, taigi stebėti reikėjo ne penkis, o tris, tik Maletas to nežinojo.

– Kiek dienų prireiks? – suniurzgė skyriaus viršininkas, kuris, įtempęs smegeninę, skaičiavo būsimas išlaidas.

– Daugių daugiausia vienos ar dviejų, – pamelavo Frostas. – Kai tik nusikaltėlis išsiims pinigus, kooperacijos darbuotojas tučtuojau man paskambins. Jei pasiseks, šį pat vakarą šantažuotoją ir supakuosime.

Inspektorius tryško optimizmu, nors sekdavosi jam retai. Maletas jau buvo bepurtąs galvą, bet Skineris vėl jį aplenkė.

– Stebėti bankomatus dieną? Abejoju, ar verta. Man pačiam reikia kuo daugiau pareigūnų – jie miške ir kitur ieškos dingusių paauglių. Šįvakar galite tikėtis daugiausia penkių žmonių, vienas jų tebūnie tasai stuobrys iš Velso. Bet jeigu susimausite!.. – Nutylėtas grasinimas pakibo inspektoriui virš galvos lyg Damoklo kardas.

Frostas nutaisė užsigavusio žmogaus išraišką, tarsi dar niekad gyvenime nebūtų susimovęs. Staigiai atsistojęs, jis, nelaukdamas, kol anuodu persigalvos, žengė prie durų.

– Palaukite! – sušuko Skineris. – Sučiupęs šantažuotoją iš karto perduosite man. Neužmirškite, byla – mano.

Frostas kinktelėjo. Visada su viskuo sutik, jeigu kas, paskui galėsi pasiteisinti nesupratęs: toks jo devizas.

– Ir atminkite: jeigu sužlugdysite operaciją... – pradėjo sakyti vyresnysis inspektorius ir staiga užsičiaupė, sumojęs, kad kreipiasi į duris. Frostas buvo jau išėjęs.

– Kada ketinate Frostui pranešti, kad jis perkeliamas kitur? – paklausė Maletas.

– Kol kas nesakysiu nieko, – piktdžiugiškai šypsodamasis atsakė Skineris. – Kad prieš šio vakaro operaciją neišblėstų entuziazmas.

4

Žmogžudysčių tyrimo kambario langus drebino nenuorama vėjas. Vakaras buvo bjaurus, bet pasirinkti, kada dirbti, pareigūnai negalėjo. Nužvelgęs saviškius, Frostas patenkintas pastebėjo, kad Bilas Velsas į grupę įtraukė dvi konstebles. Vieną jų inspektorius buvo sutikęs viešojoje ligoninėje, prie išprievartautos mergaitės lovos. Su civiliniais drabužiais ji atrodė dar jaunesnė. Puiku! Porelė, vėlyvą vakarą stoviniuojanti prie parduotuvės durų, atrodys ne taip įtartinai kaip vienas vyriškis. O juk šantažuotojas bus itin baikštus, pasirengęs sprukti bet kurią akimirką. Frostas išsiurbė arbatos likučius, cigaretę užsidegęs nuo nuorūkos, šią įmetė į puodelį ir, prašydamas dėmesio, suplojo delnais.

– Tad štai, ko čia susirinkome, visiems aišku, – prašneko. – Turėsime ilgai, nuobodžiai stirti ir džiaugtis, žinodami, kad Maletas viršvalandžių mielai neapmokėtų. Geriausia būtų tą šmikį sugauti šįvakar, bet vienu kartu jis gali išsiimti ne daugiau kaip penkis šimtus svarų, tad šansų turėsime daug. Visi požymiai byloja, kad jis – beviltiškas, tačiau pavojingas mėgėjas. „Pigiau nebūna" vyną tasai pašlemėkas atskiedė balikliu. Daugumai pirkėjų toks vynas atrodytų geresnis, bet mums tai visiškai nesvarbu. Be to, šantažuotojas į pieno miltelius įbėrė druskos ir vos nepražudė vieno kūdikio. Taigi sučiupti jį reikėtų kuo skubiau.

Jaunoji konsteblė pakėlė ranką ir tarė:

– Sakote, jis – beviltiškas mėgėjas. Vis dėlto planą surezgė puikų.

– Taip, širdele, tas prakeiktas planas iš tiesų puikus, bet jis ne pats tokį sugalvojo, – atsakė inspektorius. – Tik mėgdžioja kitą nusikaltimą. Prieš keletą metų vienas buvęs Londono policininkas – na argi tokiais galima pasitikėti? – sumanė, kaip be rizikos pasiimti šantažu išluptus pinigus. Pateikęs išgalvotus pavardę ir adresą, namų statybos ir kreditavimo bendrovėje atsidarė sąskaitą, į kurią minėti pinigai ir buvo pervesti. Šantažuotojas išsiėmė juos iš bankomatų. Šiais laikais taip nebepaguдrausi, nes bendrovės įnirtingai tikrina nario duomenis. Bet mūsiškis apsukrusis mėgėjas vis tiek rado būdą. Jis nugvelbė kortelę, ant kurios nevisprotis savininkas buvo riebiai – kad, neduokdie, koks vagis nepražiopsotų – užsirašęs PIN kodą. Vis dėlto pagaliau ir mums šiek tiek pasisekė. Šiuo atveju Londono policijai teko stebėti šimtus bankomatų. „Tvirtovė" tokių turi vos penkis, tad mūsų šantažuotojo galimybės pasiimti pinigus yra ribotos. Mes jas dar sumažinome. Kooperacija du bankomatus pažadėjo išjungti, tad stebėti reikės tik tris. Kriminalistas seržantas Henlonas visur apžiūrėjo aplinką ir numatė taškus, iš kurių galėtume automatus saugiai stebėti. Patogiausia – iš parduotuvių priedurių. Stebėsite poromis, vyrai su moterimis. Artinantis kokiam tipui, kibsite aistringai glėbesčiuotis. Kad nesukeltumėte įtarimo ir dirbti būtų maloniau. O tu, Valstieti Morganai, gali taip gašliai nesišypsoti. Skaistybės diržų užtektinai neturime,

todėl budėsi su manimi prie bankomato Turgaus aikštėje. Ten parduotuvių prieduriuose nėra kaip užsiglausti, tad sėdėsime automobilyje. Kai tik mūsų draugužis pasiims pinigus, iššoksi ir jį suimsi.

– Maža kas gali pasinaudoti bankomatu, – įsiterpė Džordanas. – Kaip atpažinsime šantažuotoją?

– „Tvirtovės" specialistai sėdės prie pagrindinio kompiuterio. Kai tik kortelę į skylę įkiš nusikaltėlis, jie paskambins man, o aš informuosiu jus. – Inspektorius dirstelėjo į laikrodį. Buvo be penkiolikos devynios. – Galite greitosiomis pasiusioti, o paskui – į pozicijas. Palaukite...

Į kambarį įėjęs Bilas Velsas pamojo Frostui.

– Džekai, teks šiek tiek pakeisti planą.

– Šit kaip? – Inspektorius išsyk sunerimo.

– Ką tik skambino Skineris. Maletas įkalbėjęs jį perpus sumažinti viršvalandžius dirbsiančių žmonių skaičių.

– Tegul apsišika! Žmonių ir šiaip skyrė kiek galėdami mažiau.

– Skineris liepė pasakyti, kad tai – nediskutuotinas įsakymas. Rytoj rytą jam reikia pareigūnų dingusių paauglių paieškai miške.

– Tegul apsišika! – piktai pakartojo Frostas. – Pasakyk jam, kad manęs neberadai.

– Tada jis paklaus, kodėl nepaskambinau ar nesusisiekiau radijo ryšiu.

Inspektorius išsiėmė iš kišenės mobilųjį ir jį išjungė.

– Baterija išsekusi, siųstuvėlis sugedęs.

– Džekai, Skineris nepatikės.

– Kai sakau tiesą, tas šunsnukis irgi netiki, tad bala jo nematė.

Frostas, pasitaisęs apykaklę, kaklą gerai apsitūlojęs šaliku, gūžėsi savo automobilyje ant keleivio sėdynės. Bankomato iš šalutinės gatvelės jis nematė, bet prireikus būtų nuskuodę prie jo per kelias sekundes.

– Kodos, liepiau tau pataisydinti šildytuvą, – tirtėdamas priekaištavo inspektorius.

– Šefe, meistras užsakytas rytojui, – sumelavo Morganas, kuriam tas šildytuvas buvo išdulkėjęs iš galvos.

– Nupezęs melagio gabalas, – suniurzgė Frostas ir, pasitrynęs delnus, pažvelgė į laikrodį. Jau beveik vidurnaktis, o šantažuotojo – nė ženklo. Pilvas staiga užgurgė. – Už kampo yra krautuvėlė. Nupirk man menkės tešloje, tik žiurėk, kad nepagailėtų druskos ir acto. Ir sau gali nusipirkti. – Paduodamas konstebliui penkinę, inspektorius pridūrė: – Nemanyk, kad grąžą dovanoju.

– Tuojau grįšiu, šefe.

Patenkintas, kad pasitaikė proga pramankštinti kojas, Morganas iššoko iš automobilio ir dingo už kampo. Frostas dar labiau susigaužė. Žinojo tik tuščiai gaištąs laiką. Jis stiro šaltame automobilyje, o tas niekšelis šantažuotojas veikiausiai lepinosi šiltuose pataluose. Reikėjo perleisti pareigūnus Skineriui. Tai išvanos kailį vyresnybė, jeigu operacija bus nevaisinga.

Sublerbė radijo siųstuvėlis.

– Konsteblis Džordanas – inspektoriui Frostui. Prašau atsiliepti. Skubu!

– Frostas, – burbtelėjo inspektorius, įsikandęs cigaretę.

– Ką tik sulaikėme narkomaną. Mėgino apvogti žmones, pasinaudojusius bankomatu. Iš senutės atėmė penkiasdešimt svarų. Ruošiamės vežti sulaikytąjį į nuovadą.

– Velniai griebtų! – atsiduso Frostas. – Visas miestas sužinos, kad farai budi prie bankomatų.

– Inspektoriau, neturėjome kitos išeities. Negalėjome jo paleisti – senutė rėkė kaip skerdžiama.

– Tiek to. Vežkite į nuovadą, uždarykite ir grįžkite. Mūsų draugužis kol kas nesirodo. Ak, tiesa, tegul seržantas Velsas susisiekia su senole, iš kurios šiandien atimtas rankinukas. Gali būti to paties darbas.

Į šoninį langą kažkas pabeldė. Frostas nuleido stiklą, į veidą patvoskė pigiais kvepalais.

– Gražuoliuk, norėtum pasismaginti? – paklausė penktą dešimtį bebaigianti surukusi moteriškė su pigios dirbtinės odos paltu ir tokia pat dirbtine šypsena veide.

– Atsiknisk, – suburbėjo inspektorius, rodydamas tarnybinį pažymėjimą.

– Nieko sau! Policijos paršas!

– Taip, – atkirto Frostas. – O dabar čiuožk iš čia, meilute, kol nepasodinau už prekybą pasenusiomis gėrybėmis.

Moteris parodė jam dviejų pirštų derinį ir nukrypavo į tamsą, siūbuodama rankinuką tarytum gladiatorius – grandinę. Už kampo kažkas sušneko ir netrukus į automobilį įsėdo Valstietis su dviem riebaluotomis pakuotėmis rankose.

– Šefe, ką tik susidūriau su viena tokia pasakų būtybe, – pasigyrė jis. – Kad kiek, būčiau ją suviliojęs.

– Tik jei būtum pirmiau sumokėjęs penkiasdešimt pensų, – suniurnėjo inspektorius ir, suskaičiavęs grąžą, įsimetė į apsiausto kišenę. – Tikiuosi, prie mano žuvies ji neprisilietė. Šiurpas krato, kai pagalvoju, ką ta bobšė šįvakar čiupinėjo. – Jis atvožė pakuotę, atsilaužė gabalėlį žuvies ir įsmeigė akis į konsteblį. – Nupirkai juodadėmės menkės?

– Paprastos nebuvo, – pamelavo Morganas. Ko inspektorius prašė, jis buvo spėjęs užmiršti.

Frostas suėmė už durelių rankenos.

– Gal man nueiti ir paklausti?

– Atsiprašau, – susigėdęs burbtelėjo konsteblis. – Tiesą sakant, pamiršau, ko pageidavote.

Vos inspektorius patogiau įsitaisė, aikštėje pasigirdo balsai. Buvo panašu į barnį. Frostas nuleido stiklą, bet vis tiek nieko nesuprato.

– Valstietuk, lėk pažiūrėti, kas ten dedasi, – paragino.

Morganas grįžo po kelių minučių.

– Šefe, ten ta pati prostitutė. Užsiprašė keturiasdešimties, o klientas turi tik trisdešimt.

– Už tokį kūną prašo keturių dešimtinių? – suniurnėjo inspektorius. – Turbūt ji dar ir savo automobilį prideda? Tad kokios ten problemos?

– Bankomatas vis atmeta kliento kortelę. Tuodu suirzę ne juokais.

– Nesiseka man šiąnakt, oi nesiseka, – ėmė guostis Frostas. – Pilvūzas Skineris tik ir laukia, kol įminsiu į šūdą, vagišiai, kurių mums nėmaž nereikia, patys prašosi sulaikomi, tu nesugebi nupirkti paprasčiausios menkės. – Staiga inspektorius griebė vos kiauktelėjusį mobilųjį. – Frostas. –

Skambino iš „Tvirtovės". – Ką?!. Kur?.. Dėkoju. – Frostas džiaugsmingai mestelėjo telefoną aukštyn, bet nesugraibė sugauti, tad teko paieškoti ant grindų. – Užmesk anglių, Valstietuk. Šantažuotojas griebia masalą. Į bankomatą Mintono gatvėje ką tik įkišta kortelė.

Sulig tais žodžiais inspektorius suvaitojo. Kaip tik tą bankomatą Džordanas buvo palikęs be priežiūros.

Morganui, kad ir kaip karštligiškai jis stengėsi, paleisti variklio nesisekė.

– Jeigu bake dar ir degalų... – frazės užbaigti Frostas nespėjo, mat motoras sukosėjo, automobilis staigiai trūktelėjo, žuvis tešloje pažiro po visą saloną.

Mašina skriete išskriejo į pagrindinę gatvę. Buvau teisus, galvojo inspektorius, braukdamas nuo apsiausto tešlos gabalėlius. Tas vyrutis – mėgėjų mėgėjas. Juk turėjo numatyti, jog stebėsime visus bankomatus. Kad nusikaltėlis būtų sučiuptas pačią pirmą budėjimo naktį – tokia sėkme sunku ir patikėti!

Mintono gatvėje jie turėjo atsidurti po poros minučių, bet dėl visa ko Frostas susisiekė su Džordanu. Paliepė šiam kuo skubiau grįžti į poziciją ir prie bankomato privažiuoti iš priešingos pusės. Jei šantažuotojo ten nebebus, pamanė inspektorius, reikės stabdyti ir tikrinti visus pėsčiuosius bei vairuotojus kvartale. Gerai dar, kad žmonių gatvėse tokiu vėlyvu metu nedaug.

Jie įsuko į Mintono gatvę. Frostas rankove patrynė priekinio lango stiklą ir šūktelėjo:

– Matau tą šunsnukį! Jis vis dar prie bankomato!

Blausiai apšviestas žmogus prie automato skaičiavo banknotus ir bruko juos į kišenę. Paskui, artėjančio automobilio nė nepastebėjęs, pasuko į skersgatvį.

– Į kairę, į kairę! – užriko inspektorius posūkį pralėkusiam Morganui. Šis staigiai sustabdė ir apgręžė mašiną. Ši trenkėsi į vieną stovinčių automobilių. Sudžeržgė metalas, duždamas sužvangėjo stiklas. – Važiuok, važiuok, – paragino Frostas. – Tegul nestato kur pakliuvo.

Pagaliau įsukę į skersgatvį, juodu išvydo tolstančius užpakalinius žibintus.

– Paimk! – tarsi šuniui riktelėjo inspektorius ir, griebęs siųstuvėlį, perspėjo Džordaną apie priešais atvažiuojantį įtariamąjį. Sankryžoje Morganas pristabdė, Frostas pažvelgė į vieną, į kitą pusę. – Antai! – Tolumoje žibėjo dvi raudonos švieselės. Staiga užkaukė sirena. Bėglį jau vijosi ir Džordanas. Paskui raudonuosius žiburiukus skriejo blykčiojantys mėlyni.

– Mažina greitį, – triumfuodamas pranešė Džordanas. – Sustojo, po galais... sustojo!

Frostas iš džiaugsmo niuktelėjo į orą kumščiu.

– Prigriebėme jį, Valstietuk!

Inspektorius suglamžęs išsviedė pro langą taukuotą pakuotę ir netrukus Morganas sustabdė automobilį prie patrulio „Allegro" įjungtu švyturėliu. Džordanas kaip tik lipo iš mašinos.

– Pareigūne, kas, po šimts velnių, dedasi? – sėdėdamas prie vairo, įsakmiai paklausė persekiotasis. – Greičio neviršijau, nė lašo į burną neėmiau. Areštų plano vaikotės, ar ką?

Atpažinęs balsą, Frostas taip ir nustėro. Jis akimirksniu atsidūrė prie vairuotojo.

– Vaikeli Bili, sveiki, sveiki! Nagi kur visą dieną buvai? – paklausė Bilio Kingo, to paties, kuris pirmiau tvirtino, kad jo kortelė pavogta.

Išvydęs inspektorių, Kingas net išsižiojo.

– Antrąkart per dieną susitinkame, velniai griebtų! Bene juodą katę būsiu pervažiavęs? Na ir ką aš iškrėčiau šį kartą?

Frostas patenkintas išsišiepė. Ant keleivio sėdynės buvo numesta namų statybos ir kreditavimo kooperacijos „Tvirtovė" sąskaitos knygutė, iš kurios kyšojo kortelė.

– Išsiėmei šiek tiek pinigų, ar ne, Bili?

– O ką, tai – nusikaltimas?

– Šalta čia stoviniuoti. Verčiau nusivešime tave į jaukią, šiltą nuovadą ir gerai aplamdysime. Bet pirmiau pasakyk, kur pinigai.

– Kokie dar pinigai?

– Valstietuk, apieškok jį, – atsidusęs paragino inspektorius.

Kingas atšlijo.

– Oi ne, tik ne tokiais riebaluotais pirštais. Geriau tegul anas ieško.

Jis iškėlė rankas, ir Džordanas, aptapšnojęs kišenes, iš švarko vidinės išėmė piniginę. Iš šios ištraukė porą banknotų.

– Inspektoriau, dvidešimt svarų, daugiau nieko, – pasakė.

– Kai atsiimsiu piniginę, verčiau tos dvi dešimtinės joje tebebūtų, – suniurzgė Kingas. – Pažįstu jus, ilgapirščius.

– Kur kiti? – paklausė Frostas.

– Nesuprantu, apie ką šneki.

– Kur nors mašinoje, – už sulaikytąjį atsakė pats inspektorius. – Paieškosime nuovadoje, čia pasiutusiai šalta. – Jis suėmė Kingui už dilbio ir pridūrė: – Na, saulele, važiuokime į jaukiąją belangę. Tavišką automobilį parvarys mano kolega iš Velso.

– Tegul varo saugiai, – sumurmėjo Kingas. – Už mašiną dar nesumokėta.

– Bili, nesirūpink, važiuos kaip nuosava, – patikino Frostas. – Savišką vakar kaip tik išvežė į laužą.

Jis susisiekė su bankomatus stebinčiais saviškiais ir, pataręs įsirašyti po papildomą viršvalandį, leido visiems važiuoti namo.

Frostas išpūtė dūmus per nosį ir pro melzganą miglelę įsmeigė žvilgsnį į kitapus stalo ant kietos Kvotos kambario kėdės sėdintį Kingą. Šis pasimuistė.

– Inspektoriau, nežinau, ko iš manęs nori. Siuvi man bylą, ar ne? Siuvi bylą, kad tave šmikis!

Vėl, šįsyk – žiedu, išpūtęs dūmus, inspektorius stebėjo, kaip jie pamažėle kyla į nikotino nurudintas lubas.

– Bili, aš laikausi griežtų etikos taisyklių, – prašneko pagaliau. – Bylą žmogui prisiuvu tik tada, kai negaliu jėga priversti jo prisipažinti.

Frostas buvo didžiai patenkintas. Tokios greitos atomazgos jis niekaip nesitikėjo. Dabar tik laukė Bilio mašiną apieškojusių Morgano ir Džordano grįžtant su penkiais šimtais svarų.

– Tad kas užkliuvo? Ar dar ilgai tempsi gumą? – paklausė Kingas. – Mano boba jau turbūt nerimauja.

– Nebeilgai, – atsakė Frostas. – Tuojau sužinosi, – pridūrė, išgirdęs koridoriuje konsteblių žingsnius.

Džordanas ir Morganas suėjo į vidų. Inspektorius klausiamai į juos pažvelgė, konstebliai tik papurtė galvas. Automobilyje jie nieko nerado.

Frostas atsiduso ir delnais pasitrynė skruostus. Regis, atomazga jo džiaugtasi per anksti.

– Bili, kur paslėpei pinigus? Bent kokią užuominą pakištum. Prarijai? Gal sugirdyti tau figų sirupo ar įstatyti klizmą, kaip darome arkliams?

– Inspektoriau, pats pakišk man užuominą. Apie kokius pinigus čia kalbi?

– Apie tuos, kuriuos pasiėmei iš kooperacijos bankomato.

– Jie – mano piniginėje, jeigu tavo faras dar nenušvilpė.

– Piniginėje tik dvi dešimtinės.

– Na taip. Tiek mano sąskaitoje ir tebuvo. Pirmiau sakiau.

– Dar sakei, Bili, kad tavo kortelė pavogta. – Inspektorius pamosavo sulaikytajam prieš veidą plastikine plokštele. – Tad kas gi čia?

– Žmonos. Mūsų sąskaita – bendra. Maniškę nudžiovė, taigi pasinaudojau bobos kortele. Na tad pasakysi, koks reikalas, ar čia sušikta valstybės paslaptis?

Frostas pažvelgė į kortelę ir jam išsyk sugedo nuotaika. Sąskaitos iš tiesų būta bendros.

– Kodėl anksčiau nesakei, kad sąskaita bendra, šmiki tu?

– Neklausei, šmiki tu!

Frostas bukai spoksojo į sulaikytąjį, ir tiek. Staiga sučiulbo mobilusis. Nenuleisdamas nuo Bilio akių, inspektorius išsiėmė telefoną ir pridėjo prie ausies.

– Frostas, – burbtelėjo. Kol klausėsi, kas jam sakoma, širdis galutinai apmirė. Kerštingoji lemtis kaip reikiant vožė inspektoriui žemiau juostos. – Šūdienė! Ačiū už informaciją. – Išjungęs ryšį, jis nuo Bilio nukreipė žvilgsnį į telefoną. Valandėlę apstulbęs spoksojo į aparatėlį, paskui atsigręžė į konsteblius. – Kurią naujieną norite išgirsti pirmiau – blogą ar blogą? Skambino iš „Tvirtovės". Kol gaišome su šituo avinu, kažkas pasinaudojo nugvelbta kortele ir iš bankomato Mintono gatvėje pasiėmė keturis šimtus aštuoniasdešimt svarų.

– Keturis šimtus aštuoniasdešimt? – paklausė Džordanas.

– Daugiau bankomatas neišdavė. Dvidešimt svarų buvo išsiimta anksčiau.

Bilis Kingas išsišiepė.

– Na taip, aš juos ir išsiėmiau. Dabar manimi tiki?

– Reikia skubėti tenai, ar ne? – paklausė Džordanas ir puolė prie durų.

Frostas papurtė galvą.

– Nebeverta. Per vėlu. Tas bjaurybė bus jau kelmas žino kur nulėkęs. – Užsidengęs veidą delnais, inspektorius sušnibždėjo: – Na ir sumauta naktis.

– Čia, inspektoriau, dar tik žiedeliai, – išsiviepęs tarė Kingas. – Matysi, kas bus, kai nutempsiu tave į teismą už neteisėtą sulaikymą.

Jis atsistojo ir susirinko iš kišenių pirmiau iškratytus savo daiktus. Frostas sugriebė Kingui už riešo.

– Palūkėk, Bili, dar neaišku, ar tau ši naktis bus labai gera. – Inspektorius pasikabino ant smiliaus sulaikytojo raktinę ir pasiūbavo ją – žiedas sutvisko lempos šviesoje. – Dar anksčiau ketinau paklausti: kam smulkiam vagišiui, gyvenančiam šuns būdoje, tokia daugybė raktų?

Bilio šypsena akimoju išblėso.

– Ee... inspektoriau, raktai seni. Taip ir neprisiruošiau išmesti. – Jis ištiesė ranką. – Ar galėčiau atsiimti?

Frostas pakratė raktus. Kingas stebeilijo į juos lyg užhipnotizuotas.

– Bili, juk apvaginėdavai senutes? Kniaukdavai rankinukus, pinigus, taip pat ir raktus – kad paskiau galėtum patekti į vargšių moteriškių namus.

– Seniai tai buvo. Dabar tokių šunybių nebekrečiu.

Inspektorius nuvėrė jį įdėmiu žvilgsniu. Staiga prisiminė, kaip Kingas nerimavo, kai Džordanas tikrino jo piniginę, ir kaip lengviau atsikvėpė ją atgavęs. Frostas ištiesė ranką.

– Duokš dar kartą piniginę.

Sulaikytasis išsyk sunerimo.

– Kam reikia? Jau pirmiau iščiupinėjai.

– Aš – fetišistas, pasitenkinu dirsčiodamas į svetimas pinigines, – atšovė inspektorius. – Nagi duokš.

Kingas nenoromis išsiėmė iš kišenės piniginę ir, padavęs Frostui, įsitempė. Viduje inspektorius aptiko dvi kredito korteles. Viena jų buvo paties Bilio, kita...

– Bilikins? Tai bent sutapimas! – Frostas kreivai nusišypsojo. – Šiandien kažkoks padugnė atėmė iš senutės rankinuką. Nukentėjusiosios pavardė kaip tik tokia, kokia įspausta šioje kredito kortelėje, o tu lyg tyčia – padugnė. Na argi ne įdomus sutapimas?

– Inspektoriau, kortelę radau ant šaligatvio. Ketinau ją grąžinti, bet užsipultas su nepagrįstais kaltinimais...

– Bili, senutė tave atpažino, – nutraukė sulaikytąjį Frostas. – Parodėme nusikaltėlių nuotraukas ir ji dūrė į tavo veidelį. „Šitas. Šitas storas neūžauga" – pasakė.

– Meluoji. Jei čia ir yra mano nuotrauka, tai nebent labai sena.

– Bili, policininkai nemeluoja – nebent norėtų prisidaryti rūpesčių. Pats žinai.

– Vis tiek manau, kad meluoji, inspektoriau.

Frostas pravėrė duris į koridorių ir sušuko priimamajame sėdinčiam Velsui:

– Seržante, ar tarp tų nuotraukų, kurias šįryt rodėme senutei, buvo Bilio Kingo atvaizdas?!

– Buvo! – atsiliepė nuovados seržantas.

– Ar nukentėjusioji nurodė Kingą kaip ją apiplėšusį asmenį?!

– Juk žinai, kad nurodė!

Inspektorius skubiai uždarė duris, kad Velsas nesumanytų pridurti, jog nukentėjusioji atpažino visus iki vieno jai parodytus nusikaltėlius. Vėl atsisėdęs prie stalo, Frostas su kerinčia šypsena pasiūlė Kingui cigaretę.

– Jau vėlu, Bili, – prašneko, – mes visi pavargę, norime namo. Taigi nakčiai lieki nuovadoje, ankštoje

kameroje kartu su priekabių ieškančiu augalotu pyderu, arba prisipažįsti, surašai paaiškinimą ir mes išleidžiame tave už užstatą.

– Niekšas! – drėbė Kingas.

– Žmonės dažnai man taip sako, bet aš vis tiek nesuprantu kodėl.

Stovėdamas prie lango savo kabinete, Frostas matė, kaip Bilis įsėdo į automobilį, piktai užtrenkė dureles ir nuvažiavo.

– Šefe, mums reikėjo apieškoti jo namus, – pasakė Morganas. – Lažinuosi, būtume radę visokio gero.

– Per vėlu verkšlenti, – suburbėjo inspektorius. Nusižiovavęs jis pavaišino konsteblius cigaretėmis. Valandėlę visi rūkė tylėdami.

– Šefe, vakaras vis dėlto nenuėjo niekais, – vėl prabilo Valstietis.

Frostas patraukė pečiais.

– Galėjo būti daug geriau. Kaip ten Batleris sako „Vėjo nublokštuose"?

– Lyg ir: „Jei atvirai, man nusišvilpt", – spėjo Džordanas.

– Ne taip, – paprieštaravo inspektorius. – Sako: „Rytoj bus kita sušikta diena."

– Taip sako Skarletė, ne Retas, – pataisė jį Morganas.

– Šventa teisybė, net jeigu dažnas taip sako, – tarė inspektorius. – Pražiopsojome šantažuotoją šįvakar, bet bus dar daug kitų vakarų. Vienu sykiu jis gali išsiimti tik penkis šimtus, tad turės eiti ir eiti prie bankomato. Kad ir koks žioplas būčiau,

anksčiau ar vėliau vis tiek tą kūtvėlą sugausiu. – Frostas atsistojo ir koja sumynė cigaretę. Nepaklota lova šaltuose namuose viliojo menkai, bet iš nuovargio jis jau vos išstovėjo. – Ką gi, mėginsime suimti jį rytoj.

Suulbėjo inspektoriaus mobilusis. Jis susiraukė. Koks pusprotis sumanė paskambinti tokiu metu? Vėlyvo vakaro – arba ankstyvo ryto – skambučiai visada pranašaudavo bėdą.

– Frostas... Ką?!. Ką, po šimts velnių?! – Frostas sudribo ant kėdės. – Bet, rupūžėle, kaip?!. – Žvilgtelėjo į sieninį laikrodį. – Šūdienė! Ačiū, kad paskambinote. – Jis išjungė ryšį ir įsidėjo telefoną į kišenę. – Kita sumauta diena jau atėjo. Tasai šiukšlė pasiėmė dar penkis šimtus svarų.

– Maniau, daugiau kaip penkis šimtus per dieną išsiimti jis negali, – pasakė Džordanas.

– Ir negali. Bet jau po vidurnakčio, taigi – kita diena. Tas šunsnukis gudresnis, nei tikėjausi. Šiaip ar taip, iki trečiadienio daugiau nepaims, tad rytojaus vakaras mums laisvas. Be to, žinodami, kokiu metu nusikaltėlis įprastai eina prie bankomato, galime tuo pasinaudoti.

– Jei tik jis laikysis įpročio, – sumurmėjo Džordanas.

– Turėtų laikytis. – Inspektorius nusižiovavo. – Juk žino, kiek vilčių į jį dedu. – Frostas paklausė Morgano: – Ar prie tų bankomatų veikia apsaugos vaizdo kameros?

– Ne prie visų, šefe.

– Tikėkimės, kad prie to, kuriuo šantažuotojas ką tik pasinaudojo, veikia. Rytoj – na tikriau, šiandien

– nuvažiuok į kooperaciją ir, pademonstravęs velsietišką žavesį, išgauk įrašą. – Frostas išbėrė peleninės turinį į šiukšlių dėžę ir pridūrė: – Metas namo.

Išsiskirstyti jie nespėjo. Jau einant pro duris, subirbė telefonas. Šįsyk skambino Lambertas iš Operatyviojo valdymo centro.

– Inspektoriau, dingo dar viena mergaitė. Džene O'Brajen, trylikametė.

– Kad tu pasmirstum! – išsprūdo Frostui.

– Inspektoriau, gal įvykiai ir nesusiję, bet be aštuonių dvylika iš telefono būdelės skambino kažkoks vyras. Sprendžiant iš balso, įgėręs. Pranešė ką tik girdėjęs daugiaaukštės stovėjimo aikštelės gilumoje, taigi ten pat, kur išprievartauta ta kita paauglė, klykiant mergaitę. Tik tiek pasakė ir baigė pokalbį. Išsiunčiau rajono patrulį, vyrukai ten dairosi, bet kol kas nieko negirdėti.

– Šūdienių šūdienė! – sukeikė inspektorius.

– Kvaiša tu višta, nei ji dingo, nei ką! – užkriokė vyriškis.

– Kaip gali būti toks abejingas! – suspiegė jo žmona. – Jau antra ryto. Iš Ketės namų dukrelė išėjo dešimtą – prieš keturias valandas! Seniai turėjo grįžti.

– Yra vėlavusi ir anksčiau.

– Šitiek tikrai ne.

Frostas sėdėjo tarp sutuoktinių ankštame jų valgomajame ir, lyg stebėdamas teniso varžybas, sukiojo galvą tai į vieną, tai į kitą pusę. Galiausiai vangiai kilstelėjo ranką.

– Nutilkite pagaliau. Verčiau išsiaiškinkime faktus, – pasakė.

– Tu išsikvietei policininkus, tu ir klok neraliuotus faktus, – suurzgė žmonai vyras. – Kai mergiotė parstrakalios ir užgiedos: „Atsiprašaaau" – būsime apsijuokę kaip paskutiniai avigalviai.

– Verčiau jau apsijuokti, nei gedėti išprievartautos ir nužudytos dukrelės!

– Išprievartautos? Mažoji panelytė greičiau pati kokį berną išprievartaus. Kada nori išeina, kada nori pareina, daro, kas jai į galvą šauna! Tau maga apsikvailinti prieš policininkus? Pirmyn! Tik į mane vilčių gali nedėti. – Trenkęs durimis, sutuoktinis išėjo iš kambario, bet beveik tuojau pat grįžo ir, grūmodamas žmonai pirštu, vėl prapliupo: – Papasakok farui, kiek sykių man teko lakstyti gatvėmis jos ieškant, o ta papūstuodegė, ta nevėkšla grįždavo ir sučiulbėdavo: „Tėti, atsiprašau, privalėjau paskambinti." Papasakok ir apie tą kartą, kai ji parsivilko tik kitą popietę! Papasakok, nepasidrovėk! Aš einu miegoti.

Jis vėl trenkė durimis, ant kėdės šalia Frosto kone prisnūdęs Morganas net krūptelėjo.

Ponia O'Brajen pašoko ant kojų ir, išpuolusi į koridorių, sušuko į laiptus:

– Saldžių sapnų, beširdi tu!

Viršuje trinktelėjo miegamojo durys.

Frostas, kuriam sulig kiekvienu trenksmu vis skaudžiau skėlė galvą, užsidegė dar vieną cigaretę.

– Ponia O'Brajen, gal galėtume išsiaiškinti aplinkybes? Dukters drauges jau apskambinote?

– Žinoma. Iš Ketės namų duktė išėjo dešimtą. Paskui niekas jos nebematė.

– Pasak jūsų vyro, Džene susivėlina nebe pirmą kartą...

– Pernai buvo taip nutikę. Po to – nė karto. Mudvi pasišnekėjome, ir Džene pažadėjo, jei kur užtruktų, būtinai perspėti. – Moteris nusišluostė ašaras ir šniurkštelėjo nosimi. – Mergaitei kažkas nutiko, žinau.

– O kaip buvo tą kartą, kai ji grįžo tik kitą dieną?

– Tąsyk Dženės draugės namuose užsitęsė vakarėlis. Duktė buvo mus užtikrinusi, kad iki vienuoliktos tikrai grįš. Ir pinigų taksi davėme. Rytą užėjome į jos kambarį – Dženės nė ženklo. Sidas kone patrako. Mergaitė tebebuvo pas draugę. Paskiau teisinosi, esą nepavykę išsikviesti taksi, tad nutarusi, kad bus saugiau likti nakvoti svečiuose.

Frostas mąstydamas godžiai įtraukė dūmą. Kiek patylėjęs tarė:

– Jei teisingai supratau jūsų vyro užuominą, mergaitė ne pagal metus lytiškai subrendusi.

– Subrendusi Dženė iš tiesų ne pagal amžių. Tik argi ji dėl to kalta? Taip, ji dažosi, dėvi ankštus marškinėlius, bet juk šitaip elgiasi visos paauglės. Sidas sako, esą mergaitė – pasileidėlė. Netiesa, mano mažylė – skaisti. Gal aš savo dukters nepažįstu!

Frostas sulinksėjo ir įsižiūrėjo į motinos paduotą Dženės nuotrauką. Mergaitė uodegėle surištais plaukais jam pasirodė išties panaši į palaidūnę.

– Ar mobilųjį Dženė turi?

– Jau skambinome. Išjungtas. Šiaip visada būna įjungtas.

– Dukters kambarį apžiūrėjote? Gal paliko raštelį, gal pasiėmė drabužių ar dar ką nors?

– Tuojau pat pažiūrėsiu, – atsistojusi pasakė moteris.

– Eisime su jumis.

Inspektorius niuksu pažadino Morganą ir šeimininkei iš paskos užkopė į antrą aukštą.

Kambarys niekuo nesiskyrė nuo kitų tokio amžiaus mergaičių buveinių: popmuzikantų plakatai, grotuvas su dviem kolonėlėmis, keturiolikos colių įstrižainės televizorius. Viengulė lova buvo nepaklota, komodos stalčiai perpus ištraukti, ant grindų mėtėsi pižama ir mokykliniai drabužiai.

– Dženė tokia netvarkinga, – pasiguodė ponia O'Brajen ir, sulanksčiusi pižamą, padėjo ant lovos. Tada atidarė spintą ir peržiūrėjo joje kabančius drabužius. – Nieko netrūksta, – pratarė ir, apsidairiusi po kambarį, pridūrė: – Ir raštelio nėra.

– O sąskaitos knygutę duktė turi?

Moteriškė iki galo ištraukė vieną stalčių ir, pasiraususi jame, surado knygelę. Frostas paniuręs linktelėjo. Tikėtis, kad mergaitė bus pasiėmusi drabužių, palikusi ant židinio atbrailos raštelį ir tiesiog pabėgusi iš namų, žinoma, ir nevertėjo.

– Tikriausiai Dženė pas kokią draugę, – ne itin įtaigiai pasakė jis. – Liepsiu patruliams jos pasidairyti, o jeigu mergaitė negrįš iki rytojaus, skelbsime visuotinę paiešką. Viliuosi, kad ji atgailaudama parsiras. – Nieko verta ta mano viltis, pagalvojo, o balsu pridūrė: – Pasistenkite nusiraminti. – Tie žodžiai net ir pačiam Frostui atrodė sumautai tušti. – Sakėte, Dženė buvo pas draugę. Kur toji Ketė gyvena?

– Viržyno prospekte.

Inspektorius susimąstė. Po galais, tokiu atveju Dženė tikrai galėjo eiti pro daugiaaukštę stovėjimo aikštelę, kurioje liudininkas girdėjo klykiant

mergaitę. Bet skambino, šimts velnių, girtas. Ar tokiu liudijimu galima pasikliauti? Lieka melsti ir tikėtis, kad iki ryto Džėnė grįš.

Frostas atsigręžė į Morganą, kuris žiopsojo į mergaitės su vos įžiūrimu maudymosi kostiumėliu nuotrauką.

– Liaukis seilėjęsis... Eime. – Inspektorius atėmė iš konsteblio nuotrauką ir mostelėjo į duris, tada kreipėsi į ponią O'Brajen: – Jei duktė grįš, tučtuojau paskambinkite į nuovadą. Bet rytoj aš vis tiek atsiųsiu kurį nors pareigūnų.

Juos išlydėjusi moteris stovėjo tarpduryje, kol automobilis išsuko iš gatvės.

– Ką, šefe, manote? – pasiteiravo Valstietis.

– Manau, kad man iki gyvo kaulo įgriso paikas tavo klausinėjimas.

Dingo dar viena trylikametė. Jai galėjo nutikti bet kas. Galėjo ir nieko nenutikti. Vis dėlto Frostą graužė nerimas. Graužė kaip reikiant. Mieste siautėjo prievartautojas. Dentone šlykščių polinkių padugnių išvis nestigo, ir Džėnė, kuri atrodė kaip prisirpusi mergina, kaipmat galėjo kristi tokiam į akis. Užtat inspektorius ir nerimavo.

Į nuovadą, kur buvo likęs Morgano automobilis, jie važiavo palei mišką, pro kitos dingusiosios, Debės Klark, namus. Juose vis dar tvieskė šviesos. Vargšė motina tikriausiai sėdėjo prie telefono, laukdama gerų naujienų. Prasilenkęs su pareigūnų mašina, į prievažą įsuko juodas „Mercedes" universalas.

– Še tau, kad nori, Debės tėvas, – prabilo Frostas. – Kur jis, po šimts suskių, trankosi naktimis?

Inspektorius dirstelėjo į laikrodį. Buvo pusė keturių. Ankstyvas nieko gero nežadantis rytas.

Nuovados stovėjimo aikštelėje Morganas užleido vairą Frostui. Šis nusižiovavo.

– Kelintą, šefe? – viltingai paklausė konsteblis.

– Gali pasilepinti pataluose kiek tinkamas, bet kad lygiai devintą žavinga velsietiška tavo bezdinė jau būtų nuovadoje. Važiuosi į „Tvirtovę" paimti apsaugos kamerų įrašų. – Inspektorius dar kartą pažvelgė į Dženės O'Brajen nuotrauką. – Jeigu mergiotė nebus paskambinusi motinai ir pranešusi, kad jai viskas gerai, netgi pamaloninta lytiškai, teks jos ieškoti. – Jis susiraukė ir lėtai palingavo galvą. – Bet žinai, Valstietuk, nemanau, kad ji paskambins. Mane apniko bjauri nuojauta... Panaši graužė tada, kai mums ant sprando užkorė tave. „Šitas velsiečio gabalas bus gyva bėda", – pasakiau. Ir nesuklydau.

– Šefe, juk jūs mane mylite, – išsišiepęs pasakė Morganas.

– Tik todėl, kad be galo malonu matyti šalia dar žioplesnį negu aš pats. Anksčiau maniau, kad žioplesnio jau negali būti. Na tad ramios nakties.

– Ramios nakties, šefe, – atsakė konsteblis, jau eidamas prie savo automobilio.

Frostas pasuko raktelį ir kaip tik tą akimirką sučirpsėjo jo telefonas. Vėl skambino Lambertas iš Operatyviojo valdymo centro.

– Inspektoriau, dėl to girto liudininko skambučio... Pasiunčiau Ivensą ir Hau apsidairyti. Jie rado Dženės O'Brajen mobilųjį.

– Kur? – paklausė Frostas.

– Nutekamajame latake prie pat aikštelės – kaip tik ten, kur liudininkas girdėjo rėkiant.

– Ne šūdienė, o gryni ekskrementai! – suburbėjo inspektorius, pirštais barbendamas į vairą. Vydamas šalin snūdą, jis energingai pakratė galvą. Ketvirtą ryto kažin ko nebenuveiksi, galvojo. Jeigu po kelių valandų mergaitė dar nebus atsiradusi, reikės per žiniasklaidą kreiptis į liudininką, prašyti, kad atsilieptų. Kol kas net Ketės neapklausi, neišsiaiškinsi, kada iš tikrųjų Dženė išėjo iš draugės namų. Jeigu tasai įkaušėlis riksmą girdėjo apie vidurnaktį, vadinasi, jos išeita gerokai vėliau arba nuklysta dar kur nors...

– Inspektoriau, ar dar girdite mane? – paklausė Lambertas.

– Taip, taip... Atsiprašau... Mąsčiau. Dženės mobilusis tikriausiai jau nučiupinėtas, bet vis dėlto – tegul be pirštinių daugiau niekas jo neliečia. Pirštų atspaudus reikės ištirti. Jeigu mergaitė buvo užpulta, gal mėgino telefonu šauktis pagalbos, gal tas šunsnukis atėmė jį ir numetė. Jei bent kartą ir mums nusišypsos sėkmė, gal ant mobiliojo aptiksime nusikaltėlio atspaudų.

– Aišku. Dar ką nors sakysite?

Ką dar norėjęs pasakyti, Frostas iš karto prisiminti neįstengė. Teko, nors ir nenoromis, griebtis cigaretės.

– Taip. Reikia susisiekti su mobiliojo ryšio operatoriumi ir išsiaiškinti, su kuo mergaitė šįvakar kalbėjo.

– Ką darysime su tėvais?

– Tėvams kol kas nesakysime nieko. Jeigu iki ryto Dženė neparsiras namo, aš su jais pasikalbėsiu.

– Aišku. Dabar jau viskas?

– Daugiau niekas neateina į galvą. – Frostas nusižiovavo ir išmetė cigaretę pro langą. – Nebeskambinkite man. Nebent kas nors nudaigotų karalienę ar dar kas juokingo nutiktų, tarkime, Maletas sumanytų pasikarti.

– Gerai, inspektoriau, labanakt.

– Labanakt, – atsakė Frostas ir, paleidęs variklį, nuvažiavo namo.

5

Pažadino jį skambutis. Sakytum, už pakarpos ištempė iš kieto miego glėbio. Frostas atsimerkė vis dar apsnūdęs. Tvyrojo aklina tamsa, čirškesys gręžte gręžė ausis. Kiek gi valandų, po paraliais? Jis sugraibė ant spintelės žadintuvą, šis išslydęs nukrito ant grindų ir sukiužo. Skambutis nenutilo.

Frostas plūsdamasis išlipo iš lovos, vėl paėmė žadintuvą ir prisikišo prie užmiegotų akių. Šešios, kad jas kur šunes, po septynių. Žvarbus rytas. Buvo spėjęs pamiegoti vos porą valandų. Ir ko tas prakeiktas kledaras nesiliauja birbęs? Inspektorius buvo tikras, kad, prieš griūdamas į nepaklotą lovą, jo neužsuko. Dabar pamėgino išjungti, bet skambutis čirškė kaip čirškęs. Ne žadintuvas skambėjo – telefonas apačioje, prieškambaryje. Velnystė! Skambutis paryčiais – ne prieš gerą.

Jis basomis nupėdino vėsiu linoleumu į vonią, apsišlakstė veidą šaltu vandeniu. Tirtėdamas nulipo žemyn. Centrinis šildymas buvo dar neįjungtas, pro laukujes duris traukė skersvėjis, o jis vilkėjo tik pižamą. Pakėlė ragelį ir kelias sekundes mėgavosi tyla.

– Frostas, – burbtelėjo galiausiai.

– Džekai, skambino moteris, – pasakė seržantas Velsas. – Jos duktė namo taip ir negrįžo.

Kokia moteris? Kokia duktė? Inspektoriaus

smegenys vis dar snūduriavo. Staiga jis susivokė, ir miegai išsilakstė. Dženė O'Brajen! Dingusi paauglė! Jos telefonas rastas netoli stovėjimo aikštelės, kurioje girtas liudininkas girdėjo spiegiant. Frostas jau žinojo, kad atomazga bus bjauri. Žinojo, ir tiek.

– Šššūū... – sušnypštė į ragelį.

– Prašau?.. – nenugirdęs ištarė Velsas.

– Sakau, važiuoju.

Per penkiolika minučių inspektorius nusiprausė, apsirengė, nusiskuto ir surūkė dvi cigaretes. Atšaudamas duris, ūmai akimirką nustėro: neišmanė, kaip reikės pažiūrėti poniai O'Brajen į akis, pasakyti apie klyksmus aikštelėje, apie rastą telefoną. Velniop savigailą! – kaipmat suėmė save į nagą. Tai buvo tiesiog prakeikto jo darbo dalis; vis geriau, nei pranešti motinai, kad radai jos vaiko lavoną. O šitai per ilgus tarnybos metus jam teko daryti nesuskaičiuojamą daugybę kartų. Ir kassyk būdavo vis sunkiau.

Deja, jo nuogąstavimai pasitvirtino. Isterijos apimta motina klykė, tėvas niršo ir šiurkščiai kamantinėjo, kodėl pareigūnai nieko nepranešę anksčiau. Galėjai pamanyti, kad, žinodami naujienas iš vakaro, tėvai būtų mažiau sielvartavę.

– Juk surasite mano mergaitę? – verksmingai klausė ponia O'Brajen. – Juk surasite?

– Surasime, – įprastais tuščiais žodžiais patikino ją Frostas. – Širdele, nurimkite, jūsų dukterį surasime.

Važiuodamas atgal į nuovadą, jis įjungė vietinę radijo stotį.

Dentono policija primygtinai prašo atsiliepti asmenį, kuris vakar vakare paskambino į nuovadą ir pranešė apie riksmus daugiaaukštėje stovėjimo aikštelėje...

Kad tik tas asmuo nebūtų per girtumą visko pamiršęs, pamanė inspektorius.

Kabinete jo laukė Džordanas.

– Inspektoriau, buvome nuvažiavę pas Ketę, – pasakė konsteblis.

Frostas suraukė antakius.

– Kas, po galais, ta Ketė?

– Dženės O'Brajen draugė, pas kurią dingusioji vakar ir svečiavosi. Poniai O'Brajen Ketė pamelavo – nenorėjo pridaryti Dženei bėdos. Kai motina skambino, ši tebebuvo pas Ketę ir namo išėjo tik prieš pat dvyliktą.

– Ketė gyvena Viržyno prospekte, ar ne?

– Taip.

Frostas apsisuko su kėde ir miesto plane ant sienos dūrė pirštu į Viržyno prospektą.

– Vadinasi, tikėtina, kad Dženė galėjo atsidurti prie daugiaaukštės stovėjimo aikštelės, kur prisitvojęs pilietiškasis mūsų liudininkas ir girdėjo spiegiant.

– Tikėtina, inspektoriau. – Džordanas pritardamas linktelėjo.

– Na tuomet, – pasakė Frostas, įsikąsdamas cigaretę, – mums žūtbūt reikia surasti tą liudininką.

Jis jau siekė telefono, ketindamas skambinti Biliui Velsui, bet neprireikė – nuovados seržantas įėjo į kabinetą.

– Džekai, skambino tas pats pilietis. Atsiliepė į mūsų kreipimąsi per radiją. Savo pavardę jis nuslėpė. Sakė niekuo negalįs padėti. Girdėjęs rėkiant, bet nieko nematęs. Šį kartą vėl skambino iš būdelės.

– Kad jį kur plynios! – suniurzgė inspektorius. – Reikia tą tipą surasti. Galėjo vėliau pastebėti automobilį, gal dar ką nors. Bilai, vėl kreipsimės į jį per radiją. Vėplos, kuris mums jau skambino, prašome paskambinti dar sykį. Šitaip ar panašiai. Ir dar – man prireiks visų šiuo metu laisvų pareigūnų. Pradėsime ieškoti mergaitės.

– Džekai, laisvų pareigūnų tiesiog nėra. Visus pasiėmė Skineris. Ieško Debės Klark ir to berniūkščio.

– Tuomet turės paieškas sujungti. Ar jis nuovadoje?

Velsas Frostui per petį žvilgtelėjo pro langą.

– Kaip tik įvažiuoja į aikštelę. – Lauke bjauriai sužviegė stabdžiai, sušnypštė asfaltu slystanti guma. Seržantas sugriežė dantimis, skausmingai susiraukė ir čia pat aiktelėjo. – Džekai, jergutėliau, Valstietis vos neįdūrė Skinerio mašinai į užpakalį.

– Stuobrys, – subambėjo Frostas. – Šimtus kartus jam sakiau: „Daužydamas mašiną, Skinerio netugalabysi. Verčiau palauk, kol išlips, ir pervanugalabysi. Verčiau palauk, kol išlips, ir pervažiuok.“ Kas ten dedasi? – paklausė inspektorius, išgirdęs už lango barantis.

– Skineris vainoja Valstietį, – išsišiepęs atsakė Velsas.

Sutrinksėjo durys, pasigirdo skubrūs žingsniai ir netrukus į kabinetą įžengė perpykęs kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris. Jis nieko nelaukdamas dūrė pirštu į Velsą.

– Ką tik aplenkiau du į darbą einančius mūsų pareigūnus su civiliniais drabužiais. Nors vakar visiems jums, Dentono lapausiams, kuo aiškiausiai išdėsčiau reikalavimą: į darbą privalote atvykti jau uniformuoti! Kai tik tuodu pusgalviai įeis pro nuovados duris, siųskite juos pas mane.

– Klausau, – atsakė Velsas.

– O jūs, – dabar Skineris dūrė pirštu jau į Frostą, – prisistatysite į mano kabinetą po penkių minučių.

Išeidamas jis taip trenkė durimis, kad net langas sudrebėjo.

– Ir tau, storašikni, labo ryto, – atkirto Frostas, parodė Skineriui pavymui dviejų pirštų derinį ir nustėro, pamanęs, kad anas išgirdo ir grįžta, mat durys vėl atsilapojo. Bet į kabinetą įėjo ne vyresnysis inspektorius, o Morganas.

– Skineris šįryt kažko labai opus, – pasakė jis ir, klestelėjęs ant kėdės prie savo stalo, išsiėmė iš kišenės „Daily Mirror".

– Matyt, Skineriui nepatinka žmonės, badantys jo mašinai į užpakalį, – atsiliepė Frostas. – O dabar mesk tą sušvinkusį laikraštį. Gausi darbo. Man reikia „Tvirtovės" bankomato ir teritorijos aplink daugiaaukštę stovėjimo aikštelę apsaugos kamerų įrašų. Laikas – apie vidurnaktį. Dženė O'Brajen gali būti pagrobta, tad pažiūrėsime, gal įraše sušmėžuos koks įtartinas automobilis.

– Bus padaryta, šefe, – atsakė Morganas, paskubomis dirstelėjo į pusnuogę merginą trečiame puslapyje, pasikišo laikraštį po pažastimi ir išėjo.

Suviauksėjo vidaus ryšio telefonas. Skineris jau nekantravo.

– Tuojau užeisiu, – suburbėjo jam Frostas ir, padėjęs ragelį, parodė aparatui du pirštus. Pastūmėjęs kėdę, atsistojo ir paklausė Velso: – Ar „Neškite čionai suknistą šikynę" reiškia „Gal malonėtumėte užsukti į mano kabinetą?"

Valgykloje greitomis išgėręs arbatos, Frostas patraukė į Skinerio kabinetą ir, dar nepriėjęs durų, aiškiai išgirdo piktą vyresniojo inspektoriaus balsą. Tuojau pat į koridorių išslinko du sutrikę konstebliai civiliniais drabužiais.

– Jei dar kartą pamatysiu į darbą ateinant be uniformų, užpakalius išspardysiu! – jiems įkandin sukriokė vyresnysis inspektorius.

– Atskleisiu paslaptį, – sukuždėjo konstebliams Frostas. – Vyresniajam inspektoriui jūs labiau patinkate uniformuoti, tik jis drovisi prisipažinti. Na o dabar metas man stoti ant kilimėlio.

Atsainiai pasibeldęs, inspektorius įėjo į kabinetą. Prie stalo sėdįs Skineris vis dar kunkuliavo rūstybe. Patalpa buvo beveik visiškai plika, paruošta atnaujinti. Jei Maletas galėjo prašmatniai savojo kabineto apdailai švaistyti nuovados eksploatavimo lėšas, tai kodėl nuo jo turi atsilikti Skineris?

– Sėskite, – burbtelėjo jis, pirštu parodęs į kėdę.

Vai vai, pamanė Frostas, regis, teks nosimi badyti į siusiuką.

Skineris atrodė prastai. Oda buvo pablyškusi, žalzgana, kakta nuberta prakaito karoliukais.

– Nekaip atrodote, – pasakė Frostas.

Vyresnysis inspektorius pasiglostė pilvą.

– Vakar vyriausiasis inspektorius Maletas buvo

pasikvietęs mane į savo klubą papietauti. Matyt, austrės pasitaikė nešviežios.

– Aš austrių nemėgstu, – prisipažino Frostas. – Jų skonis kaip sūdytų snarglių.

Skineris mažne apsivėmė.

– Iškviečiau pasikalbėti ne apie mane, – suniurnėjo, – o apie vakarykštę nesėkmę.

– Tad pietūs nenusisekė? – paklausė Frostas.

– Po velnių, puikiausiai žinote, apie ką kalbu. Apie bankomatų stebėjimą. Šitiek pareigūnų, šitiek viršvalandžių, o jūs leidote nusikaltėliui pasprukti su tūkstančiu svarų.

– Vieną įtariamąjį sulaikėme, – priminė inspektorius.

– O taip, sulaikėte, – sarkastiškai nusišaipė Skineris. – Nupiepusį kišenvagį. Šitiek viršvalandžių – ir kam? Smulkiam vagišiui sugauti! Girdėjau, dingo dar viena mergaitė...

Frostas trumpai nusakė padėtį.

Vyresnysis inspektorius rašikliu pastukseno sau į dantis.

– Manote, esama sąsajų su kitais dviem paaugliais? – paklausė.

– Gal ir gali būti, bet abejoju. Manau, ją pagrobė koks nors saugią kaimynystę propaguojantis prievartautojas.

Skausmo pervertas Skineris susiraukė ir vėl pasiglostė pilvą.

– Prakeiktos austrės! Ką gi, einu instruktuoti paieškos grupių. Pasiųsiu žmones ieškoti ir Dženės O'Brajen. Jei iš apsaugos kamerų įrašų ką nors pešite, veikite ir informuokite mane. Jeigu rasite įtariamąjį, suimsiu jį aš. *Comprende*?

– *Buenas noches*, – atsakė Frostas ir pasiskubino išsinešdinti.

Grįžęs į savo kabinetą, jis pirmiausia abejingai prisitraukė pilnutėlį gautųjų dokumentų dėklą. Peržiūrėjo raštus bei blankus ir išmetė visą tą sunkiai suprantamą šlamštą į šiukšlinę – nutarė, jeigu kas, išsiginsiąs kokius nors popierius gavęs. Kad ir kas ten surašyta, gaišti laiko analizuojant tikrai neverta.

Į kabinetą įėjo Morganas, nešinas glėbiu vaizdo kasečių.

– Šefe, atsiprašau, kad taip užtrukau, – pasakė ir sunkiai susmuko ant kėdės.

– Neatsiprašinėk, – subambėjo inspektorius. – Kai tavęs čia nėra, reikalai klojasi kuo puikiausiai. Tad paėmei įrašus?

– Taip.

– Gerai. Neškis į Žmogžudysčių tyrimo kambarį ir peržiūrėk. Pasikviesk pagalbon Koljerį.

– Šefe, ar negalėčiau pirmiau papusryčiauti? – viltingai paklausė konsteblis. – Jau užsisakiau didžiąją porciją.

– Visos tavo mintys sukasi tik apie pimpalą ir skrandį, – suburbėjo Frostas. – Įrašai svarbesni, tad kibk juos tyrinėti. Dėl pusryčių gali nesirūpinti – aš juos už tave sukirsiu. Ir neatkišk taip apatinės lūpos, nėra čia ko purkštauti.

Vos inspektorius spėjo grįžti iš valgyklos, subirbė telefonas. Ar negalėtų tas sušniurkštas prietaisas bent kelias minutes patylėti? – suirzęs pagalvojo jis atsiliepdamas.

– Frostas.

Skambino Bizlis.

– Kas ten vakar nutiko? – be užuolankų paklausė prekybos centro savininkas. – Sugavote tą šūdžių?

Inspektorius patyliukais susikeikė. Bizlis buvo išgaravęs jam iš galvos.

– Aa, pone Bizli, kaip tik ketinau pas jus važiuoti. Sugauti nusikaltėlio nesugavome, bet turime vaizdo kameros įrašą ir tikimės, kad atpažinsite kurį nors jame įamžintą asmenį.

Frostas iš visos širdies vylėsi, kad Morganui pavyks aptikti ką nors įdomaus, taigi nutarė būsiant geriau išsiimtų tūkstančio svarų kol kas neminėti.

– Pasiskubinkite, – atsakė Bizlis. – Man laikas – pinigai.

– Būsiu po penkiolikos minučių, ne vėliau, – pažadėjo inspektorius ir, padėjęs ragelį, nuskubėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kur Morganas ir Koljeris, įsmeigę akis į ekraną, stebėjo šiek tiek drebančius vėlyvo vakaro vaizdus.

– Negalite pasidalyti įrašų, kad dviese spoksote į vieną? Bankomato jau peržiūrėjote? – paklausė Frostas.

– Ketinome žiūrėti po šitų, šefe, – atsakė Morganas.

– Žiūrėkite dabar pat. Bizlis jau triedžia. – Išvydęs į vaizdo grotuvą dedamą kasetę, inspektorius iš karto nusiteikė skeptiškai. Ji buvo sena, apdaužyta, juostelė, taupant lėšas, daugybę kartų trinta ir vėl įrašinėta, iki baltumo suzulinta. Morganas paleido įrašą ir ėmė jį pagreitintai sukti, ieškodamas vakarykščios nakties. Frostas, nekantriai

barbendamas pirštais į stalviršį, laukė. – Mums reikia gabaliuko prieš pat vidurnaktį ir gabaliuko tuojau po dvyliktos, – priminė jis konstebliui.

Ekrane dideliu greičiu keitėsi išskydę nespalviniai vaizdai, viršutiniame dešiniajame kamputyje mirgėjo elektroninio laikrodžio skaitmenys.

– Štai, – pagaliau tarstelėjo Morganas ir vieną po kito nuspaudė sustabdymo ir eigos klavišus.

Pareigūnai išvydo neryškų pinigus iš bankomato imančios moters siluetą. Ekrane laikrodis rodė be dešimt dvylika. Vaizdas buvo visiškai nekokybiškas, bet Frostas neabejojo matąs tą pačią prostitutę, kuri siūlė jam savo paslaugas. Jis nutarė reikėsiant ją susirasti ir apklausti – moteris galėjo būti pastebėjusi, kas naudojosi bankomatu po jos.

– Šefe, pažvelkite! – šūktelėjo Morganas.

Inspektorius atsiduso. Atpažinti kitą pavidalą buvo dar sunkiau. Prie bankomato, panarinęs galvą, stovėjo žmogus, tikriausiai vyras, su tamsiu paltu stačia apykakle. Kai jis atsitraukė, ekranas išblanko – apsaugos vaizdo kamera buvo užprogramuota įsijungti tik klientui priėjus prie bankomato. Tuojau pat ekrane – laikrodis rodė tris po dvylikos – vėl sušmėžavo tas pats galvą nudelbęs siluetas. Paėmęs pinigus, jis išnyko tamsoje.

– Man atrodo, čia buvo popiežius, – pasakė Frostas. – Informuokite Interpolą, tegul dėl visa ko Šventąjį Tėvą suima. – Atsilošęs jis suniurnėjo: – Sumauta namų statybos kooperacija, tegul skradžiai prasmenga su visu savo taupumu. Ar įmanoma išdidinti vaizdo detales? – paklausė už nugaros stovinčio Koljerio.

– Abejoju, – atsakė konsteblis. – Net jeigu pavyktų, matytume tik didesnį žmogų visiškai uždengtu veidu.

– Vis tiek reikia pamėginti, – tarė inspektorius. – Ir sužinokite tos prostitutės adresą. Ko gero, ji – vienintelė mūsų viltis. – Jis atsuko kelių sekundžių trukmės įrašą į pradžią ir dar kartą pasižiūrėjo, kaip kažkoks vyras pasiima grynųjų. – Kam išvis rūpintis apsauga, jei įtaisai pačią pigiausią kamerą su apskretusiu objektyvu bei nukaišta juosta ir net nesistengi bankomato deramai apšviesti? – Atsistojęs Frostas pasakė: – Padarykite nuotrauką, kelis egzempliorius. Bent turėsiu, ką parodyti Bizliui, tegul ir nebus iš to jokios suknistos naudos.

Pasimatymo su prekybos centro savininku inspektorius mielai būtų išvengęs. Tarpduryje jis susidūrė su Bilu Velsu.

– Džekai, tavęs teiraujasi Skineris, – perspėjo seržantas. – Sako, reikalas skubus.

Skineris, vis dar pažaliavęs, prakaito išpiltas, pirštu parodė į kėdę. Ant stalo priešais jį gulėjo atverstas senoviškas aplankas, prikimštas nuotraukų ir prispausdintų išgeltusių popieriaus lapų apsilankstčiusiais kraštais.

– Vis dar prastai jaučiuosi, – pasakė vyresnysis inspektorius, – tad važiuosiu namo, valandą, kitą pagulėsiu. Paiešką prižiūrėsite jūs.

– Aišku, – atsistodamas pratarė Frostas.

Skineris vėl parodė į kėdę.

– Dar ne viską pasakiau. Suimsite už mane vieną tipą. Jokios saviveiklos nereikia, tik suimti. Visa

kita grįžęs padarysiu aš. – Vyresnysis inspektorius pastūmė Frostui lapą su ekspertų išvada. – Gremas Fildingas, jūsų įtariamas kaip prievartautojas. Ekspertai, paėmę iš Selės Marsden spermos mėginį, ištyrė DNR. Fildingas jos neprievartavo.

– Šūdienė! – sukeikė Frostas. – Buvau beveik tikras, kad kaltininkas – jis.

Skineris padavė inspektoriui bylą ir šis įsižiūrėjo į nespalvinę nuotrauką: jauna nuoga mergina ant nugaros gulėjo aukštoje šerkšnotoje žolėje, įsmeigusi į dangų negyvą išsprogusių akių žvilgsnį. Frostą nukratė šiurpas. Staiga jį persmelkė šaltis, nuožmus šaltis. Inspektorius persikėlė į praeitį, pasijuto, vėjo košiamas, stovįs prie nuogo merginos lavono... Kažkur giliai sąmonėje atkakliai džeržgė skambutis, tarsi sakantis, kad nužudytosios vardą jis žinąs. Tačiau prisiminti Frostas neįstengė.

– Kas ji? – paklausė.

– Keisė Terner. Penkiolikos. Išprievartauta ir pasmaugta 1977-aisiais. Lavonas paliktas senosiose Šventos Marijos kapinėse.

Inspektorius tylutėliai švilptelėjo. Staiga plūstelėjo prisiminimai. Na, žinoma, Keisė Terner. Penkiolikmetė Keisė Terner.

– Buvo Kalėdos, – lyg sau ėmė pasakoti Frostas. – Vargšelė nužudyta per Kalėdas. Dirbau su ta byla, tada, aišku, dar seržantas. Tyrimui vadovavo Bertas Viljamsas. Deja, nieko nepešėme. Net įtariamųjų neturėjome... nieko.

– O aš įtariamąjį radau, – patenkintas pasigyrė Skineris. – Šimtaprocentį, neginčytiną, ką tik iškeptą.

Jis išėmė iš voko lapą ir įdavė Frostui.

– DNR tyrimo išvada, – perskaitė šis suglumęs ir žvilgtelėjo į datą blanko viršuje. – Mėginys šviežias. Kaip tai susiję su senų seniausia žmogžudyste?

Skineris atsirėmė į kėdės atlošą ir išsišiepė.

– Susiję tiesiogiai. Tirdami DNR mėginius, ekspertai sutikrina juos su duomenų bazėje turimais senais pavyzdžiais. Pažiūri, ar nesutampa. Šitaip paaiškėjo, kad prievartauti jūsiškis įtariamasis neprievartavo, bet prieš trisdešimt metų iš Keisės Terner paimta sperma ir mergaitės panagėse rastos odos dalelytės – jo.

Frostas nustebęs palingavo galvą.

– Po šimts rupūžiokų! Šitiek laiko praėjo. Fildingas tikriausiai manė išsisukęs.

Jis vėl pažvelgė į nuotrauką. Anuomečio tyrimo aplinkybės viena po kitos taip ir stojo akyse. Dukters netekusią motiną tada palaužė sielvartas. Vieną itin žvarbią naktį ji išvalė namus, tiesiog iššveitė kiekvieną jų kampelį, sutepė sumuštinius, kad vyras darbe neliktų be priešpiečių, ir, vien su plonyte suknele išėjusi į miestą, nušoko nuo daugiaaukštės stovėjimo aikštelės stogo. Kad prarado ne tik dukterį, bet ir žmoną, Terneris sužinojo iš Frosto.

Jo mintis išblaškė Skineris.

– Važiuoju namo, – išstenėjo, raukydamasis ir trindamas pilvą. – Parvežkite Fildingą į nuovadą, ir tiek. Tik nesumanykite jo kvosti – byla mano, ne jūsų.

– Suprantama, – linktelėjęs atsakė Frostas ir pasikišo aplanką po pažastimi.

– Ir nesusimaukite! – krioktelėjo Skineris.

– Užsirašysiu, – atsakė inspektorius ir, išsiėmęs iš kišenės rašiklį bei popiergalį, pakeverzojo porą žodžių.

Jam išėjus, Skineris išsiviepė.

– Dediesi gudragalviu, katinėli? Na na, matysi, kas bus rytoj. Tavo dienos Dentone suskaičiuotos.

Grįžęs į kabinetą, Frostas atsivertė aplanką ir pasklaidė nugeltusius lapus. Vėl užplūdo prisiminimai. Jo mintys nuklydo į tą siaubingą Kalėdų rytą prieš daugelį metų...

Tos Kalėdos turėjo būti jųdviejų, susituokusių vos prieš kelis mėnesius, pirmosios. Deja, aštuntą ryto suskambo telefonas. Kriminalistas seržantas Frenkas Gibsonas, kuriam nelemtai pasitaikė dirbti per šventes, apendicito suriestas iškeliavo į ligoninę, ir Frostui, kaip rezerviniam pareigūnui, teko kimšti spragą. Tai išgirdusi žmona tiesiog pašėlo. Pirmosios jųdviejų Kalėdos žlugo akyse. Paplūdusi ašaromis, ji pagrasino taip stropiai ruoštus šventinius pietus ištėkšianti į šiukšles. Dievulėliau, tai bent temperamento būta! Ne žmona, o sprogstamasis mišinys. Ir dar nepaprasto grožio. Ji tais laikais garbino sutuoktinį, šis ėjo iš proto dėl jos. Tad kodėl bendras jų gyvenimas galiausiai susiklostė taip netikusiai? Kodėl jai buvo lemta be laiko užgesti nykioje palatoje, niekieno, išskyrus seniai nebemylimą vyrą, taip ir neaplankytai?

Kaltas jautėsi jis. Pernelyg daug laiko praleisdavo darbe, pernelyg mažai – su žmona. Ir paaukštinimo, apie kurį sutuoktinė taip svajojo, jis sulaukė per vėlai... kai ji jau merdėjo toje prakeiktoje ligoninėje.

Frostas pasitrynė randą. Vyresnybė apdovanojo jį Jurgio kryžiumi, pakėlė į inspektorius po to, kai vienas toks padugnė į jį iššovė. Bet žmonos vėžys tada jau buvo išplitęs, ir kai Džekas pranešė jai džiugią naujieną, ji nieko nebesuprato.

Frostas pajuto, kaip akyse tvenkiasi ašaros. Užsirūkė ir, žiūrėdamas pro langą, vėl leidosi į prisiminimus.

Nuovada buvo nejaukiai tuščia, it išmirusi, telefonai tylėjo, šildymo sistema veikė prastai. Tikėdamasis susitaikyti, jis kelis kartus mėgino paskambinti namo, bet žmona kalbėtis nenorėjo. Staiga tylą sudraskė telefono skambutis. Kažkoks girtas vyras nuoširdžiai išsigandęs pasakė: „Kapinėse prie Šventos Marijos bažnyčios guli numirėlė, nuoga merga." Frostas nespėjo nė prasižioti, skambintojas padėjo ragelį. Jis neturėjo ko pasiųsti, be to, lauke tikriausiai buvo šilčiau nei nuovadoje, tad apsivyniojo kaklą šaliku ir išvažiavo į kapines. Kad tik tas įkaušėlis būtų pamelavęs, kartojo sau važiuodamas. Kad tik būtų pamelavęs! Deja, skambintojas nepamelavo.

Aukštoje išsidraikiusioje kapinių žolėje, tarp pakrypusių, samanotų antkapių, po kuriais ilsėjosi senų seniausiai mirę žmonės, gulėjo visai neseniai, ką tik mirusi nuoga į ledą sustingusi mergina, išsprogusias akis įsmeigusi į giedrą kalėdinį dangų, jai prie kojų kūpsojo suglamžytas drabužis. Tolumoje aidėjo bažnyčios varpų dūžiai.

Tyrimui vadovavęs kriminalistas inspektorius Bertas Viljamsas, neregėtas ištižėlis, nuolat būdavo apgirtęs ir dirbti už jį tekdavo kitiems. Keisės Terner nužudymas Viljamsui buvo neįkandama mįslė, kita vertus, to nusikaltimo nebūtų ištyręs net ir geriausias faras. Įtariamųjų jie neturėjo, nė viena versijų nepasitvirtino.

Važiuoti pas žuvusiosios šeimą kriminalistas inspektorius nesiryžo, dar nežinia, kaip tie žmonės būtų sureagavę į sverdėjantį, viskiu trenkiantį pareigūną. Užsiglaudęs už aptrupėjusio akmeninio angelo, Viljamsas trūktelėjo gerą gurkšnį iš savo gertuvės, tikėdamasis šitaip įgysiąs drąsos. Nė velnio! „Džekai, nuvažiuok tu, – pasakė. – Tu tokius reikalus tvarkai daug geriau nei aš..."

Staiga Frostas pajuto už nugaros kažką stovint.

– Šefe, juk čia labai sena byla, – tarė Valstietis Morganas. Paėmęs nužudytosios nuotrauką, liūdnai palingavo galvą. – Visai dar vaikas.

Inspektorius atsiėmė fotografiją ir pasakė:

– Kalėdų rytas buvo. Nelemtas Kalėdų rytas. Čiupk paltą, Valstietuk. Važiuosime suimti tą vaiką nužudžiusio bjaurybės.

Vairą užleidęs Morganui, Frostas vėl nugrimzdo į praeitį.

Važiuoti pas mergaitės tėvus jam teko vienam – daugiau tiesiog nebuvo kam. Sustojęs atokiau nuo namų, gal penkiolika minučių rūkė, delsė eiti prie durų, vis atidėliojo tą nemalonią akimirką. Galiausiai prisivertė. Išmetė pro langą cigaretę, išlipo iš automobilio ir netrukus pasibeldė į duris.

Viduje skambėjo radijo transliuojama šventiška muzikėlė – Frenkas Sinatra dainavo kalėdinę dainą. Duris atidarė Keisės motina, guvi, pakiliai nusiteikusi...

– Šefe, štai tas namas.

Morgano balsas akimoju grąžino inspektorių į dabartį, krestelėjęs galvą, jis nuvijo praeities šmėklas. Jautėsi taip, tarsi būtų prabudęs iš tikroviško košmaro.

Valstietis sustabdė automobilį ties prievaža. Frostas apmetė akimis puikų trijų miegamųjų namą, statytą prieš dešimtį metų, ne anksčiau. Gerai prižiūrėtoje pievelėje stūksojo prie aplinkos visiškai nederanti palmė. Jos garbei valda buvo pavadinta „Oaze".

Kai jie, čežindami tako žvirgždą, priėjo prie namo, viduje piktai suamsėjo šuo. Frostas žingtelėjo į šalį, tad skambučio mygtuką nuspaudė konsteblis. Šuo skalijo it perbadėjęs. Jį subarė vaikas. Tamsiaplaukis kokių dešimties berniukas atidarė duris ir susiraukęs nužvelgė pareigūnus.

– Kas ten atėjo?! – antrame aukšte sušuko kažkoks vyras.

– Pone Fildingai?!. Gal galėtume pasikalbėti?!. – atsiliepė Frostas. – Dentono policija!

Laiptais žemyn nutrinksėjo penktą dešimtį bebaigiąs juodaplaukis.

– Policija? Ką būsiu išprievartavęs šį kartą? – vyptelėjęs paklausė jis.

– Keisę Terner, – atsakė Frostas.

Vyriškis suglumęs suraukė antakius ir, lyg gavęs smūgį, atšlijo. Šoko ištiktas prasižiojo, išpūtė akis. Tvardydamasis palingavo galvą ir aplaižė perdžiūvusias lūpas.

– Ką? – tarstelėjo trumpai – kuo ramiau.

– Gerai būtų kelioms minutėms užeiti į vidų, – pasakė inspektorius. – Nedera prievartavimo aptarinėti tarpduryje.

– Taip, taip, žinoma, užeikite, nors ir nesuprantu, koks reikalas.

– Gremai, kas atėjo?! – atsklido moters balsas iš namo gilumos.

– Mamyte, čia policininkai! Jie sako, kad tėtis išprievartavo mergaitę! – sušuko berniukas.

Nespėjęs sūnaus nutildyti Fildingas suskubo taisyti padėtį:

– Viskas gerai, brangioji! Pareigūnai užsuko vis tuo pačiu reikalu!

– Juk jau išsiaiškino, kad tu niekuo dėtas!

– Išsiaiškino! Bet juk žinai, kiek jų darbe popierizmo! Viską reikia įforminti! – atsakė vyriškis. – Bėk žaisti! – pavarė jis sūnų. Sulaukęs, kol berniukas, tegul ir nenoromis, nukiūtins sau, šeimininkas nusivedė kriminalistus į svetainę ir gerai uždarė duris. – O dabar gal pasakysite, kas, po šimts velnių, nutiko?

– Kas nutiko, drauguži, puikiausiai žinai, – maloniai pasakė Frostas, apgaulingai draugiškai šypsodamasis. Išsiėmęs iš apsiausto kišenės nespalvotą nuotrauką, prikišo Fildingui prie pat veido. – Penkiolikmetė Keisė Terner. Kalėdinių dovanų mergaitė taip ir negavo. Nurengei ją, išprievartavai ir nužudei. Per Kalėdas, prieš trisdešimt metų.

– Nesąmonė! Aš? Sakote, aš nužudžiau šitą merginą? – pratrūko Fildingas. Inspektoriaus ranką su nuotrauka jis tiesiog atstūmė. – Nepažįstu jos! Gyvenime nesu matęs!

– Prieš toliau skiesdamas, išklausyk. – Frostas atsisėdo į fotelį, nuotrauką padėjo ant ranktūrio ir išsiėmė DNR tyrimo išvados kopiją. – Kaip prisimeni, mano šit kolegai velsiečiui maloniai davei mėginį, kurio mums reikėjo, aiškinantis išprievartavimą stovėjimo aikštelėje.

– Ir buvau išteisintas. Tyrimas parodė, kad aš nekaltas.

– Visiškai teisingai, – linktelėjęs atsakė inspektorius. – Deja, mes – tikri nenuoramos. Tavo duotąjį mėginį palyginome su spermos pavyzdžiu, kadaise paimtu iš Keisės lavono. Jie puikiausiai sutapo. – Frostas atkišo Fildingui lapą. – Štai, pats pažiūrėk, jei netiki.

Vyriškis permetė dokumentą akimis ir susmuko į kitą fotelį – priešais Frostą.

– Neprievartavau jos. Nežudžiau. Šitiek laiko praėję, – sumurmėjo.

– Mąstyk pozityviai, sūnau, – pasiūlė inspektorius. – Trisdešimt metų gyvenai laisvėje. Gali laikyti tai premija, kurios nė velnio nebuvai nusipelnęs. O dabar važiuosi į nuovadą – į kvotą.

Fildingas sėdėjo kaip sėdėjęs. Staiga jis panarino galvą ir pasakė į grindis:

– Mudu pasimylėjome. Mergaitė buvo gyvut gyvutėlė. Ją nužudė kažkas kitas.

Frostas liūdnai palingavo galvą.

– Net aš, lengvatikis, tuo nepatikėsiu. Be to, gali net negaišti laiko. Man aiškintis neprivalai. Ačiūdie, byla ne mano. Atvažiavau tik parsivežti tavęs į nuovadą. – Inspektorius atsistojo. – Gremai Fildingai, suimu jus, įtardamas, kad 1977 metais gruodžio 25-ą dieną išprievartavai ir nužudei Keisę Terner.

Jis kinktelėjo Morganui, ir šis monotoniškai išbėrė standartinę perspėjimo litaniją. Frostui ta naujoji procedūra vis dar buvo neįkandama.

Nedrąsiai pasibeldusi, į svetainę kūdikiu nešina įėjo Fildingo žmona, tikra gražuolė kaštoniniais plaukais. Kambaryje tvyrančią įtampą ji pajuto iš karto.

– Gremai, kas dedasi? – paklausė, nužvelgusi visus tris vyrus.

– Inspektoriau, ar galėčiau su žmona pasišnekėti akis į akį? Virtuvėje. Prašau, – kreipėsi į Frostą Fildingas.

– Žinoma, – atsakė inspektorius. Kai anuodu išėjo, jis apsidairė. Nuotraukų svetainėje netrūko – vestuvinių, šeimos, atostogų, vaikų. Visi jose šypsojosi, tiesiog švytėjo laimingi. Frostas paėmė fotografiją, kurioje buvo įamžinta ponia Filding su labai jau atviru maudymosi kostiumėliu. Jis sužavėtas linktelėjo ir, prieš padėdamas nuotrauką atgal ant lentynėlės, pasakė: – Vargšelę ištiks šokas. O Fildingas prakeiks tą dieną, kai buvo atrasta DNR.

– Man jo beveik gaila, – prisipažino Morganas.

– Pagailėtum verčiau mergaitės, kurią jis išprievartavo ir nužudė per sumautas Kalėdas, – atšovė Frostas. – Arba jos motinos, kuri sielvarto sugniuždyta šoko nuo daugiaaukštės aikštelės stogo. Beje, nebeilgai gyveno ir tėvas – dar porą metų. Visos šeimos kaip nebūta, šit ką padarė tas šūdmaišis.

– Neįsivaizduoju, kaip, po galais, jis pasiaiškins žmonai, – tarė konsteblis. – „Atsiprašau, brangioji, prieš tiek ir tiek metų išprievartavau ir nužudžiau mergaitę, mane tikriausiai pasodins iki gyvos galvos. Nepyk, kad neužsiminiau apie tai anksčiau." Šitaip, ar ką?

– Reikėjo jam laiku prisipažinti, ir dabar jau būtų atsėdėjęs, – pasakė Frostas ir sukluso, išgirdęs kiemo pusėje šūkaujant. – Regis, mūsų įtariamasis ketina sprukti. Eik, Valstietuk, pagelbėk Koljeriui.

– Inspektorius užsidegė cigaretę ir ėmė laukti. Po kelių minučių Koljeris ir Morganas į svetainę įvedė Gremą Fildingą su antrankiais. – Ak, sūnau, užmiršau tau pasakyti, – tarė Frostas, – mes, farai, labai įtarūs, tad dėl viso pikto, jei kartais sumanytum nešti mėsas, pasiunčiau konsteblį sargybon.

Virtuvėje praplyšo sielvartingai raudoti moteris. Kartu ji mėgino raminti verkiantį kūdikį. Pajutęs bėdą šuo lojo be pertrūkio. Fildingas stovėjo išbalęs, atrodė, ir jis tuojau apsipils ašaromis.

Frostas atsiduso. Kad jį kur skradžiai, tokį darbą! Apsikamšęs šaliką, numetė nuorūką į židinio pakurą.

– Važiuokime, nebegaiškime, – pratarė.

Fildingas nervingai vaikščiojo po kamerą.

– Man reikia išeiti už užstatą, – burbėjo jis. – Esu pats sau darbdavys, tad jei nedirbsiu, šeima liks be pajamų. Ir klientų negaliu apvilti. Man reikia užstato.

– Gal Magistratų teismas ir susimylėtų, nors abejoju, – atsiliepė Frostas. – Žmogžudysčių atvejais, net kai byla tokia sena, kaip šit taviškė, retai kada paleidžiama už užstatą.

– Aš tos mergaitės nežudžiau, – primygtinai atkirto sulaikytasis.

– Sūnau, aš – ne prisiekusiųjų teismas, o tik paprastas faras, kuris laikosi paprastos taisyklės – „netikėk nė vienu šunsnukio žodžiu". O ir byla, kaip jau sakiau, ne mano. Netrukus čionai prisistatys kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris.

Jam ir galėsi pasakyti, kad mergaitės nežudei. Skineris – bjaurus tipas ir greičiausiai tik pasijuoks. – Išeidamas Frostas staiga prisiminė Fildingo žmoną ir vaikus. – Patarčiau susirasti advokatą, – pasakė. – Gal suveiktų tau užstatą.

Sulaikytasis, jau atsisėdęs ant gulto, pakėlė į inspektorių nevilties kupinas akis ir sumurmėjo:

– Neišgaliu samdytis advokato.

– Atsiųsime nemokamą, tik paprašyk, – atsakė Frostas. – Turime ilgą sąrašą nuobodžiaujančių advokatų, kurie mielai pralaimėtų beviltišką bylą, pasitenkindami vien įgyta patirtimi. – Išvydęs pagraudžią nelaimėlio išraišką, inspektorius jo pagailėjo. – Sūnau, aš tik pajuokavau. Tie advokatai visai neblogi. Tau reikia tik išsikviesti kurį nors.

Lipantį laiptais į valgyklą, jį pasivijo Velsas.

– Džekai!

– Jei niekas nenužudė dešimties žmonių ir gatvėje neplikinėja papinga gražuolė, vadinasi, reikalas ne toks jau ir skubus, – atšovė Frostas. – Einu užkąsti.

– Džekai, reikalas daug svarbesnis. Bizlis skambino kokius aštuonis kartus. Visai baigia patrakti.

– Šūdienė! – sukeikė inspektorius. Bizlį jis buvo užmiršęs. Ilgesingai pažvelgęs į valgyklos duris, apsigręžė ir nulipo žemyn. – Ką gi, nuvešime Bizliui gerąją naujieną: paleidau jo šantažuotoją su tūkstančiu svarų.

Prekybos centro savininkas atsilošė ir, išpūtęs akis, prasižiojęs, įsistebeilijo į Frostą.

– Ar gerai jus išgirdau? Gal man reikėtų išsiplauti ausis? Leidote tam šikniui pasprukti su mano tūkstančiu kišenėje? Su tūkstančiu svarų! Nė sumauto šūdniekio negalite padaryti kaip pridera! Jūsų prašytajam čekiui išgryninti reikia keturių dienų, taigi pinigus man derėjo siųsti pervedimu. Bet jūs tai nutylėjote!

– Pone Bizli, gailiuosi, kad...

– Ne jums, o man reikia gailėtis! Kurių velnių išvis jūsų paklausiau?! Turėjote stebėti bankomatus. Kur, po šimts belzebubų, buvote?!

– Pone Bizli, kaip jau aiškinau...

Prekybos centro savininkas inspektorių vėl nutraukė:

– Man sumautų jūsų paaiškinimų nereikia. Plepalais pinigų man negrąžinsite!

– Kaip jau aiškinau, – kantriai vėl prašneko Frostas, – asmuo, iš kurio buvo pavogta kortelė, turėjo dar vieną, bet to mums nepasakė. Sužinoję, kad kortele pasinaudota, mes, savaime suprantama, puolėme to asmens gaudyti.

– Tas suskis tikriausiai buvo pasiųstas kaip masalas, – atrėžė Bizlis, – ir jūs jį griebėte.

– Ne, pone Bizli. Mums tiesiog nepasisekė. Mulkis kortele pasinaudojo keliomis minutėmis anksčiau nei šantažuotojas.

– Jei jau prakalbome apie mulkius... Kokių veiksmų ketinate imtis?

Atsakyti Frostas nespėjo. Kažkas nedrąsiai pasibeldė į duris.

– Užeikite, – susiraukęs amtelėjo Bizlis.

Į kabinetą, nešina stenografine užrašine, įėjo žilaplaukė moteris su akiniais metaliniais rėmeliais. Viršininkas į ją nė nepažvelgė.

– Tad kokių veiksmų ketinate imtis? – dar kartą paklausė jis inspektoriaus.

– Rytojaus vakarą vėl stebėsime bankomatus. Šantažuotoją tikrai sučiupsime, – atsakė Frostas.

– Rytojaus vakarą? Kodėl ne šįvakar? Taip ir leisite jam grobstyti mano pinigus?

– Šiandien nusikaltėlis jau išsiėmė penkis šimtus svarų, todėl jam teks laukti iki rytojaus.

Bizlis, žiūrėdamas į inspektorių, pasitampė apatinę lūpą.

– Nieko nebus. Aš išeinu iš žaidimo. Nepasitikiu jumis. Grąžinkite man likusius pinigus. – Staiga suvokęs, kad kabinete stovi moteris, jis užriaumojo: – Ko prireikė, po velniais?!

– Liepėte ateiti dvyliktą. Ketinote kažką padiktuoti, – atsakė žilaplaukė.

– Kvaiša tu, ką galiu diktuoti, kai čia sėdi susšniurkštas faraonas! Dink iš akių!

Kai tik moteris išėjo, sučirpsėjo Frosto mobilusis.

– Šefe, prašėte paskambinti, – sušnibždėjo Morganas.

– Ak tu, rupūžėle! – tyčia garsiai šūktelėjo inspektorius. – Tučtuojau važiuoju! – Išjungęs ryšį, Bizliui jis pasakė: – Atsiprašau, pokalbį turėsime atidėti. Gaudome pedofilą.

– Tam iškrypėliui pasisekė. Jeigu gaudote jūs, jam tikrai niekas negresia, – suniurzgė Bizlis ir čia pat pridūrė: – Neužmirškite grąžinti man pinigus.

Bet Frostas jo jau negirdėjo.

Žilagalvė sekretoriate minkė klaviatūrą. Nusišypsojusi išeinančiam inspektoriui, ji trumpai pertraukė darbą. Staiga atsilapojo kabineto durys, Bizlis pirštu pamojo moteriškei.

– Fane, eik šen! – pašaukė jis ir, dėbtelėjęs į Frostą, subambėjo: – Liaukitės gaišinęs mano darbuotoją. Ji čia pasodinta dirbti, ne jūsų plepalų klausytis.

Durys vėl užsitrenkė.

– Ak kaip man maga užvažiuoti jūsų šefui į putralakę, – sukuždėjo sekretorei Frostas.

Moteris, imdama nuo stalo užrašinę, maloniai jam nusišypsojo.

– Į putralakę, inspektoriau? – paklausė. – Kodėl ne į kiaušius?

Laiptais Frostas nubildėjo mažne tekinas. Pilvas gurgė kaip pašėlęs. Jis ketino visu greičiu nulėkti į nuovadą ir pagaliau užvalgyti. Jau sėdo į automobilį, kai vėl sučirpė mobilusis. Skambino Morganas.

– Viskas gerai, Valstietuk, – pasakė jam Frostas. – Mūsų derinys suveikė. Grįžtu į nuovadą.

– Šefe, ne dėl to trukdau. – Konsteblio balsas buvo niūrus. – Ką tik skambino toks vyras. Radęs lavoną. Ant šlaito prie geležinkelio tunelio, prieš pat Dentono stotį.

6

Lavoną radęs vyras – šeštą dešimtį bebaigiąs smailianosis su paišina geležinkelininko striuke ir uniformine kepure – laukė pareigūnų ant tilto virš bėgių. Privažiuojantiems pamojo.

– Jūs – policininkai? – prašneko nieko nelaukdamas. – Aš – Fredas Danielsas. Štai ten. – Jis parodė žemyn, į brūzgynų apkėstą šlaitą, besileidžiantį iki pat bėgių. Vyriškis akivaizdžiai jaudinosi, veikiausiai troško išgarsėti. – Šįryt, vos pramerkęs akis, supratau, kad nutiks kas nors baisaus. Žinojau, nors tu ką.

Frostas akimoju tarsi užsikimšo ausis. Man sušnypšta tavo biografija neįdomi, pagalvojo, žiūrėdamas į bėgius. Jį nupurtė šiurpas. Inspektorius labai gerai prisiminė ankstesnį atvejį – kai tuo pačiu šlaitu leidosi apžiūrėti begalvio moters lavono ir – tai bent komedija! – kvietė gydytoją patvirtinti nelaimėlės mirties. Galvos jie taip ir nerado. Matyt, ratai sumalė į miltus. Kitų bylos – oi kiek daug jų būta! – aplinkybių jis neprisiminė, į atmintį buvo įsirėžęs tik sumaitotas kūnas be galvos.

– Šefe, ar viskas gerai? – sunerimęs paklausė Morganas.

– Viskas gerai, – atsakė Frostas ir kreipėsi į Danielsą: – Tad kur lavonas?

– Tuojau parodysiu. – Vyriškis persiropštė per neaukštą tilto tvorelę ir nušoko ant šlaito. – Eime.

Konsteblis liko laukti kolegų, o inspektorius geležinkelininkui iš paskos perlipo sienelę.

– Lipkime žemyn, – nekantriai paragino Danielsas. – Tik atsargiai. Šlaitas labai status. Galite kaipmat atsidurti ant bėgių. – Jis ėmė slysčiodamas leistis ir netrukus sustojo. – Už krūmų, – pratarė rodydamas.

Rodyti Frostui nė nereikėjo. Jo šnervės sutrūkčiojo, skrandis protestuodamas susitraukė. Pernelyg gerai pažįstamas šleikščiai dusnus irimo dvokas. Inspektorius atsargiai apėjo krūmyną ir net aiktelėjo – taip sodriai patvoskė mirtimi. Jis užsidegė cigaretę, bet netgi dūmas, ir tas, atsidavė pūvančiais audiniais. Frostas numetė cigaretę ant bėgių.

Lavoną patikimai slėpė sąžalynas. Bet išdavė nepakenčiamas tvaikas. Inspektorius prisidengė nosį ir, praskyręs žolę, pažvelgė į glitėsiais virtusį kūną. Šis buvo žmogaus, bet per daug suiręs, kad atskirtum lytį. Ir išgulėjęs ilgokai, tad, ačiūdie, ne Debės Klark ir ne Dženės O'Brajen. Frostas net nesuprato, ar lavonas – su abiem kojomis, bet, kadangi anksčiau rastosios jų dalys buvo ne taip smarkiai sugedusios, spėjo, kad radiniai vis dėlto nesusiję.

Palypėjęs šlaitu aukštyn, inspektorius pasišaukė Morganą, kuris gyvai šnekučiavosi su jauna moterimi – ši akivaizdžiai smalsavo, kas dedasi.

– Nereikia man čia ekskursančių. Vyk damą šalin ir eikš čionai! – šūktelėjo Frostas. Tada mobiliuoju paskambino į nuovadą. – Tegul ją kipšas, tą mano talentą surasti ne tai, ko ieškau, – pasakė

seržantui Velsui. – Ieškau vieno lavono, randu visai kitą. Šitas bent jau ne kurios nors dingusių mergaičių. Siųsk šen budintį daktarą ir visą žmogžudysčių tyrimo grupę. Tik perspėk, kad prieš važiuodami nevalgytų. – Atsigręžęs į geležinkelininką, inspektorius paklausė: – Kaip pastebėjote šitaip patikimai paslėptą lavoną?

– Darbavausi ant bėgių. Prispyrė nusičiurkšti, tad palypėjau už tų krūmų. Taip ir aptikau. Tokio radinio, kad jį kur šliunkis, tikrai nesitikėjau! – Danielsas pasibjaurėjęs susiraukė. – Bet jeigu vėjo kryptis pasikeistų, nė neužuostum.

– Ko – savo myžalo?

– Ne myžalo – lavono.

– Ką gi, pone Danielsai, dėkoju. – Frostui magėjo to plepio atsikratyti. – Gal užsuktumėte, žinoma, kai galėsite, į Dentono nuovadą? Mums reikėtų jūsų paaiškinimo raštu. Tai tik formalumas.

– Mielai, – entuziastingai sutiko liudininkas. – Tuojau pat ir užsuksiu. Vyresnybė smarkiai klysta, jeigu mano, kad po tokio įvykio šiandien dar pajėgsiu dirbti. Drebėjau lyg lapas, va kaip buvo. Panašiai kaip tada, kai užsirioglinau ant lavono prie bėgių. Trys traukiniai pervažiavo žmogų ir nė vienas mašinistas nepastebėjo... Kaip, po šimts šabalbonų, įmanoma nepastebėti?! – Dirstelėjęs į krūmus, Danielsas pridūrė: – Na šito bent neištaškė į skutus.

– Jūs teisus, yra ir geroji pusė, – pritarė jam Frostas.

Virš lavono pareigūnai pastatė mėlyną, plastikinę stoginę, nors įtaisyti ją stačiame šlaite buvo oi

kaip nelengva. Frostas tik kyštelėjo galvą vidun ir tuojau pat atsitraukė. Yrantis kūnas ankštoje erdvėje dvokė ypač tirštai. Čia pat darbavosi ekspertai baltais kombinezonais: susirietę kuo kruopščiausiai naršė plotą aplink lavoną, rankiojo šiukšles... panaudotus degtukus, popiergalius, surūdijusias skardines, plastikinius maišelius. Kiekvieną to bevercio šlamšto detalę derėjo įregistruoti, užfiksuoti kur kurio niekniekio gulėta. Gaišatis, ir tiek.

– Džekai! – vargais negalais leisdamasis šlaitu, pašaukė Frostą Makenzis, budintis policijos gydytojas. Paslydęs jis vos neįgriuvo į palapinę, gerai, kad inspektorius spėjo sugauti. – Na ką šįkart man pasiūlysi? – paklausė daktaras.

– Lavoną be nosies.

Makenzis apsimetė nuvalkioto anekdoto dar negirdėjęs.

– Be nosies? – paklausė. – Kaip tuomet jam ką nors užuosti?

– Nieko bėdulis neužuodžia, – kikendamas atsakė Frostas.

– Tau reikėtų pasiieškoti naujų pokštų, – pirm inspektoriaus lįsdamas į palapinę, pasakė gydytojas.

– Mano darbas – vienas didelis pokštas, nereikia nė ieškoti, – atkirto Frostas ir, įkvėpęs gryno oro, Makenziui iš paskos įsmuko į vidų. Mostelėjęs į palaikus, pasakė: – Lavonas anaiptol ne pirmarūšis, tad man reikia žinoti lytį, amžių, mirties priežastį ir laiką minučių tikslumu.

Gydytojas prisidengė burną nosine ir greitomis nužvelgė kūną.

– Džekai, jei manai, kad už tokius pinigus, kokius man moka policija, imsiuos čiupinėti tai, kas čia guli, manyk iš naujo. Šitas žmogus nebegyvas... – Makenzis pasilenkė ir įsižiūrėjo atidžiau. – Tikriausiai moteris, ko gero, jauna. Bet rakalioti jos ir aiškintis mirties priežasties neketinu. Palikime tą malonumą Draisdeiliui.

Draisdeilio, Vidaus reikalų departamento patologo, Makenzis labai nemėgo.

– Daktare, ar ji – su abiem kojomis? – paklausė Frostas.

Gydytojas net žioptelėjo.

– Ką?

– Vis randame nukirstos kojos gabalų. Gerai būtų žinoti, ar tie gabalai ne jos.

Makenzis praskleidė aukštą žolę ir dar kartą apžiūrėjo palaikus.

– Vargšelę apgraužė tiek gyvūnų, kad tu net nemokėtum suskaičiuoti, bet kojos, man regis, tebėra abi.

– Prieš kiek laiko mirusi?

Gydytojas patraukė pečiais, skėstelėjo rankomis.

– Prieš kelis mėnesius, prieš kelias savaites – spėliok nespėliojęs. – Jis vėl nužvelgė palaikus. – Lavonas nuogas. Drabužius galėjo nudraskyti žvėrys, bet aš manyčiau, kad jį arba ją kažkas nurengė, prieš čia numesdamas. Į klausimą tau atsakys Draisdeilis. – Išėjęs iš palapinės, Makenzis giliai įkvėpė. – O Dieve, skanumėlis to gryno oro! Sąskaitą atsiųsiu, būk malonus, pasirūpink, kad šį kartą man sumokėtų nedelsdami. Anąsyk turėjau laukti ištisas savaites.

Sulig tais žodžiais gydytojas ėmė šlaitu kopti prie savo automobilio.

Prie Frosto priėjo ekspertų vadovas Hardingas.

– Inspektoriau, plotą iki tilto apieškojome labai uoliai, – pasakė jis. – Kokio tik šlamšto neradome, o šit drabužių – nė skiautelės. Ar norėtumėte, kad paieškos ruožą išplėstume?

Frostas pasitampė apatinę lūpą ir papurtė galvą.

– Nereikia. Nuojauta man sako, kad moteris – jeigu lavonas moters, mat Makenzis to nepatvirtino – čia palikta nuoga. Kita nuojauta kužda, kad ežere radome kaip tik jos drabužius. – Iškratęs iš pakelio cigaretę, inspektorius užsirūkė. – Draisdeilis turėtų pasakyti, kokios buvo moters kūno apimtys, tuomet žinotume, ar rastieji drabužiai galėtų būti jos.

– Ar tik nebus Draisdeilis išėjęs iš darbo. Arba gal mažiau dirba, – spėjo Hardingas.

Inspektorius net nušvito.

– Aa, vadinasi, esama ir gerų naujienų.

Reikėtų pranešti Makenziui, pamanė jis. Tada mostu pasikvietė Morganą. Šis nuslydo šlaitu mažne repečkomis.

– Šefe, ar norėtumėte, kad atgabenčiau ko nors užkąsti? – paklausė.

Frostas parodė į atvirą stoginės angą.

– Kyštelk nosį, Valstietuk, ir pasakyk, ar pats norėtum užkąsti. – Pažvelgęs aukštyn, inspektorius išvydo apkūnoką gerų keturiasdešimties moterį su kelnėmis be užtrauktuko ir šilta vėjastriuke. Persiropštusi per sienelę, ji atsargiai lipo žemyn. – O kas gi ten, po šimts rupūžiokų, velsiečio

tu gabale?! – pratrūko Frostas. – Turėjai stovėti sargyboje, kad storos bobos nelandžiotų čionai šniukštinėti!

– Pats mane pasišaukėte, – priminė konsteblis.

– Nesvarbu, kad pasišaukiau! Tučtuojau ją nuvyk!

Morganas ėmė rabždintis viršun pasitikti moters, bet netrukus inspektorius suirzęs pastebėjo abu lipant žemyn.

– Juk liepiau ją nuvyti, – sušnypštė jis konstebliui.

– Šefe, turbūt nežinote, kas ji tokia. Naujoji Vidaus reikalų departamento patologė!

Frostas net išsižiojo.

– Po šimts perkūnų! Dievas vis dėlto yra! – sumurmėjo ir prisistatė moteriškei. – Kriminalistas inspektorius Frostas.

Ji plačiai nusišypsojo, pasirodė tobulai išpuoselėti dantys.

– Daktarė Ridli. Na, inspektoriau, ką man parodysite?

– Gal pirmiau lavoną, – sukikenęs atsakė Frostas. Prie palapinės angos jis sudvejojo. – Viduje šiek tiek smirdi.

Moteris atsegė savo krepšį ir išsiėmusi užsidėjo burną ir nosį dengiančią marlinę kaukę, tada žengė į vidų. Išvydusi palaikus, suraukė kaktą. Atrodė, kad lavono, kaip ir Makenzis, nenori nė liesti.

– Kol kas nieko ypatingo pasakyti negaliu. Žinosiu daugiau, kai ji jau gulės ant skrodimo stalo.

– Ji? – pasitikslino inspektorius. – Čia tikrai moteris?

– Taip. Mirusi maždaug prieš mėnesį, gal kiek anksčiau. Gyvūnų patąsyta kaip reikiant.

– Kaip dėl amžiaus?

– Lavonas pernelyg prastos būklės, – papurčiusi galvą, tarė patologė. – Galiu nustatyti tik lytį. Amžius? Spėčiau, vėlyva paauglystė, gal apie dvidešimt. Pabrėžiu, tai – tik prielaida. Apie mirties priežastį nė neklauskite, kol kas nepasakysiu.

– Ar būta lytinės prievartos?

– To išsiaiškinti, kai kūnas tokios būklės, tikriausiai nepavyks. Pasikartosiu – palaukite skrodimo. Tapatybė žinoma?

Šįsyk galvą papurtė Frostas.

– Vakar iš miško ežero iškėlėme maišą su moteriškais drabužiais. Tikiuosi, jos.

– Atsiųskite tuos drabužius į skrodyklą. Pabandysiu išsiaiškinti, ar jie tiktų šitam kūnui. – Moteris dar kartą nužvelgė palaikus. – Daugiau čia niekuo padėti negaliu. – Ji atsitiesė, užsegė krepšį ir išsispraudė iš palapinės. Nusiplėšusi kaukę, godžiai įkvėpė gryno oro. – Kai kuriems patologams tokie vaizdai nė motais, o šit aš niekaip neįprantu, – prisipažino. – Į nediduką diktofoną įkalbėjusi kelias pastabas, įsidėjo jį į kišenę ir čirkštelėjo vėjastriukės užtrauktuku. – Kur skrodžiami palaikai? – paklausė.

– Dentono viešosios ligoninės lavoninėje, – atsakė Frostas. – Galėtume susitikti mūsų belangėje, ir aš jus nuvežčiau.

– Nereikia. Turiu miesto planą, – pasakė moteris ir dirstelėjo į laikrodį. – Dabar vis tiek jau per vėlu skrosti. Rytoj popiet, tarkime, kokią pirmą.

Patologė ėmė kopti šlaitu, gundomai kraipydama putlų užpakaliuką.

– Atvažiuosiu! – gėrėdamasis reginiu, šūktelėjo inspektorius.

– Jergutėliau, tikrai neatsisakyčiau ką nors į ją įmerkti, – sušnibždėjo Morganas.

– Ką daugiau iš tavęs, gašlūno velsiečio, išgirsi, – atrėžė Frostas. – Šiaip ar taip, aš pirmas ją pamačiau, taigi, mažasis porgraužy*, man ir pridera *droit de seigneur***.

Pastebėjęs, kad patologė, jau perlipusi tilto tvorelę, moja, inspektorius atsakė jai tuo pačiu ir pasikvietė Hardingą.

– Skrodimas – rytoj popiet. Kai tik baigsite darbus, nuvežkite palaikus į lavoninę. Gali tekti kviestis žmogų-kirminą***, kad pasakytų, kiek laiko lavonas čia išgulėjo, taigi mieląsias kirmėlytes irgi parvežkite. Ar nuo tų drabužių, kuriuos radome ežere, DNR mėginius paėmėte?

– Žinoma.

– Gerai. Tikėkimės, DNR sutaps. Bet nuvežkite į lavoninę ir drabužius. Gal patologei pavyks išsiaiškinti, ar jie galėjo būti šitos moters.

– Ar ji išsakė bent kokią prielaidą apie mirties priežastį? – pasiteiravo Hardingas.

– Ne. Viliuosi, šią paslaptį atskleis skrodimas.

– Taigi kol kas esama tikimybės, kad ta priežastis galėjo būti ir natūrali?

---

* Aliuzija į Morgano kilmę. Poras vaizduojamas tautinėje Velso emblemoje.

** Viduramžių Europoje galiojusi feodalo teisė praleisti su valstiečio nuotaka pirmąją vestuvių naktį.

*** Turimas mintyje teisės medicinos specialistas, tiriantis ant lavonų randamus vabzdžius, kirminus ir t. t.

– Žuvusioji nuoga. Kas gi nusirengia plikai, atsigula šlaite prie geležinkelio ir numiršta dėl natūralios priežasties?

– Inspektoriau, šitam kūnui trūksta ištisų gabalų, – priminė ekspertas. – Drabužius galėjo nudraskyti žvėrys.

– Jeigu pakėlę lavoną po juo rasite drabužių liekanų, tuomet – taip, galėjo. Bet vis dėlto – jei tai būtų žvėrių darbas, aplink būtumėte radę drabužių skiaučių, o juk neradote. Ežere aptikome šitos moters drabužius. Žinau tai, ir tiek. – Staiga supirpė Frosto mobilusis. – Ko reikia? Aš užsiėmęs, – išrėžė jis.

– Frostai, čia jūs?

Ak tu, rupūžėle! Maletas!

– Aš, viršininke, aš, bet dabar neturiu laiko...

– Kas, po galais, dedasi? Man paskambino Debės Klark tėvas, pagrasino kreipsiąsis į policijos viršininką. Nedovanotina!.. Neatleistina!..

– Viršininke, labai atsiprašau, – šiuos žodžius Frostas ištarė, įjungęs autopilotą, pats tuo metu karštligiškai spėliodamas, kuo, velniai griebtų, galėjo prasikalsti.

– Atsiprašote? Atsiprašymų čia nepakaks, – burbuliavo Maletas.

Na tuomet neatsiprašau, pamanė inspektorius, taip ir nesuprasdamas, kas nutiko.

– Pono Klarko duktė žuvusi, o jis apie tai sužino iš pašalinių asmenų. Tokio skandalingo akibrokšto nesitikėjau net iš jūsų.

Frostas susiraukė. Ką tas mulkis čia tauzija?

– Žuvusi? Debė Klark negyva? Rūgštele, viršininke, nežinojau.

– Nežinojote? Kaip tai nežinojote? Radote lavoną, bet, užuot pranešęs šeimai, išpliurpėte spaudai! Šeima apie nelaimę sužinojo iš „Dentono aido" žurnalisto, kuris pasibeldė į Klarkų duris ir paprašė žuvusios dukters nuotraukos...

– Viršininke, palaukite, – nutraukė Maletą Frostas. – Klarkų dukters lavono mes neradome. O tas, kurį radome, jau sugraužtas kirminų. Moteris mirusi prieš mėnesį, mažų mažiausiai.

– Tad kodėl spaudai pasakėte, kad lavonas – Debės Klark?

– Nieko aš jiems nesakiau.

– Frostai, neišsisukinėkite. Aš patikrinau. Pamaniau, kad net jūs taip nepasielgtumėte, todėl pats paskambinau į „Dentono aidą". Laikraštininkai mane užtikrino: kad rastas Debės lavonas, žurnalistas sužinojo iš policijos...

– Vadinasi, jis – sušiktas melagis, – atšovė Frostas. – Paskambinsiu jums.

Jis nutraukė pokalbį su Maletu, surinko „Dentono aido" numerį ir paprašė sujungti su redaktoriumi.

– Sendi, ką, po šimts plynių, išdarinėji?! – užsipuolė šį. – Pasiuntei vieną savo žurnalistų pas Klarkus pranešti, esą radome jų dukters lavoną?

– O ką? – nusistebėjo Leinas.

– Prakeikto Debės Klark lavono mes neradome, štai ką!

– Džekai, nešnekėk niekų. Korespondentė kalbėjosi su vienu taviškių ir jis aiškiai patvirtino, kad radote Debės Klark lavoną. Kaip tik ruošiu spaudai jos straipsnį.

– Jos? Žurnalistės?

– Taip, taip. Naujokė, bet labai gabi. Toli eis.

– Netoli – jei tik aš iki jos prisikasiu. Jeigu ta mergšė sako kalbėjusi su vienu maniškių, vadinasi, įžūliai meluoja.

– Džekai, gal ji ir naujokė, bet darbą išmano. – Nusileisti Leinas neketino. – Nepatikrintų faktų ta mergina nieku gyvu neviešintų.

– Sendi, palaikus apžiūrėjau su kitu pareigūnu, jie – tikrai ne Debės Klark, ir su jokia koresponden-te mes tikrai nekalbėjome.

– Nepyk, Džekai, bet ji tikrai kalbėjosi su vienu taviškių.

– Nė vienas maniškių nėra toks bukas, – užgin-čijo inspektorius ir staiga prisiminė: kai stoviniavo prie lavono, Valstietis Morganas šnekučiavosi su jauna moterimi. Frostui net pakaušis atšalo. – Sen-di, paskambinsiu tau, – pasakė jis ir, įsidėjęs telefo-ną į kišenę, pasikvietė konsteblį.

– Su žurnaliste? – paklausė šis. – Ne, su jokia žurnaliste nekalbėjau, – patikino.

– Kažkoks pusprotis vis dėlto kalbėjosi, o čia pusprotis tėra vienas – tu.

– Šefe, šį kartą aš tikrai nekaltas.

– Gal su kuo nors vis dėlto šnekėjaisi?

– Ne, šefe, tikrai nesišnekėjau.

– Ar tik ta, su kuria kalbėjaisi, nebuvo didelių papų?

Morganas prasižiojo, tuojau pat vėl užsičiaupė ir išpūtė akis.

– Ak...

– Kas – ak, po šimts velnių?!

– Šefe, ta mergina... tokia pupuliukas...

– Dideliais papais?

– Iš tikrųjų. Kai paminėjote, prisiminiau... dar ir megztinis buvo aptemptas.

– Man neįdomu, kaip ta karvė apsirengusi. Jau aišku, jos tešmenis gerai apseilėjai. Kas nutiko paskiau?

– Ji paklausė, ar čia guli Debės Klark lavonas.

– Ir tu, žinoma, atsakei neigiamai. Kaip konkrečiai?

Morganas papūtė lūpas ir gūžtelėjo pečiais.

– Atsakiau miglotai.

– Miglotai? „Taip, neabejotinai." Šitaip atsakei?

– Žinoma, ne. Pasakiau maždaug... maždaug: „Taip, mūsų nuomone." – Pastaruosius žodžius konsteblis vos išvebleno.

– „Taip, mūsų nuomone"! – įniršęs pakartojo Frostas. – Šitaip atsakei žurnalistei, kuri manė, kad tu – tikras policininkas, nesuprato kalbanti su avigalviu velsiečiu!

– Žurnalistei? Šefe, nežinojau, kad ji – žurnalistė.

– Nežinojai? Mat ta merga neturėjo fotoaparato „Speed Graphic"*, o tau iš to įkarščio pasivaideno, kad kortelėje ant jos krūtinės parašyta ne SPAUDA, o SPAUDYK KIEK TINKAMAS.

Morganas, nutaisęs prasikaltusio šunyčio išraišką, trypčiojo, nebeišmanydamas, ką atsakyti.

– Kad man nebelaidytum velsietiško liežuvio! – nervingai atsidusęs subambėjo Frostas. – Panelė Didžiapapė nudrožė tiesiai pas Klarkus ir paprašė

* Šio modelio fotoaparatas, gamintas 1912–1973 m., XX a. buvo populiarus spaudos reporterių darbo įrankis.

žuvusios jų dukters nuotraukos, kad turėtų ką įdėti į pirmą nusususio laikraštpalaikio puslapį.

– Šefe, tikrai gailiuosi, prasikaltau, – nudūręs akis, sumurmėjo konsteblis.

– Net neįsivaizduoji, kaip prasikaltai, – niurnėjo inspektorius. – Dabar man teks atsiprašinėti Debės motinos dėl tuščiai sukelto skausmo, klausytis nepraustaburnio tėtušio priekaištų. O tu liksi čia – ir jokių išskirtinių interviu žiniasklaidai!

– Šefe, galite manimi pasikliauti, – atsakė Morganas.

– Tegul mane plynios, jei tavimi pasikliausiu!

Kai tik Frostas sustabdė automobilį prie pagrindinių durų, pro šias išpuolė iš įtūžio įraudęs Klarkas.

– Atsivilkote! – užkriokė jis. – Galėjau ir numanyti. Kriminalistas nevykėlis! Liurbis! Per jus mano žmona gaus infarktą!

– Atsiprašau, – sumurmėjo inspektorius. – Žurnalistei nederėjo pas jus eiti.

– Nederėjo?! – Klarkas siautėjo kaip siautėjęs. – Policininkas jai pranešė, kad rastas mūsų dukrelės lavonas!

– Išvadą ta mergina išlaužė iš piršto.

– Ji sakė žinią išgirdusi iš policininko. Dar stebėjosi, kad pirmiau informavote ją, o ne mus.

– Išvadą ji išlaužė iš piršto, – pakartojo Frostas.

Inspektorius įėjo į vidų ir Klarkas užtrenkė duris.

– Nesitikėkite meluodamas išsisukti, – toliau burbuliavo jis. – Policininkas žurnalistei aiškiai pasakė, kad radote mano dukterį.

– Vieno mano kolegų, kuris to lavono dar nebuvo nė matęs, ji paklausė: ar ten guli Debė? Kolega atsakė: „Taip, mūsų nuomone." Žurnalistė žinojo, kad lavono policininkas nematęs, taigi skelbė tik prielaidą, ne faktą.

– Anokia man paguoda, kriminaliste inspektoriau, ar kaip ten jus vadinti! Jeigu tas policininkas nieko nežinojo, turėjo taip ir pasakyti. Mano žmonai isterija. Neriuosi iš kailio ir vis tiek jos neįtikinu, kad Debei galėjo nieko ir nenutikti, tik jūs, farai, susimovėte.

– Apgailestauju, – suburbleno Frostas. Įmanydamas būtų pasmaugęs Morganą plikomis rankomis.

– Apgailestaujate?! Netrukus iš tiesų turėsite apgailestauti. Aš skųsiuos! O dabar eikite ir nuraminkite mano žmoną.

Jie užlipo laiptais ir šeimininkas atidarė kambario duris. Iš pradžių Frostas dorai net neįžiūrėjo lovoje aptemdytame miegamajame gulinčios ponios Klark. Juodviem suėjus į vidų, ji pašoko ir aprėkė savo vyrą:

– Nesiartink prie manęs! Eik sau! Eik!

– Atvažiavo tyrimui vadovaujantis policininkas, – pasakė Klarkas ir praleido inspektorių.

Moteris pažvelgė į Frostą, ir šiam pasirodė, kad ašarotas jos veidas dar labiau susiraukšlėjo.

– Atėjote pasakyti, kad nebėra mano dukrelės? Juk taip? – paklausė ponia Klark. – Mano mielosios... mano mažytės... nebėra. Ta moteris sakė...

– Ponia Klark, – kuo švelniau prašneko inspektorius, – atėjau jums pasakyti, kad jūsų dukters neradome. Vis dar ieškome.

– Bet ta žurnalistė sakė...

– Lavoną mes radome, bet tikrai ne Debės.

Moteris ėmė purtyti galvą.

– Jūs tik guodžiate mane.

– Ponia Klark, ta, kurią radome, žuvusi mažų mažiausiai prieš mėnesį. Niekaip negali būti jūsų duktė. Deja, žurnalistės išvada buvo pernelyg skubota.

Debės motina garsiai iškvėpė orą ir vėl pravirko.

– Ačiū Dievui... Ačiū Dievui... – sušnibždėjo.

– Ką gi, inspektoriau, atsiprašėte, tegul ir apgailėtinai, – žingtelėjęs į priekį, prabilo Klarkas. – Aš reikalausiu, kad jums būtų užginta ir ši, ir bet kokia kita rimtesnė byla. O dabar nešdinkitės!

Tai taręs šeimininkas plačiai atidarė miegamojo duris.

– Haroldai, kodėl tau taip knieti inspektorių išprašyti? – įsakmiai paklausė jo žmona. – Gal bijai, kad jis atskleis tavo melagystes?

Frostas įsmeigė akis į vyriškį.

– Pone Klarkai, kas čia dedasi?

– Nieko. Žmona nesveikuoja...

– Nieko?! – staiga užriko ponia Klark. – Nieko?! O ar žinote, kad jis geidė dukters... savo dukters?!

– Ana, prašau, liaukis, – ėmė raminti žmoną Klarkas. – Tu negaluoji...

– Tu pats negaluoji! Inspektoriau, jis grasino nužudyti tą berniuką ir... melavo jums. Sakė tą vakarą, kai Debė dingo, buvęs namie. Nė velnio! Daugiau nei valandą jo nebuvo namie. Inspektoriau, ar žinojote tai?

Klarkas sugriebė Frostui už rankos ir, tempte ištempęs iš kambario, gerai uždarė duris.

– Inspektoriau, niekur aš nebuvau išėjęs, – sukuždėjo. – Žmonai maišosi galvoje, ji nuolat įsikalba nebūtus dalykus.

– Tikrai nebūtus? – paklausė Frostas. – Meluoti policijai – labai rimtas nusižengimas.

– Kaip drįstate man grasinti! – atrėžė Klarkas. – Galite paklausti žmonos gydytojo, pono Koldvelo. Jis patvirtins, kad sakau tiesą. O dabar nešdinkitės!

Jis nusivedė inspektorių prie laukujų durų ir, išstūmęs laukan, pasiskubino jas užtrenkti.

– Patikrinsiu, dievaži, patikrinsiu, – suburbėjo Frostas.

Kai įsėdo į automobilį, pilvas jam priminė vis dar laukiąs pusryčių. Inspektorius tikėjosi, kad žuvies su traškučiais nuovados valgykloje dar bus.

– Salotos su menke?! – nusivylęs paklausė Frostas. – Na ir pietūs!

– Daugiau nieko neliko, – atsakė valgyklos darbuotoja.

– Kurgi liks! Kitkas suvalgyta, o šito ėdalo niekas nenori.

– Vyriausiasis inspektorius Maletas visada prašo tokių salotų.

– Turėjau galvoje normalius žmones. Duokite bent sumuštinį su pakepintomis pupelėmis ir kumpiu.

Prabilęs garsiakalbis iškvietė inspektorių į priimamąjį, tad sumuštinį jis išsinešė.

– Džordanas parvežė prostitutę, su kuria norėjai pasikalbėti, – tarė Frostui Velsas.

– Kokią dar prostitutę? – suraukęs antakius, paklausė inspektorius.

– Megę Dikson. Ji naktį trainiojosi Turgaus aikštėje.

– Aa, šita... – Frostas atsikando sumuštinio. – Toji valgyklos bobšė sako, kad pietums likę tik salotų su menke.

– Menki būtų pietūs, – mestelėjo Velsas.

– Cha cha cha, kaip juokinga, – atkirto inspektorius ir, nešinas sumuštiniu bei arbatos puodeliu, nužingsniavo į kvotos kambarį.

Raižioje dienos šviesoje Megė atrodė siaubingai atgrasiai: storai pasidažiusi lūpas ir blakstienas, gausiai išsipudravusi, panėšėjo į klouną. Vaizdą dar labiau gadino nublukinti, nors ir šiaip šviesūs plaukai. Atvežta į nuovadą tokioje ankstybėje, moteris nepatenkinta stovėjo sunėrusi rankas ant krūtinės, baltakiuodama į Džordaną. Frostui įėjus, svilinantį žvilgsnį nukreipė į jį.

– Kokiam tešlagalviui manęs prireikė? Neturiu laiko čia kėpsoti. Jei nedirbsiu – neišgalėsiu susimokėti nuomos.

– Mege, ilgai tavęs negaišinsime, – patikino inspektorius. – Prisėsk.

Ji, vis dar raukydamasi, klestelėjo ant kėdės.

– Tikiuosi šiokios tokios tavo pagalbos, – pasakė Frostas.

– Kad žinotum, viršininke, policininkų dykai neaptarnauju.

– Ar tai – užuomina? – Inspektorius net nusipurtė. Moteris paėmė jo pasiūlytą cigaretę ir užsikvempė ant stalo, kad pasiektų ugnelę. Frostas taip pat užtraukė dūmą ir tarė: – Naktį sukiojaisi netoli namų statybos kooperacijos „Tvirtovė“ bankomato.

Megė įtariai prisimerkė.

– Kas taip sako? – paklausė.

– Aš sakau, po šimts čemerių! Mačiau tave. Nagi, Mege, juk tu – gera kekšė, tad netempk į naktį. Kuo greičiau išsiaiškinsime, tuo greičiau galėsi gultis aukštielninka, ir visi liksime patenkinti – ir tu, ir aš, ir tavo buto savininkas. Taigi šiąnakt trainiojaisi aplink tą bankomatą. Tavo klientui reikėjo išsiimti pinigų, kad galėtų kur pridera įkišti kotą.

– Jeigu ir trainiojausi, ką – tai nusikaltimas?

– Man tik reikia žinoti, ar matei bankomatu naudojantis kitą žmogų?

– Mačiau.

Frostas išpūtė dūmus žiedais – visą jų grandinę.

– Tai jau šis tas. Apibūdink jį.

– Ten buvo ne jis, o ji.

Inspektorius žioptelėjo ir dar vienas žiedas išskydo, dorai net nesusiformavęs.

– Tu įsitikinusi?

– Aišku. Kad atskirčiau vyrą nuo bobos, man nebūtina pažiūrėti, ar strampgalys yra, ar ne.

– Gali ją apibūdinti?

– Nebe jauniklė, su tamsiu paltu, galvą laikė nunarintą.

– Daugiau nieko negali pasakyti?

– Daug nori už vieną sušvinkusią cizą. Ką mačiau, tą papasakojau. Kai pastebėjau, kad boba, nebekreipiau į ją dėmesio. Duonai užsidirbu ne su bobomis. Galiu jau eiti?

Frostas linktelėjo ir pasisuko į Džordaną.

– Nuvežk damą ten, iš kur paėmei, tik pakeliui nepasiduok jos kerams.

– Pasistengsiu, nors aš – tik žmogus, – išsišiepęs atsakė konsteblis.

Anodviem išėjus, inspektorius susikimšo į burną sumuštinio likučius ir užgėrė arbata. Moteris?! Atgalia ranka nusišluostęs burną, jis nuėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį.

– Pažiūrėkime apsaugos kameros įrašą dar kartą, – pasakė Koljeriui. Ekrane vėl sušmėžavo miglotas, virpčiojantis siluetas. – Gali būti ir vyras, ir moteris, ir netgi nusususi žirafa, – sumurmėjo inspektorius.

Priimamajame pakeliui į kabinetą jį sustabdė Bilas Velsas.

– Džekai, Gremas Fildingas nori šį tą pareikšti.

– Šikniai tie suimtieji! Jiems atrodo, kad jeigu jau ką nors išprievartavo ir nužudė, gali dieną naktį lįsti į akis su savo pareiškimais. Fildingas – Skinerio, ne mano. Rytoj jis bus darbe.

– Džekai, jeigu suimtasis nori ką nors pareikšti, jis turi tokią teisę.

– Tegul palaukia. Aš perspėtas nešvarių nagų prie jo nekišti, o juk žinai, kaip uoliai vykdau nurodymus.

Grįžęs į kabinetą Frostas rado Morganą įnikusį į „Daily Mirror“. Konsteblis laikraštį skubiai numetė.

– Šefe, palaikus į lavoninę mums pavyko nugabenti beveik vientisus, – pasigyrė. – Lavonvežis sakė, kad liekate jam skolingas. O Hardingas prašė perduoti, kad jokių drabužių likučių po žuvusiąja nerado, tad mano, jog auka nurengta kitur.

– Na, žinoma. Dabar jau beveik neabejoju, kad ežere sužvejojome jos drabužius. Kai tik patologė pasakys ką nors apie aukos amžių, ūgį, mirties laiką ir visa kita, mėginsime išsiaiškinti, kas ji, po galais, tokia. Apie tuos drabužius jau paklausėme visur, kur tik įmanoma, bet kol kas nieko negirdėti.

Į gautųjų dokumentų dėklą kažkas buvo prikimšęs naujų popierių. Frostas probėgšmais žvilgtelėjo į viršutinį raštą. Šis buvo atkeliavęs iš Maleto kabineto. FROSTUI – SKUBU! PRAŠAU ATKREIPTI DĖMESĮ! SKYRIAUS VIRŠININKAS. Inspektorius, nė maž nesusidomėjęs, padavė susegtus lapus Morganui. Rūpesčių jam pakako ir be Maleto įgeidžių.

– Valstietuk, užmesk akį.

– Kas čia, šefe?

– Nežinau. Pasak Maleto, skubus reikalas. Perskaityk ir išmesk į šiukšles. Veiksmus gali atlikti ir atvirkščia tvarka.

Konsteblis peržvelgė pirmąjį puslapį ir net švilptelėjo.

– Šefe, raštas atėjęs iš FTB – Federalinio tyrimų biuro.

– Iš FTB? Bene jie nusprendė ištirti mano automobilio eksploatavimo išlaidų kvitus?

– Oi ne, – nusišypsojęs atsakė Morganas ir paskaitė dokumentą. – FTB demaskavo stambų pedofilų tinklą, kuris veikia naudodamasis internetu. Išsiaiškino pavardes iškrypėlių, kurie siųsdinasi į savo kompiuterius vaikų pornografiją, mokėdami už tai iš kredito sąskaitų. – Pervertęs dar porą lapų, konsteblis pridūrė: – Ir kai kurie jų gyvena Dentone.

– Ar yra mums žinomų tipų? – paklausė Frostas.

Morganas atidžiai peržiūrėjo sąrašus.

– Nėra. Dauguma – paprasti piliečiai, bet šit... Dentone gyvenantis dvasininkas pasaulietis per kelis mėnesius vaikų pornografijai išleido nemažą sumą – gerokai per tūkstantį svarų.

– Ką gi, Valstietuk, kreipkis į seržantą Velsą, išsirašyk kratos orderius, pasikviesk kompiuterių specialistą, porą policijos konsteblių ir vežk bjaurybes čionai.

Kai Morganas išėjo, sukiauksėjo telefonas. Maletas išsikvietė Frostą į savo kabinetą.

– Ar pedofilų tinklu pasidomėjote? – paklausė skyriaus viršininkas.

– Ėmėmės jo neatidėliodami, kaip reikalavote.

– Gerai. – Maletas linktelėjo. – Vyresnysis inspektorius Skineris šiandien nedirba. Sunegalavo.

– Aha, girdėjau, pavaišinote jį. Valgant tose pakelių užkandinėse reikia būti labai atsargiam. Kai kuriose net nėra tualetų – kibiras pastatytas, ir tiek.

– Frostai, puikiausiai žinote, kad vyresnįjį inspektorių buvau pasikvietęs į savo klubą, – irzliai atšovė Maletas. – Šiaip ar taip, Skineris nori, kad prižiūrėtumėte jo bylas. Bet, nepasitaręs su juo, jokių veiksmų nesiimkite.

– Man ir į galvą neateitų, – atsakė Frostas.

Išėjęs iš kabineto, jis stabtelėjo prie Maleto sekretorės Idos Smit. Klavišus maigantys jos pirštai lakstė klaviatūra taip greitai, kad inspektorius juos vos įžiūrėjo.

– Vargšas Skineris, – tarė jis, – užvalgė pašvinkusios dešros. Ida, koks jausmas, kai tavyje styro

sugedusi dešra? Ar tau yra tekę tai patirti?

Sekretorė apsimetė inspektoriaus, vulgaraus, nepakenčiamo pliauškaliaus, negirdinti. Susitelkusi į darbą, įniko dar greičiau barbenti klavišais.

Frosto kabinete įkyriai viauksėjo telefonas.

– Nedorėliai ramybės neturės, – sumurmėjo inspektorius, keldamas ragelį.

– Džekai, Fildingas nori išeiti už užstatą, – pasakė seržantas Velsas. – Atvažiavo jo advokatė.

Jauna, vos dvidešimt kelerių advokatė plokščia krūtine vilkėjo kukliai, ant stambios nosies buvo užsisodinusi akinius raginiais rėmeliais.

– Noriu, kad mano klientas būtų paleistas už užstatą, – pasakė ji Frostui. – Ponas Fildingas – šeimos žmogus, kurjerių paslaugas teikiantis verslininkas, be jo įmonė negali normaliai funkcionuoti. Pateiktą kaltinimą mano klientas gali atremti.

Frostas prisitraukė kėdę, neatkeldamas jos nuo rudu linoleumu išklotų grindų, numetė ant stalo aplanką su byla ir atsisėdo priešais anuodu.

– Aš pavaduoju kolegą, kriminalistą vyresnįjį inspektorių Skinerį, – tarė. – Paleisti už užstatą niekaip negalime.

Fildingas pašokęs išbėrė:

– Man reikia išeiti. Negaliu sėdėti čia uždarytas. Mano verslas sužlugs.

– Pone Fildingai, leiskite kalbėti man. – Advokatė mostu paragino klientą atsisėsti ir kreipėsi į inspektorių: – Kaip suprantu, ištyrę sėklą, rastą ant aukos drabužių, nustatėte DNR.

– Taip. Spermos buvo likę ant suknelės, – atsakė Frostas.

– Mano klientas pripažįsta su ta mergina lytiškai santykiavęs – bet anksčiau. Spermos galėjo likti nuo to karto. Praėjo trisdešimt metų, ir jūs niekaip neįrodysite, kad buvo ne taip.

– Gera versija, – pripažino Frostas. – Gaila, kad apie tokią nepagalvojau. Bet šit kur bėda: ta suknelė mergaitei buvo nupirkta Kūčioms, taigi ji pirmą kartą vilkėjo ją Kalėdų išvakarėse. Anksčiau sperma ant drabužio atsidurti niekaip negalėjo. Negana to, aukos panagėse aptiktos odos dalelės – jūsų kliento. Tai įrodyta DNR tyrimu.

Advokatė suglumusi pažvelgė iš pradžių į Frostą, paskiau – į Fildingą. Šis jos žvilgsnio vengė. Norėdama laimėti laiko, gynėja pavartė dokumentus. Studijuodama teisę, su tokiu atveju nebuvo susidūrusi. Dar kartą dėbtelėjusi į klientą, giliai įkvėpė ir pasakė:

– Inspektoriau, tikriausiai būsiu poną Fildingą neteisingai supratusi. Ar galėtume šnektelti su klientu akis į akį?

– Mielai prašom, – kilniai neprieštaravo Frostas. Pasiėmęs bylą, jis išėjo iš kambario.

Inspektorius, atsirėmęs į sieną prie Kvotos kambario durų, traukė dūmą.

– Na kaip? – eidamas pro šalį, pasiteiravo Velsas.

– Fildingas, lentakrūtės padedamas, kurpia naują versiją, tikisi įrodyti esąs nekaltas. Matyt, mergaitė pati išsiprievartavo, pati ir pasismaugė. Kaip pedofilų reikalai?

– Kratos orderį gavome, mūsiškiai jau išvažiavę. Kažin ar nebūsi suklydęs, pasikliaudamas Morganu?

– Pagal tikimybių teoriją retkarčiais jis turi ką nors padaryti ir gerai, – atsakė Frostas. – Bet aš vis tiek įsikišiu, kai tik atsikratysiu šitos suplėkusios Skinerio bylos.

Galvą pro duris kyštelėjo advokatė.

– Inspektoriau, mes pasirengę.

Frostas užgnybė cigaretę ir vėl įėjo į kambarį.

– Įdėmiai klausau, – pasakė, padėjęs bylą ant stalo ir atsisėdęs.

Gynėja linktelėjo klientui.

– Ką gi, inspektoriau, pasakysiu teisybę, – prašneko šis. – Pirmiau nieko nesakiau, nes bijojau užsitraukti įtarimą. Taip, Kalėdų išvakarėse buvau su ta mergaite. Taip, mudu mylėjomės. Bet nieko blogo jai nedariau, man nuvažiuojant, buvo gyvut gyvutėlė. Prisiekiu savo mažyliu, nemušiau jos. Nežudžiau. Nugirdęs, kad rastas jos lavonas, išsigandau. Užtat ir tylėjau.

– Sakai, mergaitė mylėjosi savo noru? – paklausė Frostas.

– Taip.

– Deja, drauguži, sunku tuo patikėti. Panašiau, kad vargšelė buvo paklaikusi. Grūmėsi su užpuoliku... grūmėsi iš paskutiniųjų. Jau sakiau, mergaitės panagėse rasta odos dalelių, matyt, kirto nagais kaip reikiant. Ir tos dalelės – tavo, sūnau. DNR tyrimas įrodo tai neginčytinai.

– Inspektoriau, mudviem su ta mergina tada buvo ne pirmas kartas. Orgazmo pagauta, ji vagodavo nagais pliką mano nugarą. Iš malonumo! Tuo momentu ir man būdavo malonu, bet vėliau pasiutusiai skaudėdavo. Tokios jau yra kai kurios moterys.

– Taip, kai kurios su malonumu nukanda pimpalą, bet aš tokių, ačiū Dievui, nesutikau. Tad kur vykdavo tie sekso nugarų akėjimo seansai?

– Dentono miške.

– Konkrečiau...

– Prie ežero.

– Taigi išakėtą savo kūną atplėšei nuo mergaitės ir?..

– Sutarėme pasimatyti antrąją Kalėdų dieną. Išleidau ją miesto pakraštyje.

– Kodėl neparvežei namo?

– Ji sakė su kažkuo susitinkanti, tas žmogus ir turėjo ją parvežti.

– Kas tas kitas žmogus?

– Nebeprisimenu. Inspektoriau, juk šitiek laiko prabėgę.

– Dabar – taip. Bet tada beveik tuojau pat sužinojai, kad mergaitė nužudyta. Kodėl nepasakei policijai to žmogaus, su kuriuo ji turėjo susitikti, vardo?

– Nežinau. Gal ji tą vardą ir sumurmėjo, bet aš dorai nenugirdau, o ir nerūpėjo man. Gal jos net neklausiau... Po galais, tai buvo taip seniai...

– Tarkime, aš – toks kvailas, kad net patikėjau. Kitą, Kalėdų, dieną mergaitė randama šventoriuje pasmaugta – nuoga, sumušta, išprievartauta. Policija kreipiasi į visuomenę, prašydama pagalbos. Tėvai sielvartauja, eina iš galvos. Kodėl tada neatsiliepei?

– Todėl, kad buvau išsigandęs iki apsišikimo septyniolikmetis. Jūs šit ir dabar manimi netikite. Jei būčiau kreipęsis į farus, mane būtų nulinčiavę.

Visi tada troško kraujo.

– Dirbau tuo metu, – pasakė Frostas. – Kaip tik man ir teko važiuoti su žinia pas mergaitės tėvus. Po šimts velnių, pats būčiau tave nulinčiavęs. Taigi, sakai, Keisė su tavimi savanoriškai pasimylėjo, išrėžė tau iš nugaros kelis diržus, tada parvežei ją į miesto pakraštį ir kažkas kitas ją nužudė?

– Taip! Tai ir noriu pasakyti.

Inspektorius paniuręs palingavo galvą.

– Oi, sūnau, sūnau, tavimi dėtas, susirasčiau labai kietą advokatą.

– Netikite manimi? – patempęs lūpą, paklausė Fildingas.

– Tavimi tikėti – ne mano, o prisiekusiųjų darbas. Bet jeigu būčiau tarp jų, eiti pasitarti man nereikėtų. „Kaltas!" – galėčiau pasakyti iš karto.

– Bet aš nemeluoju! – trenkęs kumščiu į stalviršį, išrėkė sulaikytasis.

– Na tuomet ruoškis žiauriai teismo klaidai, – atkirto Frostas, – mat neabejotinai sėsi iki gyvos galvos.

– Man kliento versija atrodo visiškai tikėtina, – įsiterpė advokatė. – Primygtinai reikalauju paleisti jį už užstatą.

– Rytoj jau dirbs mano kolega kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris, – pasakė Frostas. – Jis jūsų klientą iškvos, paims paaiškinimą ir oficialiai apkaltins. Tada galėsite kreiptis į Magistratų teismą dėl užstato.

– Aš nieko blogo nepadariau, – primygtinai ištarė Fildingas.

– Taip sako dauguma mano suimamųjų, – atsakė

inspektorius. – Kad ir kaip keista, dažniau meluoja prisipažįstantieji.

Važiuojant į Dentono mišką pažiūrėti, kaip sekasi paieškos grupei, sučirpsėjo jo mobilusis. Skambino Morganas.

– Šefe, mes – prie pedofilo namų. Tuojau pateiksime jam kratos orderį.

– Neprašiau komentuoti kiekvieno suknisto žingsnio – kiškite sumautą orderį jam panosėn, ir gana.

– Šefe, pirmiau išklausykite, labai svar...

– Verčiau jau būtų iš tiesų svarbu, po šimts perkūnų! – pertraukė konsteblį Frostas. – Mobiliuoju kalbu vairuodamas. Įstatymas tai draudžia. Man gali tekti pačiam save suimti.

– Šefe, jums patiks, prižadu. Atspėkite, kas ką tik įėjo į namą.

– Princas Filipas?

– Oi ne, šefe, neatspėjote. Šalta. – Siekdamas efekto, Morganas patylėjo, o paskui rėžė: – Haroldas Klarkas, Debės tėvas.

Frostas numynė stabdžių paminą ir staigiai, su žvygsmu, apsuko automobilį.

– Valstietuk, nieko nedarykite, laukite manęs. Atvažiuoju...

7

Dvasininkas pasaulietis gyveno tykioje, medžiais apsodintoje gatvelėje. Įspūdingą gebenių apgožtą namą juosė akmenų tvora. Klarko automobilis stovėjo priešais pagrindines duris.

Lėtai pravažiavęs valdą, Frostas skersgatvyje pastebėjo Morgano mašiną. Inspektorius sustojo už jos ir palaukė, kol konsteblis ir akiniuotas nerimastingo žvilgsnio vyriškis persės į jo „Fordą".

– Šefe, Haris Edvardsas, – pristatęs kompiuterių specialistą, Morganas pasakė: – Klarkas vis dar ten. Tame dideliame name už kampo.

– Mačiau, – burbtelėjo Frostas ir, paėmęs iš konsteblio, peržvelgė kratos orderį. Ačiū Dievui, šį kartą Valstietis nieko nepridirbo – orderis buvo išrašytas kaip pridera. – Eime, pagąsdinsime tuos pedikus, – lipdamas iš automobilio, tarė inspektorius.

Duris atidarė pusamžis vyriškis su rudu tvido kostiumu. Išvydęs tris nepažįstamuosius, jis gerokai suglumo.

– Džentelmenai, kuo galėčiau padėti? – paklausė.

– Pone Olmanai, mes – iš policijos, ketiname apieškoti jūsų valdą. Štai kratos orderis. Gal malonėtumėte dirstelėti? – kuo lipšniausiai prašneko Frostas su kerinčia šypsena lūpose.

Šeimininkas įsistebeilijo į dokumentą, paskui

pakėlė akis į inspektorių ir apstulbęs papurtė galvą.

– Nieko nesuprantu, – išlemeno. – Čia koks nors nesusipratimas.

– Gali būti, – ramiai atsakė Frostas. – Bet patikrinti vis tiek privalome. FTB duomenimis, kažkoks asmuo, gyvenantis šiuo adresu, tokia pat kaip jūsų pavarde ir tokiais pat kaip jūsų kredito sąskaitos rekvizitais, internetu perka ir parsisiuntinėja vaikų pornografiją.

Olmanas akimoju išbalo ir nesėkmingai pamėgino atsainiai nusijuokti.

– Pareigūne, čia tikrai įsivėlusi klaida. Aš net kompiuterio neturiu.

– Jei klaida, tai klaida, – užsuokė inspektorius. – Mes tik užeisime, žvilgtelsime į kompiuterį, kurio jūs neturite, tada išnaršysime jūsų būstą, o jeigu nieko įtartino nerasime, atsiprašysime – net neįsivaizduojate, kaip širdingai.

Sulig tais žodžiais Frostas, Morganas ir Edvardsas suėjo į vidų.

– Koks įžūlumas! – mėgindamas pastoti jiems kelią, užburbuliavo šeimininkas. – Aš – dvasininkas! Netrukus čia susirinks Biblijos mokyklos klausytojai! – Sumojęs, kad inspektorius nekreipia į jį dėmesio, tyčia garsiai pasakė, mažne sušuko: – Policininkai! Su kratos orderiu!

Kambaryje koridoriaus gale sutrinksėjo skubūs žingsniai, spragtelėjo durų užraktas – kažkas anapus pasuko raktą. Frostas paklebeno rankeną ir atsigręžė į Olmaną.

– Regis, spyna nei iš šio, nei iš to pati užsirakino iš vidaus. Ar turite raktą?

Šeimininkas, dėdamasis nustebęs, taip pat patampė rankeną.

– Ak, tikriausiai vėjas užtrenkė duris. Dažnai taip nutinka. Rakto, deja, neturiu. Bet nieko jums įdomaus ten ir nėra.

– Kažin kodėl nuojauta man sako, kad meluojate? – paklausė jo inspektorius ir atsitraukęs Morganui paliepė: – Išspirk velniop!

– Neturite teisės! – suriko Olmanas ir šoko tarp konsteblio ir durų.

– Ką gi, tuomet aš viršysiu savo įgaliojimus, – stumdamas šeimininką į šalį, atkirto Frostas. – Valstietuk, laužk duris, – paragino konsteblį.

Morganas bergždžiai spyrė ties vyriais ir atšokęs griebėsi už suskaudusios kojos.

– Nemokša! – sušnypštė inspektorius ir savo ruožtu iš visos sveikatos spyrė po užraktu.

Mediena treškėdama supleišėjo ir durys atsidarė. Visi suėjo į kambarį. Čia stovėjo kelios pusračiu aplink kompiuterį išrikiuotos kėdės. Debės Klark tėvas pasilenkęs maigė klaviatūrą. Iš monitoriaus priviena po kitos nyko pavardės. Haris Edvardsas pripuolęs išjungė kompiuterį.

Klarkas patenkintas tarsi sąmokslininkas linktelėjo Olmanui ir neva apgailestaudamas pasakė:

– Nė pats nesuprantu, kaip galėjau šitaip apsižioplinti, bet netyčia viską iš standžiojo disko ištryniau. Širdingai atsiprašau.

– Kiekvienam gali taip nutikti, – atsakė Olmanas ir, plačiu mostu apmojęs kambarį, kreipėsi į Frostą: – Inspektoriau, galite ieškoti ko tinkamas...

Frostas patyliukais atsiduso ir maldaujamai pažvelgė į Edvardsą.

– Ištrinti duomenis ne taip lengva, kaip kai kam atrodo, – tarė šis, padrąsinamai inspektoriui nusišypsojęs, tada atsisėdo prie kompiuterio ir jį įjungė. Atrodė, kad įtaisas krausis amžinai – specialistas laukė raukydamasis. – Na greičiau, greičiau, – murmėjo jis.

Pagaliau monitoriuje sušvito užrašas: SVEIKI. Edvardsas kelis kartus spūstelėjo pelę, bet nieko nepešė.

– Be slaptažodžio neįeisite, – suburbėjo Olmanas. – Deja, per tą sumaištį aš jį užmiršau.

– Nieko tokio, galite neatsiprašinėti, – atsakė Edvardsas. – Kai tik aš pasirodau, visi staiga pamiršta slaptažodžius. Pažiūrėsime, gal kompiuterio atmintį man pavyks atgaivinti. Visų džiaugsmui.

Jo pirštai pašėlo lakstyti klaviatūra. Frostas, užgniaužęs kvapą, stebėjo monitorių. Vos akimirką šiame sumirgėjusį tekstą pakeisdavo kitas. Kas dedasi, inspektorius nė iš tolo nenutuokė, bet tikėjosi, kad Edvardsas žino, ką darąs. Vis dėlto šiam prireikė daug laiko, ir Frostas jau buvo benustojąs vilties. Olmanas lengviau atsikvėpė, bet jo optimizmas veikiai išgaravo.

Pagaliau atsitraukęs nuo kompiuterio, specialistas pasakė:

– Inspektoriau, visi duomenys atkurti.

– Ko tad laukiate – katučių? – suniurnėjo Frostas. – Jei jau atkūrėte, parodykite, po galais.

Edvardsas stumtelėjo pelę ir nuspaudė jos klavišą. Monitoriuje pasirodė daugybė spalvotų nuotraukėlių sulig pašto ženklu. Po kiekviena jų buvo matyti kažkoks tekstas. Kas ten pavaizduota,

inspektorius neįžiūrėjo. Kompiuterininkas pasirinko vieną atvaizdėlį, užstūmė rodyklytę ant piktogramos su didinamuoju stiklu ir vėl spūstelėjo pelę.

Pamatęs, kas įamžinta išdidintoje nuotraukoje, Frostas pasibjaurėjo. Nuogas gauruotas vyras ant lovos buvo prigulęs tokį pat nuogutėlį kokių septynerių ar aštuonerių, ne vyresnį, išsigandusį, apsiašarojusį berniuką.

Inspektorius pasipiktinęs atsigręžė į šeimininką ir paklausė:

– Na, tėve Olmanai, kokį gi Šventojo rašto tekstą šiandien analizuosite? „Leiskite mažutėliams ateiti pas mane"?

Sodriai įraudęs Olmanas nutylėjo. Klarkas, esą niekuo dėtas, taikėsi atsidurti arčiau durų.

– Ta dar pusė bėdos, – pasakė Edvardsas. – Pažvelkite į šią.

Jis išdidino kitą nuotrauką.

– Gana! – šūktelėjo Frostas. – Šitie du bjaurybės gal ir susijaudins, o aš dar apsivemsiu! Prisižiūrėjau užtektinai! – Olmanui jis pasakė: – Suimu jus, meiluti.

Klarkas kostelėjo ir prašneko:

– Inspektoriau... ee... aš čia niekuo dėtas. Tik užsukau aplankyti draugo. Apie šias nuotraukas nieko nežinau, tad, jums leidus...

Jis griebė savo lagaminėlį ir žengė prie durų, bet Frostas užtvėrė kelią ir, atkišęs ranką, tarė:

– Pone Klarkai, jei neprieštaraujate, norėčiau pamatyti, kas jūsų lagaminėlyje.

– Deja, inspektoriau, prieštarauju, – atsakė Klarkas. – Aš čia visiškai niekuo dėtas. Atėjau į

Biblijos mokyklą. Net nenumaniau, kad Olmanas įsivėlęs į tokius dalykus. Su savo orderiu jūs galite kiek tinkamas krėsti šiuos namus, bet neturite teisės raustis po čionai užsukusių nekaltų asmenų daiktus.

– Klystate. Orderis galioja kiekvienam asmeniui ir kiekvienam daiktui, per kratą esantiems apieškomoje patalpoje. – Inspektorius stengėsi kalbėti kuo įtaigiau, nors pats tuo, ką sako, anaiptol nebuvo įsitikinęs. Įsigilinti į prakeiktas teisines vingrybes jam nuolat pristigdavo laiko. – Prašyčiau, – ištarė, vėl ištiesęs ranką į lagaminėlį.

Kažką suniurzgęs Klarkas meste įmetė reikmeninę inspektoriui į glėbį ir, tarsi atsiribodamas nuo jos turinio, nusigręžė. Frostas pakėlė antvožą. Viduje buvo nešiojamasis kompiuteris.

– Ir ką gi mes čia rasime?! Nekantrauju pamatyti! – nušvitęs išbėrė inspektorius ir tuojau pat perdavė prietaisą Edvardsui.

Šis nušlavė nuo žemo staliuko kažkokius popierius ir padėjo kompiuterį. Atvožęs jį, pamaigė klavišus. Monitoriuje sutvisko įvairiaspalvės švieselės. Šįsyk kompiuterininkas užtruko gerokai trumpiau. Perbraukęs jutiklinį kilimėlį, jis nustūmė rodyklytę prie vienos piktogramų ir paspaudė klavišą. Monitorių, kaip ir aname kompiuteryje, nusėjo nuotraukėlės sulig nagu. Vieną jų Edvardsas išdidino. Šioje taip pat buvo prievartaujamas vaikas.

– Išjunkite tą velnio aparatą! – Pasišlykštėjęs Frostas sumosavo ranka ir atsigręžė į kompiuterių savininkus. – Nagi, nagi, du iškrypėliai už vieno kainą! Deja, pone Klarkai, Biblijos išminties šiandien

nesimokysite – suimu ir jus. Tikiuosi, jūsiškiai aukštai sėdintys draugai labai nesusinervins.

– Pasibaisėtina! – užburbuliavo Olmanas, nubloškęs Morgano ranką. – Niekam nieko blogo nepadarėme. Šios nuotraukos įsigytos asmeniniam naudojimui. Jei taip norite, galite laikyti mus iškrypėliais, bet mes nieko nenuskriaudėme.

– Nieko nenuskriaudėte? – paklausė Frostas, parodęs į stalinį kompiuterį. – Jeigu tokie šunsnukiai kaip jūs nemokėtų už šitas šlykštybes didžiulių sumų, tokie šunsnukiai kaip tas gauruočius vaikų nekankintų.

Sutilindžiavo durų skambutis. Olmanas ir Klarkas neramiai susižvalgė. Inspektorius atitraukė užuolaidą ir dirstelėjo pro langą. Prie pagrindinių durų lūkuriavo sudžiūvęs vyriškis su lagaminėliu, į kurį puikiausiai būtų tilpęs nešiojamasis kompiuteris.

– Dar vienas Biblijos mokyklos mokinys, – subambėjo Frostas. – Valstietuk, įleisk tą džentelmeną. – Jis vėl pažvelgė pro langą. Prievažoje sustojo dar vienas automobilis, dar vienas vyriškis su lagaminėliu išlipęs priėjo prie durų. – Tai jau panašu į žvejybą vonioje, – pasakė nušvitęs inspektorius. – Regis, mums prireiks daugiau pareigūnų. Tai bent dienelė!

– Džekai, jei ir toliau taip darbuosies, pritrūksime kamerų, – suniurnėjo seržantas Velsas, užrakinęs geležines duris.

– Sakyčiau, ne itin didelė tokios neįtikėtinos

sėkmės kaina, – atsakė Frostas. – Vienu gaistu supakavome penkis šunsnukius! Mums reikėdavo tik palaukti, kol jie prieis prie durų.

– Inspektoriau Frostai! – pašaukė galinėje kameroje atsidūręs Klarkas. – Ar galėtume pasikalbėti?!

Velsas atrakino duris ir inspektorius užėjo į vidų. Klarkas, prislėgtas, pasipūtimo – kaip nebūta, sėdėjo ant gulto.

– Ko? – paklausė Frostas.

– Suprantu, ką apie mane galvojate, bet, kad ir kaip būtų, aš – Debės tėvas. Ar nieko apie mergaitę negirdėti?

– Kol kas nieko. Paieškos grupės dirba, ir kai tik bus naujienų, nedelsdami jums pranešime.

Klarkas panarino galvą.

– Ačiū. Labai ačiū, – sumurmėjo, krumpliais braukdamas ašaras.

Velsas užrakino kamerą ir, pažvelgęs į inspektorių, klausiamai kilstelėjo antakius.

– Krokodilo ašaros, – pasakė Frostas. – Klarkas – pagrindinis mano įtariamasis, kad jį kur plynios! Gyvos Debės jau nerasime, ir nužudė ją jis. Bjaurybė!

Inspektorius užsuko į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kur Haris Edvardsas spausdino iš konfiskuotų kompiuterių išgaunamą medžiagą.

– Daug kas kartojasi, – pasakė jis. – Akivaizdu, savo turtais tie niekšai dalydavosi tarpusavyje.

Frostui šovė į galvą viena mintis. Nusegęs nuo stendo nuotrauką, jis padavė kompiuterininkui.

– Jeigu šitą mergaitę pastebėsite tarp išnaudotų vaikų, būtinai pasakykite man.

Edvardsas įsižiūrėjo į fotografiją, paskui pasidėjo ją ant stalo.

– Koks mielas vaikas! Kas ji?

– Dingusioji Klarko duktė Debė.

Kompiuterininkas vėl pažvelgė į nuotrauką.

– Bet juk jai kokie šešeri ar septyneri. Maniau, dingo paauglė.

– Naujesnių nuotraukų tiesiog nėra, – atsakė Frostas. – Mylintis tėvas pasistengė – kad kuris nors draugelių nepaveržtų iš jo skanėsto. Bet kompiuteryje gali būti mergaitės vaikystės fotografijų.

– Paieškosiu. – Edvardsas pasižnaibė nosį, pasitrynė akis. – Nieko šlykštesnio už kai kurias tų nuotraukų net nesu matęs, o juk aš, patikėkite, bjaurasties regėjęs užtektinai. Kai kuriose – ne tik vaikai, bet ir šunys.

– Gerai, kad manęs ten nėra, – pasakė inspektorius.

Kabinete Frosto laukė Morganas.

– Šefe, išnaršėme Olmano namus, nieko daugiau neradome. Bet juk žinome dar keletą adresų.

– Darbo per akis ir su tais, kuriuos suėmėme šiandien, – atsakė Frostas. – Kitiems teks palaukti.

– Vienas jų – gydytojas.

– Tikrai? – Peržiūrėjęs sąrašą, inspektorius net švilptelėjo. – Koldvelas! Ponios Klark šeimos gydytojas. Tas pats, į kurį, Klarko patarimu, turėčiau kreiptis, kad patvirtintų, esą žmonai vaidenasi, kad jis geidžia savo dukters. Liudininkas, sakyčiau, nelabai patikimas. Tą tipą iš tiesų reikia nedelsiant pačiupinėti. – Frostas atsisėdo ir išsiėmė cigaretes. – Dar kas nors?

– Žvilgtelkite, šefe, – pasakė Morganas. – Vos nepražiopsojome.

Inspektorius paėmė iš jo A4 formato žalsvo popieriaus lapą. Tai buvo Olmano Biblijos mokyklos savaitinis pamokų grafikas. Peržvelgęs jį, Frostas grąžino lapą konstebliui.

– Na ir kas?

– Atkreipkite dėmesį į sekmadienius.

Inspektorius vėl ėmė skaityti grafiką. Staiga jis pastėro, net neuždegta cigaretė iškrito iš burnos.

– Šūdina šūdienė! – Inspektorius vos įstengė patikėti savo akimis. – „Sekmadienis: 14.30–15.30 vaikų pamoka." Vaikų pamoka?! Tasai šiukšlė prisikviečia į namus vaikų!

Stumte nustūmęs Morganą, Frostas nuskubėjo į kamerų sektorių. Pakeliui jis paprašė Velso atrakinti Olmano vienutę.

– Prie vaikų mes nė pirštu nesame prisilietę, – suvapėjo perbalęs Olmanas. – Garbės žodis!

– Sušniurkštas jūsų garbės žodis nė šūdo gabalėlio nevertas! – įsiutęs atrėžė inspektorius.

– Inspektoriau, paklausykite, – suskato įtikinėti sulaikytasis, lyg kreipdamasis į sveiką Frosto protą, – juk aš – dvasininkas pasaulietis. Maniškė Biblijos mokykla įsteigta anaiptol ne siekiant prisidengti. Taip, pripažįstu, man patinka būti su vaikais. Bet tik tokį malonumą sau ir leidžiu. Kad ir kokie būtų mano geismai, niekada jų netenkinau. – Olmanas skėstelėjo rankomis. – Nejaugi nesuprantate? Jeigu prie kurio vaiko bent prisiliesčiau ir jis pasiskųstų, man – galas. Manote, ryžčiausi šitaip rizikuoti?

– Jeigu nemeluojate, jūsų laimė, – suniurnėjo Frostas, – mat priešingu atveju – bala nematė! – paaukosiu karjerą: ateisiu čionai ir iškastruosiu jus plikais dantimis.

Atsitraukęs jis mostu paragino Velsą užrakinti kamerą.

– Manai, jis tų vaikų neprievartavo? – paklausė nuovados seržantas.

– Nuojauta man šnibžda, kad smarvės jam užtenka tik seilei į nuotraukas pavarvinti, daugiau niekam. Bet nuojauta verčiau nepasikliaukime. Reikia išsiaiškinti visų jo mokyklėlę lankančių vaikų pavardes bei adresus ir pasikalbėti su tėvais.

– Džekai, iš kur aš imsiu tiek žmonių? Beveik visi mūsiškiai išsiųsti ieškoti Debės Klark ir jos draugužio.

– Pagramdyk nuo dugno... pasiųsk Valstietį ir tą jaunutę konsteblę, naujokę. Beje, kuo ji vardu?

– Keitė Holbi. Bet jos tu negausi. Skineris pasodino mergiotę tyrinėti pastarųjų penkerių metų nusikalstamumo statistikos.

– Velniai griebtų, juk šitaip tik tuščiai švaistomas laikas ir žlugdomas žmogus!

– Būtent. Užtat Skineris mergaitę ir kankina. Man regis, jis jos neapkenčia.

– Už ką?

Velsas patraukė pečiais.

– Nežinau. Tik matau, kaip tas pašlemėkas krauna merginai visus juodžiausius darbus – kad ji neapsikentusi išeitų iš policijos. Vakar Skineris pasiuntė Keitę pas šeimą, kurioje staiga mirė kūdikis. O juk žinai, kaip visi mūsiškiai tokių atvejų kratosi.

Frostas paniuręs linktelėjo. Žinojo puikiai, mat ir pačiam ne kartą teko pas tokias šeimas važiuoti. Visada būdavo tas pat – tėvas ašarodavo, isterijos pagauta motina glėbdavo mirusį mažylį, nė nebandyk jo paimti.

– Skineris pasiuntė konsteblę vieną? Juk įprastai važiuoja du pareigūnai.

– Esą jam nusispjauti į mums įprastą tvarką – išsiuntė vieną, ir baigta. Pats žinai, staigi kūdikio mirtis laikoma įtartina, taigi Keitei teko atimti mažylį iš motinos ir nurengus apžiūrėti kūnelį. O juk jai vos devyniolika! Į nuovadą vargšelė grįžo paklaikusi. Per tą bjaurybę Skinerį.

– Ko jis taip griežia ant jos dantį?

– Nežinau. Kokia nors priežastis, matyt, yra, bet argi mergiotė pasisakys! Žodžiu, Džekai, su tavimi ji nedirbs.

– Dirbs kaip didelė! Nusikalstamumo statistiką Skineris tegul susikiša į uodegą. Siųsk Keitę ir Valstietį pasikalbėti su tėvais. Pedofilų minėti nereikia, kad vaikai galėjo būti lytiškai išnaudojami, irgi tegul nesako. Galima užsiminti, kad pora Biblijos mokyklos klausytojų buvo apvogti, ir paklausti, ar jų atžalos nieko nepasigedo. Jeigu tėvams yra kilę bent kokių įtarimų, manau, išvydę farus, jie nepraleis progos pasisakyti.

Grįžę Morganas ir Keitė Holbi suėjo į kabinetą. Frostas jų jau laukė.

– Šefe, aplankėme daugumą tėvų, bet jokių įtartinų užuominų neišgirdome, – pasakė konsteblis. – Pora mamų pasiguodė, kad jų vaikams dingo pinigai, esą galėję būti ir pavogti. Tik tiek.

To ir tikėjęsis inspektorius tik sulinksėjo.

– Ką gi, eisiu pabaigti vyresniojo inspektoriaus Skinerio man skirto darbo, – tarė Keitė.

– Palūkėk, širdele, – sulaikė ją Frostas. – Turiu tau įdomesnės veiklos. Juk stebėjai kartu su kitais „Tvirtovės" bankomatus?

Mergina linktelėjo.

– Tad šįvakar vėl darysi tą pat. Dirbti viršvalandžius teks per naktį, taigi važiuok namo, nusnūsk ir vienuoliktą prisistatyk į nuovadą.

– Bet vyresnysis inspektorius Skineris sakė...

– Jo nurodymą aš atšaukiu. Atsakyti už tai reikės man, ne tau, taigi nesirūpink. Nagi marš namo!

– Ačiū.

Konsteblė nusišypsojo taip, kad Frostui sudilgčiojo juosmenyje.

– Rūgštele, jei būčiau trisdešimčia metų jaunesnis ir toks eržilas kaip Valstietis, – sumurmėjo jis, palydėjęs merginą žvilgsniu.

– Koks dar stebėjimas? – sunerimęs paklausė Velsas. – Viršvalandžių niekas nesankcionavo.

– Skineris paskyrė mane vadovauti operacijai, taigi aš ir sankcionuoju, – atsakė inspektorius. – Bankomatus stebės tie patys pareigūnai kaip ir pirmiau.

– Bet juk šantažuotojas jau išsiėmė šios dienos penkis šimtus.

– Po vidurnakčio jis vėl išdygs prie bankomato. Bilai, mano nuojauta gali pasikliauti.

– Džekai, jeigu įforminsi šitiek viršvalandžių, o šantažuotojas nepasirodys, būsi įklimpęs į mėšlą iki ausų.

– Pasirodys, – užtikrino Frostas, nors abejonės jį graužė vis niršiau...

Sieninis laikrodis rodė penkiolika po vienuolikos. Sėdėti šiltame Žmogžudysčių tyrimo kambaryje buvo daug jaukiau nei gūžtis parduotuvių prieduriuose, beviltiškai tikintis, kad šantažuotojas pamalonins Frostą ir leisis prie bankomato suimamas. Bet argi kas spjaus į atlygį už gerai atlyginamą papildomą darbą. Juolab kad sklandė gandas: Skineris veikiai uždrausiąs ne tik viršvalandžius, bet ir pačią jų sąvoką.

Frostas susimąstęs pašliurpštė arbatos ir nužvelgė saviškius. Kad kaip tik šiąnakt pavyks sučiupti šantažuotoją, nuojauta seniai nebekuždėjo, priešingai, jis įtarė, jog iš operacijos išeis tik brangus šnipštas. Bet atšaukti jos nebegalėjo. Deja, ir pajėgos buvo negausios. Bilas Velsas iškvietė tik Simsą, Džordaną ir Koljerį. Visi kiti ieškojo paauglių. Reikalauti iš žmonių, kad per naktį dirbtų prie bankomatų, o septintą ryto vėl leistųsi į paiešką, būtų buvę pernelyg įžūlu.

Tiesa, buvo čia ir Morganas, ir konsteblė Keitė Holbi. Pribloškiamai daili, bet kartu ir trapi mergina mūvėjo kelnes be užtrauktuko, ant aptempto pilko megztinio aukšta apykakle dėvėjo vilnonį švarką.

Šešiolikinė, daugiau nė neduotum, manė Frostas. Vaikas! O mes tą vaiką siuntinėsime į aludes – tramdyti girtų, peiliais besišvaistančių skustagalvių; į eismo įvykių vietas – gramdyti nuo asfalto aukų liekanų.

Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Buvo dvidešimt po vienuolikos.

– Kreipiuosi į visus, – prašneko. – Savo pozicijas žinote. Skirstykitės pamažėle, neužgriūkite bankomatų visi vienu metu. Ir įsikalkite į galvas – šiąnakt mums nerūpi nei vagys, nei prievartautojai, nei pavarčių myžikai, nei ekshibicionistai. Palikite visą tą smulkmę Viešosios tvarkos poskyrio uniformuočiams. Aišku? – Pareigūnai pritariamai sumurmėjo. – Puiku! Kam būtinai reikia, pasiusiokite, ir pirmyn! Jei šiąnakt tą šmikį sugausime, visus pavaišinsiu indišku...

Vėjo šuoras bloškė saują lašų parduotuvės prieduryje susigūžusiam Frostui tiesiai į veidą. Lyti kėsinosi visą dieną, bet taip ir nepratrūko, tik dulksna protarpiais užeidavo. Jis sudrebėjo. Šaltis gnaibėsi be gailesčio. Inspektorius pažvelgė skersai Turgaus aikštę – rūpėjo, ar gerai užsimaskavęs Morganas. Tikėdamasis, kad antrąkart į tą patį medį žaibas nekirs, ir žinodamas konsteblio gebėjimą susimauti, buvo jam paskyręs tą bankomatą, iš kurio šantažuotojas pinigus jau ėmė.

Frostas dirstelėjo į laikrodį. Be šešių pirma. Nesirodys šunsnukis, aišku, nesirodys, pamanė jis. Būtų apsireiškęs tuojau po dvylikos. Inspektorius nutarė dar valandžiukę palaukti, o tada stebėjimą nutraukti. Jis mėgino susikaupti, žiūrėdamas į bankomatą, bet mintys vis sukosi apie dingusius paauglius. Jau trys prapuolę, o kur – nė pats kipšas nežino. Visi atvejai susiję ar vaikai atsitiktinai dingo vienu metu?

Sučirpė jo mobilusis. Inspektorius išsiėmė telefoną iš kišenės. Skambino Morganas.

– Šefe, prie bankomato niekas neprieina, – pasiguodė konsteblis.

– Labai man svarbu, po šimts velnių, žinoti, kad niekas neprieina! – atšovė Frostas.

– Čia šalta, – pridūrė Morganas.

– O aš čia leipstu iš karščio, – suburbėjo inspektorius ir, išjungęs ryšį, įsidėjo mobilųjį į kišenę.

Išgirdęs žingsnius, jis atsargiai kyštelėjo galvą iš užuoglaudos. Gūždamasis žvarbiame vėjyje, artinosi kažkoks vyriškis. Frostas įsitempė, sugniaužė telefoną – pasiruošė prireikus akimirksniu išsikviesti pagalbą. Praeivis įbruko ranką į kišenę, išsiėmė nosinę ir, išsišnypštęs nosį, nupėdino sau.

– Ufff! – lengviau atsikvėpė inspektorius ir vėl pažvelgė į laikrodį. Buvo be poros minučių pirma.

Nagi, šmiki, pasiskubink, mintyje paragino jis šantažuotoją. Gal nematai, kaip nekantriai tavęs laukiame, sustirę į ragą?

Vėl sukaukšėjo žingsniai, spigiai prajuko moteris. Pro Frostą kikendamos praėjo dvi porelės. Viena damų, jį pastebėjusi, kažką pasakė, ir visi keturi pratrūko kvatoti.

Rupūže tu, rupūžėle, užsigalvojo inspektorius, kada gi aš paskutinį kartą buvau su moterimi? Prakeiktas darbas – kaip skaistybės diržas, slėpsnos kaista, o pasimylėti negali.

Jis labai norėjo užrūkyti, bet baiminosi, kad parduotuvės prieduryje žioruojantis žiburiukas pabaidys nusikaltėlį.

Tolumoje vieną vienintelį kartą užgaudė bažnyčios laikrodis. Sužvarbusiam Frostui buvo iki gyvo kaulo įgrisę laukti šantažuotojo. Įmanydamas būtų atidavęs jam visus sumautus Bizlio pinigus. Tik grįžti į nuovadą ir sušilti – daugiau inspektorius netroško nieko. Karštas sumuštinis su dešra viliojo jį labiau nei galimybė sučiupti tą paslaptingąjį netikšą. Velniop! Jei ketintų apsireikšti, jau seniai būtų taip ir padaręs.

Frostas paskambino Morganui. Laukti, kol šis atsilieps, teko visą amžinybę.

– Prabusk pagaliau, velsiečio tu gabale, – subambėjo inspektorius. – Stebėjimą nutraukiu. Tave paims Džordanas. Nebeužmik bent, kol privažiuos. – Susisiekęs su Džordanu ir Koljeriu, jis liepė surinkti visus ir parvežti į nuovadą. – Mano stalčiuje guli butelis Džonio Volkerio. Galėsime jį patvarkyti, stebėdami, kaip, Maleto džiaugsmui, pučiasi viršvalandžių sąmata.

Staiga Frostas pasijuto lyg įspirtas. Viršvalandžių, kad jie kur prasmegtų, be skaičiaus, o vyresnybei nebus ko atkišti. Vis dėlto jis numojo ranka. Nutarė pagalvosiąs apie problemą vėliau. Rytoj. Juk rytoj bus kita sušikta diena, kaip pasakė Skarletė po to, kai Klarkas Geiblas išnešė mieles.

Poilsio kambaryje buvo šilta ir jauku, nepalyginsi su įkartusiais stebėjimo postais. Susėdę kas kur pareigūnai, viena akimi dirsčiodami į televizoriaus išjungtu garsu ekraną, siurbsnojo viskį. Keitė Holbi, nurijusi gurkšnelį, suraukė nosį – gėrimas jai nepatiko.

– Netrukus bus kavos, – pasakė jai Frostas. – Na kaip tau patiko budėti? Ne visada būna taip smagu kaip šit dabar. Kartais stypsai valandų valandas, bet nieko taip ir nenutinka, tik sustingsti į ledą...

Pyptelėjo mikrobangų krosnelė. Koljeris išėmė iš jos pirmąsias dvi aštraus troškinio porcijas, vieną jų padavęs inspektoriui, įdėjo kaisti kitas.

– Ką gi, – sumurmėjo Frostas, plėšdamas celofaną nuo plastikinės pakuotės, – rytoj dėl suknistų tuščiai iššvaistytų viršvalandžių mane pers Maletas ir Peniukšlis, bet pirmiau bent galėsiu trejetą valandėlių nusnausti.

Vos inspektorius pakabino gerą šaukštą troškinio, subirbė telefonas. Karšto maisto kąsnis taip ir sustingo prie lūpų. Frostas pažvelgė į sieninį laikrodį. Be penkių pusė keturių. Šmėklų metas! Kokiam pamišėliui šovė į galvą paskambinti? Inspektorius pamėgino nekreipti į skambutį dėmesio, bet telefonas įkyriai čirškė.

– Jei čia esama pusiau blaivių, gal kuris nors pakeltumėte tą sušiktą ragelį? – suniurnėjo Frostas. – Tikriausiai Maletas nori paklausti, ar mums nieko netrūksta, arba Tomas Šampenas* ketina paskelbti mane „Reader's Digest" žaidimo laimėtoju.

– Aš galiu, – nusišypsojusi ištarė Keitė. Atsiliepusi ji kelias akimirkas klausėsi, o perduodama ragelį Frostui pasakė: – Skambina „Tvirtovės" kompiuterininkai.

Inspektorius net pašoko.

---

* Tomas Champagne (1943–2013) – leidybos bendrovės „Reader's Digest" organizuojamo žaidimo-loterijos generalinis vadybininkas. Didžiojoje Britanijoje jis buvo nepaprastai populiarus asmuo.

– Tik nesakyk, kad tas šunsnukis palaukė, kol išsiskirstysime, – atrėžė jis konsteblei. – Frostas, – burbtelėjo į ragelį.

– Inspektoriau, atsiprašau, kad nesusisiekėme su jumis iš karto, – prašneko kooperacijos darbuotojas. – Buvo kilusi sumaištis. Užlūžo visi mūsų kompiuteriai. Tik dabar atgaivinome. Sučiupote?

Širdis Frostui nusirito į kulnus.

– Sučiupome – ką? – paklausė jis ir patyliukais išsiplūdo. Jau žinojo, ką kompiuterininkas turi galvoje.

– Šantažuotoją. Jis paėmė dar penkis šimtus.

Mintys išgėrusio inspektoriaus galvoje trūkinėjo ir rizgo.

– Iš kurio bankomato?

– Turgaus aikštėje. Pasinaudojo tuo pačiu kaip anksčiau.

– Kada?

– Keturios po pirmos. Bet juk sugavote, argi ne?

– Paskambinsiu, – pasakė Frostas ir, nutrenkęs ragelį ant aparato, išbaubė: – Jeigu būtume sugavę, taip ir pasakyčiau, pusgalvi tu! – Kiti, nujausdami kai ką negero, tylomis sužiuro į inspektorių. Šis atsigręžė į kolegas. – Tas pašlemėkas iš bankomato Turgaus aikštėje vėl pasiėmė penkis šimtus. Kai tik atšaukėme stebėjimą. Bjaurybė tikriausiai žinojo, kad sekame. O kur Morganas? Tą bankomatą turėjo stebėti jis.

Pareigūnai suglumę susižvalgė.

– Dar negrįžęs, – pasakė Koljeris.

– Maniau, tu jį paimsi, – kreipėsi į Džordaną Frostas.

– Poste jo nebuvo. Pamaniau, išvažiavo su Koljeriu.

Šis papurtė galvą.

Inspektorius išsiėmė mobilųjį ir subaksnojo Morgano numerį.

– Nupezęs velsietis tikriausiai deda į akį parduotuvės prieduryje, – sumurmėjo. Viskis mušė prakaitą. Frostui magėjo pakišti galvą po šalto vandens čiurkšle. – Nagi, Valstietuk, atsiliepk gi, – šnibždėjo jis, klausydamasis pratisų signalų. Valstietukas neatsiliepė. Inspektorius išjungė ryšį ir pamojo Džordanui. – Blaivus? Vairuoti gali?

– Pusėtinai, – linktelėjęs atsakė konsteblis.

– Važiuok paimti Morgano. Pažadink jį švelniai. Tik stuktelėk keliu į kiaušius.

– Gal man nuvažiuoti pas jį į namus? – pasisiūlė Simsas. Nors įraudęs, atrodė blaivesnis nei Džordanas.

Atsakyti Frostas nespėjo – subirbė telefonas.

– Velsietis skambina, – keldamas ragelį, pratarė inspektorius, jau pasiruošęs išrašyti Morganui pylos.

– Ar su inspektoriumi Frostu kalbu? Trukdo konsteblis Vilsonas iš Kelių poskyrio. Skambinu iš viešosios ligoninės. Reagavome į skambutį bendruoju pagalbos numeriu. Rastas ant šaligatvio be sąmonės gulintis žmogus. Be dokumentų. Iš pradžių pamanėme, kad jį kas nors parbloškė automobiliu ir paspruko.

– Turbūt ne šiaip sau skambinate man, – atsakė Frostas. Skruostu prispaudęs ragelį prie peties, jis įsikando cigaretę ir sugraibė kišenėje žiebtuvėlį.

– Ne šiaip sau. Ligoninėje eismo įvykio auką atpažinome. Kriminalistas konsteblis Morganas.

– Morganas?! – paklausė inspektorius.

– Tas pats. Atsigavo jis tik ligoninėje. Gydytojo nuomone, konstebliui sunkiu daiktu trenkta į galvą.

– Kaip jis laikosi?

– Pasak rentgenologo, lūžių nėra, bet naktį konsteblis praleis ligoninėje – neduokdie kokių komplikacijų.

– Sakai, Morganas – be dokumentų?

– Be. Konsteblio piniginę tikriausiai pasiėmė tas, kas jam užtvojo.

– Ačiū už skambutį, – padėkojo Frostas ir pridūrė: – Važiuok skalpuoti vairuotojų. Lekiu į ligoninę. – Padėjęs ragelį, jis užvertė akis į lubas. – Na ir naktelė! Nesankcionuoti viršvalandžiai, pinigai išimti, Morganas pritvotas ir apiplėštas. Lyg maža būtų bėdų, dar ir galvą gelia, nors rėk. – Pasisukęs į Keitę Holbi, inspektorius pasakė: – Širdele, tu čia vienintelė blaivi. Nuvežk mane į ligoninę.

Jaunutė seselė palydėjo jį į aptemdytos palatos galą, prie širmomis atitvertos lovos. Kažkur patalpos gilumoje geibiu balsu šūkčiojo ligonis:

– Sesute!.. Sesute!..

Mergina nekreipė dėmesio.

– Ar nereikėtų pasidomėti, kas tam žmogui? – paklausė Frostas.

Seselė papurtė galvą.

– Tik nori sužinoti laiką. Pasakysiu, o po penkių minučių jis vėl šauksis manęs.

Ji atitraukė širmą. Morganas sutvarstyta galva gulėjo užsimerkęs.

– Pone Morganai, lankytojas atėjo, – tarė ji.

Konsteblio akių vokai sutrūkčiojo, jis pasikreipė į viršininką.

– Šefe, sveiki, – pratarė.

– Neužsibūkite, – perspėjo Frostą seselė. – Pats matote, dar paslikas.

– Nieko baisaus, netrukus pasistos, – prisitraukdamas taburetę, atsakė inspektorius. Paėmęs kojūgalyje kabančią ligonio kortelę, permetė ją akimis. – Kaip suprasti – NEREANIMUOTI?

Morganas išsišiepė ir čia pat susiraukė, mat galvą pervėrė skausmas.

– Šefe, kaip jums ta seselė? – sukuždėjo. – Jei prigultų šalia manęs, neprieštaraučiau.

– Nė nesitikėk, – atkirto Frostas ir apsimetė vėl skaitinėjąs įrašus kortelėje. – Čia parašyta: PIMPIO BŪKLĖ LETALINĖ. – Numetęs aprašą ant lovos, paklausė: – Tad kas nutiko?

– Atsiprašau, – murmtelėjo susigėdęs konsteblis. – Apvyliau jus.

– *Déjà vu*, kad tave kur plynios! Man regis, jau esu tai iš tavęs girdėjęs. Kas gi atsitiko?

– Šefe, mane užpuolė šantažuotojas.

Frostas išsyk sukluso.

– Ką?! Tikrai?

– Galėjau jį suimti, po velniais, tikrai galėjau suimti. Mėginau sulaikyti... tas padugnė turėjo kažkokį daiktą...

– Pimpalą?

– Ne, šefe, kažką sunkaus. Tikriausiai žibintuvėlį, iš tų ilgųjų. Vožė sykį man per galvą ir išsijungiau. Atsipeikėjau čia, ligoninėje, ir pirmiausia išvydau prie manęs pasilenkusią meilutę seselę. Šefe, jau maniau atsidūręs rojuje.

– Tu priklausomas nuo sekso, – pasakė Frostas. – Pakratys kokia pupuliukas krūtinę prieš nosį, ir tu jau susileidęs. O dabar pasakok iš pradžių.

– Tad štai. Matau, artinasi jis prie bankomato.

– Kada tai buvo?

– Tuojau po jūsų skambučio. Kai pasakėte, kad stebėjimą nutraukiate. Tai va, tas tipas praeina pro šalį, apsidairo, grįžta. Aš tūnau prieduryje, stengiuosi neišsiduoti. Jis išsiima iš kišenės kortelę, įbruka į automatą, pasiima pinigus. Vėl apsidairo ir eina sau.

– Kuria kryptimi?

– Į kairę. Stovėjimo aikštelės link. Kai pasuka už kampo, prisiveju, griebiu už rankovės ir sakau: „Policija!" Kažkas blyksteli sidabru – tikriausiai jo žibintuvėlis. Galva man skyla perpus. Matau raudonas šviesas, paskui smengu į tamsą...

– Ir išvysti seselės papus, – suniurzgė inspektorius. – Prieš puldamas vytis, privalėjai išsikviesti suknistą paspirtį.

– Žinau, šefe, žinau. Pamaniau, įveiksiu tą suskį ir vienas.

Frostas sunkiai atsiduso.

– Valstietuk, sakiau tau ne kartą: savo įspūdžiu pasitikėti negalima. Verčiau apibūdink užpuoliką.

– Maždaug penkių pėdų aštuonių colių ūgio, su tamsia, užtraukiama striuke, tamsiomis kelnėmis, užsimaukšlinęs slidininko kaukę ir kepurę, taigi nei veido, nei plaukų neįžiūrėjau.

– Nuostabu! Vadinasi, įtariamųjų – tik kokie penkiolika milijonų. Ar žinai, kad užpuolikas tave dar ir apšvarino, pasiėmė piniginę.

– Nežinojau. Pinigų ten buvo nedaug.

– Turbūt jam labiau rūpėjo tavo sargiai, – atsistodamas pasakė inspektorius. – Užsuksiu aplankyti rytoj. Jei būsi gyvas.

Perėjęs prieblandoje skendinčią palatą, Frostas pamojo poste sėdinčiai merginai, kuri kažką rašė į budėjimo žurnalą.

– Sesele, galite statyti konstebliui klizmą, jis pasiruošęs, – tarė inspektorius.

– Sesute!.. Sesute!.. – gailiai šūkčiojo tas pats ligonis.

Kai tik juodu grįžo į nuovadą, konsteblė Keitė Holbi užplikė kavos. Mergina atrodė atkutusi, geriau nei anksčiau nusiteikusi, matyt, džiaugėsi priimta į grupę. Inspektorius padėkojęs paėmė puodelį ir gardžiuodamasis įkvėpė tiršto kvapo. Kiti konstebliai vis dar išrodė šiek tiek apduję, bet pamažėle blaivėjo. Viskį jie buvo išbaigę.

Cukrų iš paketėlio subėręs į kavą, Frostas pamaišė ją rašikliu.

– Ką gi, – prašneko jis gurkštelėjęs, – mąstykime pozityviai. Nusikaltėlis su pinigais išsprūdo mums iš nagų, bet dabar, dėkui Valstiečiui, bent turime kuo pasiteisinti. Jeigu Morganas numirs, dar ir užuojautos sulauksime. Rytą pirmiausia surinkite visus apsaugos kamerų įrašus. Jei kooperacija įdėjo naują juostelę ir nuvalė įrašymo galvutę – nors tuo nė per nago juodymą netikiu, – gal pamatysime ryškesnį vyrioko su slidininko kauke ir kepure atvaizdą. Žinoma, mums iš to jokios naudos. Gali būti, kad faneros išsiimti jis prisistato

važiuotas. Vargu ar rizikuotų valkiotis gatvėmis su penkiais šimtais kišenėje.

– Gali ir taksi privažiuoti, – spėjo Simsas.

– Nemanau, kad būtų toks kvailas, – atsakė Frostas. – Bet dėl viso pikto apklauskite taksi firmas. Paklokite man duomenis apie kiekvieną keleivį, vežtą, na, tarkime, nuo pusės dvylikos iki pusės dviejų. Kuris nors imkitės darbo tuojau pat.

Džordanas išbaigė kavą ir atsistojo.

– Aš, – pasisiūlė.

– Grįžęs rasi mane čia, – padėkojęs pasakė inspektorius ir kreipėsi į kitus: – Iš pat ryto noriu turėti po ranka visų iš Dentono vedančių kelių apsaugos kamerų įrašus. Pažiūrėsime, kas mums rūpimu metu įvažiavo į miestą arba išvažiavo. Automobilių keliuose naktimis būna nedaug, tad patikrinti galėsime kiekvieną. – Frostas sriūbtelėjo kavos ir rašikliu pasikasė galvą. – Daugiau nieko nesugalvoju, bet jeigu patiems kas nors ateis į galvą, imkite ir darykite. O dabar važiuokite pamiegoti. Į darbą kimbame iš pat labo ryto.

Džordanas pažadino jį pusę penkių. Jokių įtartinų keleivių pareigūnams rūpimu metu taksistai nevežė – tik kelias prostitutes bei jų klientus. Frostas, trindamas peršinčias akis, apmąstė, ką išgirdęs. Jautėsi apsnūdęs, tad namo nusprendė nebevažiuoti. Ketino pasnausti kabinete ir imtis peržiūrėti apsaugos kamerų įrašus.

– Tegul kas nors prižadina mane aštuntą, – nusižiovavęs paprašė jis.

8

Frostas pabudo staigiai ir senu papratimu siektelėjo nesamo žadintuvo. Kur, po šimts rupūžiokų, jo miegota? Prasimarkstęs išvydo popieriais apskleistą stalą ir išsyk prisiminė nevaisingą budėjimą prie bankomatų. Dievulėliau! Dabar teks aiškintis Maletui ir Godzilai Skineriui, ir tam nuokvakai Bizliui. Tai bent spjaudysis šis ugnimi, išgirdęs, kad šantažuotojas, policininkų netrukdomas, pasiglemžė dar penkis šimtus svarų.

Vien pagalvojęs apie tai, inspektorius nusipurtė ir susiraukė – skausmo varstomą galvą vos įstengė pajudinti. Sprandas buvo nutirpęs. Tegul ją plynios, tokią dienos pradžią!

Koridoriuje be pertrūkio žvangsėjo valytojų kibirai, šlepsėjo plaušinės šluotos, trenkė chlorkalkėmis ir pušiniu dezinfekantu, aidėjo riksmai: girtuokliai kamerose reikalavo paleidžiami už užstatą, Bilas Velsas plyšojo juos tildydamas.

– Prakeiktas rytinis Dentono cypės choras, – sumurmėjo Frostas ir atsistojęs pasirąžė. Sopuliai šiek tiek atlėgo. Jis nuėjo į prausyklą, šaltu vandeniu apsišlakstė veidą, greitosiomis apsiskuto elektriniu skustuvu. Įsižiūrėjo į pavytusią fizionomiją apgaravusiame veidrodyje ir patenkintas švelniai brūkštelėjo delnu sau per smakrą. – Beveik gražuolis, – burbtelėjo.

Eidamas pro Žmogžudysčių tyrimo kambarį, išgirdo viduje šurmuliuojant. Pravėręs duris, atsargiai pažvelgė pro plyšį. Skineris instruktavo paieškos grupę. Nelaukdamas, kol vyresnysis inspektorius jį pastebės, Frostas uždarė duris ir nužingsniavo į priimamąjį, kur Bilas Velsas kažką rašė į žurnalą. Seržantas pakėlė akis, linktelėjo pasisveikindamas ir pasiteiravo:

– Kaip sekėsi naktį?

– Blogai, po šimts velnių! – atsakė Frostas. – Valstietis gavo į galvą ir atsidūrė ligoninėje. Deja, daugiau nieko juokingo.

– Skineris pamėlęs iš pasiutimo. Žmonės dirbo nesankcionuotus viršvalandžius, be to, atitraukei naujokę nuo darbo, prie kurio jis buvo ją pasodinęs. Kviesis tave ant kilimo.

Inspektorius prunkštelėjo. Dezinfekanto ir chlorkalkių kvapus stelbiantys čirškinamos dešros ir kumpio aromatai it sirenos viliojo valgyklon – papusryčiauti, bet jis nusprendė verčiau nesipainioti instruktažą baigiančiam Skineriui akyse. Jautėsi nepajėgus iš pat labo ryto klausytis vyresniojo inspektoriaus priekaištų.

– Manęs nėra, – perspėjo Velsą ir nuėjo į savo kabinetą.

Vos apsuko kaklą šaliku, koridoriuje sutrinksėjo žingsniai. Rytinis instruktažas buvo pasibaigęs. Pareigūnai, važiuosiantys toliau ieškoti dingusiųjų paauglių – abiejų mergaičių ir berniuko, – skubėjo į stovėjimo aikštelę. Byla buvo nebe jo – bent tuo Frostas galėjo pasiguosti. Kad Debė dar gyva, jis beveik nebetikėjo. Jei būtų pabėgusi su draugu,

pagailėtų motinos ir kaip nors su ja susisiektų. Gerai bent, kad ne jam, o Skineriui, lavonus radus, teks važiuoti pas tėvus su žinia. Ak tiesa, Debės tėvas... Inspektorius prisiminė, kad reikia jį ir kitus pedofilus apklausti. Ačiūdie, ir šita byla – Skinerio. Dar Gremas Fildingas, kalėdinis žudikas. Na tai vis vyresniojo inspektoriaus rūpesčiai. Ką gi, darbo Peniukšliui – per akis.

Išėjęs iš kabineto, Frostas akis į akį su Godzila kaip tik ir susidūrė.

– Į mano kabinetą! – amtelėjo Skineris ir apsigręžęs, net nedirstelėjęs per petį, nepatikrinęs, ar inspektorius eina iš paskos, nuplumpsėjo.

Beveik visi baldai iš jo kabineto, jau paruošto apdailininkų darbui, buvo išnešti. Frostas atsisėdo priešais nirštantį vyresnįjį inspektorių.

– Ką sau, Frostai, galvojate? – prapliupo šis. – Viršvalandžius, velniai griebtų, sankcionuoju aš, ne jūs. Jiems išleista krūva pinigų, o kokia nauda? Sušiktas stebėjimas perniek – nusikaltėlis savo penkis šimtus vis tiek pasiėmė. Tikimybė, kad tas šiknius pasinaudos bankomatu Turgaus aikštėje, buvo didžiausia, o jūs jį vis tiek patikėjote tam kvėšai velsiečiui! Ir ką? Mulkis gavo per galvą! Deja, ne taip smarkiai, kad ilgam iškristų iš rikiuotės – netrukus mums vėl teks kęsti to niekam tikusio vėplos draugiją...

Frostas elgėsi kaip visada tokiomis aplinkybėmis. Išjungęs klausą, žvilgsniu naršė Skinerio gautųjų dokumentų dėklą. Labiausiai jį domino viršuje padėtas raštas su antrašte: PRAŠYMAS PERKELTI. Toks jam pasitaikė antrą kartą. Kas čia, po

šimts velnių, galėjo prašytis perkeliamas? Naujokė? Nejaugi Skineriui pavyko išgyvendinti vargšelę iš Dentono? Frostas pasislinko artėliau stalo, tikėdamasis įžiūrėti daugiau dokumento teksto, bet Skineris jį permanė – skubiai padėjo raštą į stalčių, o šį užrakino. Kodėl tas PRAŠYMAS PERKELTI toks įslaptintas? – susimąstė inspektorius.

– Klausotės manęs ar ne? – suamsėjo Skineris.

– Kuo įdėmiausiai, – patikino Frostas, tikėdamasis, kad atsakymas adekvatus. – Ir visiškai su jumis sutinku.

Vyresnysis inspektorius pervėrė jį nuožmiu žvilgsniu ir pridūrė:

– Ir kad nedrįstumėte atitraukti mergiščios nuo darbo! Aišku?

– Aiškiau nebūna, – sulinksėjęs atsakė Frostas. Su viskuo sutikti, o daryti savaip – tokia buvo įprasta jo strategija. – Jeigu daugiau nieko... – atsistodamas pratarė inspektorius.

– Dar ne viską, po velnių, pasakiau! – užbliovė Skineris, rodydamas į kėdę. Vis dėlto buvo jau išsikvėpęs. Visą įkarštį sudėjęs į tiradą, kurios Frostas nesiklausė, dabar tik žiopčiojo, karštligiškai mėgindamas sugalvoti dar ką nors. – Nuo šiol mano nurodymus vykdysite kaip pridera. *Comprende*? – suburbėjo galiausiai.

– *Absolument pas**, – atsakė inspektorius.

Koljeris sėdėjo Žmogžudysčių tyrimo kambaryje ir peržiūrinėjo naktį darytus kelių apsaugos vaizdo kamerų įrašus. Frostui užėjus, konsteblis nuspaudė sustabdymo klavišą.

---

* Nieku gyvu (*pranc.*).

– Inspektoriau, naktį eismas buvo judresnis, nei tikėjomės, – pasakė jis, paduodamas užfiksuotų automobilių numerių sąrašą.

– Ką reiškia tos S ir F? – pasiteiravo Frostas.

– Sunkvežimiai ir furgonai. Visi kiti automobiliai – lengvieji.

– Nei sunkvežimiu, nei furgonu šantažuotojas nevažiavo, – pasakė inspektorius. – Sutelk dėmesį į lengvuosius. „Tvirtovės" bankomato įrašas čia?

– Įrašo nėra.

Inspektorius net žioptelėjo.

– Kaip tai – nėra?

– Kasetę su įrašu paėmėme vakar, o naujos kooperacija neįdėjo. Kamera tiesiog neveikė.

– Gal juokauji, kad tave šmikis?! – pasipiktino Frostas.

– Deja, nejuokauju, – papurtęs galvą, atsakė Koljeris. – Naujos kasetės jie neįdėjo.

Inspektorius vos įstengė patikėti savo ausimis.

– Nupušę avigalviai! Na ką mums daryti? Nebent plūstis, bet tai man nebūdinga. Žiūrėk toliau, sūnau.

Koljeris vėl paleido įrašą. Ekrane praskriejo garstyčių spalvos „Volkswagen Beetle". Frostui aptemo akyse, jį užplūdo prisiminimai... Kadaise, dar viengungis, jis turėjo lygiai tokį pat „vabalą". Su būsimąja žmonele važinėdavo tuo automobiliu į mišką. Net tik važinėdavo, bet ir smagindavosi jame. Anuomet buvo vienas kitą įsimylėję be proto, tad kas vėliau pagedo? Kodėl tokia karšta meilė nuėjo velniop? Kodėl žmona mirė, jo neapkęsdama? Kodėl?.. Kodėl?.. Kaltas, žinoma, buvo jis, tik

jis. Kad bent kas nors gyvenime jam būtų nusisekę!

– Inspektoriau, ar viskas gerai? – susirūpinęs paklausė Koljeris.

– Viskas gerai, sūnau, – sumurmėjo Frostas. – Viskas gerai.

Apie PRAŠYMĄ PERKELTI, matytą ant Skinerio stalo, jis papasakojo Bilui Velsui.

– Nejaugi Keitės Holbi? – paklausė.

– Kiek žinau, ji tokio prašymo nepateikė, – atsakė seržantas. – Juk pirmiausia būtų padavusi man, argi ne?

– Na taip. Be to, jeigu tas prašymas – Keitės, kam slėpti jį stalčiuje? Tikriausiai pats Skineris ir prašosi perkeliamas, – staiga sumojo Frostas. – Gal Dievas vis dėlto yra, ir Peniukšlio mes atsikratysime.

– Kažin. Girdėjau jį skambinant apdailininkams. Ragino greičiau tvarkyti kabinetą. Jei ketintų išeiti, kabinetu nesirūpintų.

Inspektorius patraukė pečiais ir papurtė galvą. Nebežinojo, nė ką manyti.

– Verčiau paskambinsiu į ligoninę, pasidomėsiu Valstiečio savijauta, – pasakė, siekdamas telefono. – Bent žinosiu, ar nereikės švaistyti pinigų vainikui. – Jis surinko numerį. – Alio, ar į lavoninę pataikiau? Ar jums jau atvežė vieno tokio velsiečio lavoną? Pats nedidukas, tik kotas didelis. Sakote, daug nedidukų atveža? O kaip dėl to kito požymio? Puiku, patikrinkite, luktelsiu.

Nusigandęs nuovados seržantas ne iš karto pastebėjo, kad Frostas kalba, nuspaudęs telefono šakutę.

– Džekai, beveik patikėjau, – išsišiepęs prisipažino jis.

Inspektorius iš tikrųjų paskambino į ligoninę ir pasikalbėjo su vyresniąja sesele.

– Kaip tik šiuo metu išleidžia, – pasakė jis Velsui. – Nuvažiuosiu Valstiečio paimti.

Grįžtant į nuovadą – Morganas pakeliui postringavo apie jauną palatos seselę, – su Frostu susisiekė konsteblis Lambertas iš Operatyviojo valdymo centro.

– Inspektoriau, ką tik skambino ponas Bizlis. Jau girdėjęs apie naktinį jovalą – jo žodžiais tariant. Su keiksmais, kuriuos gal praleisiu, reikalavo jūsų. Esą jei neprisistatysite į prekybos centrą per penkiolika minučių, atsiimsiąs iš kooperacijos likusius pinigus, o dėl pradangintųjų iškelsiąs mums ieškinį.

– Gerai jau, gerai, – atsiduso Frostas. – Kad taip gražiai prašo, nuvažiuosiu.

Viešoji stovėjimo aikštelė buvo sausakimša, tad inspektorius nuvažiavo į tarnybinę už pastato.

– Valstietuk, pasistenk atrodyti taip, lyg svirduliuotum ant mirties slenksčio, – paprašė jis. – Gal nusipelnysiu bent kiek užuojautos.

Išlipęs iš automobilio, Morganas nužvelgė aikštelę.

– Nieko sau! Šefe, pažvelkite, – tarė rodydamas, – tokią esu kadaise turėjęs. Klasiškos mašinytės! Maniškė buvo pašto dėžutės raudonumo.

Inspektorius dirstelėjo ten, kur seržantas rodė,

ir nustėro. Aikštelėje stovėjo garstyčių spalvos „VW Beetle".

– Luktelk, – pratarė jis ir, vėl įsėdęs į automobilį, radijo ryšiu susisiekė su nuovada. – Pasakyk Koljeriui, kad man reikia numerio to „Folkswageno-vabalo", kurį matėme įraše. – Kiek palaukęs, Frostas linktelėjo. – Ačiū.

Automobilis buvo tas pats.

– Valstietuk, šitos vežėčios, – paaiškino jis Morganui, – įamžintos naktį važiuojančios iš miesto centro – maždaug tuo metu, kai iš bankomato paimti pinigai. Gal pagaliau mums pasisekė ir būsime aptikę vyruką, kuris vožė tau per galvą. Lieka tik išsiaiškinti, kieno ta mašinytė.

Krovikas rudu kombinezonu, laiptais žemyn gabenantis tuščias dėžes, buvo labai paslaugus.

– „Vabalas"? Oo... Ir aš kadaise tokį turėjau. Klasika! Šitas – panelės Fauler, Bizlio sekretorės.

Frostui net akys sužibo. Jį apėmė įkarštis.

– Pasirodo, Valstieti, veikia moteris, ne vyras. O juk ta prostitutė minėjo prie „Tvirtovės" bankomato mačiusi bobą. Taip ir maniau, kad bus Bizlio neapkenčiančio saviškio darbas. Pataikiau kaip pirštu į akį. Beje, kai sakiau Bizliui, kad bankomatų vakare nestebėsime, ji girdėjo... tikriausiai todėl ir surizikavo.

– Šefe, automobilis dar neįrodo, kad šantažuotoja – ji, – pasakė Morganas. – Važinėti naktį galima dėl daugybės priežasčių. Jums reikia rimtesnio įkalčio.

Inspektorius susimąstęs panarino galvą, paskui išsiėmė mobilųjį.

– Tarkime, aš pasiimu iš banko sumą ir nenoriu, kad policija užkluptų mane su tais pinigais kišenėje. Žinai, ką daryčiau? – paklausė.

Konsteblis sumirksėjo ir, trumpai pagalvojęs, gūžtelėjo pečiais.

– Net nenutuokiu.

– Pasakysiu tau, mažasis mano eržiliuk iš Velso. Pinigus į bankomatą galima padėti, ne tik iš jo išsiimti. Aš paimčiau Bizlio penkis šimtus ir tuojau pat padėčiau į savo paties sąskaitą. Jeigu koks nors žioplelis velsietis mane ir sulaikytų, pinigų mano kišenėse nerastų. – Frostas paskambino į namų statybos kooperaciją. Pakalbėjęs kilstelėjo nykštį. – Naktį, tuojau po vidurnakčio, Valstietuk, ji padėjo į savo sąskaitą tūkstantį svarų. Tad kas gudresnis?

Morganas susiraukė ir vėl patraukė pečiais.

– Nežinau, šefe, – sumurmėjo.

Panelė Fauler pakėlė akis nuo klaviatūros ir, maloniai nusišypsojusi, pasakė:

– Inspektoriau Frostai, ponui Bizliui labai knieti su jumis pasikalbėti.

– O man antra tiek knieti pokalbio su juo išvengti, – atsakė Frostas. – Bet iš tikrųjų, panele Fauler, mes atėjome pas jus. Manau, žinote – ko.

– Tikrai? – Menka šypsenėle ji nesėkmingai maskavo nerimą. – Inspektoriau, net nenumanau, apie ką kalbate.

Frostas savo ruožtu nusišypsojo – apgaulingai maloniai.

– Širdele, kalbu apie pono Bizlio pinigus. Ir praeitą, ir užpraeitą naktį jūs pastebėta prie namų

statybos ir kreditavimo kooperacijos „Tvirtovė“ bankomato.

Sekretorės lūpos suvirpėjo. Staiga ji nepaprastai susidomėjo klaviatūra. Paskui atsitiesė ir, liūdnai palingavusi galvą, sugebėjo nusišypsoti oriai.

– Žinojau, kad taip bus. Tiesiog žinojau.

– Širdele, ką žinojote? – paklausė inspektorius.

– Kad jūs mane ir demaskuosite. Supratau tai, kai pirmą kartą įžengėte pro šias duris.

Frostas nužvelgė sekretoriatą. Kitos moterys, įtempusios ausis, gaudė kiekvieną žodį.

– Ar čia būtų kur pasikalbėti be liudininkių? – pasiteiravo jis.

– Žinoma. – Panelė Fauler pasiėmė rankinuką ir užstūmė stalo stalčių, bet inspektorius vis tiek spėjo pastebėti jame „Tvirtovės“ sąskaitos knygelę. Moteris parodė į matinio stiklo duris. – Tas kabinetas tuščias. Niekas mums ten netrukdys. – Atsistojusi ji kreipėsi į kitą sekretorę: – Lina, jei ponas Bizlis man skambintų, gal sužinotum, ko jam reikia? Aš išeinu su šiais džentelmenais.

– Ar ilgai užtruksi? – pasidomėjo Lina.

Nuo penkerių iki dešimties metų, mintyje atsakė jai inspektorius.

Jie suėjo į kabinetą. Frostas atsisėdo prie dyko stalo, panelė Fauler – priešais, Morganas liko stovėti prie lango.

Kelias akimirkas ji sėdėjo sukumpusi, nudelbusi galvą, bukai spoksodama į stalviršį. Tylėjo. Inspektorius taip pat netarė nė žodžio, laukė.

Galų gale moteris pakėlė akis ir prašneko:

– Norėjau šitaip atsiteisti su bjaurybe už visus

pažeminimo metus. Visada buvau ištikima darbuotoja, bet jam į žmones nusispjauti. Tasai kiaulė – sadistas. Jo pinigų net neketinau pasisavinti. Visus išdalijau. Metų metus ištikimai jam tarnavau. O jis... Pats matėte, kaip jis su manimi elgiasi...

Frostas sunkiai atsiduso.

– Mieloji, jei šiame pasaulyje būtų bent šlakas teisingumo, už tai, ką padarėte, teismas turėtų iš suaukotų lėšų skirti jums tūkstantinę premiją. Bet teisingumo nėra.

– Kas man bus? Įkalins?

– Širdele, manau, tai neišvengiama, – atsakė inspektorius. – Įprastai teismai šantažuotojams būna negailestingi. Teisėjai šantažuotojų neapkenčia, beveik taip pat kaip ir piliečių, kurie pritvoja ginkluotus įsilaužėlius.

Moteris įsmeigė žvilgsnį į Frostą, paskui atsilošė ir suglumusi perklausė:

– Šantažuotojų? Kokių šantažuotojų?

– Prašau, tik neapsimetinėkite. Puikiausiai žinote, apie ką kalbu, – pasakė inspektorius.

Staiga ji suprato.

– Nejaugi manote, kad aš apnuodijau maisto prekes? Nejaugi tikrai taip manote?

Dabar jau suglumo Frostas.

– Jeigu ne, apie kokius pinigus tuomet šnekate? Naktį į bankomatą įdėjote tūkstantį svarų. – Inspektorius išpūtė akis. – Tik nesakykite, kad klastojate apskaitą.

Panelė Fauler panarino galvą.

– Kiek? – paklausė Frostas.

Ji neatsakė. Sudrebėjo visu kūnu ir sukūkčiojo.

Inspektorius išsiėmė iš kišenės nosinę, bet pastebėjęs, kaip ši atrodo, skubiai įgrūdo atgal.

– Kiek? – vėl paklausė jis.

Moteris tik papurtė galvą.

Frostas atsigręžė į Morganą ir paliepė:

– Luktelk už durų.

– Už durų? – susiraukęs paklausė Morganas.

– Taip, – atrėžė inspektorius. – Kitoje štai tų suknistų durų pusėje. Eik! – Palaukęs, kol sutrikęs konsteblis išeis, jis jau švelniau kreipėsi į moterį: – Tad kiek, širdele, nugvelbėte?

Ji ranka nusibraukė nuo skruostų ašaras.

– Nė nežinau. Ne vienus metus tai dariau. Gal dešimt... gal penkiolika tūkstančių.

– Ar galėtumėte tuos pinigus grąžinti taip, kad niekas nieko nesuuostų?

Panelė Fauler net išsižiojo.

– Grąžinti?

Frostas pasviro virš stalo ir sušnibždėjo:

– Meilute, čia tik mudu, daugiau niekas negirdi. Jeigu slapčia grąžintumėte pinigus, aš galėčiau šį pokalbį užmiršti.

Ji sušniurkštė nosimi ir papurtė galvą.

– Išdalijau visus... gyvūnų globos draugijoms, organizacijai „Padėk senukams", Vėžio tyrimų centrui...

– O santaupų neturite? Gal kas nors jums reikiamą sumą paskolintų?

– Santaupų?! – Moteris karčiai nusijuokė. – Mano santaupų tokiai sumai padengti neužtektų nė iš tolo. Nėra ir tokio žmogaus, kuris paskolintų man tiek pinigų. Be to, kaip tokią skolą grąžinčiau?

– Gal galite pasiskolinti iš banko?

– O kas laiduotų? Namas, kuriame gyvenu, – net ne mano. Ponas Bizlis nemato reikalo mokėti mums dosniai.

Frostas atsilošė sėdomis ir, palingavęs galvą, liūdnai ištarė:

– Tuomet, širdele, kaip mes su kolegomis sakome, baigtas kriukis. Padėti jums negaliu. Privalau sulaikyti.

Panelė Fauler pasirausė rankinuke ir išsiėmė juokingai mažą nosinaitę, kuri peršlapo, vos sykį apsišluosčius akis.

– Kas man bus?

– Būsite apkaltinta, tada veikiausiai paleista už užstatą. Iki teismo.

– Ir pakliūsiu į kalėjimą?

– Meluočiau, jei imčiau tokią tikimybę neigti.

Ji išmetė nosinaitę į šiukšlinę ir pasakė:

– Kalėjimo aš nepakelsiu. Verčiau jau mirsiu – verčiau nusižudysiu, bet nekalėsiu.

Frostas nutylėjo. Ką galėjo atsakyti? Kad kalėjime nėra taip blogai, kaip žmonėms atrodo? Žinojo, po šimts velnių, kad ten dar blogiau, ypač tokioms moterims kaip ji.

– Esama šiokios tokios tikimybės, kad ponas Bizlis ieškinio nepareikš, – prašneko jis vėl. Nors pats suvokė, kaip absurdiška šito tikėtis. Neabejojo: Bizlis vargšę moterį pakankins su malonumu. – Kad ir kaip būtų, širdele, sužinoti jis sužinos. Tai neišvengiama.

Inspektorius pakilo nuo kėdės ir, eidamas prie durų, stabtelėjo prie lango. Automobiliai apačioje

išrodė it žaisliniai. Panelės Fauler „Volkswagenas" rėžte rėžė akį. Jei ne tokia reta spalva, gal moteris net nebūtų įkliuvusi, bent jau kol kas. Žiūrėdamas į jos „vabalą", jis vėl prisiminė jaunystę, žmoną. O jeigu būtų viską daręs kitaip, jeigu būtų turėję vaikutį... Frostas nuvijo šalin tą mintį, atidarė duris ir pasikvietė Morganą.

– Valstietuk, pabūk su dama, – paprašė. – Aš einu pas Bizlį.

Bizliui iš nuostabos net lūpa atvipo.

– Ką?! Pavogė iš manęs daugiau kaip dešimt tūkstančių? Nusususi kalė! O aš neriuosi iš kailio, stengiuosi būti geras darbdavys... – Jis paėmė iš stalčiaus didžiulį cigarą, galiuką nukandęs išspjovė į šiukšlinę ir užsirūkė. – Netikša, ką ir sakyti! Prakeikta saldžialiežuvė karvė! Dėdavosi tokia doria persona, o pati nešvariais pirštais grobstė mano pinigus.

– Kaip suprantu, teiksite ieškinį?

Bizlis išsiėmė cigarą ir apžiūrėjo žioruojantį jo galą. Frostas pastebėjo nuo kito galo iki burnos nutįsusį seilių siūlą, kuris priminė bambagyslę, astronautą atvirame kosmose jungiančią su erdvėlaiviu. Vėl įsikandęs cigarą, prekybos centro savininkas supapsėjo, ir per kabinetą tingiai nuplaukė dūmų ratilas.

– O ką, gal sušiktas ieškinys grąžins man pinigus? – paklausė jis. – Be to, liudydami teisme, kiti mano darbuotojai tik gaištų laiką. Išgraužkite! Aš tiesiog išmetu tą kalę velniop! – Bizlis išdidžiai šyptelėjo. – Bala nematė tų dešimties tūkstančių.

Ieškinys man kainuotų brangiau, nei išspirti šiukšlę iš darbo, taigi jai neapsakomai pasisekė. – Staiga apie kažką pagalvojęs, jis susirūpino. Pakėlė telefono ragelį ir nuspaudė kelis klavišus. – Jei atleidžiu darbuotoją už pražangą, ar galime nemokėti jai išeitinės pašalpos? Ką?! Šūdas! Šitą kvailą taisyklę teks pakeisti. – Nutrenkęs ragelį, Bizlis sumaigė cigarą peleninėje ir dėbtelėjo į Frostą. – Neįtikėtina! Kalė mane apiplėšė ir dar gaus suknistą pašalpą. Išveskite ją iš mano valdų. Nebenoriu to apgailėtino snukio matyti!

Inspektorius atsistojo ir, patyliukais džiūgaudamas, žengė prie durų. Džiaugtis buvo ko. Negana, kad panelė Fauler išvengė kalėjimo – dar ir Bizlis iš to įniršio užmiršo šantažuotojo pasisavintus penkis šimtus svarų.

Staiga kažkas kraupiai suriko. Frostas pripuolė prie lango. Žiūrint iš šešto aukšto, automobiliukai atrodė kaip žaisliniai, o tarp jų išsikėtęs kūnas – visai mažytis. Iš visų pusių prie jo bėgo žmonės. Akį rėžė raudona spalva. Daug raudonos spalvos.

Inspektorius pajuto už nugaros stovint Bizlį. Šis žiūrėjo žemyn apstulbęs.

Bėgdamas į tuščiąjį kabinetą, kur buvo palikęs panelę Fauler, Frostas susidūrė su Morganu. Apie sambrūzdį net nenutuokiantis konsteblis nešė stiklą su vandeniu. Stumte jį nustūmęs inspektorius atlapojo kabineto duris. Atvirame lange vėjas plazdeno užuolaidą. Frostui iš paskos įėjęs Morganas apsidairė ir paklausė:

– Šefe, kur ji dingo?

– Žioply tu, kviesk sumautą greitąją! – suriko inspektorius. – Greitąją kviesk!

Greitoji išvežė kūną tiesiai į lavoninę.

Gūždamasis ant keleivio sėdynės, Frostas klausėsi begalinių Morgano atsiprašinėjimų.

– Šefe, ji pasijuto blogai, paprašė vandens. Nenumaniau...

– Sulaikytojo negalima palikti be priežiūros, – pertraukė jį inspektorius. – Įsikalk tai į galvą. Ir patylėk pagaliau, kad tu į klyną prasmegtum!

Kurių velnių kaltinu Valstietį? – galvojo jis. Jeigu man ji būtų pasiskundusi, kad blogai jaučiasi, būčiau pasielgęs taip pat. Privalėjau jį perspėti. Juk ji sakė verčiau mirsianti nei eisianti į kalėjimą. Kad taip būtų dar porą minučių palaukusi...

– Šefe, atsiprašau, – vėl ištarė Morganas.

– Užsičiaupk gi, dėl Dievo! – nukirto Frostas ir užsirūkė.

Jau žinojo, kad diena, kaip ir visos kitos, bus netikusi.

– Džekai, kaip sekėsi? – pasiteiravo Velsas, kai tik jis įžengė į priimamąjį.

– Atsiknisk su savo klausimais! – suniurzgė Frostas.

Kabinete jis susmuko ant kėdės ir apsidairė – magėjo tėkšti ką nors į sieną, gal bent šitaip būtų nuleidęs įtūžį. Juk moteris aiškų aiškiausiai pasakė: verčiau jau mirsiu, bet nekalėsiu, – tad kodėl jis Valstiečio neperspėjo?

Į kabinetą įėjo Velsas.

– Džekai, Morganas papasakojo, kas atsitiko. Tik nekaltink savęs.

– Tik save, po šimts velnių, ir kaltinu. – Inspektorius iškratė iš pakelio porą cigarečių, vieną įsikando pats, kitą padavė seržantui. – Dar ir prakeikto tyrimo tikriausiai neišvengsiu.

– Tyrimas gal ir bus, bet niekas, Džekai, prie tavęs neprikibs. Ta moteris nebuvo nei sulaikyta, nei suimta, kaltinimas jai nepareikštas, taigi užtikrinti jos priežiūros neprivalėjai.

– Vis tiek jaučiuosi kaltas. Ji užsiminė verčiau numirsianti. Turėjau būti budrus.

– Na, tarkime, užsiminė. Kodėl turėjai nuspėti, kad ji čia pat ir numirs? Bet, tavimi dėtas, tą aplinkybę dėl viso pikto nutylėčiau.

Sulig tais žodžiais atsilapojo durys, į kabinetą įžengė Skineris.

– Kas čia – sielvartaujančių motinų susirinkimas? – paklausė, piktai abu nužvelgęs, ir dūrė pirštu į Velsą. – Kodėl priimamasis paliktas be priežiūros? Ir išmeskite tą susmirdusią cigaretę.

– Einu jau, einu, – sumurmėjo seržantas ir, sumaigęs cigaretę, išėjo iš kabineto.

Skineris palydėjo jį, tursenantį koridoriumi, žvilgsniu.

– Nupiepęs nevykėlis, – suniurzgė ir kreipėsi į Frostą: – Tad ką, vėl prisidirbote? Nusižudė sulaikytoji, nors turėjote ją prižiūrėti?

– Ta moteris nebuvo sulaikyta nei suimta, kaltinimas nepareikštas, tad prižiūrėti jos neprivalėjau, – atšovė inspektorius.

Skineris, lyg sakydamas, kad jam tai – ne argumentas, paniekinamai purkštelėjo.

– Mudviem su vyriausiuoju inspektoriumi Maletu popiet reikia šį tą nuveikti, tad skrodimo to

lavono, kurį radote prie geležinkelio, stebėti negalėsiu. Nuvažiuosite ten už mane, paskui pateiksite ataskaitą. Tik pasistenkite bent kartą nesusimauti.

Tai taręs Skineris išėjo iš kabineto. Buvo jau beveik uždaręs duris, kai išgirdo Frostą begėdiškai pašaipiai čepsenant lūpomis. Vyresnysis inspektorius įsiutęs puolė į vidų. Frostas sėdėjo prie stalo ir susidomėjęs vartė kažkokius dokumentus. Esą nesupratęs, ko anas grįžo, jis tik klausiamai kilstelėjo antakius.

Palūkėk, meiluti, niršdamas pamanė Skineris, veikiai tau praeis noras šaipytis.

Vėl uždaręs duris, jis minutę, kitą stoviniavo koridoriuje, pasirengęs griebti už rankenos, jei vėl išgirstų čepsėjimą. Paskui nuplumpino į savo kabinetą.

– Džekai, luktelk! – šūktelėjo Velsas į valgyklą ieškoti Morgano traukiančiam Frostui.

– Neturiu laiko, – atsakė inspektorius. – Vėluoju į skrodimą.

– Apie skrodimą ir reikia pasišnekėti. Skineris nori, kad pasiimtum naujokę konsteblę.

– Tegul pasvajoja, po galais! Reginys ten bus vimdantis. Palaikai beveik skysti, dvokas šlykštus. Tokį vaizdą išvydęs, bet kas eitų iš policijos velniop, ką ir kalbėti apie devyniolikmetę praktikantę.

– Tikriausiai to Skineris ir siekia. Ieško merginai kuo šūdinesnių darbų. Ak, tiesa, dar liepė vietoj jos bylų archyvuoti pasiųsti tą avigalvį velsietį.

– Avigalvį velsietį? – paklausė Frostas. – Argi Maletas – velsietis?

Nuovados seržantas išsišiepė.

– Džekai, žinai, ką Skineris turėjo galvoje. O dėl naujokės... Teks tau ją paimti kartu. Negali nepaisyti įsakymo.

– Tiek to, paimsiu, galės palaukti automobilyje. Neketinu jos kankinti.

Prie lavoninės jau stovėjo trys automobiliai. Frostas sustojo už mėlyno „Citroeno".

– Neskubėk, širdele. Pasėdėk verčiau čia, – sulaikė jis jau išlipančią Keitę Holbi ir padavė jai savo mobilųjį. – Atsiliepsi, jei kas skambintų.

– Bet vyresnysis inspektorius Skineris liepė...

– Mieloji, žinau, ką sakė Skineris. Ar jau esi stebėjusi skrodimą?

Mergina papurtė galvą.

– Net geriausiu atveju reginys būna itin šleikštus, o šis – ypač šleikštaus reginio liukso versija, todėl Skineris ir nusimuilino, pasiuntė verčiau mane. Patikėk, geriau į tokią bjaurastį nežiūrėti.

Keitė išdidžiai atkišo smakrą ir pasakė:

– Nereikia man nuolaidžiauti vien todėl, kad esu mergina. Noriu būti gera farė.

– Širdele, štai ką tau pasakysiu. Geras faras daro tai, kas pridera, net jeigu darbas dvokia iš tolo, bet to, kas nebūtina, po šimts rupūžiokų, nedaro. Esu matęs, kaip per skrodimą alpsta tvirčiausi vyrai, nors reginys veikiau panėšėdavo į sceną iš Milso ir Buno romaniūkščių, su šiuo atveju nėra ko nė lyginti. Porą kartų ir pats vos neišvirtau iš padų, nors esu matęs šimtus skrodimų. Skineris labai norėtų, kad apalptum. Nesuteiksiu jam tokio malonumo. Kai reikia, geras faras gali meluoti per akis.

Šit aš vyresniajam inspektoriui ir papasakosiu, kaip šaltai tu stebėjai lavono darinėjimą. Gyvenimas man bus daug saldesnis, kai pamatysiu Skinerį nusivylusį.

– Vis tiek noriu eiti į vidų, – nenusileido mergina.

– Na tada įsakau likti mašinoje.

– Įsakyti negalite.

– Žinau, širdele, žinau, todėl priduriu – prašau.

Inspektorius nutaisė dar nė karto jo neapvylusią nuoširdžią, maldaujamą išraišką. Neapvylė ji ir šį sykį. Konsteblė liko sėdėti automobilyje.

Pirmiausia Frostą, atvėrusį skrodyklos duris, pribloškė garsiai bumbsinti popmuzika. Prie stalo į taktą siūbavo apvalainas užpakaliukas po žaliu chalatu. Rūgštele tu, rupūžėle! – pagalvojo inspektorius. Su zirzliu Draisdeiliu nepalyginsi.

Dar jį pribloškė pūvančių audinių dvokas. Ta šleikšti smarvė ilgoms dienoms įsimesdavo į drabužius, į plaukus – švarinkis nesišvarinęs. Inspektorius nė nesuabejojo, kurį lavoną tyrinėja patologė. Vėdintuvai virš galvos veikė visa galia, bet jėgos buvo nelygios. Prie plytelėmis aptaisytos sienos kiurksojo pažaliavęs it chalatas teismo ekspertizės laboratorijos fotografas.

Išgirdusi žingsnius, patologė atsigręžė.

– Kvepia ne taip kaip „Chanel No. 5"! – perrėkdama muziką, sušuko ji. Supratusi, kad inspektorius nenugirdo, moteris prisuko grotuvo garsą ir pakartojo tą pačią frazę. Parodžiusi į vatos gniutulą ir indelį su „Vicks VapoRub"*, pridūrė: – Įsikiškite kur tinkamas.

* Gydomasis kremas su mentoliu.

Frostas išsišiepęs atsiplėšė porą gniūžtelių vatos, pamirkė jas į kremą ir užsikimšo šnerves. Aitrus kvapas išspaudė ašarą, bet gailestingai nustelbė lavono tvaiką.

– Pradėjau darbą be jūsų. Tikiuosi, neužsigavote, – tarė patologė.

– Kai palaikai tokie, galėtumėte be manęs ir užbaigti, – atsakė inspektorius.

Kūnas ant stalo buvo virtęs bjauria pliurza. Nejaugi iš tokio jovalo įmanoma išpešti kokios nors informacijos, mintyje nusistebėjo Frostas.

– Aš vardu Kerolė, – prisistatė moteris.

– Džekas.

Kreipsimės vardu? Ogi, rūgštele, neblogai! – pamanė Frostas.

Skalpelis išbrėžė dryžį žuvusiosios kakle.

– Sunku patikėti, bet kadaise jos tikriausiai būta dailios merginos, – pasakė Kerolė.

– Aš patikėčiau, – linktelėjęs tarė inspektorius. Per ilgus metus Dentono kriminaliniame poskyryje jis buvo ikvaliai prisižiūrėjęs pūvančių dailių merginų lavonų. – Gal pasakytum ką nors, ko dar nežinau?

Moteris supratingai šyptelėjo ir – kad neišgirstų fotografas – sukuždėjo:

– Šįvakar aš laisva.

Po šimts pypkių! – patyliukais apsidžiaugė Frostas. Sekso ištroškusi patologė siūlosi man prie pyrančio lavono. Kitą kartą gal duobkasio duktė pakvies į pasimatymą.

– Septintą užvažiuosiu tavęs paimti, – atsakė jis. – Bet gal pasikalbėkime apie auką?

– Moteriškosios lyties, amžius: nuo aštuoniolikos iki dvidešimt trejų; ūgis: apie penkias pėdas keturis colius. Figūra, ko gero, buvo neprasta. Auka mirusi maždaug prieš keturias, penkias savaites, gal kiek anksčiau. Entomologas pasakytų tiksliau. Dantimis ji rūpinosi, taigi tapatybę sužinosite iš pacientės kortelės, DNR tyrimas patvirtins.

– Kokia mirties priežastis?

Kerolė parodė į skalpeliu atvertą žuvusiosios kaklą.

– Štai, pažvelkite.

Frostas iš arti apžiūrinėti glitėsiais aptekusio puvinio nenorėjo, bet vis dėlto prisilenkė. Gerai, kad bent nosį buvo užsikimšęs. Supratęs, ką patologė rodo, linktelėjo.

– Žiedinė kremzlė?

– Taip. Sulaužyta. Tam reikėjo nemenkos jėgos. Karatistas tai padarytų vienu smūgiu, bet lūžis tada būtų kitoks. Šios merginos kremzlė neabejotinai sutriuškinta smaugiant. Spėčiau, rankomis. Jei būtų smaugta kitaip, koks nors raištis ar kas būtų palikęs griovelį – matytume, net kai lavonas tokios būklės. Dabar gi nieko panašaus nematyti. – Patologė gūžtelėjo pečiais. – Jeigu palaikai būtų bent kiek geriau išsilaikę, pasakyčiau užtikrintai, o dabar galiu tik spėti esant nemažai tikimybei. – Moteris pamojo fotografui ir kartu su inspektoriumi atsitraukė, kad ekspertas galėtų nufotografuoti kremzlę aukos kakle. Tai padaręs vyriškis vėl atsistojo prie sienos, o anuodu priėjo prie stalo. – Matai, – rodydama pasakė Kerolė, – kaklas apkramtytas, apdraskytas – veikiausiai lapės. Tokios žymės mus tik klaidina.

– Ar mergina patyrė lytinę prievartą?

Patologė vėl patraukė pečiais.

– Nebesužinosime. Net negaliu pasakyti, ar ji buvo skaisti. Radai nuogą, bet nežinau, ar nurengta prieš mirtį, ar po.

– Kai lavoną atkėlėme, drabužių liekanų po juo nebuvo.

– Tokiu atveju auka ten numesta nuoga. Veikiausiai patyrė lytinį smurtą, bet įrodyti to negalėsiu.

Kerolė ėmė pjaustyti, baksnoti, čiupinėti žliugsinčius audinius. Kad ir kaip Frostas stengėsi nežiūrėti į palaikus, šie vis tiek traukė akį.

Galų gale patologė atsitiesė ir sumurmėjo:

– Tik gaištu laiką. Daugiau nieko vertingo nepasakysiu.

Įkalbėjusi į mažytį diktofoną kelias pastabas, ji pasišaukė darbuotoją ir liepė lavoną išnešti. Frostas luktelėjo, kol vėdintuvai išvėjuos orą, tada išsiėmė nosies kamščius. Kerolė nusimovė gumines pirštines ir išmetė į šiukšlinę. Nusimetė žaliąjį chalatą. Mūvėjo ji juodas kelnes, vilkėjo pilką megztinį. Išvydęs šio apspaustus putlumus, inspektorius akimirką užmiršo mirtį, irimą.

– Tad septintą, – sušnibždėjo, nutirpęs iš jaudulio.

– Lauksiu, – tarsi sąmokslininkė linktelėjusi, atsakė moteris.

Išėjęs į gryną orą, jis užsirūkė. Dūmą godžiai įtraukė į pat plaučius. Staiga pasibjaurėjęs sukeikė ir išmetęs sutrynė cigaretę batu. Dūmas atsidavė gydomuoju tepalu. Inspektorius apsišluostė šnerves nosine – tuščiai. Tepalo kvapo atsikratyti nepavyko.

Garsiai plūsdamasis, nuėjo prie automobilio, kur jo nuobodžiaudama laukė Keitė. Išvydusi Frostą, mergina džiugiai nusišypsojo.

– Kaip skrodimas? – pasiteiravo.

– Tikėjausi, kad bus linksmiau, – atsakė inspektorius.

Radijas transliavo žinias:

...trečia diena toliau ieškoma trijų dingusių paauglių. Tyrimui vadovaujantis pareigūnas kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris teigia, kad akivaizdžios sąsajos tarp Dženės O'Brajen ir Debės Klark bei jos draugo Tomo Hariso, dviračiais išvažiavusių iš namų prieš tris dienas, nėra...

– Išjunk, – paliepė Frostas. – Nebėra tų vaikų.

Keitė, klausiamai pakėlusi antakius, įsmeigė žvilgsnį į inspektorių.

– Taip man sako nuojauta, – atsakė jis. – Amžinai mane apgaunanti nuojauta. Vis dėlto manau, kad vaikų nebėra. Žuvę jie, kad mane kur plynios!

Mirties Frostui jau per akis. Bet tyrimui vadovauja nebe jis – tokia štai paguoda.

– Na kaip tau naujoji patologė? – pasmalsavo Velsas, kai tik Frostas įžengė į priimamąjį.

– Kaip sako patologai, kūnas dar ne beviltiškos būklės. Atrodo, ji manęs geidžia.

– Na taip, kiaurą dieną žiūrėjus į yrančius lavonus, net tu gali pasirodyti patrauklus.

– Šįvakar mudu einame vakarieniauti, – pasigyrė Frostas.

– Tikėkimės, rankas ji bus nusiplovusi, – išsišiepęs atšovė Velsas.

– Frostai! – Koridoriuje nuaidėjo rūgštus Skinerio balsas, po akimirkos vyresnysis inspektorius įžengė pro duris. – Kaip čia yra, seržante, kad dar nesu matęs jūsų dirbančio – tik plepantį? – griežtai paklausė jis.

Velsas griebė rašiklį ir įniko popiergalyje keverzoti iš piršto laužtus duomenis.

– Kaip ta pienburnė naujokė pakėlė skrodimą? – dabar jau Frosto pasiteiravo Skineris.

– Puikiai! – pamelavo inspektorius. – Aš vos neišvirtau, o jai nė blakstiena nevirptelėjo – net kirminų neišsigando.

Skineris pasibjaurėjęs suraukė nosį.

– Na tuomet parodysime jų ir daugiau. – Pažvelgęs į laikrodį, jis pridūrė: – Po pusvalandžio užeisite pas Maletą. Tik nesitikėkite išsisukti. Po pusvalandžio – į vyriausiojo inspektoriaus kabinetą!

– Kokiu reikalu? – paklausė Frostas.

Skineris piktdžiugiškai vyptelėjo, jo akys sužibo.

– Po pusvalandžio ir sužinosite, – atrėžė nueidamas.

– Kažin kodėl nuojauta man pataria nieko gero nesitikėti? – sumurmėjo inspektorius.

– Tas paršas šį tą rezga, – pasakė Velsas. – Nuo pat ryto laksto pas Maletą. Kai užnešiau Skineriui šiokius tokius dokumentus, jis su kažkuo kalbėjosi telefonu. Nutraukė pokalbį, kai tik užėjau, ir kantriai laukė, kol išeisiu.

Staiga Frostas prisiminė PRAŠYMĄ PERKELTI, matytą Skinerio gautųjų dokumentų dėkle.

– Jis nešdinasi iš čia, štai koks reikalas, – pakiliai spėjo inspektorius. – Šunsnukis nešdinasi iš Dentono.

9

Vyriausiasis inspektorius Dentono skyriaus viršininkas Maletas pirštais nervingai barbeno į poliruotą raudonmedžio stalviršį. Jis baiminosi lemtingąją akimirką, kurios šitaip ilgai laukė, liksiąs su Frostu vienudu, akis į akį. Kurgi vyresnysis inspektorius Skineris? Juk prižadėjo ateisiąs laiku.

Išgirdęs atsainiai beldžiant į duris, Maletas nustėro. Tikriausiai Frostas, pačiu netinkamiausiu metu prisistatęs stebėtinai punktualiai? Vyriausiajam inspektoriui nespėjus nė prasižioti, durys atsivėrė ir į kabinetą su cigarete, nusvirusia iš burnos, barstydamas pelenus sau ant švarko ir ant ką tik išvalyto mėlyno „Wiltono" kilimo, įkėblino, taip, būtent Frostas.

– Viršininke, kvietėte? – paklausė jis. Cigaretė krestelėjo, ant kilimo nubyrėjo dar žiupsnis pelenų.

Kokio velnio jam prireikė? – spėliojo inspektorius. Labai jau įtartinai Maletas atrodė.

– Ee... taip, – išlemeno šis ir vogčia pažvelgė į laikrodį. Kur, po galais, tas Skineris? – Prašau sėsti.

Skyriaus viršininkas parodė į kietą kėdę, kurią tyčia buvo pastatęs atokiau nuo stalo.

– Ačiū, – burbtelėjo Frostas, nekreipdamas dėmesio į pasiūlytąją, paėmė prie sienos stovinčią patogesnę svečio kėdę ir pasistatė prie pat stalo – kuo arčiau gautųjų dokumentų dėklo. Maletas skubiai,

bet per vėlai pastūmė sunkią stiklinę peleninę – šį kartą pelenai pabiro ant žvilgančio stalviršio. – Atsiprašau, – sumurmėjo Frostas ir nupūtė nelemtuosius, šie pasklido po visą kabinetą. – Tad kam manęs prireikė? – paklausė atsilošęs. – Tiesą sakant, aš šiuo metu užsiėmęs.

Maletas, vilkindamas laiką, pakrapštė parkerį, subraukė į šūsnį kažkokius popierius. Atsakyti į inspektoriaus klausimą jis buvo nepasirengęs. Prakeiktas Skineris! Kur jį velnias nešio?..

Čia pat skyriaus viršininkas lengviau atsikvėpė, mat į kabinetą, mandagiai pasibeldęs, ryžtingai įžengė vyresnysis inspektorius. Maletui jis nusišypsojo, Frostui santūriai linktelėjo.

Skyriaus viršininkas tarsi atsiprašydamas parodė į Frosto paniekintąją kėdę. Skineris ją paėmė ir pasistatė už stalo, greta Maleto, kuriam teko šiek tiek užleisti pozicijas.

– Inspektoriau, gal dalį brangaus savo laiko skirtumėte ir mums? – sarkastiškai prabilo Maletas.

Frostas tuo metu pasislinko dar arčiau gautųjų dokumentų dėklo ir pamėgino įžiūrėti pavardę po antrašte: PRAŠYMAS PERKELTI. Jei pavyktų, bent turėtų ką papasakoti Bilui Velsui.

– Žinoma, – maloningai sutiko inspektorius. – Tik būtų gerai neužtrukti. Kai kas iš čia esančių – užsiėmęs. – Jis pabrėžtinai dirstelėjo į laikrodį ir nužvelgė anuodu. Maletas nejaukiai šypsojosi, Skineris sėdėjo rūškanas, saujoje gniaužė kažkokius popierius. Staiga Frostas krūptelėjo ir pats susiraukė. Tai buvo jo automobilio eksploatavimo išlaidų per mėnesį kvitai, kažkodėl vis dar neišsiųsti į

valdybą. Rūgštele! Kaip jie atsidūrė Skinerio rankose? – Ar čia mano kvitai? – paklausė inspektorius. – Šiandien paskutinė dienas juos išsiųsti, antraip niekas man jų neapmokės.

Maletas vėl pasklaidė kažkokius dokumentus ir įniko tyrinėti stalviršį. Paskui viltingai pažvelgė į Skinerį, šis savo ruožtu tikėjosi, kad pasiaiškins skyriaus viršininkas.

– Deja, valdyba jų negaus, – galų gale išlemeno Maletas, iš paskutiniųjų vengdamas žiūrėti Frostui į akis.

– Šit kaip? Kodėl gi?

– Todėl, kad dauguma šių kvitų suklastoti, – už viršininką atsakė Skineris ir paskleidė popierius ant stalo.

– Suklastoti?! – Frostas kaip įmanydamas dėjosi pasipiktinęs, o pats karštligiškai svarstė, kur, po šimts velnių, galėjo suklysti. – Nejaugi tos subezdėtos degalinės sukčiavo matuodamos pilamą kurą, o aš to nepastebėjau?

– Smarkiai abejoju, ar sukčiavo degalinės, – pasakė Skineris.

Maletas, kreivai šypsodamasis, sulinksėjo.

– Ką tai galėtų reikšti? – paklausė Frostas.

Vyresnysis inspektorius taip tvojo kumščiu į stalviršį, kad net pašoko peleninė, kilo dar viena pelenų pūga.

– Frostai, nevaidinkite nekalto avinėlio! Puikiai žinote, ką noriu pasakyti. Skaitmenys daugumoje šių kvitų pertaisyti. Jūsų naudai! Ir aš atsakingai tvirtinu: pats juos ir pertaisėte.

– Jeigu taip manote, velniai griebtų, įrodykite! – atkirto Frostas, iš visos širdies tikėdamasis, kad įrodyti tasai storulis neįstengs.

Skineris atsilošė ir gudriai šyptelėjo – kaip šunsnukis, turįs keturis tūzus ir dar keturis karalius – atsargai. Jis paėmė nuo stalo vieną kvitų ir pamosavo juo inspektoriui prieš veidą.

– Paprašiau ekspertų ištirti, – pasakė. – Šis kvitas išduotas, įsipylus 20 litrų. Bet nulis čia negrabiai pataisytas į šešetą.

Frostas lengviau atsikvėpė. Jam, tegul ir nepelnytai, pasisekė, kad Skineris pagriebė vienintelį nesuklastotą kvitą. Skaitmuo buvo pataisytas dar degalinėje, tad pats inspektorius nė negalėjo to padaryti.

– Pasiteiraukite degalinėje ir sužinosite, kad kasininkas suklydo, užrašydamas siurblio rodmenis, todėl pats skaitmenį ir pataisė. – Čiupęs Maleto telefoną, Frostas atkišo jį Skineriui. – Paskambinkite ir paklauskite. – Atsistojęs pridūrė: – Paskui galėsite užsukti į mano kabinetą ir atsiprašyti.

Inspektorius žinojo: puolimas yra geriausia gynyba.

– Sėskite! – užbliovė Skineris slenkančiam prie durų Frostui. – Aš dar nebaigiau kalbos! Kaip paaiškinsite šitai?!

Atsisėdęs inspektorius dėbtelėjo į degalinės kvitą, Skinerio pirštu prismeigtą prie stalviršio. Akimoju jam net pakaušis atšalo.

– O ką? – burbtelėjo Frostas, jau žinodamas – jeigu Peniukšlis kvitu pasidomėjo, verčiau nė neklausti.

Peniukšlis kvitu buvo pasidomėjęs.

– Nors ši „Guobų guoto" degalinė užkampyje, kaip ir dauguma kitų, į kurias jūs užsukate, nepatingėjau ten nuvažiuoti. Paaiškėjo, kad ji dar ir apleista. Uždaryta prieš gerus dvejus metus.

Frostas įnirtingai ieškojo išeities, kartu paskutiniais žodžiais plūsdamas save už neapdairumą. Pernelyg jau lengva būdavo apmulkinti Maletą, ypač jei dokumentus pasirašyti jam pakišdavai taip, kad neturėtų kada patikrinti. Šūdina šūdienė! Jau kadai reikėjo tuos senus kvitus išmesti. Neišmetė, mulkis, avigalvis neraliuotas, ir še!

– Nežinau, kaip šitaip galėjo nutikti, – sumurmėjo jis. – Tikriausiai kada nors seniai buvau įsidėjęs tą kvitą į piniginę, galų gale jis ir įsimaišė tarp naujų.

Frostas tiriamai pažvelgė į Skinerį. Šis nė nemanė patikėti.

– Senas kvitas su dabartine data? – nusistebėjo.

– Turbūt pastebėjau, kad data nesutampa, ir užrašiau naują. – Frostas ištarė šiuos žodžius taip, lyg sakytų, kad niekaip kitaip su senu kvitu ir nepasielgsi.

Arogantiškai šypsodamasis ir nenuleisdamas nuo inspektoriaus akių, Skineris degalinių kvitus ant stalviršio ėmė dėlioti lyg pokerio derinį.

– Užrašėte naują datą dar penkiems „Guobų guoto" degalinės kvitams? Kaip paaiškinsite tai? – paklausė galiausiai.

Neramiai pasimuistęs, Frostas atsakė:

– Na gerai, gerai. Pamečiau kelis kvitus, taigi, kad neprarasčiau pinigų, kituose šį tą pataisiau. Didelis čia daiktas!

Skineris vėl subraukė kvitus į krūvelę.

– Inspektoriau Frostai, jeigu taip būtų nutikę kartą, na du, bala nematė – iki dešimties, gal ir prisiverščiau jumis patikėti. Bet kvitų suklastota begalinė daugybė – patikrinau visus, išduotus per šešis mėnesius, o jeigu patikrinčiau ankstesnius, klastočių būtų dar daugiau. Šitaip jūs pasisavinate beveik po keturiasdešimt svarų per mėnesį.

– Neapmokestintų keturiasdešimt svarų, – įterpė Maletas, kuris jautėsi išstumtas iš pokalbio.

– Kaip tik taip, – niauriai pritarė Skineris ir linktelėdamas perleido žodį skyriaus viršininkui.

Šis vis dar nedrįso pažvelgti Frostui į akis.

– Sukčiavimo skyriuje nepakęsiu, – sumurmėjo.

– Sukčiavimo? – apstulbęs paklausė inspektorius. – Kokio dar sukčiavimo, velniai rautų?! Tokios apgailėtinos sumos seniai padengtos begaliniais viršvalandžiais, kurių nepasivarginu įforminti.

Maletas išsigandęs pasisuko į Skinerį. Apie tokią aplinkybę jis nebuvo pagalvojęs. Nejaugi Frostui ir vėl pavyks išsisukti?

– Jeigu tingite forminti viršvalandžius – jūsų reikalas, – vėl įsikišo vyresnysis inspektorius. – Bet klastotės yra klastotės, ir viršvalandžiais jų neužglostysite.

Ką gi, pralaimėjau ir kumščiais mosuoti nebeverta, pamanė Frostas.

– Gal kokį kartą ir suklydau, – pasakė. – Didelis čia daiktas! Kad taip norite, visą skirtumą apmokėsiu.

Skineris griežtai papurtė galvą ir vėl linktelėjo Maletui. Šis atkakliai stengėsi nežiūrėti į Frostą. Tikėjosi, kad visą juodą darbą nudirbs vyresnysis

inspektorius. Skineris savo ruožtu vylėsi perleisiąs užduotį viršininkui.

– Vyriausiasis inspektorius Maletas nori šį tą jums pasakyti.

– Ee... taip, – suvebleno Maletas. – Ee... Frostai, matote, mano kolektyve sukčiai dirbti negali. Apmokėti skirtumo nepakaks.

– Ką, po šimts velnių, man tuomet daryti? – paklausė Frostas. – Norite, kad čia pat pasiskersčiau?

Skyriaus viršininkas maldaujamai pažvelgė į Skinerį, kuris atkakliai papurtė galvą, lyg sakydamas: „Jūsų žodis."

– Frostai, valdybą teks informuoti, – patylėjęs vis dėlto prabilo Maletas. – Žinote, kad dėl savo kolektyvo aš galiu padėti galvą. Deja, šį kartą neturiu kitos išeities. Privalau valdybai pranešti. Kaip suprantu, kol jie ten tirs jūsų pastarųjų penkerių metų išlaidų kvitus bei aiškinsis, ar nebuvo kitų pažeidimų, būsite nušalintas nuo pareigų.

– Už sukčiavimą valdyba gali jus nubausti, – pridūrė Skineris. – Nors tikriausiai pasiūlys išeiti iš darbo, ir tiek. Nenorės viešai demonstruoti nešvarių apatinių.

Frostui net širdis nutirpo. Staiga jis suvokė, kad šunsnukis Skineris nejuokauja.

Maletą staiga sudomino kažin kas už lango, tad kalbėti vėl teko vyresniajam inspektoriui.

– Šiaip ar taip, jums velniškai pasisekė, kad skyriaus viršininkas – toks širdingas, jautrus žmogus.

Maletas, tarsi susidrovėjęs komplimento, panarino galvą. Frostas tylėdamas laukė tuodviejų klastingų pašlemėkų ištarmės.

– Nieku gyvu nenorėčiau nutraukti savo pareigūno karjeros, – prašneko skyriaus viršininkas, – net jeigu toks žingsnis būtų visiškai pagrįstas. Bet, numojęs ranka į nusikaltimą, smarkiai nukentėčiau, jei viskas išaiškėtų. Vis dėlto visus patenkinanti išeitis yra. Jei tik sutartume su jumis.

– Šit kaip? – atsargiai pratarė Frostas.

Maletas, prašydamas užtarimo, vėl pažvelgė į Skinerį. Vyresnysis inspektorius, kuriam viršininko neryžtingumas jau buvo įgrisęs iki gyvo kaulo, pasakė:

– Frostai, lyg tyčia vienas pareigūnas iš mano buvusio skyriaus labai nori dirbti Dentone. Bet tam reikia, kad čia būtų laisvas etatas.

– Norite, kad vyriausiasis inspektorius Maletas atsistatydintų? – tyčia naiviai paklausė Frostas.

– Puikiai žinote, kad ne tai, velniai jus griebtų, turėjau galvoje, – atrėžė Skineris. – Siūlau jums persikelti į buvusį mano skyrių, tada anas pareigūnas įsidarbintų čia.

Susimokėte, apgailėtini susmirdėliai, pagalvojo Frostas ir, patraukęs dūmą, pelenus nukrėtė kažkur netoli stiklinės peleninės. Jo veide nė raumenėlis nekrustelėjo. Tik neparodyk tiems bjaurybėms, koks skausmingas tau šitas smūgis, sudraudė jis save, užgnybė nesurūkytą cigaretę ir įsimetė į kišenę.

Valandėlę tvyrojo nejauki tyla.

– Tad ką manote? – galų gale pasiteiravo Maletas.

Manau, abudu esate vienodi šūdmaišiai, pagalvojo Frostas.

– Atsakysiu rytoj, – ištarė balsu.

– Iš pat ryto, – pasakė Skineris. – Antraip ponas

Maletas neturės kitos išeities – tik kreiptis į valdybą bei Valstybinį mokesčių departamentą.

Maletas, patenkintas, kad grasinti teko ne jam, sulinksėjo.

– Kol kas, Frostai, tiek, – pasakė... dykai kėdei. Trinktelėjo kabineto durys ir peleninė ant stalo vėl pašoko. – Ką gi, atrodo, sudorojome, – jau Skineriui tarė skyriaus viršininkas.

– Nė mirktelėti suskis nespėjo, – suniurzgė vyresnysis inspektorius, rankiodamas degalinių kvitus.

– Į Lekstoną, buvusią Skinerio darbovietę? – palingavęs galvą, paklausė Velsas ir pridūrė: – Juk ten užkampių užkampis ir viršininkas – tikras šiknius.

– Vadinasi, jausiuos kaip namie, – atsakė Frostas. – Bet nemanyk, Bilai, aš tuodviem suskiams taip lengvai nepasiduosiu.

Nuovados seržantas pažvelgė į inspektorių su nerimu.

– Tikiuosi, kokios kvailystės neiškrėsi?

Frostas apsimetė nustebęs.

– Kada gi esu iškrėtęs kokią kvailystę?

– Kiekvieną mielą dienelę kreti, – atšovė Velsas.

– Na... turėjau galvoje – be tų kasdienių. Šnektelėjau su Džo Hendersonu iš valdybos. Jis užsiminė, kad seni automobilių eksploatavimo išlaidų kvitai laikomi sandėlyje rūsyje. Pasak Džo, nebūtų didelės bėdos, jei kas nors ten užsuktų ir sumestų tuos popiergalius į krosnį, kurioje deginamos šiukšlės.

Seržantas net akis išpūtė.

– Ketini supleškinti kvitus? – sušnibždėjo. – O jeigu sugaus?

– Nesugaus, – užtikrintai atkirto Frostas. – Sandėlis prikimštas prieštvaninio šlamšto ir net nerakinamas.

– Bet, jeigu valdyba pastebės, kad tavo byloje trūksta popierių, kaipmat susigaudys, kas prikišo nagus.

– Susigaudyti ir įrodyti – dar anaiptol ne tas pat. Be to, dar sudeginčiau gerą šūsnį kitų dokumentų.

– O kvitai, kuriuos tau šiandien rodė Skineris?

– Tie bus užrakinti Maleto bylų spintoje. Kai tik jis vakare išvažiuos, nugvelbsiu – nė penkių minučių nesugaišiu.

– Džekai... – žiojosi prieštarauti Velsas, bet jį nutraukė sučirškęs telefonas. Seržantas atsiliepė ir tuojau pat perdavė ragelį inspektoriui. – Tavo dраugužis Hendersonas.

Pridėjęs ragelį prie ausies, Frostas vis labiau niurdamas klausėsi, kas jam sakoma.

– Šunsnukis! Ačiū, kad perspėjai, – ištarė galų gale. – Baigęs pokalbį, Velsui paaiškino: – Skineris pareikalavo bylos su visais senais mano kvitais. Nusiųsta į viešbutį, kur jis apsistojęs.

– Na bent jau neiškrėsi kokios kvailystės, – lengviau atsikvėpęs, pasakė seržantas.

– Ko gero, – liūdnai pritarė inspektorius ir užsirūkė. Išpūtęs dūmą, pridūrė: – O žinai, galėčiau susiveikti kanistrą benzino ir padegti tą viešbutį.

– Pagaliau prabilo sveikas tavo protas, – atsakė Velsas.

Frostas išsidrėbęs sėdėjo savo kabinete, lankstė iš gautųjų dokumentų strėles ir mėtė šiukšlinės

kryptimi. Mėtė netaikliai, tad grindys buvo apskleistos popieriais. Kažkas pasibeldė į duris.

– Užeikite.

Į kabinetą įėjęs ekspertų vyresnysis Hardingas atsineštą įkalčių maišą su rastosiomis kojos dalimis padėjo ant stalo.

– Ačiū, aš jau priešpiečiavęs, – suniurnėjo inspektorius, į maišą dorai nė nepažvelgęs. Kūno dalys jam dabar rūpėjo mažiausiai.

Hardingas, kuriam nejuokingas Frosto humoras buvo jau įgrisęs, vos šyptelėjo.

– Pamaniau, jus sudomins mūsų išvados.

– Nebent, jeigu tie mėsgaliai – iš medicinos studijų prozektoriumo. Visi kiti atvejai man visiškai neįdomūs.

Ekspertas papurtė galvą.

– Jei tie gabalai būtų išvogti medicinos studentų, būtume aptikę konservanto pėdsakų. Nieko panašaus neradome.

– Velniai rautų! – sukeikė Frostas. – Vadinasi, žmogžudystės auka?

– Nebūtinai. Ta koja gali būti amputuota. Gal kas nors pasisavino dėl juoko.

– Juokas pro ašaras, nors apsimyžk, – sumurmėjo inspektorius. – Taigi tikrai nežinome, todėl reikia įtarti žmogžudystę ir ieškoti kitų kūno dalių.

– Galiu pasakyti štai ką: auka – maždaug trisdešimt penkerių, keturiasdešimties, gal kiek vyresnė moteris. Koja nupjauta mediciną daugiau ar mažiau išmanančio asmens. Pėdos kaulo pjūvis byloja, kad pasidarbuota greičiausiai specialiu pjūklu.

– Prieš kiek laiko toji moteris galėjo numirti? – paklausė Frostas. – Juk tikriausiai nebėra gyvos. Nebent taip ir vaikštinėja puse kojos, o į mus, sumautus farus, nesikreipia todėl, kad nieko gero nesitiki.

– Šito klauskite patologų. Aš spėčiau – mirusi mažiausiai prieš porą savaičių.

Inspektorius pasikasė skruostą ir tarė:

– Atiduokite įkalčius Skineriui. Aš su žmogžudysčių bylomis nebedirbu.

Hardingui išėjus, Frostas vėl ėmė atsainiai laidyti popierines strėles. Buvo liūdna, nyku – nujautė šį kartą nebeišsisuksiąs. Nejaugi tikrai teks kraustytis į Lekstoną, tą srutų duobę?! Juk Dentone nugyventas visas gyvenimas, kaip penki pirštai pažįstamas ne tik pats miestas, bet ir jo žmonės – padugnės, piktadariai – visi. Perspektyva kitame skyriuje pradėti karjerą iš naujo jo nėmaž nemasino, o suvokdamas, kad Skineris ir Maletas jį pergudravo, inspektorius tiesiog siuto. Kaip jis galėjo taip arogantiškai nerūpestingai klastoti degalinių kvitus? Frostas niršiai sviedė popierinę strėlę į duris ir vos nepataikė į Morganą, kuris įpuolė į kabinetą su A4 formato lapu rankoje.

– Šefe, kas čia dedasi? – paklausė konsteblis ir atkišo Frostui nuo skelbimų lentos nuplėštą Maleto raštą.

KRIMINALISTO INSPEKTORIAUS FROSTO PERKĖLIMAS

Kaip dauguma tikriausiai žinote, kriminalistas inspektorius Frostas nuo pirmos kito mėnesio dienos

perkeliamas į Lekstono skyrių. Inspektoriaus kolegos kviečiami paaukoti deramai atsisveikinimo dovanai.

Aukotojų sąrašo viršuje puikavosi eilutė:

Vyriausiasis inspektorius Maletas ... 25 svarai.

– Tik sušniurkšti dvidešimt penki svarai? – įsižeidęs suburbėjo Frostas. – Tam menkystai Keturakiui atrodo, kad aš tiek tevertas? – Paėmęs rašiklį, jis stropiai prirašė vienetuką. Išėjo šimtas dvidešimt penki svarai. – Tegul tik pabando šunsnukis išsiginti.

Morganas paėmė lapą ir apstulbęs dar kartą perskaitė tekstą.

– Šefe, nejaugi prašėtės perkeliamas?

– Man, Valstietuk, nė neprireikė. Tuodu šūdžiai maloniai paprašė už mane, bet, dievaži, per anksti džiaugiasi. – Inspektorius pašoko ir nusikabino nuo vigembės šaliką bei apsiaustą. – Einu, prisigersiu. Visus, kas manęs ieškos, siųsk velniui pauodegin.

– Šefe... – prasižiojo Morganas, bet Frosto kabinete nebebuvo.

Frostas įsmeigė pasmėlusį žvilgsnį į sumaigytų nuorūkų prikimštą peleninę, paskui atsargiai ištiesė ranką į stiklą, kuris čia būdavo matyti aiškiai, čia vėl pasimiglodavo. Ir kas jam šovė į galvą – prisigerti? Kad bent sumautą malonumą būtų patyręs. Kur tau! Jautėsi tik dar didesnis nevykėlis, galvą skelte skėlė, burnoje laikėsi šleikštus skonis. Išsiėmęs iš burnos neuždegtą cigaretę, padėjo ant

alumi aplaistyto stalviršio ir vienu mauku išlenkė viskį. Aitrus gėrimas sudirgino gerklę ir jis nusipurtė. Aludė skendėjo migloje, galvą triukšmingame klegesyje it kas kūjais būtų daužęs. Staiga inspektorius suraukė nosį. Įsisenėjusius alkoholio ir tabako dvakus akimirką permušė pigių kvepalų kvapsnis.

– Vienatvė, meiluti, kamuoja?

Jis pakėlė miglinas akis ir įsistebeilijo į išskydusį vaizdą – regis, priešais stovėjo neskoningai išsidažiusi moteris oranžiniais plaukais. Vilkėjo ji pigios dirbtinės odos paltą.

– Su gimtadieniu, pone prezidente, – suulbėjo ir, prisitraukusi kėdę, atsisėdo šalia. – Na ką, meiluti, pavaišinsi?

– Atsiknisk, – burbtelėjo Frostas ir, išsiėmęs iš kišenės, parodė tarnybinį pažymėjimą.

– Kad tu supūtum! – užspiegė moteriškė, pašoko ir kreipėsi į barmeną: – Fredai, jau taip smukai, kad aptarnauji policijos kiaules?

Užsimetusi ant peties rankinuko diržą, ji nubangavo durų link. Palydėjęs moterį žvilgsniu, barmenas priėjo prie Frosto.

– Inspektoriau, ar nepereitumėte į kitą aludę? – paklausė ir čia pat papriekaištavo: – Visus nuolatinius man išvaikysite.

– Tuojau išeisiu, – suvapėjo Frostas. – Tuojau, senas drauguži. Tik atnešk dar viskio ir alaus. – Sugraibęs saują monetų, inspektorius pašnairavo į jas ir paklausė: – Užteks?

Fredas numojo ranka.

– Jei pažadate išgėręs išsinešdinti, vaišinu. – Pastebėjęs du į aludę įėjusius uniformuotus policininkus, jis tyliai išsiplūdo ir piktai riktelėjo: – Kas jums čia – farų suvažiavimas?!

Iš visų jėgų susikaupęs Frostas atpažino Džordaną ir Simsą. Pamojęs jiems, džiugiai paskelbė:

– Vyručiai, šeimininkas vaišina!

– Ne, po paraliais, jų nevaišinu, – atrėžė barmenas. Konsteblių jis, rodydamas į Frostą, paprašė: – Ar neišsivestumėte?

– Inspektoriau, visur jūsų ieškojome, – pasakė Simsas, kartu vydamas šalin nepatenkintą Fredą.

– Kaip radote? – paklausė Frostas. – Tikėjausi, kad čia niekas manęs neieškos.

– Aikštelėje užėmėte dvi neįgaliųjų vietas, – paaiškino Džordanas. – Kažkas paskambino į nuovadą ir pasiskundė. Atpažinome jūsų automobilį iš numerio.

– Žinote, ką? – inspektorius tarsi sąmokslininkas pabaksnojo sau į nosies šoną. – Grįžkite į nuovadą ir pasakykite, kad manęs neradote. Aš jūsų neišduosiu.

Džordanas papurtė galvą.

– Inspektoriau, be jūsų neapsieisime. Vagis įsilaužė į namą ir šeimininkas jį nudūrė.

– Gerai tam vagiui, – suniurnėjo Frostas. – Lažinuosi, daugiau jam vagiliauti nebereikės. – Jis paėmė nuo stalviršio sudrėkusią cigaretę ir nesėkmingai pamėgino užsidegti. – Kvieskite vyresnįjį inspektorių Peniukšlį. Šįvakar jis turėtų budėti.

– Jis išvažiavęs į valdybą paimti kažkokių bylų. Dirbti teks jums.

– Ne šūdienė, o gryni ekskrementai! – sukeikė inspektorius ir išmetė cigaretę. Tada vargais negalais, sverdėdamas, atsistojo. – Tik pažiūrėkite į mane. Negaliu toks imtis žmogžudystės bylos, – pasakė ir vėl sunkiai susmuko ant kėdės.

Simsas pamojo barmenui.

– Kavos! Juodos, stiprios!

– Kavos? – pasipiktinęs paklausė Fredas. – Kas jums čia – susmirdęs „Ritz"?

– Kavos! – grėsmingai pakartojo Simsas.

Frostas vangiai sumosavo ranka.

– Liaukitės, vyručiai. Juk sakiau, imtis nužudymo bylos aš nepajėgsiu. – Staiga jis papurtė galvą, delnais pasitrynė veidą. – Po šimts rupūžiokų! Kada aš išvis buvau pajėgus tirti žmogžudystę? Velniop kavą! Išsivemti galiu ir be jos. – Vėl, šį kartą prisilaikydamas stalo, atsistojo ir išsiėmė automobilio raktelius. – Kai tik atsisėsiu prie vairo, būsiu kaip agurkėlis.

Simsas ryžtingai atėmė raktelius ir tarė:

– Inspektoriau, važiuosite su mumis. Šįvakar jūs, ginkdie, nevairuosite.

Frostas sėdėjo ant užpakalinės sėdynės. Patrulio automobiliui lekiant tamsiomis gatvėmis, jis vis pasvirdavo tai į vieną, tai į kitą pusę. Lango stiklas buvo nuleistas, kad šalto oro gūsiai bent kiek pravėdintų skaudamą galvą.

– Inspektoriau, girdėjau, jūs perkeliamas į Lekstoną, – pasakė Džordanas, prie šviesoforo stabdydamas automobilį.

– Geros naujienos sklinda greitai, – suburbleno Frostas.

– Vyrukai pasipiktinę. Kodėl jus perkelia?

Inspektorius jau vos tvėrė niekaip nemalštantį sopulį.

– Negaliu sakyti, mat tektų vyresniuosius pareigūnus išvadinti nutukusiais, pasmirdusiais šūdžiais, susimokiusiais niekšais, o aš, kaip žinai, kalbėdamas apie mūsų mylimą viršininką ir peniukšlį jo ginklanešį, neblevyzgoju.

– Mes jūsų pasiilgsime, – prisipažino Simsas.

– Aš dar nenumiriau, – priminė Frostas.

Įsižiebė žalia, ir automobilis vėl įsibėgėjo. Už langų sušvytravo prekybos kvartalo žiburiai. Netrukus jie įsuko į tamsesnę šalutinę gatvę ir sustojo prie pavienio namo, kuriame plieskė visos šviesos. Čia jau stovėjo kitas policijos automobilis ir „Citroenas" universalas.

Į vidų kolegas įleido konsteblis Koljeris.

– Daktaras jau atvykęs, – pasakė jis.

– O ką, kas nors apsirgo? – paklausė Frostas ir konstebliui iš paskos nuėjo į virtuvę. Čia ant grindų kniūbsčias gulėjo vyras su tamsiais slidininko akiniais. Prie jo stovėjo konsteblis Hau ir budintis policijos gydytojas Makenzis. Atvirame lange virš kriauklės plevėsavo užuolaida. Kilimas aplink lavoną buvo prisisunkęs kraujo. Šalia gulėjo peilis ilgais kruvinais ašmenimis.

– Nebegyvas, – atsisukęs į Frostą, paskelbė Makenzis ir pauostė orą. – Džekai, gal kartais atsivežei butelį?

Inspektorius nusišypsojęs pasilenkė ir kilstelėjo negyvėlio galvą, tada nuėmė akinius ir įsižiūrėjo į veidą, kuriame buvo sustingusi nuostaba.

– Pažįstu šitą tipą, – atsitiesęs pasakė Frostas.

– Turėtumėte pažinoti, – prašneko Hau. – Ronis Noksas. Vagystės įsilaužiant, apiplėšimai, sunkūs kūno sužalojimai. Kovą išėjo iš cypės, atpylęs trejus metus. Pats jį ir pasodinote.

– Sklido gandas, esą susirado darbą, ketino gyventi dorai.

– Inspektoriau, gandais verčiau netikėti, – įsikišo Simsas.

Frostas priglaudė skruostą prie vėsios sienos ir prisimerkė. Prakeiktas skausmas galvoje pulsavo bosiniu disko stiliaus ritmu.

– Tad kas čia nutiko? – paklausė jis.

– Palūkėk, Džekai, – pakėlęs ranką, prabilo Makenzis. – Kas čia nutiko, man neįdomu. Paskaitysiu apie tai laikraščiuose. Aš pavargęs, o rytoj man vėl žudyti pacientus. – Jis išsiėmė iš lagaminėlio sąskaitos blanką. – Pasirašyk, kad gaučiau atlygį, ir lekiu.

Frostas paėmė iš gydytojo lakštą, rašiklį ir pamėgino susikaupti. Pažvelgė į blanke nurodytą laiką, paskui – į savo laikrodį.

– Neteisingai užrašei laiką. Dabar pusė dvylikos, ne penkios po dvylikos.

– Iškviestas po vidurnakčio, gaunu dešimčia svarų daugiau, – pasiteisino Makenzis.

Inspektorius pasirašė ir grąžino blanką.

– Daktarėli, klastodamas sąskaitas gali prisidaryti bėdos.

– Tik jeigu pagaus, – atsakė gydytojas ir čirkštelėjo lagaminėlio užtrauktuku.

– Va kur aš sudegiau, – karčiai sumurmėjo Frostas.

Makenzis išėjo, ir jis vėl paprašė išdėstyti aplinkybes.

– Šeimininkas – Gregsonas, Džonas Gregsonas, – pasakė Koljeris.

Inspektorius suraukė antakius – smilkinius tučtuojau pervėrė skausmas.

– Sakai, Gregsonas? – Jis pasirausė atminties kartotekoje. – Neaukštas, įmitęs plikis? Mūsų klientas. Prieš penkerius metus buvau jį patupdęs už smurtinį apiplėšimą. Buvęs plėšikas apiplėštas? Teisingumas vis dėlto egzistuoja. – Linktelėjęs Koljeriui, Frostas paragino: – Kalbėk, sūnau.

– Šeimininkas miegojo. Pažadino jį triukšmas svetainėje. Nutykinęs žemyn, Gregsonas įjungė šviesą ir užklupo šitą, atjungiant vaizdo grotuvą.

– Kur svetainė?

– Eime.

Koljeris su inspektoriumi išėjo į koridorių, iš šio pateko į kambarį. Storos užuolaidos čia buvo užtrauktos, vaizdo grotuvas su nutįsusiais laidais padėtas ant kilimo, priešais televizorių. Frostas probėgšmais nužvelgė svetainę ir, nepastebėjęs nieko pravartaus, grįžo į virtuvę. Konsteblis – iš paskos.

– Pasakok toliau, – vėl paragino inspektorius.

– Įsilaužėlis puolė pro šeimininką į virtuvę, tikėjosi pasprukti pro langą – tuo pačiu keliu, kaip ir atėjęs.

Frostas priėjo prie lango ir pasakė:

– Nepanašu, kad būtų laužtasi jėga.

– Pasak Gregsono, langas buvęs atviras. Jis vėdinęs, mat čia trenkę indišku greitmaisčiu.

Inspektorius pro langą pažvelgė į tamsų kiemą, kurį juosė aukšta medinė tvora.

– Vagis persiropštė per tvorą ir įlipo pro langą, kuris lyg tyčia buvo atvertas, – paaiškino Koljeris.

– Taigi jis movė į virtuvę. Kas toliau?

– Gregsonas puolė iš paskos. Šitas vyrukas pašėlo švaistytis peiliu, štai šiuo. – Konsteblis parodė į peilį prie lavono. – Perdūrė šeimininkui ranką.

Inspektorius apžiūrėjo aštriai išgaląstą didpeilį.

– Ne šuns papas! – pasakė. – Kažin ar tokį kas nešiojasi akmenukams iš po arklio pasagos krapštyti.

Koljeris nusišypsojo ir ėmė pasakoti toliau:

– Gindamasis Gregsonas pagriebė iš peilinės virtuvinį ir smeigė. Vagis susmuko. Šeimininkas paskambino bendruoju pagalbos numeriu. Greitoji atvažiavo tuojau po mūsų. Įsitikinę, kad auka nebegyva, medikai išvyko.

– Kur peilis, kuriuo dūrė Gregsonas?

Hau kilstelėjo plastikinį įkalčių maišelį su kruvinu virtuviniu peiliu. Frostas priėjo prie kriauklės ir apsišlakstė veidą šaltu vandeniu. Galvoje vis dar kalė kūjai, skrandyje kažin kas vartėsi. Apie darbą inspektorius nenorėjo nė galvoti. Virtuvėje buvo nepakenčiamai karšta, net prie atviro lango.

– Šnektelkime su... – jis nutilo ir tik bejėgiškai sumirksėjo. Buvo spėjęs užmiršti prakeiktą pavardę.

– Su Gregsonu, – priminė Koljeris ir nusivedė Frostą į viršų.

Gregsonas – Frostas jį prisiminė ne tokį apkūnų, ne tiek nuplikusį, andai dar neįžengusį į šeštą dešimtį, – susiėmęs už galvos, sėdėjo ant lovos ir tyliai kūkčiojo. Vis dar vilkėjo sodriai purpurinę

pižamą, ši buvo aptaškyta krauju. Ant riešo baltavo tvarstis su raudona dėme. Ant kėdės prie šeimininko sėdintis Morganas, Frostui įėjus, pašoko.

– Šefe, čia – ponas Gregsonas, – pristatė konsteblis, tarsi inspektorius nežinotų.

Šis prisitraukė tą pačią kėdę ir sudribo ant jos.

– Pone Gregsonai, apačioje guli lavonas, – pasakė.

Vyriškis pakėlė galvą ir įsmeigė akis į inspektorių.

– Nenorėjau jo nužudyti, – prašneko. – Neišmanau, kaip šitaip galėjo atsitikti. Sumaištis buvo. Aš plūdau kraujais. Nusičiupau peilį, tik kad apsiginčiau. Jis tikriausiai puolė. Net nesuvokiau, jog padūriau. Kad pasižiūrės į mane baisiausiai nustebęs, o paskui bluist ant grindų – kraujas tik pasipylė, oi kaip pasipylė kraujas.

Gregsonas papurtė galvą, lyg vydamas tą siaubingą prisiminimą šalin. Frostas klausėsi jo kantriai, stengdamasis nekreipti dėmesio į grėsmingus gnybius skrandyje. Tikėjosi, kad vonia čia pat, antrame aukšte. Nebuvo tikras, kad spės nulėkti, jei ji apačioje. Staiga suvokė, kad Gregsonas žiūri į jį klausiamai, laukdamas atsakymo.

– Atsiprašau, ko klausėte? – sumurmėjo inspektorius.

– Klausiau, kas man bus.

Tau kaliūzė iki gyvos galvos, vagies šeimai kompensacija – 50 000, štai tokie sušikti mūsų įstatymai, pamanė Frostas.

– Pone Gregsonai, negaliu pasakyti, per anksti dar, – ištarė balsu ir lengviau atsikvėpė, mat skrandyje kiek atlėgo. Čia pat susiraukė iš įstangos –

mėgindamas prisiminti, ką buvo sakęs Koljeris. – Kai vagį užklupote, jis atjunginėjo vaizdo grotuvą? – Gregsonas linktelėjo, o Frostas kreipėsi į Morganą: – Apsidairyk gatvėje įsibrovėlio mašinos ar furgono. Turėtų stovėti kur nors netoliese.

– Mašinos?

– Tikriausiai jis neketino panakčiais klaidžioti gatvėmis pėsčias, pasikišęs po pažastimi vaizdo grotuvą lyg nurėžtą Anos Bolein galvą. Net mūsiškiams liurbiams konstebliams tai atrodytų įtartinai.

– Koks jo automobilis? – paklausė Morganas.

– Iš kur, po šimts tarakonų, man žinoti?! – atkirto Frostas.

– Šefe, tokiu atveju aš juolab nežinau. Jei žinotume, kur jis gyveno, nuvažiuočiau paklausti.

– Nieku gyvu! Jeigu buvo vedęs ar gyveno susimetęs, turėtume pranešti apie mirtį, o aš dabar tam nepasiruošęs. – Inspektorius puikiai įsivaizdavo, kas būtų, jei jis apvemtų sielvartaujančią moterį. – Bala nematė to automobilio. Kol kas. – Jis vėl kreipėsi į šeimininką: – Pone Gregsonai, prašyčiau kartu su mumis vykti į nuovadą. Turėsite surašyti paaiškinimą. Apsirenkite. Jūsų pižamą paims pareigūnas. Ją ištirs mūsų ekspertai. – Frostas patylėjo. Iš karto net nesusigaudė, kas jam, po galais, kliūva. Lova! Na, žinoma. Lova – dvigulė. – Pone Gregsonai, jūs vedęs?

– Taip, – atsakė Gregsonas, nepakeldamas galvos.

– Kur jūsų žmona?

Valandėlę vyriškis tik bukai spoksojo į inspektorių. Paskui vangiai ištarė:

– Pametė mane daugiau nei prieš mėnesį.

– Šit kaip? Užjaučiu. Kur ji dabar?

– Nežinau. Parėjau tada iš darbo ir radau ant stalo raštelį – išeinanti ir nebegrįšianti. Net nenumaniau, kad taip gali nutikti. Jokių užuominų nebuvo, nieko. Man atrodė, mudu puikiai sutariame.

Frostas liūdnai palingavo galvą.

– Išties nemalonu. O dabar dar ir...

Jis liepė Morganui vežti Gregsoną į nuovadą, o pats nubildėjo laiptais žemyn ir užėjo į virtuvę, kur keturi konstebliai, nepaisydami ant grindų tįsančio negyvėlio, gurkšnojo tirpią kavą. Lango, pro kurį buvo įlipęs vagis, niekas neuždarė, tad Frosto galvosopis vėsioje patalpoje pamažu lyžo. Vienas konsteblių padavė jam puoduką su kava.

– Ar šiuose namuose yra ko užkąsti? – paklausė inspektorius. – Galuojuosi badu.

Džordanas atidarė šaldytuvą.

– Jogurtas tiks?

– Fe. Paieškok duonos ir paskrudink visiems.

Kol Džordanas skrudino duoną, inspektorius persakė konstebliams savo pokalbį su Gregsonu.

– Gal ir išaiškės, kad šis atvejis – paprasčiausia būtinoji gintis, bet šįsyk numokime ranka į visus mano įpročius ir padirbėkime kruopščiai. Kažkas čia man kliūva. Gregsonas sako, esą žmona jį pametusi maždaug prieš mėnesį – turbūt nebeištvėrė tos suknistos purpurinės pižamos. Vis dėlto pašniukštinėkite, ar moteriškė nepakasta kieme. Pasišnekėkite su kaimynais. Gal jie žinos, kur ji yra.

Simsas žvilgtelėjo į laikrodį.

– Inspektoriau, vėloka belstis į kaimynų duris.

Frostas užmetė vis dar pasimiglojusią akį į saviškį, bet ciferblato dorai neįžiūrėjo.

– Tada – iš pat labo ryto, – pasakė linktelėjęs. – Kai tik baigs darbą nusikaltimo vietos tyrėjai, pasidomėkite, kur gyvena jos tėvai. Jie gali žinoti, kur duktė. Mm... – sumurkė inspektorius, kai Džordanas paleido per rankas lėkštę su sviestuotomis riekėmis. Visi kibo užkandžiauti. – Valgykite atsargiai, – perspėjo kitus Frostas. – Nebūtina lavoną, kad jį kur plynios, apibarstyti trupiniais. Ir nepalikite indų neplautų, antraip kitą kartą nugalabijęs vagį Gregsonas mūsų nebekvies. – Pastebėjęs ant palangės flakoną su indų plovikliu, pagamintu „Pigiau nebūna" užsakymu, inspektorius prisiminė dar nesučiupęs šantažuotojo. Rytoj... rytoj... pagalvosiu apie tai rytoj, nusprendė. – Ar skrebučių dar liko? – paklausė.

Džordanas sudėjo į skrudintuvą dar vieną porciją duonos. Staiga tarpduryje išdygo Skineris.

– Kas čia, po velnių, dedasi?! – užkriokė piktai.

– Tik to šūdžiaus čia ir trūko, – tyliai sumurmėjo Frostas. – Užkandžiaujame, ir tiek, – atsakė garsiai.

– Užkandžiaujate? Panašiau į sumautą iškylą prie lavono. Jeigu suuostų spauda... – Dūręs pirštu į Frostą, sumarmėjo: – Inspektoriau, porai žodžių!

Frostas išsekė jam iš paskos į koridorių it mokinukas, iškviestas į direktoriaus kabinetą.

– Jums pasisekė, kad esate perkeliamas kitur, – suniurzgė Skineris, – antraip nužeminčiau į gatvės patrulius.

– Aš čia tik todėl, kad konstebliai negalėjo rasti jūsų, – pasiaiškino Frostas.

– Nesiteisinkite, po galais! – išbėrė Skineris ir suraukė nosį. – Dar ir girtas.

– Nė velnio! – piktai atrėžė inspektorius, nors pats suvokė – kai sverdėji ir pinasi liežuvis, fakto neužginčysi. Dėl viso pikto jis įsikibo durų rankenos.

– Važiuokite namo, – paliepė Skineris. – Prie šios bylos nedirbate. Pasikalbėsime rytoj.

Frostas atsidrėbė ant užpakalinės patrulio automobilio sėdynės ir Džordanas išvežė jį namo. Galvoje inspektoriui dūzgė tūkstantis minčių, bet susitelkti prie vienos kurios jis neįstengė. Kažkas Frostą graužė, kažkas kliuvo, tik jis niekaip nesumojo kas.

– Sūnau, stabdyk, pastovėsime minutę, – pasakė jis konstebliui. – Man reikia pagalvoti.

Džordanas įsuko į skersgatvį ir sustojęs išjungė variklį. Inspektorius pavaišino jį cigarete.

Traukdamas dūmą, Frostas prisimerkęs pergalvojo visą nepavykusio apiplėšimo eigą.

– Drauguži, man reikia dar kartą pasikalbėti su Gregsonu, – tarė jis. – Vežk į nuovadą.

– Inspektoriau, Skineris liepė vežti jus tiesiai namo, – atsakė Džordanas.

– Kieno įsakymai tau svaresni – blaivaus storašiknio Skinerio ar tokio girtuoklio kaip aš? – paklausė Frostas.

Konsteblis nuvežė jį į nuovadą.

Kvotos kambaryje jis atsisėdo priešais Gregsoną ir staiga pasijuto nuvargęs kaip šuo. Vos užgniaužė žiovulį.

– Man knieti išsiaiškinti porą nužudymo aplinkybių. Neabejoju, pagelbėsite, – pasakė. Iškratęs iš pakelio cigaretę, pasiūlė Gregsonui, šis tik numojo ranka. – Ronis Noksas. Kietas buvo nusikaltėlis. – Papurtęs degtuką, inspektorius įmetė jį į peleninę ir, nusišypsojęs vyriškiui, pridūrė: – Jūs ir pats anksčiau paplėšikaudavote, argi ne? Žinoma, ne Ronio lygiu.

Lyg ir atpažinęs Frostą, Gregsonas staiga krūptelėjo. Kilstelėjo pirštą, tarsi klausdamas.

– Taip, aš jus ir pasodinau, – pasakė inspektorius. – Pričiupau judu su Roniu. Įdomus sutapimas, ar ne?

– Dabar prisimenu. Seniai tai buvo. Pasimokiau ir, išėjęs iš kalėjimo, nusprendžiau juodą amatą mesti. Be to, aš jau per storas keberiotis pro virtuvių langus.

Frostas supratingai palingavo galvą.

– O šit Ronis formą išlaikė. Kaip sakiau, buvo kietas. Darbuodavosi turtuolių namuose, dažniausiai – kai anie būdavo išvykę. Vogdavo juvelyriką, meno kūrinius ir panašius brangius daikčiukus. Išklerę vaizdo grotuvai Ronio nedomino. Taigi kodėl, užuot ėjęs į brangaus turto prikimštus namus, jis nusprendė užsukti į jūsų – meldžiu atleisti – susmirdusią skylę?

– Mes visada dairydavomės tokių namų, į kuriuos būtų nesunku prasmukti. Kaip sakiau kitam pareigūnui, buvau palikęs langą atvirą. Tikriausiai todėl Ronis ir susiviliojo.

– Taip, taip, – sulinksėjęs pripažino Frostas. – Apie tai aš nepagalvojau. Bet man dar užkliuvo kita

aplinkybė. Jis atsinešė didžiulį peilį. Į kišenę toks nebūtų tilpęs, o lipant per tvorą vagiui reikėjo laisvų rankų. Tad kur jis dėjo peilį?

– Tikriausiai užsikišo už kelnių juosmens, – spėjo Gregsonas.

– Oi ne, brolyti, – paprieštaravo inspektorius. – Ropšdamasis per tvorą su tokiu kardu kelnėse, jis būtų nusirėžęs apvytusį kotą. Ir iš kur, po šimts velnių, Ronis galėjo žinoti, kad langas atviras? Pamatyti galėjo nebent perlipęs per tvorą.

– Net nenumanau, – gūžtelėjęs pečiais, burbtelėjo Gregsonas.

– Šit kas dar, – toliau kalbėjo Frostas. – Pasak jūsų, įžiebėte šviesą ir užklupote vagį atjunginėjant varganą vaizdo grotuvą. Taigi šviesa pirmiau buvo išjungta, o ir užuolaidos storos – vadinasi, Ronis darbavosi aklinoje tamsoje. Žibintuvėlio jis neturėjo. – Inspektoriui vėl užgėlė galvą, jis jau gailėjosi įsivėlęs, juk byla – Peniukšlio. – Jeigu Ronis tikrai lipo per tvorą, ant drabužių turėtume aptikti medienos plaušelių, bet keistuolė nuojauta man byloja, kad nieko tokio neaptiksime. O kai rasime jūsų žmoną, ji, manau, išklos visą teisybę apie peilį, kurį Ronis tariamai atsinešė – neabejoju, išaiškės, kad tasai peilis – jūsų, o tokiu atveju jūsiškė apiplėšimo versija nueis velniui subinėn. Ar nemanote, kad sutaupytume nemažai laiko, jei papasakotumėte, kaip buvo iš tikrųjų?

Gregsonas užsidengė veidą delnais ir pusbalsiu ištarė:

– Žmona... pabėgo su juo.

– Ką? Su Roniu Noksu?

Vyriškis linktelėjo.

– Jis atsivilko paimti jos daiktų. Juodu ruošėsi skristi į Ispaniją. Ronis ėmė iš manęs tyčiotis. Niekšas tyčiojosi! Netekau kantrybės. Peilis pasipainiojo po ranka.

– Nužudėte jį ir inscenizavote įsilaužimą? – pasitikslino Frostas.

– Suradau senus slidininko akinius ir užkabinau jam ant nosies. Paskui įsipjoviau, peilį įspraudžiau lavonui į delną, kad liktų Ronio atspaudų, ir numečiau šalia.

– Išsisukti neturėjote nė menkiausio sumyžto šanselio, – pasakė inspektorius. – Jūsų versija nueitų velniop, vos mums pasikalbėjus su žmona.

– Žmona prieš sutuoktinį neliudija, – atšovė Gregsonas.

Frostas pašaipiai nusijuokė.

– Jei tuo tikite, esate dar kvailesnis, nei maniau.

Staiga į Kvotos kambarį įpuolė iš pykčio įraudęs lyg plyta Skineris.

– Frostai, kas čia, velniai jus griebtų, dedasi?! – užbliovė jis.

– Man reikėjo išsiaiškinti porą aplinkybių... – mėgino teisintis Frostas.

Vyresnysis inspektorius tučtuojau jį nutraukė.

– Manęs jūsų aplinkybės nedomina. Liepiau važiuoti namo. Byla – mano! Nešdinkitės!

Frostas pamojo nuvažiuojančiam konstebliui ir svirduliuodamas įėjo į vidų. Buvo mirtinai nusikamavęs. Blykčiojo raudonas atsakiklio žiburiukas. Jis nuspaudė klavišą. Pasigirdo spigus moteriškas balsas, kurio inspektorius nepažino.

– Dvasna tu, susmirdęs nevykėli! – tūžmingai rėkė kažkas.

Frostas pakratė galvą, išjungė aparatą ir užlipo į viršų. Kieno skambinta? Nuovargio priveiktas, nekvaršino sau galvos.

Vos valandą numigęs, prabudo it įgeltas. Tas balsas atsakiklyje... Na, žinoma! Žinoma, po šimts velnių, Kerolės, didžiakrūtės rubuilės patologės! Jis buvo visiškai užmiršęs pasimatymą. Atsidusęs vėl nugrimzdo į neramų miegą. Protarpiais susapnuodavo šiltą nuogos patologės glėbį, dideles krūtis, bučinių ištroškusias lūpas... Sykį sueities palaimą sugadino į sapną su nelemtaisiais degalinių kvitais rankoje įsiveržęs Skineris... Galiausiai sučirškęs žadintuvas jį pažadino.

10

– Džekai, atrodai gerokai pataršytas, – nusišaipė Velsas, kai tik išblyškęs Frostas įžengė pro duris. – Pajodė ji tave kaip reikiant, ar ne?

Inspektorius įsikando cigaretę ir užsirūkė. Šleikštulys burnoje, it paukščių pridergtoje, buvo nepakenčiamas, dūmas draskė gerklę.

– Vienintelis kūnas, kurį šiąnakt čiupinėjau, buvo paskerstas peiliu ir jau sustingęs, – atkirto Frostas.

– Aa, Ronio Nokso? Skineris jau spėjo apsigirti. Gregsonas, jo prispaustas, prisipažino. Apkaltintas žmogžudyste.

– Ir kodėl gi aš jo neįtariau? – sumurmėjo inspektorius.

– Džekai, Skineris tavęs teiravosi. Liepė siųsti tave pas jį, kai tik pasirodysi.

– Tas šmikis – tikras besotis.

Skineris piktai nužvelgė Frostą, kuris, barstydamas cigaretės pelenus, sunkiai išsidrėbė ant kėdės.

– Prašyčiau atsisėsti, – sarkastiškai pasiūlė vyresnysis inspektorius. – Nelaukite, kol pakviesiu.

– Ačiū, – burbtelėjo Frostas. Dėl Skinerio sarkazmo jam buvo nei šilta, nei šalta. – Teiravotės manęs?

Skineris ištraukė stalčią, paėmė mėlyną blanką ir padėjo ant stalo.

– Jūsų prašymas perkelti. Pasirašykite apačioje. – Pastebėjęs, kad inspektorius dvejoja, pridūrė: – Vakar iš valdybos gavau dar pluoštą jūsų išlaidų kvitų. Vos akį užmetus matyti, kad kai kurie jų įtartini. Bet mes ne kokie niekšai, kad kabinėtumės.

Frostas užgniaužė pagundą vožti bjaurybei į veidą ir nutaisė abejingą išraišką. Jau priveikėte mane, šūdžiai, tad kam dar kankinti? – paklausė mintyje. Nė nepaskaitęs teksto, brūkštelėjo parašą ir pastūmė lapą Skineriui. Šis užmetė akį, kreivai nusišypsojo ir padėjo dokumentą į stalčių. Inspektorius tuo meu, traukdamas dūmą, svarstė, kaip nudobus pašlemėką kuo lėčiau ir skausmingiau.

– Puiku, – tarė vyresnysis inspektorius ir, išsiėmęs iš kišenės raktą, užrakino stalčių. – Ar namą jau parduodate?

Frostas net žioptelėjo.

– Ką?

– Dirbti Lekstone pradedate nuo kito mėnesio. Važinėti ten iš Dentono negalėsite. Teks persikraustyti, todėl nieko nelaukdamas įsigykite būstą Lekstone.

Inspektorius pasistengė neišsiduoti apimtas nevilties. Lekstonas buvo dar atkampesnė skylė nei Dentonas.

– Gaišti nėra ko, – kalbėjo Skineris, – todėl pasirūpinau šiuo reikalu. Informacijos apie Lekstone parduodamus namus jums bus atsiųsta. Tik nieko brangaus nesitikėkite. Mačiau jūsų namą – daug už tokį negausite. Kreipiausi į vieną, kitą nekilnojamojo turto agentą. Jie su jumis susisieks.

– Jūs – labai malonus, – kaip įmanydamas nenuoširdžiau sumurmėjo Frostas. Jautėsi Skinerio

suraitytas, bet neabejojo anksčiau ar vėliau atsiteisiąs.

– Beje, vakarykštį nusikaltimą aš jau ištyriau, – pasigyrė vyresnysis inspektorius.

– Šit kaip?

– Žmogžudystė. Žmona dėl Nokso pametė Gregsoną, šis varžovą nudūrė ir inscenizavo apiplėšimą.

– Kad man kas duotų aštrų jūsų protą, – pasakė Frostas. – Apie tokią atomazgą nebūčiau nė pagalvojęs.

Skineris, akimirką pagalvojęs, nusprendė, kad inspektorius giria jį nuoširdžiai.

– Na nusikaltėlis pasitaikė ne itin apsukrus. Atspėkite, kas atidarė duris, kai nuvažiavau Nokso artimiesiems pranešti liūdnos žinios.

– Ar tik ne Kamila Parker-Bouls? – spėjo Frostas.

– Gregsono žmona. Jis niekaip nebūtų išsisukęs.

– Kurgi išsisuks, kai susidūrė su tokiu išmintingu kriminalistu kaip jūs.

Skineris vėl pervėrė inspektorių skvarbiu žvilgsniu. Kada Frostas kalba rimtai, kada šaiposi, jis, kaip ir Maletas, vis nesupaisydavo.

– Ačiū, – burbtelėjo, nusprendęs, kad inspektorius nejuokauja.

Atsivėrė kabineto durys ir Skineris jau žiojosi aprėkti nepasibeldusįjį, bet paaiškėjo, kad tai – Maletas. Išvydęs Frostą, šis kaip įprasta susiraukė, o vyresnįjį inspektorių pasikvietė į koridorių. Skineris vogčia kilstelėjo nykštį, girdi, perkėlimo reikaliukas sutvarkytas. Kai tik anuodu išėjo, Frostas ėmė karštligiškai svarstyti, kas verčiau – pamėginti

per duris nuklausyti viršininkų pokalbį ar pasirausti po gautųjų dokumentų dėklą. Buvo beįninkąs raustis, bet nieko nespėjo nužiūrėti, mat grįžo vyresnysis inspektorius. Frostui teko apsimesti, esą braukia nuo dokumentų pelenus.

– Skyriaus viršininkas Maletas pakvietė mane į savo klubą šventinių pietų, – pasakė Skineris ir patraukė dėklą į šalį. – Šį kartą austrių vengsiu.

– Ką švęsite? – pasiteiravo inspektorius, nors puikiausiai žinojo, kad tuodu švęs jo parašą PRAŠYMO PERKELTI blanke.

Skineriui ne iš karto pavyko pramanyti tariamą dingstį.

– Ee... švęsime mano sėkmę... Vakarykštį nužudymą ištyriau labai greitai.

– Ir netgi niekieno nepadedamas, – pridūrė Frostas.

Vyresnysis inspektorius apsimetė neišgirdęs.

– Pavaduosite mane, kol grįšiu. Tų paauglių vis dar nerandame, ir man jau labai neramu. Pasidomėkite, kaip sekasi paieškos grupei.

– Jų nebėra gyvų, – nedvejodamas ištarė Frostas.

– Bent kartą su jumis sutinku, – pasakė Skineris. – Lyg dar maža mums būtų rūpesčių...

Grįžęs į savo kabinetą, Frostas jau ketino susisiekti su ieškotojais, bet įėjo konsteblis Lambertas iš Operatyviojo valdymo centro. Jis atsinešė du popieriaus lapus.

– Inspektoriau, dėl to lavono ant geležinkelio pylimo, – prašneko. – Kolegos Mančesteryje mano, kad gali būti dingusi mergina, kurios jie ieško.

– Puiku, – atsakė Frostas. – Galime ją jiems grąžinti. Suvyniok lavoną ir išsiųsk paštu. Be to, tau derėtų kreiptis į Skinerį, ne į mane.

– Skineris išvykęs. Sakė, kol jo nėra, už bylas atsakingas jūs.

Inspektorius paėmė popierius. Vienas jų buvo iš Mančesterio policijos atėjusi faksograma.

...Neatpažintas lavonas (užklausa D107) gali būti Emilės Roberts, devyniolikos metų, paieška tėvų paskelbta prieš šešias savaites (rugsėjo 22 d.). Prašytume patvirtinti mirties laiką. Nuotrauką ir kitą informaciją pridedame.

Kitame lakšte buvo atspaustas spalvotas jaunos merginos atvaizdas. Frostas įsižiūrėjo. Jis vargiai įstengė patikėti, kad ši gyvybinga, besišypsanti tamsiaplaukė išpuoselėtais dantimis ir yra tas išpurtęs, gleivėtas lavonas.

– Dantys panašūs, bet kitko palyginti nėra kaip, – pasakė. – Luktelkime, gal žmogus-kirminas pasakys, kada konkrečiai auka žuvo.

Bilas Velsas pašaukė jį ant laiptų, pakeliui į valgyklą. Inspektorius apsimetė negirdįs, bet seržantas jį prisivijo ir pasakė:

– Džekai, tavęs laukia džentelmenas.

Frostas atsiduso.

– Tikėjausi užkąsti. Kas manęs laukia?

– Entomologas iš teismo ekspertizės.

– Kas?! – nustebęs perklausė inspektorius.

– Žmogus-kirminas.

– Šūdienė!

Frostas valgė atbulais dantimis, o šit žmogus-kirminas šveitė pasigardžiuodamas ir be paliovos plepėjo – dalijosi pikantiškomis savojo amato subtilybėmis.

– Lavonui yrant, į aplinką pasklinda lakiosios medžiagos, kurios privilioja muses, – aiškino jis.

– Nepaprastai įdomu, – abejingai suburbėjo Frostas ir pasibjaurėjęs nužvelgė šakute pasmeigtą mėsos kąsnelį.

– Mėsinės musės ir jų lervos minta pūvančiais audiniais.

– Kas kam patinka, – murmtelėjo inspektorius ir, nebaigęs valgyti, atstūmė lėkštę.

– Kai irimo kvapai išsivadėja, – toliau pasakojo žmogus-kirminas, – musės pasišalina. Remdamiesi vikšrų ir lervų amžiumi, galime tiksliai nustatyti aukos mirties laiką.

– Ar pasakojau jums anekdotą apie vyruką, kuris susilažinęs išsriuobė spjaudyklės turinį? – paklausė Frostas.

– Kas nutiko žmogui-kirminui? – pasiteiravo Velsas. – Išėjo pažaliavęs.

– Nežinau, – atsakė inspektorius. – Jautėsi kuo puikiausiai. Kol suskėliau anekdotą.

– Nejaugi papasakojai apie spjaudyklę?! – pasibaisėjo seržantas.

– Tos jo kalbos apie lytinį vabzdžių gyvenimą man įkyrėjo iki gyvo kaulo. Kam gali būti įdomu, kaip krušasi mėsinės musės! Susisiek su Mančesteriu ir pasakyk tenykščiams, kad patvirtinta – auka iš tiesų mirusi prieš šešias savaites, taigi veikiausiai

būsime radę jų ieškomą merginą. Tik tegul jos tėvai čionai nevažiuoja – kūno nėra iš ko atpažinti. Ir tegul kolegos atsiunčia ką nors, kad galėtume palyginti DNR mėginius. – Užsisagstęs apsiaustą, Frostas pridūrė: – Važiuosiu dvasiškai palaikyti ieškotojų.

Atitraukęs slankiąją sieną Velsui už nugaros, į Frostą kreipėsi Lambertas:

– Inspektoriau, skambina darbininkas iš Flintvelo ūkio. Sako radęs du lavonus.

Frostas žingsniavo per kokių dešimties akrų javų lauką. Pusė šio jau buvo nupjauta, šiaudai paruošti rišti. Virš lauko plūduriavo troškių dulkių debesis, aitriai trenkė dyzelinu, tolumoje inspektorius vos įžiūrėjo kombainą ir traktorių su priekaba aukštais bortais. Atsargiai žengdamas per ražieną, Frostas prisiartino prie žemdirbių technikos. Ūkininkas įdiržusia oda – velvetinės jo kelnės buvo sudėvėtos, išblukusios, fetrinė skrybėlė aplamdyta – barė kombainininką, kuris tirados klausėsi nelabai atidžiai.

– Kokio velnio skubėjai skambinti farams, nebaigęs darbo?! Tuojau užeis prakeiktas lietus ir lauko niekaip nebespėsime nupjauti! – Išgirdęs žingsnius, ūkininkas atsigręžė. – Jūs kas toks?! – riktelėjo piktai.

– Policija, – prisistatė Frostas, rodydamas tarnybinį pažymėjimą.

– Pačiu laiku, – suniauzgė anas. – Greičiau išgabenkite tuos lavonus, kad juos kur krapai! Ir šiaip nespėjame javų nupjauti! – Jis nykščiu parodė į temstantį dangų. – Jeigu prapliups, kol darbas nebaigtas, pusę derliaus prarasiu!

– Oi oi, – abejingai pratarė inspektorius ir paklausė: – Jūs ir skambinote?

– Jis. – Ūkininkas mostelėjo į kombainininką, sėdintį prie vairo, gerokai aukščiau anuodviejų.

– Iš čia jų nepamatysite! Reikėtų žiūrėti iš aukščiau! – sušuko Frostui ketvirtą dešimtį įpusėjęs raudonveidis, tamsiaplaukis kombainininkas ir parodė į krūmais ir kuokštuota žole gausiai apžėlusį šlaitą kitame lauko pakraštyje, virš dar nenupjautų javų. Atšlaitės viršumi driekėsi Dentono plentas, kuriuo ūždamos zujo mašinos. – Vienas nuogas lavonas guli už krūmo tarp antai tų dviejų medžių! Kitas – maždaug dešimt jardų dešiniau! Norite, kad parodyčiau?!

– Nereikia! Likite čia! – šūktelėjo inspektorius.

Pasiekti šlaitą jis galėjo tik brisdamas per javus, ne kitaip.

– Jei pridarysite nuostolių, reikalausiu kompensacijos, – perspėjo ūkininkas.

Palūkėk, kol čia susirinks pusė Dentono policijos negrabailų ir ištryps tau javus, tada galėsi šnekėti apie kompensaciją. Tik nesitikėk, kad gausi bent varioką, žingsniuodamas per lauką, galvojo Frostas.

Kodėl, po šimts rupūžiokų, žmonės negali numesti lavonų ant lygios žemės? – patyliukais nusistebėjo jis, pagaliau priėjęs šlaitą, ir atsigręžė. Kombainininkas mosavo rankomis ir šūkavo paėjėti į dešinę.

Nepastebėjęs mergaitės, jis vos ant jos neužrioglino. Debė Klark vešlioje žolėje gulėjo aukštielninka, nuoga, tuščią žvilgsnį įsmeigusi į sparčiai

tamsėjančius lietaus debesis. Frostas atsargiai palietė jos skruostą. Šis buvo šaltas kaip ledas, drėgnas. Ko, velniai griebtų, jis tikėjosi – kad bus gyvas, šiltas? Inspektorius liūdnai palingavo galvą. Vos dvylikos metų.

– Širdele, koks šlykštynė šitaip tave nuskriaudė? – sušnabždėjo ir pažvelgė aukštyn, į kelią, kuriuo lėkė automobiliai. Mergaitė veikiausiai buvo išmesta iš lengvosios ar furgono.

Kiek pabrydėjęs per aukštą, drėgną žolę – kelnės kaipmat peršlapo, nors gręžk, – rado ir berniuko lavoną. Šis taip pat buvo numestas nuo plento – matyt, ritosi, kol atsitrenkė į storus su gervuogėmis surizgusio krūmokšnio stiebus. Tomas Harisas taip pat gulėjo aukštielninkas, tik su drabužiais. Veidas buvo kraujuotas, sudaužytas, ištinęs, kelnės ties keliais praplyšusios, skylėse raudonavo nubruožta oda. Frostas vėl žvilgtelėjo į viršų. Plentu skriejo kaip skriejusios mašinos. Jei kuris vairuotojų ir būtų pažiūrėjęs žemyn, lavonų vis tiek nebūtų pastebėjęs – juos patikimai slėpė peraugusios žolės, gervuogių ir krūmokšnių raizgynė. Kūnai gulėjo čia ne vieną dieną.

Frostas išsiėmė mobilųjį ir paskambino į nuovadą, paprašė išsiųsti nusikaltimo vietos tyrėjus, ekspertus, visą grupę. Laukdamas užsirūkė. Ant galvos paptelėjo pirmieji lašai. Jis nusivilko apsiaustą ir uždengė berniuką, kad lietus nenuplautų kraujo nuo veido. Pats permirko per kelias minutes.

Negausūs pareigūnai su geltonais neperšlampamais apsiaustais, išsirikiavę eile, kone keturpėsti,

kruopščiai naršė šlaitą. Plentas viršuje buvo užtvertas, dar keli policininkai atidžiai ieškojo įkalčių žolėtoje pakelėje. Frostas, spėjęs parvažiuoti namo, persirengti sausai ir grįžti, sėdėjo savo automobilyje ir žiūrėjo, kaip ekspertai stato aplink lavonus stogines. Žmonės dirbo uoliai, dalykiškai, tai jis pripažino, bet vis tiek manė, kad jie tuščiai eikvoja jėgas, gaišta laiką. Kad ir kas, pravažiuodamas lengvąja ar furgonu, numetė čionai kūnus, padarė tai tikriausiai per kelias sekundes, be to, tikėtis, jog tokioje vietovėje, kur išmetamas šlamštas kaupėsi metų metus, bus likę nusikaltėlio pėdsakų, vargu ar galėjai. Vis dėlto kiekvieną surūdijusią skardinę, nudegusį degtuką, suglamžytą popiergalį pareigūnai privalėjo užregistruoti, kiekvienos šiukšlės radimo vietą – pažymėti, visą tą bergždžią informaciją pridėti prie bylos. Argi ne gaišatis?

Galų gale dvi mėlynos plastikinės stoginės buvo pastatytos.

– Panašu į prišnerkštą stovyklavietę, – sumurmėjo Frostas, brisdamas per ištryptus javus. Mergaitės lavoną kaip tik fotografavo vienas ekspertų, tad inspektorius užkopęs įlindo į antrąją palapinę, kurioje nuo lietaus, barbenančio į plastiką, slėpėsi Morganas.

– Šefe, berniuko dviračio – nė ženklo, – pasakė jis, žiūrėdamas į lavoną. – Mergaitės juk radome, ežere, o kito – nė ženklo.

– Ieškodami dviračio, vis aptinkame prakeiktos kojos gabalų. Ieškokime kojos, gal rasime dviratį, – subambėjo inspektorius ir palinko prie žuvusiojo.

Pakėlęs apvertė ranką nubrozdinta oda. Krumpliai buvo nudaužyti, kruvini. Frostas paleido ranką ir, už plaukų kilstelėjęs galvą, apčiupinėjo kiaušo pamatą. Ten buvo drėgna ir glitu. Inspektoriaus pirštai išsikruvino. Nusišluostė juos popierine servetėle. – Į galvą stipriai trenkta iš užnugario. Liesti lavono mums negalima, tad, kai Draisdeilis tai pasakys, apsimesk dar nežinojęs.

– Maniau, Draisdeilis išėjęs iš darbo, – pasakė Morganas.

– Iš tiesų, – nušvitęs pripažino Frostas. – Buvau užmiršęs.

Na taip, turėjo atvažiuoti dručkė, žvitriauodegė Kerolė Ridli. Jis tikėjosi gražbylystėmis įkalbėsiąs ją naujam pasimatymui.

Pakėlęs stoginės atvartą, į vidų, kratydamas lašus nuo fetrinės skrybėlės, įlindo daktaras Makenzis.

– Džekai, atrodo, tu – geriausias mano klientas, – pasakė jis. Dirstelėjęs į lavoną, išsyk surimtėjo. – Ar tik ne dingęs berniukas?

– Tas pats, – atsakė Frostas. – Mergaitė – kitoje palapinėje.

Gydytojas liūdnai palingavo galvą.

– Kojas man pakerta, kai matau kokio nors padugnės nuskriaustą vaiką. Pasipūtėlis Draisdeilis turbūt jau atvažiuoja?

Vidaus reikalų departamento patologo Draisdeilio, sykį teisme mėginusio diskredituoti Makenzio išvadas, šis iš visos širdies neapkentė.

– Atvažiuoja ne Draisdeilis, – pasakė inspektorius. – Jis išėjo iš darbo. Luktelėk ir pats pamatysi, kas jį pakeitė. Man jau pažadėta malonumų naktis.

Gydytojas išsišiepė.

– Pačiu laiku atsikratėme to savimylos šmikio. Mielai jį išskrosčiau – net nelaukčiau, kol numirs.

Sulig tais žodžiais Makenzis padėjo ant žolės savo krepšį ir pasilenkė apžiūrėti lavono.

Staiga pasigirdo balsas:

– Inspektoriau Frostai, būčiau labai dėkingas, jei neleistumėte visokiems šundaktariams grabalioti lavono, kol šio neapžiūrėjau aš.

Nustėręs Frostas atsigręžė. Įėjimo angoje stypsojo rūsčiai nusiteikęs Draisdeilis.

Makenzis atsitiesė ir pervėrė patologą tokiu pat piktu žvilgsniu.

– Aš – ne šundaktaris, – išrėžė ir, užsegęs krepšį, pasisuko į inspektorių. – Miręs. Mano darbas – tik patvirtinti faktą. Einu, užmesiu akį į mergaitę. – Prieš išeidamas jis stabtelėjo ir pridūrė: – Malonumų nakties nėmaž tau nepavydžiu.

– Ką jis turėjo galvoje? – suraukęs antakius, paklausė Draisdeilis.

– Daktarėli, net nenumanau, – patraukęs pečiais, atsakė Frostas ir pasisveikindamas linktelėjo paskui patologą įėjusiai šio asistentei blukintais plaukais. Baimindamasi viršininko rūstybės, ji iš karto atsistojo atokiau – kad nuo lietpalčio varvantys lašai netikštų ant lavono.

– Jums pasisekė, kad atvažiavau aš, – tarė Frostui Draisdeilis. – Jei būčiau nespėjęs baigti skrodimo Leksforde, jums būtų tekę dirbti su ta nutukėle.

– Nevertas aš tokios laimės, – su kartėliu burbtelėjo inspektorius.

– Nužudytas kažkur kitur, čia tik paliktas, – patologas ėmė diktuoti padėjėjai išvadas. Moteris

pašėlo Pitmano greitraščiu kraiglioti jas į užrašinę.
– Tikriausiai numestas nuo kelio.

Koks įžvalgumas! – pagalvojo Frostas. Verčiau pasakytum ką nors, ko dar nežinome, po galais!

Draisdeilis per kelnes apčiupinėjo berniuko kojas.

– Abi kojos sulaužytos, – pasakė ir įsižiūrėjo į veidą. – Auka smarkiai sudaužyta. Manyčiau, krito – ir iš gana aukštai.

– Sakote, berniukas krito dar prieš numetamas čionai? – pasitikslino inspektorius.

Patologas pritariamai sumurmėjo.

– Nukritęs ir žuvo? – paklausė Frostas.

– Ne. Nukritęs buvo dar gyvas. – Draisdeilis apčiuopė lavono kaukolės pamatą. – Kiaušas įlūžęs.

– Kryčio pasekmė?

Patologas papurtė galvą.

– Krito kniūbsčias. Štai, matote? Nuobrozdos, mėlynės, veidas kruvinas, į odą prismigę žvirgždo. – Jis smiliumi palietė žuvusiojo nosį. – Sulaužyta. Krito veidu žemyn. Per galvą smogta jau nukritusiam.

– Iš kur taip gerai žinote?

– Pažiūrėkite, – rodydamas ėmė aiškinti Draisdeilis. – Kraujas iš žaizdos nutekėjo veidu – apvarvėjo mėlynės ir nuobrozdos. Į kaukolės pamatą smogta, kai berniukas kniūbsčias gulėjo ant žemės.

Frostas pritardamas šykščiai linktelėjo. Kad ir koks pasipūtėlis, kad ir koks bjaurus tipas, savo amatą Draisdeilis išmanė.

Patologas kilstelėjo berniuko rankas.

– Abi lūžusios, – pasakė. – Priežastis, beveik neabejotinai, – smūgis į žemę. Tikriausiai vaikas mėgino apsisaugoti, atkišdamas rankas. – Draisdeilis

įdėmiai abi apžiūrėjo iš vidinės pusės. – Delnai pamėlę, nubrozdinti, odoje įstrigę mažyčių akmenukų ar skaldos dalelių. Kaip jau sakiau, rankos lūžusios. – Apvertęs rankas, patologas žiūrinėdamas kalbėjo toliau: – Ant krumplių ir pačių pirštų – mėlynės. Lazda ar kokiu nors strypu trenkta stipriai, labai stipriai, nors krumpliai ir nesulaužyti.

Frostas pasilenkė ir patologui per petį apžiūrėjo negyvėlio pirštus.

– Daktarėli, ar tyčia trenkta? Skaudėti turėjo nežmoniškai.

Tas „daktarėli" Draisdeiliui kaip visada nepatiko.

– Skausmas turėjo būti nepakeliamas. Mirtis auką ištiko maždaug prieš keturiasdešimt aštuonias valandas.

Inspektorius linktelėjo.

– Kaip tik tą dieną, kai dingo.

Jis nusakė patologui vaikų dingimo aplinkybes. Atsitiesęs Draisdeilis tarė:

– Dabar norėčiau apžiūrėti mergaitę. Kai jūsiškiai baigs čia dirbti, berniuką bus galima vežti į lavoninę.

Frostas ir patologas, asistentės lydimi, nuklampojo į kitą palapinę. Draisdeiliui pakako spragtelėti pirštais ir ištikimoji jo padėjėja suskubo, išėmusi iš lagaminėlio, pakloti ant šlapios žolės prie nuogo Debės Klark kūno nedidelį gabalą plastiko. Patologas atsiklaupė ant jo ir apčiupinėjo žuvusiosios gerklę.

– Sutriuškinta, – pratarė. – Mergaitė pasmaugta rankomis.

Kaip ir ana vargšelė, pagalvojo Frostas.

Draisdeilio rankos čiuopdamos apkeliavo visą mergaitės kūną.

– Auka patyrė lytinę prievartą. Šiurkščią lytinę prievartą. Spermos nėra. Tikriausiai užpuolikas pasinaudojo prezervatyvu. Kiek, sakėte, jai metų?

– Dvylika. Dingo tryliktojo gimtadienio išvakarėse, – atsakė inspektorius. – Prigriebsiu tą išsigimėlį, kad ir kiek man tai kainuotų. Nors teismas jam tikriausiai skirs dešimties svarų baudą ir atims vairuotojo pažymėjimą.

Rūgščiai šyptelėjęs, patologas paklausė:

– Ar šitaip gulintis lavonas jau nufotografuotas?

– Nufotografuotas.

– Prašyčiau parversti mergaitę ant šono. Rankos, regis, sudėtos po kūnu.

Inspektorius pasišaukė pagalbon Morganą ir juodu parvertė lavoną kaip prašyta.

– Rankos surištos, – pasakė Draisdeilis.

– Tikrai? – Frostas pasilenkė pažiūrėti. Mergaitės rankos iš tiesų buvo per riešus surištos virvele, įsikirtusia giliai į audinius. – Ak tu, rupūže! – išsprūdo inspektoriui. – Pažiūrėkite į nugarą!

Ant lavono nugaros kryžiavosi kruvini rėžiai.

– Mušta, – pratarė patologas. – Rykšte arba jojiko vytiniu. – Jis pamatavo kūno temperatūrą, bet ne kažin ką pešė. – Mirtis, kaip ir berniuką, ištiko prieš kokias keturiasdešimt aštuonias valandas, gal kiek anksčiau. – Atsistojęs Draisdeilis atkišo rankas padėjėjai, kad ši numautų medicinines pirštines. – Lavonus galima vežti atpažinti, abiejų skrodimas – trečią. Šiuo metu dirbu labai intensyviai, tad būtų malonu, jei bent kartą nepavėluotumėte.

Jis užsegė lagaminėlį, santūriai linktelėjo ir asistentei iš paskos nužirgliojo prie automobilio. Frostas taip pat užkopė šlaitu iki plento. Jį iš karto pasikvietė ekspertų vyresnysis, fotografavęs užtvaro fragmentą. Hardingas parodė nedidelį juodos, plastikinės plėvelės lopinį, prikibusį prie šiurkščios turėklo medienos. Paauglės lavonas gulėjo tiesiogiai žemiau.

– Inspektoriau, šita plėvelė čia kabo tik porą dienų, – pasakė ekspertas. – Esu įsitikinęs: mergaitė numesta iš čia. Tikriausiai lavonas buvo suvyniotas į štai tokią plėvelę, iškeltas iš lengvojo automobilio ar furgono, paguldytas ant turėklo ir nustumtas, kartu traukiant plastiką, ristis žemyn.

Frostas apmąstė, ką išgirdęs.

– Jeigu pavyktų tą plėvelės gabalą rasti, pasakytumėte, ar tas pats, į kurį buvo susuktas kūnas?

– Žinoma, – atsakė Hardingas.

– O aš dar maniau, kad jūs – niekam tikę šmikiai, – suniurnėjo inspektorius. – Berniukui į odą įsispaudę žvirgždo trupinių. Ištirkite. Gal pavyks išsiaiškinti, kur jis krito. – Jis nužvelgė pareigūnus, kruopščiai naršančius brūzgyną aplink lavonus. – Gaišatis, ir tiek, – sumurmėjo. Žinodamas nieko doro čia nebenuveiksiąs, pasišaukė Morganą. – Paskambink į lavoninę, tegul išveža kūnus. Aš važiuoju į nuovadą.

– Tavęs teiraujasi Skineris! – per priimamąjį einančiam Frostui šūktelėjo seržantas Velsas. – Skubus reikalas!

– Aišku, – linktelėjęs atsakė inspektorius.

Daug vilčių nedėdamas, širdies gilumoje jis tikėjosi, kad Skineris nuvažiuos stebėti skrodimų ir dar pasisiūlys pranešti blogą žinią paauglių tėvams. Įėjęs į savo kabinetą, Frostas mestelėjo apsiaustą ant gembės sienoje. Nepataikė, ir drabužis nudribo ant grindų. Teko jį pakelti ir pakabinti. Sukiauksėjo telefonas. Skambino Sendis Leinas, „Dentono aido" kriminalinės kronikos redaktorius.

– Kaip suprantu, radote Debės Klark lavoną?

Frostas išsyk sumojo, kad apie berniuką Sendis dar negirdėjęs. Puiku!

– Lavoną radome, bet jis dar neatpažintas, – inspektorius stengėsi kalbėti kuo aptakiau.

– Debės Klark?

– Dar neatpažintas, – pakartojo Frostas.

– Kokia mirties priežastis?

– Bus nustatyta skrodžiant.

– Informacija skurdoka, – pasiskundė Sendis.

– Pernykštės kalėdinės „Dentono aido" dovanos irgi buvo skurdokos, – atrėžė inspektorius. – Varganas atvirukas ir nupiepęs rašiklis, kuris net nerašė. Kam gi atiteko mano viskis?

– Džekai, nelengvas dabar metas. Mūsų biudžetas apgailėtinas – kaip zuikio primyžta.

– Kad jau apie tai prakalbome, kaip tik skubu nusimyžti, tad atsiprašysiu.

Padėjęs ragelį, Frostas brūkštelėjo degtuku per stalviršį ir užsirūkė. Vos spėjo užtraukti dūmą, įėjo Skineris.

– Jums buvo prisakyta skubiai prisistatyti į mano kabinetą, – suurzgė jis.

– Ką tik grįžau. Net nusičiurkšti dar nespėjau.

Vyresnysis inspektorius be žodžių, vien mostelėjęs galva, paragino Frostą pereiti į jo kabinetą, ten parodė į kėdę.

– Radote lavonus. Pasakokite.

Frostas atsisėdo.

– Skrodimai trečią, – pasakė išdėstęs padėtį.

Skineris žvilgtelėjo į laikrodį.

– Važiuoti į lavoninę man nebus kada. Turiu užsukti į buvusį savo skyrių sutvarkyti už tenykščius stuobrius šiokių tokių reikalų. Skrodimų stebėti nuvažiuokite jūs. Kartu pasiimkite ir tą mergą, nemokšą konsteblę. Nuvažiuoti su naujienomis pas paauglių tėvus aš taip pat neturėsiu laiko, teks jums. Be to, pasirūpinkite, kad žuvusieji būtų atpažinti.

– Aišku, – atsistodamas suburbėjo Frostas. – Maniau, jums atrodo, kad visus geriausius darbus pasigriebiu aš.

Vyresnysis inspektorius dėjosi neišgirdęs.

– Man nuolat skambina laikraštininkai, reikia pagaliau atkišti jiems informacijos. Sušaukite spaudos konferenciją. Šeštą.

– Norite, kad atsakyčiau į žurnalistų klausimus? – nusistebėjo Frostas.

– Ne, velniai jus griebtų! Byla – mano, katinėli, ne jūsų, – atkirto Skineris.

Byla tavo, šūdžiau, kai pasitaiko galimybė viešai pasipuikuoti, galvojo Frostas, bet, kai reikia stebėti bjaurų skrodimą ar sakyti žmonėms, kad jų vaikai nužudyti, ji staiga jau nebe tavo.

– Grįšiu laiku, – pasakė vyresnysis inspektorius, – tada persakysite man skrodimų išvadas. Jums reikės tik žiūrėti, nieko daugiau.

– Nieko daugiau? O aš jau tikėjausi galėsiąs pasidarbuoti skalpeliu, – atrėžė Frostas.

– Manotės esąs labai šmaikštus, velniai rautų? – sumarmėjo Skineris.

– Esu aistringiausias savo talento gerbėjas, – atsakė inspektorius.

Išėjęs iš kabineto, jis susimąstė. Reikėjo atpažinti lavonus. Tik kaip, po šimts rupūžiokų?! Ką išsikviesti, kai mergaitės motina visiškai sugniuždyta, o pedofilas tėvas sulaikytas? Teks kviestis tėvą, kelmai jo nematė! Reikia jam galų gale pasakyti, kad duktė nužudyta. Atidėlioti nebėra prasmės. Vis dėlo Frostas pirmiau godžiai užsirūkė – prieš einant pas Klarką, jam reikėjo sutelkti ryžtą.

Su cigarete lūpų kamputyje jis užsuko į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kur kompiuterininkas Haris Edvardsas iš spausdintuvo vieną po kitos traukė pornografines vaikų nuotraukas, persikeltas iš sulaikytųjų kompiuterių. Išvydęs įėjusį Frostą, jis bjaurėdamasis palingavo galvą ir tarė:

– Inspektoriau, nė nebežinau, kiek dar ištversiu. Pats turiu vaikų.

Frostas atjaučiamai patapšnojo Edvardsui per petį ir atsainiai paėmė vieną atspaudų. Nuotraukoje kokių ketverių ar penkerių mergytė, pusnuogė, vien su liemene, prasižergusi sėdėjo ant kėdės.

– Nesuprantu, kaip galima mėgautis žiūrint į štai tokį nekaltą vaiką, – su skausminga gaidele pasakė kompiuterininkas.

Inspektorius linktelėjo. Jau ketino padėti atspaudą tarp kitų, tik staiga kažkas patraukė jo

dėmesį. Mergytė sėdėjo prieš langą atitrauktomis užuolaidomis su vaikiškais piešinukais. Jai už nugaros buvo gerai matyti sodas. Pro tą patį langą į tą patį sodą Frostas žiūrėjo vos prieš porą dienų. Iš Debės Klark kambario! Ta nuotraukoje įamžinta keturmetė buvo ji.

Pastebėjęs, kaip susidomėjo inspektorius, Edvardsas paaiškino:

– Ta nuotrauka buvo visų nešiojamuosiuose kompiuteriuose.

Bjaurybė! – mintyje pratrūko Frostas. – Kartu su kitais išsigimėliais varvino ant savo keturmetės dukrelės fotografijos.

– Skolinuosi, – pasakė jis, dėdamas nuotrauką į kišenę.

Klarkas susigūžęs sėdėjo kameroje ant gulto. Frostui įėjus, pašoko ir piktai inspektorių užsipuolė:

– Kada mane paleisite?!

– Tai priklauso nuo Magistratų teismo, kuris jūsų užstatą priims arba ne, – atsakė Frostas, kišenėje čiupinėdamas atspaudą su nuotrauka. Ko gero, traukti šį švietalą buvo dar ne laikas. – Deja, pone Klarkai, turiu jums labai blogų naujienų.

– Blogų naujienų?! – vis dar širsdamas, paklausė suimtasis. – Mane... – Jis akimoju išblyško ir vos prisivertė ištarti: – Debė?..

Inspektorius linktelėjo. Tokių atvejų, kai reikėdavo artimiesiems pranešti juodą žinią, jis nebūtų nė suskaičiavęs, bet vis tiek kaskart būdavo nepakeliamai sunku.

– Radome lavoną, – ištarė.

Iš pradžių Klarkas tik žiūrėjo į jį prasižiojęs, paskui pašėlo kratyti galvą.

– Ne... Negali būti... Prašau... Pasakykite...

– Mes beveik neabejojame radę Debę. Deja, kūną reikia oficialiai atpažinti. Ar pajėgsite?

Vyriškis susmuko ant gulto, susiėmė už galvos, jo pečiai sutrūkčiojo.

– Mano žmona neatlaikys, – sušnibždėjo.

– Gal pats jai ir praneštumėte? – viltingai paklausė Frostas, mintyje melsdamas Klarko sutikti. Tokio išbandymo jis nėmaž nenorėjo.

Anas griežtai papurtė galvą.

– Ji manęs neapkenčia. Žinau, kaltins mane... Negaliu...

Vis per tą šūdžių, menkystą Skinerį, pamanė Frostas.

Klarkas pakėlė ašarotas akis ir paklausė:

– Kaip mano mergaitė mirė?

Inspektorius vėl apčiuopė kišenėje atspaudą. Krokodilo ašaros? – spėliojo jis. Ar užsitikrinai kitų iškrypėlių alibi tam vakarui, kai Debė dingo? Nužudei dukterį, bijodamas, kad žmonės nesužinotų, ką jai darei, o paskui nutildei ir berniuką?

– Manome, pasmaugta, – atsakė balsu. – Bus skrodimas. – Bylos aplinkybių Frostas kol kas nenorėjo atskleisti. Tikėjosi, kad Klarkas leptelės ką nors naujo. Užsivyniojęs šaliką, inspektorius pratarė: – Tad jeigu jūs pasiruošęs...

Priėjęs prie durų, jis pasišaukė Bilą Velsą, kad išleistų.

Lavoninės darbuotojas per daugelį praktikos metų išlavintais judesiais prikibdė po stalviršiu

kramtomąją gumą, sutrintą „Playboy" numerį pakišo po kažkokiais popieriais ir tik tada atidarė Frostui ir Klarkui duris.

Visi trys nuėjo į šaldymo skyrių. Darbuotojas ištraukė stalčių su neseniai prilipdyta etikete, nuklojo nuo kūno maršką ir pagarbiai žingtelėjo į šalį.

Suėmęs save į nagą, Klarkas pažvelgė į žuvusiąją, prikando lūpą, sudrebėjo. Paskui linktelėjo.

– Debė? – šnibždomis paklausė Frostas.

– Taip, – pratarė vyriškis ir, vėl kinktelėjęs, ištiesė rankas, norėdamas paglostyti mergaitei skruostus.

– Nelieskite! – sušuko inspektorius. Žuvusiosios tėvas krūptelėjo ir atšlijo. Jeigu jis mergaitę ir nužudė, ant kūno galėjo likti įkalčių, ir Frostas nenorėjo, kad įtariamasis grabaliodamas juos sunaikintų. – Nelieskite, – pakartojo ramiau, bet griežčiau.

– Negaliu paliesti savo dukrelės?

– Kol kas ne.

Inspektorius pavedėjo Klarką į šalį ir linktelėjo darbuotojui. Šis įstūmė stalčių su kūnu, patvoskė šalto oro gūsis. Frostas nusipurtė.

– Kas tai padarė? – paklausė Klarkas, nubloškęs inspektoriaus ranką. – Kas nuskriaudė mano mergytę?

Frostas įsižiūrėjo jam į veidą, tikėdamasis įžvelgti kaltės užuominą, bet vyriškis jo žvilgsnio vengė.

– Pone Klarkai, mes tą padugnę prigriebsime, – pabrėždamas žodžius, ištarė inspektorius. – Prižadu. Sučiupsime, kad ir kas jis būtų.

Kišenėje sučiuženo atspaudas su nuotrauka. Ką daryti: parodyti Klarkui fotografiją ar važiuoti pas mergaitės motiną su blogąja žinia? – svarstė Frostas. Bjaurios buvo abi Skinerio primestos prievolės. Jis nusprendė pirmiau atlikti žiauresniąją – nuvažiuoti pas ponią Klark.

Frostas nuvedė sulaikytąjį atgal į kamerą ir su Keite Holbi nuvažiavo į jo namus. Bet sėdėjo automobilyje gal pusvalandį – rūkė vieną cigaretę po kitos ir drąsinosi pagaliau pasibelsti į duris.

– Ponia Klark, užjaučiu iš visos širdies... Ponia Klark, užjaučiu iš visos širdies, – burbėjo panosėje, lyg tikėdamasis, kad surepetavus bus lengviau tuos žodžius ištarti. Jaunajai konsteblei inspektorius rodė prastą pavyzdį. Mergina jautė, koks ji sutrikęs, bet netarė nė žodžio. – Prie to neįmanoma priprasti, po velniais, – galiausiai pasakė Frostas. – Bala nematė! Kas privalu, reikia padaryti. – Jis sumaigė peleninėje cigaretę ir išlipo iš automobilio. – Pirmyn! Kas bus – tebūnie!

Buvo dar blogiau, nei jo manyta. Moteris klykė, rėkė, isterijos pagauta trankė inspektorių kumščiais. Galų gale pareikalavo nuvežama į lavoninę, o kai pamatė dukterį, begalinio sielvarto suvis nebesutramdė. Tuščiame pastate širdį draskanti nelaimingosios motinos rauda nejaukiai aidėjo. Po paraliais, dar dukterį prikels, pagalvojo Frostas.

Inspektorius matė, kad Keitė Holbi prislėgta dar labiau nei jis pats, ir jau gailėjosi vargšelę pasikvietęs, vis dėlto merginai reikėjo pratintis prie

sunkumų, kad nemanytų, esą darbas policijoje – vieni juokai. Jis norėjo pažvelgti Keitei į akis, padrąsinamai nusišypsoti, bet laiku susizgribo, kad šypsena tokiomis aplinkybėmis atrodytų nei šiaip, nei taip. Pats sukrėstas, Frostas įmanydamas būtų sprukęs kuo toliau nuo galvą varpyte varpančių ponios Klark aimanų.

Motinos ašaros tiško ant šaltų blyškių Debės skruostų. Na gana, pamanė inspektorius ir, apglėbęs moterį, nusivedė šalin, kartu modamas darbuotojui, girdi, užklok žuvusiąją ir įstumk stalčių.

– Eime, širdele, eime, – švelniai kalbėjo jis poniai Klark. – Parvešime jus namo.

Staiga ji piktai nubloškė inspektoriaus ranką.

– Jis nužudė... Tas šlykštynė iškrypėlis mano vyras nužudė... nužudė savo dukterį...

– Jeigu jis ir nužudė, neišsisuks, – pažadėjo Frostas.

– *Jeigu*?! – išrėkė moteris. – Koks dar *jeigu*! Aišku, kad jis. Varvino seilę, fotografavo dukrelę...

Pareigūnai šiaip ne taip nuvedė ponią Klark į automobilį, bet guodžiama konsteblės ji nesileido.

– Užmušiu jį, – burbėjo be paliovos. – Tegul tik prisiartina, užmušiu, tegul Dievas man...

Jie parvežė moterį į namus. Kad kas nors pasiliktų drauge, ji nenorėjo. Rankos vargšei drebėjo taip smarkiai, kad ji net neįstengė atsirakinti durų. Frostas paėmė iš jos raktą ir atrakino. Ponia Klark smuko į vidų ir, netarusi nė žodžio, užtrenkė duris. Eidamas prie automobilio, inspektorius girdėjo ją vaitojant ir kūkčiojant. Įsėdęs jis liepė Keitei važiuoti pas žuvusiojo berniuko tėvus. Kad ją kur plynios, tokią dieną!

Valgykloje nusipirkęs sumuštinį su kumpiu ir arbatos, Frostas grįžo į savo kabinetą. Buvo visiškai nusikamavęs. Įsitaisęs ant interesanto kėdės, jo laukė Sendis Leinas.

– Su praeitomis Kalėdomis, – ištarė jis, rodydamas į du butelius viskio ant stalo.

– Jei turėčiau bent šlakelį valios, atsisakyčiau, – atsakė inspektorius ir, paėmęs vieną butelių, užmetė akį į etiketę. – Verčiau juos paslėpsiu, kad kas nesužinotų, kokiu pigiu gėralu mane galima papirkti. – Padėjęs butelius į stalčių, paklausė: – Kas tave domina?

– Radote dingusios mergaitės Debės Klark lavoną?

Inspektorius linktelėjo.

– Kokia mirties priežastis? – pasiteiravo Leinas.

– Kažkoks bjaurybė ją išprievartavo, išpėrė ir pasmaugė, bet iki skrodimo šios informacijos viešinti negalima. Gali manyti, kad tiriame žmogžudystę.

– O berniukas?

– Kaukolės pamatas įlaužtas, bet šis faktas iki skrodimo taip pat neviešintinas.

– Girdėjau, suėmėte Debės tėvą.

– Sendi, jo čia nepainiok. Klarkas – įtariamasis visai kitoje byloje.

– Apkaltinsite jį nepadorių nuotraukų laikymu?

– Tiek, kiek buvo verti du pigaus viskio buteliai, jau sužinojai. Tuo ir pasitenkink.

– Kada laukti oficialaus pranešimo spaudai?

– Tai – Skinerio rūpestis. Spaudos konferencija – šiandien šeštą. O dabar gali eiti sau.

Sendis atsistojo.

– Už tuos skurdžius trupinius, kuriuos man numetei, atitinkama ir padėka. Linkiu gerai prisiragauti viskio.

– Viskio? Kokio viskio? – dėdamasis nustebęs, paklausė Frostas ir keliu užstūmė stalčių.

Vos spėjo atsikąsti sumuštinio, sukiaukséjo telefonas. Skambino Maletas.

– Kaip suprantu, radome du lavonus – berniuko ir mergaitės?

– Taip, viršininke.

– O antrosios mergaitės?..

– Nė ženklo.

– Aišku. Šiandien šeštą rengiate spaudos konferenciją, ar ne? Jūs joje nepageidaujamas. Aš pats atsakysiu į visus žurnalistų klausimus.

Maletas nieku gyvu nebūtų leidęs tam nušiurėliui Frostui su nešvariu apsiaustu ir cigarete tarp lūpų kaip Dentono skyriaus atstovui pasirodyti tautai televizoriaus ekrane. Tik jis nežinojo, kad vadovauti spaudos konferencijai ketina Skineris. Frostas tai, žinoma, nutylėjo.

– Suprantu, viršininke, – pasakė jis.

– Išsamią informaciją palikite ant mano stalo ir paprašykite sekretorės, tegul paima iš valyklos paradinę mano uniformą.

Kai tik inspektorius padėjo ragelį, telefonas vėl suviaukséjo. Šį kartą skambino Bilas Velsas.

– Džekai, Draisdeilis lavoninėje kelia vėjus. Nesulaukia tavęs.

Frostas dirstelėjo į laikrodį ir suvaitojo. Dešimt po trijų, kad jas kur plynios!

– Pasakyk, kad važiuoju.

Pasibeldusi galvą pro duris kyštelėjo konsteblė Holbi.

– Inspektoriau, pavėluosime į skrodimus, – nedrąsiai priminė ji.

Frostas susiraukė prisiminęs, kad Skinerio liepta vežtis merginą į lavoninę.

– Širdele, žinau, kad Skineris taip prisakė, bet...

Konsteblė jį pertraukė:

– Nereikia manęs gailėtis lyg kokios ištižėlės. Važiuosiu, ir tiek. Juk tai – mūsų darbo dalis.

– Ką gi, – atsiduso inspektorius. – Bet jeigu tik pajusi, kad nebeištveri – eik laukan. Ne tu būtum pirma, ne tu – paskutinė.

– Neišeisiu, – tvirtai atsakė mergina. – Nesuteiksiu vyresniajam inspektoriui malonumo.

– Ko jis taip griežia ant tavęs dantį? – pasmalsavo Frostas.

Kiek padvejojusi, konsteblė ėmė pasakoti:

– Mano tėvas tarnavo tame pačiame skyriuje kaip ir Skineris. Abu buvo inspektoriai. Skineris norėjo, kad tėtis teisme pameluotų apie įkaltį, esą rastą įtariamojo namuose. Tėtis meluoti atsisakė, ir įtariamasis buvo išteisintas. Šit Skineris ir niršta. Menkindamas mane, jis keršija mano tėvui.

– Niekšas, ir gana. Jis – vyresnysis inspektorius, o tu – tik konsteblė praktikantė, šit kur bėda. Prieš Skinerį nepasiskeryčiosi. Jis gali primeluoti apie tave ko užsigeidęs, ir visi juo patikės. Tu sakysi apie vyresnįjį inspektorių teisybę – netikės niekas. – Ak kaip Frostas gailėjosi išspiriamas iš Dentono. Mielai būtų likęs skyriuje ir paglobojęs merginą – Skinerio pykčiui. Troško šunsnukį pamokyti ir dar

neišmanė kaip. – Galėtum pasiprašyti perkeliama, – pasiūlė jis konsteblei. – Dirbtume Lekstone drauge.

Mergina išdidžiai papurtė galvą.

– Bėgti nuo Skinerio? Kad pasijustų nugalėtoju? Nė už ką!

– Kartais geriau pabėgti, paskui – kai tavo galimybės laimėti didesnės – sugrįžti ir kautis.

Bet inspektorius tik tuščiai aušino burną. Konsteblė buvo užsispyrusi, tokia pat kaip ir jis. Pats Frostas nieku gyvu, net sveiko proto patariamas, nebūtų bėgęs. Ne toks jo būdas.

– Aš liksiu skyriuje, – kirste nukirto ji.

– Ir gerai, dukrele, – atsakė inspektorius. Rupūže, jeigu devyniolikmetė mergiotė nepasiduoda... – Aš irgi likčiau, jei tik žinočiau, kaip niekšą sudoroti.

11

Frostui ir konsteblei Holbi įėjus, temperatūrą skrodykloje dar keliais laipsniais numušė ledinis Draisdeilio žvilgsnis.

– Inspektoriau, būtų nepaprastai maloni staigmena, jei bent kartą nepavėluotumėte, – subambėjo patologas.

– Daktarėli, labai nemėgstu trikdyti žmonių staigmenomis, – atsakė Frostas, vilkdamasis privalomą žaliąjį chalatą, ir pasitrynė smilkinį. Vėsoje jam užgėlė randą.

Debė gulėjo ant stalo atmerktomis akimis, nuoga. Atrodė smulkutė, gležna. Inspektorius nusigręžė – negalėjo žiūrėti, kaip Draisdeilis renkasi skalpelį, kaip rėžia baltą su melzganu atspalviu kaklo odą, kartu įprastai komentuodamas savo veiksmus padėjėjai, užrašinėjančiai patologo žodžius, šiam dar nė nespėjus jų ištarti. Juodu tiesiog dirbo kasdienį darbą. Inspektoriui tai irgi buvo rutina, bet įprasti jis taip ir nesugebėjo. Ypač sunku būdavo stebėti vaiko skrodimą. Frostui dar ir dabar ausyse aidėjo kraupūs sielvartaujančios motinos riksmai.

Jis nužvelgė patalpą: sienos čia buvo aptaisytos žaliomis plytelėmis, virš skrodimo stalų raižiai tvieskė neono lempos, mėlynai mirksėjo elektrinis vabzdžių naikintuvas. Šis būtų labiau pravertęs karštyje. Iš čiaupo į nerūdijančio plieno kriauklę –

tekšt, tekšt, tekšt – kaip visada lašėjo vanduo. Du stalai. Du kūnai. Du – už vieno kainą. Šitaip ciniškai pagalvojęs, Frostas prisiminė prekybos centrą ir į šalį atidėtą bylą. Kaip, po galais, sučiupti šantažuotoją? Staiga visos mintys išsilakstė, mat inspektorius susivokė, kad kiti žiūri į jį. Kažko klausęs Draisdeilis irzo, nesulaukdamas atsakymo.

– Atsiprašau, daktarėli, užsigalvojau, – pasiteisino Frostas.

Patologas užvertė akis į lubas ir pabrėžtinai atsiduso.

– Meldžiu atleisti, inspektoriau, kad nenusipelniau jūsų dėmesio. Drįsau pasiteirauti, ar lavonai jau atpažinti.

– Taip. Abu.

– Klausiu todėl, kad pavardės SKRODIMO PARAIŠKOJE neįrašytos, o minčių skaityti šiandien kažkaip nesugebu.

– Nieko tokio, daktarėli, – kilniai nuramino patologą Frostas. – Visiems pasitaiko juodų dienų.

Greitomis brūkštelėjęs pavardes, inspektorius padavė blanką Draisdeiliui, šis savo ruožtu perdavė jį padėjėjai, toji įdėjo dokumentą į aplanką.

– Gal apverstumėte? – paprašė patologas.

Frostas pasitraukė į šalį ir fotografas su lavoninės darbuotoju paguldė mergaitę ant pilvo. Tai buvo vienas retų inspektoriaus pareigybės privalumų – darbus, kurių pats imtis nenorėjai, galėjai perleisti kitiems.

– Rankos per riešus surištos ant nugaros, – padiktavo asistentei Draisdeilis.

Tuojau pat suspragsėjo fotoaparatas, akinamai sutvyksčiojo blykstė. Frostas priėjo prie stalo pažiūrėti. Debės nugarą margino mėlynės ir raudoni randai. Šiurkšti virvelė buvo įsikirtusi giliai į riešų audinius, oda aplink kruvinas įrėžas nubrozdinta. Matyt, mergaitės laisvintasi iš paskutiniųjų.

Ekspertas Hardingas špagatus nupjovė taip, kad išliktų painūs mazgai. Kilstelėjęs virveles atkišo nufotografuoti ir atsargiai sudėjo į įkalčių maišiuką. Tada pagremžė po kiekviena aukos panage. Draisdeilis tuo metu irzliai tapseno koja į grindis ir pro dantis garsiai traukė orą.

Paskui patologas kuo atidžiausiai apžiūrėjo visą žuvusiosios kūną, nuo pakaušio iki pėdų. Porą kartų jam teko atsitraukti ir palaukti, kol Hardingas paims nuo kojų mėginius – šie galėjo atskleisti, kur mergaitė nurengta ir nužudyta. Randus ant nugaros ekspertas taip pat paskuto.

– Dabar prašyčiau paguldyti aukštielninką, – pratarė Draisdeilis ir iš eilės tviskančių instrumentų ant žalio audeklo galvūgalyje paėmė kitą skalpelį. Baltoje mergaitės pilvo odoje jis įpjovė ilgą, gilų rėžį. Frostas vėl nusigręžė. Stebėjęs balažin kiek skrodimų, jų eigą žinojo kuo puikiausiai. Nė nežiūrėdamas atpažindavo kiekvieną garsą, kiekvieną kvapą. Štai užzirzė pjūklas ir tuojau pat, jo dantimis įsisiurbus į kaulą, padvelkė svilėsiais. Žlegt – nudribo ant svarstyklių lėkštės kažkuris vidaus organų. Kam juos sverti, inspektorius neišmanė. Draisdeilio padėjėja pasilenkė ir, žvilgtelėjusi į svarstykles, užsirašė rodmenis. Galėjai pamanyti, kad kas nors tuos plaučkepenius pirks it mėsinėje.

Laikinai perkėlęs organus į plastikinę dėžę, lavoninės darbuotojas turėjo, prieš užsiūdamas baigtą pjaustyti kūną, sudėti juos atgal. Frostas su nerimu dirstelėjo į Keitę Holbi, ši stovėjo išblyškusi, kandžiodama lūpą. Vis dėlto kai Draisdeilis, atsargiai įpjovęs, numovė veido odą, lyg Helovino kaukę, konsteblė nė nesudrebėjo.

Praskėtęs mergaitės kojas, patologas pasakė:

– Matyti mėlynės. Prieš pat mirtį auka patyrė lytinę prievartą. Bet santykiavusi buvo ir anksčiau.

Inspektorius net krūptelėjo. Dvylikos metų ir jau santykiavusi? Su berniuku, kuris, užklotas marška, ant gretimo stalo laukė Draisdeilio dėmesio... ar su krokodilo ašaras liejančiu bjaurybe tėvu?

– Spermos nėra, – padirbėjęs mentele, ištarė patologas ir kreivai šyptelėjo. – Žmonės šiais laikais pernelyg gerai žino apie DNR. Atrodo, pasinaudota prezervatyvu. – Numetęs mentelę į nerūdijančio plieno dubenėlį, jis dar kartą apžiūrėjo visą kūną, bet nieko įdomesnio neaptiko. – Pasmaugta rankomis, prieš mirtį šiurkščiai išprievartauta, – pasakė Frostui. Tada lavoną pražiodė ir žibintuvėliu pašvietė į burnos ertmę. Suspindo gerai prižiūrėti dantys. Draisdeilis patyrinėjo mergaitės akis.

– Ar burna galėjo būti užkimšta? – paklausė Frostas.

Patologas prunkštelėjo ir atsakė lyg vaikui:

– Inspektoriau, jei būtų buvusi užkimšta, galite neabejoti, būčiau apie tai užsiminęs. Vildamasis, kad manęs klausotės.

– Daktare, pažiūrėkite dar kartą. Tai – svarbi aplinkybė.

Draisdeilis išpūtė akis.

– Kas tokio svarbaus? Malonėkite atskleisti.

– Prievartaujama ji tikriausiai klykė nesavu balsu. Jeigu tas išgama burnos mergaitei nekimšo, vadinasi, jie buvo tokioje vietoje, kur niekas vis tiek nebūtų jos išgirdęs.

Patologas persiraukė, bet burną dar sykį apžiūrėjo.

– Kamšalo žymių nėra. Žudikas galėjo uždengti burną delnu.

– Mergaitė būtų nukandusi jam pirštus, – atsakė Frostas.

– Kurpti versijas – jūsų darbas, – suniurnėjo Draisdeilis. – Mano sritis – faktai. Galiu tęsti skrodimą ar dabar reikės viską patikrinti dar kartą?

– Nereikės. Dirbote gana kruopščiai, – pripažino inspektorius.

Patologas baigė tyrinėti mergaitės kūną. Nieko įdomaus jis taip ir neaptiko. Visi perėjo prie kito stalo, ant kurio gulėjo berniukas.

– Rankos ir kojos sulaužytos. Auka nukrito arba buvo numesta iš maždaug dvidešimt keturių pėdų aukščio. Trenkiantis į žemę, visas svoris teko kairiajai kojai, ši lūžo per kulkšnį. Ant plaštakų ir krumplių matyti mėlynių. Du dešiniosios rankos krumpliai sulaužyti – stipriai smogta akmeniu. Į delnų odą prismigę skaldos trupinių. Pamatinė pakauškaulio dalis įlaužta. Mirties priežastis – stiprus, tikslingas smūgis buku daiktu.

Draisdeilis pagramdė žuvusiojo nagus, paėmė iš delnų žvirgždo.

Baigęs dvigubą skrodimą, nuėjo prie kriauklės ir nusiplovė rankas.

Frostas priėjo prie besikalbančių fotografo ir Keitės Holbi.

– Širdele, ar viskas gerai? – paklausė konsteblės. Ši nusišypsojo ir linktelėjo. Vis dėlto rankos jai pastebimai drebėjo. – Aš ir pats vos ištveriu, kai tenka stebėti vaiko skrodimą, – pasiguodė inspektorius.

Įėjęs į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, Frostas prisėdo ant stalviršio kampo ir nužvelgė nusikamavusius – kaip ir jis pats – saviškius. Kai viltys rasti tuodu paauglius gyvus žlugo, nuovargis pareigūnus tiesiog pribaigė. Juolab kad Dženės O'Brajen nepavyko aptikti nė menkiausio pėdsako.

Frostas pasriuobė arbatos ir užsirūkė.

– Jau žinote, kad du iš dingusiųjų radome, – prašneko jis ir, atsigręžęs į stendą, dūrė pirštu į mergaitės nuotrauką. – Debė Klark. Išrengta, sumušta, išprievartauta ir pasmaugta. Tomo Hariso rankos ir kojos sulaužytos, įlaužtas ir pakauškaulis. Berniukas iš daugiau nei dvidešimties pėdų aukščio nukrito ant skaldos. Arba buvo numestas. Būtina išsiaiškinti, kur tai atsitiko. Jokiuose miesto apsaugos vaizdo kamerų įrašuose tų dviejų vaikų, važinėjančių dviračiais, nematyti, taigi tikėtina, kad jie buvo išvažiavę į užmiestį. Tikriausiai nuklydo į kokį nors užkampį, mat prievartaujama Debė, tikėtina, rėkė iš visų plaučių, bet burnos jai nusikaltėlis nekimšo. Taigi reikia ieškoti nuošalios vietovės ir mažiausiai dvidešimties pėdų aukščio statinio, iš kurio galima nukristi ant žvirgždo. Patyrinėkite smulkaus mastelio planus, gal ką nors tokio aptiksite. Mergaitės dviratį radome, būtinai

reikia surasti ir Tomo. Kur ieškojome vaikų, nebegrįžkite, dviračio ten nebus. – Inspektorius pažvelgė pro langą. – Jau tamsu, ir pila kaip iš kibiro, tad paiešką pradėsime rytoj iš pat ryto. Septintą bus gana šviesu, taigi renkamės pusę septynių. – Pareigūnai ėmė nepatenkinti dūsauti, murmėti. – Jei manote, kad per vėlai, – pridūrė Frostas, – tuomet pradėkime penktą.

– O kaip dėl kooperacijos bankomatų? – kilstelėjęs ranką, paklausė Koljeris.

– Šūdienė! – išsprūdo inspektoriui. Bankomatus jis vėl buvo užmiršęs. Bet juk ne jie labiausiai ir rūpėjo. – Dėkui mūsų mylimam viršininkui, kuris, norėdamas įsiteikti, valdybai paskolino žmonių daugiau nei kuris kitas skyrius, užtat dabar mums žiauriai trūksta kadrų. Tikiuosi, šantažuotojui užteks padorumo, juolab kai šitoks oras, vieną naktį praleisti. O jeigu jis vis dėlto pasiims dar penkias šimtines, Bizlis labai nenukentės. Jei ims verkšlenti, susimesime ir nuostolį kompensuosime.

Į kambarį įėjo Bilas Velsas.

– Inspektoriau, dėl tų kojų dalių...

Frostas net suvaitojo.

– Tik nesakyk, kad kas nors rado dar gabalą.

– Niekas nieko nerado, tik turiu tau, Džekai, klientą. Nori prisipažinti. Buvęs mėsininkas. Sako nužudęs žmoną ir sukapojęs į gabalėlius.

Inspektorius įsmeigė akis į seržantą. Šis, regis, nė neketino juokauti.

– Patark jam užsukti rytoj. Šįvakar mes nusivarę nuo kojų, prisipažinimų nepriimame.

– Nuvedžiau jį į pirmąjį Kvotos kambarį, – atsakė Velsas.

– Nebejuokinga, – suburbėjo Frostas ir, pasiėmęs cigaretes, išsekė paskui seržantą.

Penktą dešimtį bebaigiąs vyriškis nė iš tolo nepriminė mėsininko. Iš pažiūros guvaus būdo rausvaskruostis su juostuota prikyšte ir šiaudine skrybėle buvo liesut liesutėlis. Sėdėjo prie stalo sukumpęs, bet, Frostui ir Velsui įėjus, pašoko ant kojų.

Inspektorius mostu jį sulaikė.

– Sėdėkite, pone... – pratarė ir užmetė akį į seržanto užpildytą blanką. ALBERTAS LUISAS, GYV. ADRESU: VIKTORIJOS GATVĖ 23, DENTONAS. – Pone Luisai, sėskite, – dar kartą paragino inspektorius ir įsižiūrėjo į mėsininką. Šis atrodė matytas. Frostas pasirausė prišnerkštoje atminties kartotekoje, bet nieko doro neaptiko. – Pone Luisai, ar anksčiau nebuvome susidūrę?

– Kažin, – tarstelėjo anas, papurtęs galvą.

Meluoji, nenaudėli, mintyje paprieštaravo inspektorius ir atsiprašęs nuėjo į priimamąjį, kur konsteblis Koljeris pavadavo Velsą.

– Sūnau, dirstelėk į kompiuterį, – paprašė Frostas. – Paieškok informacijos apie Albertą Luisą, gyvenantį Viktorijos gatvėje 23. Aš būsiu pirmajame Kvotos kambaryje.

Grįžęs į kambarį, inspektorius įsikando cigaretę.

– Prašau nerūkyti, – prašneko Luisas. – Bjaurus įprotis. Rūkant dauginasi mikrobai. O šie mus žudo.

Frostas patyliukais atsiduso. Jau matė, kad susišnekėti su vyriškiu bus grynas vargas. Na, drauguži, verčiau būtum iš tiesų nudaigojęs žmonelę, mintyje kreipėsi jis į Luisą. Neketinu kiurksoti čia

be dūmo vien tam, kad tu, nevisproti, užsimanęs dėmesio, galėtum išpažinti visus įmanomus nusikaltimus.

Cigaretę jis įdėjo atgal į pakelį.

– Kaip suprantu, pone Luisai, jūs – mėsininkas?

– Buvau kadaise. Dabar nebe.

– Šit kaip?

– Daugiau kaip dvidešimt metų turėjau krautuvėlę. Kokybiška mėsa. Geros kainos. Žmonės net iš kitur atvažiuodavo apsipirkti. O paskui prakeikti prekybos centrai pradėjo numušinėti kainas. Praradau visus klientus. Vos laikiausi... nebeišgalėjau mokėti nuomos. Teko uždaryti.

– Labai gaila, – atjaučiamai pasakė inspektorius. – Kada tai nutiko?

– Prieš kokius šešis ar devynis mėnesius. Atėjau čionai ne apie krautuvėlę pašnekėti.

– Suprantu. Seržantas sako, nužudėte savo žmoną.

– Taip, – abejingai, lyg kalba suktųsi apie kokį niekniekį, tarstelėjo Luisas.

Frostas tikėjosi, kad jis papasakos aplinkybes, net nesulaukęs pasitikslino:

– Ir supjaustėte ją gabalais?

– Taip.

– Kada gi tai padarėte?

Vyriškis delnu persibraukė veidą.

– Nebesupaisau. Gal prieš savaitę. Neprisimenu.

– Tokie dalykai ne kasdien nutinka, kad taip lengvai pasimirštų, – tarė inspektorius ir, apimtas nevilties, dirstelėjo į Velsą.

– Susibarėme. Nesusivaldžiau. Nužudžiau ją.

– Dėl ko barėtės?

– Neprisimenu.

Pasibeldęs įėjo Koljeris su prispausdintu lapu rankoje. Frostas padėkojo konstebliui, peržvelgė tekstą ir vėl kreipėsi į Luisą:

– Kivirčas buvo toks audringas, kad žmoną net nužudėte. Bet neprisimenate, dėl ko jis kilo?

– Na taip, – pratarė mėsininkas, bukai spoksodama į inspektorių.

Šis nusižiovavo. Nujautė tik gaištąs laiką, po šimts velnių. Troško parūkyti ir numigti.

– O kad nužudėte, prisimenate? Gal galite papasakoti smulkiau? – paklausė.

Luisas valandėlę dėbsojo į sieną, paskui vėl prašneko:

– Kažkas lyg nutrūko. Stovėjome virtuvėje. Po ranka pasipainiojo kočėlas. Tikriausiai drožiau jai ir drožiau. Neprisimenu. Girdėjau riksmą, staiga stojo tyla, žmona gulėjo ant grindų, visa kruvina, ir kočėlas buvo kruvinas, ir aš pats. Negalėjau patikėti, kad užmušiau savo žmoną.

– Buvote tikras, kad ji nebegyva?

Vyriškis lėtai pakinkavo galva.

– O taip. Kaukolė buvo sutriuškinta. Kraujas, smegenys...

– O paskui?..

– Nutempęs įverčiau lavoną į vonią.

– Kam?

Luisas skausmingai susiraukė ir, vydamas šalin prisiminimą, papurtė galvą.

– Lavono reikėjo atsikratyti. Reikėjo jį sukapoti.

– Ir sukapojote? – paklausė Frostas.

– Šiaip ne taip nurengiau, pasiėmiau aštrių peilių, kaulo pjūklą. Anksčiau buvau mėsininkas. Tebeturiu įrankių. Nupjoviau rankas, paskui kojas... paskui – galvą. – Vyriškis vėl susiraukė ir sudrebėjo. – Iki šiol girdžiu kaulą rėžiančio pjūklo džeržgimą.

Frostas taip pat susiraukė. Atmintyje dar buvo neišblėsę abiejų paauglių skrodimo vaizdai ir garsai.

– Aišku. Vadinasi, supjaustėte žmoną gabaliukais. Kas toliau?

– Atsukau vonios čiaupus. Reikėjo nuplauti kraują. Liekanas sudėjau į du šiukšlių maišus ir jų atsikračiau.

– Kur?

Luisas papurtė galvą.

– Neprisimenu.

Nusižiovavęs inspektorius atšovė:

– Kažin kaip man pavyko nuspėti, kad taip ir atsakysite.

– Taip atsakiau todėl, kad neprisimenu, – suburbėjo mėsininkas.

– Pone Luisai, gal neprisimenate todėl, kad jokios žmonos jūs, po šimts velnių, nenužudėte? Juk tai – tik pramanas, ar ne?

Luisas net apstulbo.

– Ką čia šnekate?! Juk sakau, užmušiau!

– Be reikalo mus gaišinate – tik tuo nusikalstate, – atrėžė inspektorius ir mostelėjo Koljerio atneštu popieriaus lapu. – Taip man ir atrodė, kad esu jus matęs. Pernai jūs taip pat tvirtinote nužudęs žmoną. Tada sakėte, kad pasmaugėte ją lygintuvo laidu.

– O jūs netikėjote.

– Tikėjau – kol nuvažiavome pas jus ir žmona

atidarė mums duris. Net aš, bukagalvis, ir tat suvokiau, kad ji gyva.

– Tada buvau paveiktas vaistų. Kai praradau verslą, kritau į depresiją. Nesuvokiau, ką darau. Dabar visai kas kita. Aš iš tikrųjų užmušiau žmoną. Parodysiu.

Luisas paėmė iš po stalo plastikinį pirkinių maišelį. Frostas net atšlijo. Šūdienė, pamanė, bene bus atsinešęs parodyti žmonos galvą, kad ją kur plynios.

Vyriškis apvertęs pakratė maišelį. Ant stalo trinktelėjo didelė mėsos kapoklė.

– Šita kapojau, – pratarė Luisas.

Frostas paėmė įrankį ir nykščiu pabraukė išilgai ašmenų. Šie buvo gerai išgaląsti – tokiais tikrai galėjai nurėžti žmogui galvą. Jis padėjo kapoklę atokiau nuo mėsininko.

– Kraujo nematau, – pasakė.

– Viską nuploviau indaplovėje. Net kaulo pjūklą.

– Žinote, ką? – Inspektorius maloniai nusišypsojo. – Imkime ir nuvažiuokime pas jus apsidairyti. Jeigu jūsų žmona namie, gal pavaišins mus gardžia arbata.

Luisas gyveno tykioje gatvelėje, nedideliame vienaukščiame. Morganas sustabdė automobilį prie geležinių vartelių, ir visi trys žvyruotu taku nuėjo prie durų. Šeimininkas išsiėmė iš kišenės raktų ryšulį. Atrakinęs duris, pasitraukė į šalį.

– Į vidų eiti nenoriu, – pasakė.

– Atsiprašau, bet teks, – atkirto Frostas ir, suėmęs už žasto, stumte įstūmė Luisą per slenkstį. Jie

suėjo vidun. Ankštame prieškambaryje prie sienos stovėjo staliukas, ant jo buvo padėtas telefonas. Inspektorius nusipurtė. Name tvyrojo slogi, nesvetinga nuotaika. Šalta, sterili švara atsidavė baldų laku ir pušiniu dezinfekantu. – Ponia Luis, ar jūs namie?! – pašaukė inspektorius.

Niekas neatsakė. Tuštuma tiesiog slėgė.

– Ji – negyva, atsiliepti negali, – ištarė šeimininkas.

Už durų dešinėje buvo nejauki svetainė su pažiūrėti nepatogiu rudu trijų dalių komplektu ir seniai nekurtu angliniu židiniu spindinčiomis žalvarinėmis grotelėmis bei rusvo marmuro apvadu. Prie židinio stovėjo senas šešiolikos colių įstrižainės televizorius. Frostas įsivaizdavo Luisus, sėdinčius greta kits kito ir spoksančius į mažytį ekraną.

Ant židinio atbrailos stovėjo rėmelis su nuotrauka. Joje buvo įamžinti išsišiepęs berniukas žaislinėje mašinėlėje su paminomis ir gerokai jaunesnis Luisas. Tiesiog švytėdamas iš laimės, jis išdidžiai žvelgė į vaiką.

Inspektorius paėmė fotografiją ir įsižiūrėjo.

– Jūsų sūnus? – paklausė.

Luisas griebė nuotrauką jam iš rankų ir stipriai prispaudė prie krūtinės.

– Metju, – sušnibždėjo. – Mažylis Metju. Mirė... penkerių... Meningitas.

– Užjaučiu, – sutrikęs burbtelėjo Frostas.

– Tikrai? – abejingai paklausė mėsininkas. Valandėlę žiūrėjęs į atvaizdą, jis tobulai švaria nosine nušluostė nuo stiklo inspektoriaus pirštų atspaudus ir padėjo rėmelį tikslut tikslutėliai ten pat, kur

jis stovėjo pirmiau. – Prašyčiau neliesti nuotraukų. Ypač – mano sūnaus.

– Kur virtuvė? – pasiteiravo Frostas.

Luisas be žodžių nusivedė pareigūnus į valgomąjį su tamsaus ąžuolo stalu, dviem kėdėmis ir indauja, iš ten – į virtuvėlę, išklotą pušieną imituojančiu laminatu. Visi pilko plastiko paviršiai čia tviskėjo, aitriai trenkė chlorkalkėmis. Frostas prisiminė Seidės virtuvę – nešvarių indų prikrautą kriauklę, kur pakliuvo išmėtytas sauskelnes. Vis dėlto net ten buvo jaukiau nei šitoje sterilioje it laboratorija patalpoje.

– Vadinasi, nelaimė nutiko čia? – paklausė jis.

– Čia, – atsakė šeimininkas, nosine trindamas įtartiną dėmę ant spintelės viršaus. – Visur išvien mikrobai, – sumurmėjo. – Dauginasi kaip pasiutę.

– Ak tie maži išdykėliai. Bet grįžkime prie jūsų žmonos...

– Kai trenkiau, ji stovėjo čia, – rodydamas pasakė Luisas. – Nugriuvo čia.

– Aišku. – Inspektorius vos tvėrė neužsirūkęs, bet suvokė, kad šitoje operacinėje apie dūmą verčiau nesvajoti. – O kur vonia?

Luisas atidarė duris į koridorių ir parodė į kairę. Vonios patalpa buvo ankšta, sienos nuo grindų iki lubų išklijuotos mėlynomis ir baltomis plytelėmis. Lyg mėsinėje, pamanė Frostas. Pati vonia spindėjo – kaip ir apvadas aplink skylę, kaip ir čiaupai.

– Kur padėjote žmonos drabužius?

– Sudeginau.

– Tikriausiai visas išsikruvinote?

– Žinoma. Savo drabužius irgi turėjau sudeginti. Paskui maudžiausi ir maudžiausi. Šveičiausi ir vėl maudžiausi.

Frostas pasikasė smakrą.

– Aišku. Dabar eikime prie esmės. Ką darėte su gabalais?

– Išnešiau į mašiną. Buvo naktis. Niekas manęs nematė. Pasivažinėjau ir išmečiau.

– Kur?

Luisas papurtė galvą.

– Neprisimenu. Nors stengiuosi atsiminti. Ta naktis – kaip blogas sapnas.

– Kur jūsų miegamasis? Jeigu žmona ten kietai miega, gal jūsų blogas sapnas dar baigsis gerai.

– Pirmos durys kairėje, – mostelėjęs ranka, pasakė šeimininkas. Tada pasilenkė, atsuko čiaupą ir užsižiūrėjo į skylėn gurgantį šaltą vandenį. Inspektorius atitraukė jo ranką ir užsuko kraną.

– Pone Luisai, verčiau nieko nelieskite. Jei išaiškėtų, kad nemeluojate...

Miegamajame stovėjo dvi viengulės lovos. Akinamai balta, it ligoninėje, patalynė net šiugždėjo. Ant vienos pagalvės buvo padėta sulankstyta dryžuota pižama. Drabužiai spintoje kabojo atskirai: vyriški vienoje pusėje, moteriški – kitoje. Frostui liko tik uždaryti duris. Ką jis tikėjosi spintoje rasti – kyburiuojantį ponios Luis lavoną?

– Ką, šefe, manote? – pasiteiravo Morganas.

– Kol kas nieko, – atsakė inspektorius. – Iščiustyta, kad net šiurpas ima. Taip ir maga pabezdėti, kad pasijustum kaip normaliuose namuose.

Juodu grįžo pas Luisą, kuris vonioje sausino erzinančius šalto vandens lašus.

– Inspektoriau, kaip tik šį tą prisiminiau, – pasakė jis. – Man atrodo, galvą būsiu užkasęs Dentono miške. Jei nuvežtumėte, gal ir atsekčiau – kur.

– Metas pernelyg vėlyvas, o ir lietus pila, – atsakė Frostas. – Rytoj visi būsime gyvesni, tada galvos ir paieškosime.

– O ką daryti man? – graudžiai paklausė vyriškis. – Čia likti neketinu.

– Jus šiąnakt apnakvindinsime jaukioje, šiltoje kameroje, o čia iš pat ryto kibs į darbą specialistai.

– Parink žmogžudyste įtariamam džentelmenui kamerą, – paliepė Velsui Frostas.

– Laisvą turiu tik vieną, – atsakė seržantas, eidamas kartu su anuodviem į kamerų sektorių. – Labai jau daug šį vakarą klientų, – pridūrė jis, atrakindamas ankštą vienutę su gultu.

– Štai jums nemokamas vienvietis, pone Luisai, – tarė inspektorius. – Jei ko prireiktų, tik šūktelkite, ir seržantas tučtuojau lieps jums užtilti.

Luisas pasibjaurėjęs apsidairė.

– Prašyčiau plaušinės, kibiro karšto vandens ir dezinfekanto, – pasakė. – Čia knibždėte knibžda mikrobų.

– Mūsų mikrobai nieko blogo jums nepadarys, – užtikrino Velsas.

Sulaikytasis pažvelgė į nesusipratėlį seržantą su užuojauta.

– Mikrobai žudo, – paaiškino. – Jie nužudė mano sūnų... mano penkiametį sūnų.

– Duok jam, ko prašo, – paliepė Velsui Frostas.

– Ar tiki, kad jis užmušė žmoną? – paklausė seržantas.

Frostas giliai įtraukė dūmą ir tuojau pat išpūtė.

– Kol kas galime tik spėlioti, – atsakė. – Galėjo ir nužudyti. Akivaizdu, kad nelaimėliui pasimaišę galvoj. Iš pradžių prarado vaiką, paskui – verslą. Šitokios bėdos bet ką išvarytų iš proto. Be to, jo namai – ideali skerdykla kam nors užmušti ir sukapoti. Vis dėlto šis tas man kliūna. Luisas tikina neatsimenąs, kur išmėtė žmonos palaikus, ir tai man atrodo įtartina, mat nemažai kitų aplinkybių jis puikiausiai prisimena. Ir dar... – Inspektorius pasikrapštė smakrą. – Šit kokia smulkmena. Tarkime, sutuoktinis nužudo žmoną, sukapoja ją gabalais, iššveičia namus, kad neliktų jokių pėdsakų. Bet ar jis slėptų šiaip ant pagalvės laikomus jos naktinius?

– Šefe, o juk tikrai, – įsiterpė Morganas. – Žmonos naktinių ant lovos nebuvo.

– Gal ji miegodavo nuoga? – spėjo Velsas.

– Tokiuose namuose nuogas nepamiegotum. Sušaltum negyvai, – atsakė Frostas ir čia pat gūžtelėjo pečiais. – Jeigu ponia Luis vyrą pametė, naktinius išeidama pasiėmė. Manau, kaip tik taip ir buvo: su juo tapo nebeįmanoma gyventi, tad moteris nešė mieles. Bet jei rytoj šaldytuve rasime užmarinuotus jos sėdmenis, pripažinsiu klydęs. Taigi, Valstietuk, pats pirmas rytojaus darbas – gerai išnaršyti Luiso namus.

– Maniau, ketiname aiškintis, kur nužudyti paaugliai, – atsakė konsteblis.

Inspektorius delnu pliaukštelėjo sau į kaktą.

– Kad tave!.. Visai iš galvos išdulkėjo. Ką gi,

pirmiau turėsi nusivežti Luisą į Dentono mišką. Juk minėjo galįs prisiminti, kur atsikratė palaikų. Bet kad septintą jau būtum nuovadoje!

Morganas akivaizdžiai paniuro.

– Šefe, dabar dar turėsiu parvežti jus, vadinasi, gausiu nusnūsti vos trejetą valandų.

Frostas žvilgtelėjo į laikrodį ir išsišiepė.

– Valstietuk, skaičiuoji puikiai. Taigi nevėluok.

12

Morganas pasmėlusiomis akimis niršdamas kiurksojo kabinete. Frostas įžengė tuojau po aštuonių.

– Nejaugi liepiau prisistatyti septintą? – paklausė, dėdamasis nekaltu avinėliu. – Galėčiau prisiekti, sakiau – aštuntą. Septintą net nepavyktų suburti paieškos grupės. Tad kaip sekėsi miške? Tik paiškylavote ar Luisui vis dėlto pavyko tave nustebinti?

– Klajojome mylių mylias, – atsakė Morganas. – Luisas vis teisinosi, esą viskas atrodę kitaip, be to, buvusi naktis. Parodė gal penkias vietas, kur lyg ir užkasęs galvą, bet nieko neradome.

– Nieko tokio, Valstietuk. Lėk verčiau į valgyklą, paimk porą sumuštinių su dešra, porą arbatos ir atnešk į Žmogžudysčių tyrimo kambarį.

Koridoriuje Frostą prisivijo budintis nuovados seržantas Džonis Džonsonas.

– Bizlis teiraujasi, ar sučiupote šantažuotoją, – pasakė jis.

– Pasakyk, kad aš išvykęs nužudymo bylos reikalais, kada grįšiu – nežinai.

– Dar iš Mančesterio atvažiuoja du kriminalistai. Netrukus turėtų būti čia.

Inspektorius suraukė antakius. Ko Mančesterio pareigūnams galėjo prireikti Dentone? Čia pat prisiminęs, spragtelėjo pirštais.

– Aa, dėl to suirusio lavono. Tikiuosi, jie išsiveš

jį. Skineris veikiai bus darbe, tegul tie mančesteriečiai kreipiasi į jį.

Karšta dešra ištirpdė sviestą ir balta duona visai ištežo. Frostas susigrūdo į burną sumuštinio likučius, užgėrė geru gurkšniu arbatos ir nusišluostė pirštus į švarko priešakį. Nedidelė Luiso namuose dirbsiančių žmonių grupelė jau buvo susirinkusi: nusikaltimo vietos tyrėjas Nortonas, ekspertas Hardingas, konstebliai Džordanas, Morganas ir Keitė Holbi. Inspektorius atgalia ranka persibraukė lūpas ir užsirūkė.

– Koks reikalas, visi žinote, – prašneko. – Vakar vakare į nuovadą atėjo Luisas ir pasisakė nužudęs bei sukapojęs žmoną. Kur išmetęs gabalus, neprisimenąs. Sako palikęs jos širdį San Fransiske, bet gali būti, kad jam taip tik atrodo, ypač jei yra girdėjęs tą dainą. – Klausytojai sutartinai prajuko, Frostas patenkintas išsišiepė. – Vargšeliui Luisui trūksta vieno šulo, tad tikėtina, kad nusikaltimą jis tik įsikalė į galvą. Pernai jis prarado mėsos krautuvėlę, prieš kelerius metus penkiametis jo sūnus mirė meningitu. Luisas tvirtina žmoną užmušęs virtuvėje, sukapojęs vonioje. Jeigu tai teisybė, kraujo turėjo būti daug. Panašu, kad namai nuo pamatų iki pastogės kruopščiai iššveisti, išdezinfekuoti, bet viliuosi pėdsakų – jei kraujo iš tiesų būta – vis tiek rasti. Reikia gerai iššniukštinėti kanalizaciją ir nutekamuosius vamzdžius, iščiupinėti visą namą – gal Luisas neapsižiūrėjęs paliko kur nors kokį mėsgalį. Keite, patikrink spintas, stalčius, visus podėlius. Jeigu ponia Luis vyrą pametė, veikiausiai bus

išsinešusi tokiais atvejais įprastus pasiimti daiktus, na, tarkime, skaistybės diržą, kelnaites atviru tarpkoju. Džordanai, tu apeik kaimynus. Gal jie ką nors apie dingusiąją žinos. Gal bus pastebėję ką įtartino, pavyzdžiui, kaip Luisas, neatsiklausęs žmonos, nupjauna jai rankas ir kojas. – Apsigręžęs Frostas prie kamštinio stendo prisegė nuotrauką. – Štai ponia Luis. Jei aptiktumėte galvą, įsitikinkite, kad jos. Jei kieno kito, palikite kur radę. Dirbkite kruopščiai, bet greitai. Dar turime išsiaiškinti, kur nužudyti paaugliai, ir surasti berniuko dviratį. – Inspektorius pažvelgė pro langą, paskui išbaigė arbatą ir pridūrė: – Bent nebelyja. Ką gi, pirmyn!

Kai tik policijos automobilių flotilė sustojo prie Luiso vienaukščio, kaimyninių namų languose sutrūkčiojo užuolaidos.

– Aplink užtektinai smalsių ilganosių, tad imkis darbo, – paliepė Džordanui Frostas.

Luiso raktu atrakinęs duris, inspektorius iš karto susiraukė – vėl patvoskė sterilia vėsa.

– Verčiau jau dvoktų yrančiais lavonais, – sumurmėjo jis.

Nors Luiso šalia nebuvo, užsirūkyti viduje Frostas kažkodėl vis tiek nesiryžo, tad išėjo į kiemą. Traukdamas dūmą, matė per kaimynus einantį Džordaną. Išgirdęs vonioje žvangant, inspektorius sumojo, kad kažkuris tyrėjų tikrina nutekamuosius vamzdžius. Nortonas jam už nugaros kėlė kanalizacijos šulinio dangtį. Morgano pašauktas Frostas grįžo į vidų.

– Šefe, ar žinojote, kad čia yra ir palėpė? – paklausė konsteblis, rodydamas į pakeliamąsias dureles prieškambario lubose.

– Ką klausinėjęs, ropškis ten ir dairykis, – atšovė inspektorius.

Morganas išskėtė iš sodo stoginės atsineštas kopėtėles ir, palypėjęs jomis, pašvietė į mažytę palėpę žemomis lubomis – stačias ten net nebūtų išsitekęs.

– Nieko nėra, – pasakė. – Tik pora lagaminų ir minamas automobiliukas.

Frostas liepė lagaminus nukelti. Juose buvo sudėti išlyginti ir tvarkingai sulankstyti vaikiški drabužiai.

– Kelk atgal ir šiukštu neprasitark Luisui, kad kišome nagus.

Kieme sužvangėjo užvožiamas kanalizacijos šulinio dangtis ir inspektorius vėl išskubėjo laukan.

– Nieko nepešiau, – niauriai pasiguodė Nortonas. – Vamzdžiai švarūs, dezinfekuoti. Mėginius paėmiau, bet manau, kad aptiksime tik karbolio, daugiau nieko. Jei kraujo ir buvo, jis stropiai nuplautas.

– Taip ir maniau, – linktelėjęs tarė Frostas ir įėjo į namą.

– Inspektoriau, apžiūrėjau spintas, tualetinį staliuką, kabyklas, – pasakė Keitė Holbi. – Moteriškų paltų, rankinuko, kasdienio apavo – nė ženklo. Spėčiau, kad ponia Luis pasiėmė mantą ir spruko.

– Matyt, neištvėrė dezinfekanto kvapo. Manęs jis irgi nežavi. Ačiū, širdele.

Sulig tais žodžiais inspektorius viltingai pažvelgė į Hardingą, kaip tik išėjusį iš tualeto.

– Tik laiką tuščiai gaišau, – suburbėjo ekspertas.

– O ką, užkietėję viduriai? – paklausė Frostas.

Hardingas, kuriam inspektoriaus sąmojis niekada nepatiko, gižiai nusišypsojęs, atsakė:

– Visur švariai iškuopta, iššveista. Bet jeigu Luisas tikrai sukapojo žmonos kūną, vis tiek rasčiau kraujo pėdsakų. O jų nėra.

– Ką gi, patikrinti vis tiek reikėjo. Bent parodėme, kaip uoliai sugebame dirbti, – pasakė Frostas ir, atsigręžęs į įėjusį Džordaną, klausiamai kilstelėjo antakius. – Gal kurio nors kaimynų Luisas prašė pasaugoti kruviną ryšulį?

Konsteblis vos šyptelėjo.

– Nieko įtartino, inspektoriau. Retkarčiais ponia Luis padėdavo vyrui mėsinėje. Su kaimynais jie sutarė gerai. Vaiko mirtis sutuoktinius tiesiog sugniuždė, jie užsisklendė savyje. Luisas vis labiau niuro, net su pirkėjais nebemokėjo apsieiti. Aišku, verslui tai buvo ne į naudą. Kai nebeišgalėjo nuomotis patalpų, kaimynai jį išvis retai kada matydavo. Tik audringas Luisų rietynes protarpiais girdėdavo. Žmonos išsikraustant nė vienas kaimynų nepastebėjo, kokią savaitę jos išvis niekas nematė.

– Ar ji turi kokių artimųjų, pas kuriuos galėjo persikelti?

– Tėvai seniai mirę. Vienintelis brolis gyvena Australijoje.

Frostas padėkojo Džordanui ir sukvietė visą grupę.

– Grįžtame į nuovadą, – pasakė. – Ieškosime dviračio, aiškinsimės, kur nužudyti tuodu vaikai. – Inspektorius dūrė pirštu į Morganą. – Tau, Valstietuk,

kita užduotis. Jeigu ponia Luis nuo vyrelio pabėgo, jai anksčiau ar vėliau prireiks pinigų. Sužinok, ar ji turi kredito sąskaitą, ar pastaruoju metu naudojosi kortele. Man spaudžia pūslę, vos ištveriu, bet tualetas čia taip tobulai iššveistas, kad baugu net lašą nuvarvinti.

– Skineris eina iš galvos, reikalauja tavęs, – į priimamąjį vos įžengusiam Frostui pranešė Velsas.

– Ir kodėl aš jam taip patinku? – nusistebėjo inspektorius. – Tuojau pas jį užsuksiu. Luisą reikia spirti lauk.

– Kūno dalių neradote?

– Ką ten kūno dalių, neradome nė menkiausio spenelio. Tikriausiai žmona paspruko, ir tiek.

– Apkaltinsi jį policijos gaišinimu?

Frostas papurtė galvą.

– Matyt, nelaimėlis įsitikinęs, kad ją nužudė. Nė už ką nepripažins, kad žmona galėjo jį pamesti. Luisą reikėtų gydyti, ne sodinti.

– Frostai! Čionai! – ataidėjo iš koridoriaus piktas Skinerio balsas. Vyresnysis inspektorius persiraukęs stovėjo prie atvirų savo kabineto durų.

– Luktelkite porą minučių! – sušuko jam Frostas.

– Tučtuojau! – užriko Skineris ir, įėjęs į kabinetą, užtrenkė duris.

– Gerų naujienų išgirsiu, pamatysi, – patikino Velsą inspektorius ir, užsidegęs cigaretę, nupėdino pas Skinerį.

Šis atrodė nusigalavęs, oda buvo liguistai pablyškusi, žalzgano atspalvio. Įmetęs į stiklą su vandeniu dvi tabletes, vyresnysis inspektorius bukai žiūrėjo, kaip jos šnypšdamos tirpsta.

– Vėl tos prakeiktos austrės Maleto klube, – suniurzgė. – Nepasimokiau po ano karto, tegul mane galas! – Tada, nepakeldamas akių, parodė į gautųjų dokumentų dėklą ir paklausė: – Kokios čia nesąmonės?!

Rodė jis į Gremo Fildingo paaiškinimą, advokato mažne jėga įsiūlytą Frostui. Šis išpūtė akis.

– Jūsų gautųjų dokumentų dėklas, – atsakė ir, prisitraukęs kėdę, atsisėdo.

– Nevaidinkite kvailučio, Frostai! Puikiausiai žinote, ką turiu galvoje, – pro dantis iškošė Skineris. Pamaišęs vandenį rašikliu, išmaukė vienu gaistu. – Kas čia?! – Jis pamosavo Fildingo paaiškinimu. – Ko, po šimts velnių, pridirbote?!

– Fildingas, advokato spiriamas, surašė paaiškinimą, man teko jį paimti.

– Kurių velnių kišotės?! Juk sakiau, byla – ne jūsų. Man nereikalingi paaiškinimai, kuriuose Fildingas tvirtina esąs nekaltas. Man reikia, kad jis prisipažintų. Byla – mano, ne jūsų. – Staiga vyresnysis inspektorius susiraukė, aiktelėjęs griebėsi už pilvo, kitos rankos delnu prisidengė burną. – Pasikalbėsime vėliau, – sušvokštė ir nusverdėjo prie durų.

Tikiuosi, nebeteks, pamanė Frostas, panaršė po dėklą, bet neaptiko nieko įdomaus ir nuėjo į savo kabinetą. Čia jo laukė Morganas.

– Šefe, susisiekiau su banku ir kreditų kompanija, – pasakė jis. – Praėjusią savaitę ponia Luis iš bendros jųdviejų sąskaitos dukart ėmė po šimtą svarų grynaisiais.

– Kur?

– Iš bankomato „Tesco" prekybos centre Ketforde, pietiniame Londone.

– Šit ir atsakymas į klausimą. Eime, priminsime Luisui, kad jis jau per ilgai užsibuvo svečiuose.

Luisas apstulbęs išpūtė akis.

– Bet aš ją nužudžiau. Sakau gi, užmušiau.

Frostas papurtė galvą.

– Pone Luisai, suprantu, jums nelengva tai pripažinti, bet mes manome, kad žmona jus tiesiog paliko. Ji – Ketforde ir netgi paėmė iš jūsų sąskaitos pinigų.

Mėsininkas spoksojo į inspektorių, neįstengdamas patikėti savo ausimis.

– Kaip ji, būdama negyva, galėjo paimti pinigų? – paklausė galų gale.

– Gal ji vis dėlto gyva.

Luisas užsidengė veidą delnais.

– Nė už ką nepatikėsite, ar ne? Kad taip prisiminčiau, kur paslėpiau kūno dalis. – Staiga jis pažvelgė į Frostą ir pridūrė: – Bet juk kas nors jas ras. Turi rasti.

– Kai tik kas nors ką nors ras, tučtuojau jus suimsiu. Prižadu, – atsakė inspektorius. – O jūs pažadėkite tuojau pat man pranešti, jei kartais žmona sugrįžtų namo.

– Jūs klystate, – suvaitojo Luisas. – Ak kaip klystate.

– Man būtų ne pirmas kartas, – tarė Frostas.

Išvestas iš kameros mėsininkas nukiūtino koridoriumi prislėgtas, panarinęs pečius. Inspektorius palydėjo jį žvilgsniu. Priėjęs duris, Luisas atsigręžė ir pasakė:

– Vis per tuos mikrobus. Jie nužudė mano sūnų, todėl aš nužudžiau žmoną. Prakeikti mikrobai!

Ūmai Frostą be jokios priežasties – bent jam pačiam taip atrodė – apniko abejonė. Slogi abejonė.

Nuovados seržantas Džonis Džonsonas pakėlė galvą ir, nusišypsojęs dviem į priimamąjį įžengusiems vyriškiams, paklausė:

– Kuo galiu padėti?

– Kriminalistas vyriausiasis inspektorius Baretas ir kriminalistas konsteblis Faselas, Mančesterio kriminalinis poskyris, – prisistatė vyresnis iš tų dviejų, kresnas penkiasdešimtmetis. – Gal praneštumėte vyresniajam inspektoriui Skineriui, kad atvykome?

– Deja, vyriausiasis inspektoriau, kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris šiuo metu išvykęs su paieškos grupe, – atsakė Džonsonas ir čia pat pasiteiravo: – Gal kas kitas galėtų jums padėti?

Baretas susiraukė.

– Žinojo, kad atvažiuojame, ir vis tiek kažkur išsibeldė? – Jis užvertė akis į lubas ir niekinamai prunkštelėjo. – Nieko naujo, po galais! Mes čia dėl jūsų teritorijoje rasto lavono, Emilės Roberts...

– Aa, už tyrimą laikinai atsakingas inspektorius Frostas, pone.

Baretas vėl susiraukė.

– Frostas? Nevaleika Herbertas, nepaleidžiantis iš dantų cizos?

– Taip, apdovanotasis Jurgio kryžiumi. – Džonsonui nepatiko, kad kažkoks pilvūzas iš Mančesterio juodina Dentono pareigūnus. Pakėlęs ragelį, jis

surinko numerį ir pasakė: – Inspektoriau Frostai, jūsų teiraujasi du kolegos iš Mančesterio kriminalinio poskyrio.

Frostas nusivedė svečius į Žmogžudysčių tyrimo kambarį ir parodė jiems iš ežero išgriebtuosius drabužius. Baretas juos greitomis apžiūrėjo ir tik linktelėjo. Jo konsteblis taip nesiskubino. Kiekvieną drabužį tikrino – ar įtrauktas į jųdviejų atsivežtą sąrašą.

– Panašu į Emilės Roberts drabužius, – galiausiai pripažino, tegul ir nenoromis.

– Panašu? – suniurzgė Baretas. – Šitie sušnerkšti drabužiai ir *yra* jos.

– Dar neįrodyta, kad ji juos vilkėjo.

– Ko tu nori, po šimts tarakonų, – kad tyrimas užstrigtų?! Tu – ne sumauta Karališkoji prokuratūra, amžinai ieškanti dingsčių išsisukti nuo kaltinimo, tu – kriminalistas konsteblis, o jeigu šitaip elgsies, būdamas nupiepęs kriminalistas konsteblis ir pensijos sulauksi. Turime lavoną, kuris atitinka aukos apibūdinimą, štai tokie pat kaip aukos drabužiai. Aišku, kad jie – Emilės Roberts. Parodyk inspektoriui Frostui voką.

Faselas išėmė iš lagaminėlio plastikinį voką ir padavė Frostui.

– Plaukai nuo Roberts šepečio, – paaiškino.

– DNR ištirti, – pridūrė Baretas. – Kad niekas nedejuotų, esą lavonas – visai kitos moters. Beje, norėtume užmesti į palaikus akį.

– Jei norite, galite juos vežtis, – pasakė Frostas. – Vaizdas bjaurokas. Aš verčiau žiūrėčiau į Skinerį nei į tą lavoną, tad galite įsivaizduoti, kaip jis atrodo.

Baretas išsišiepė ir paklausė:

– Ką manote apie naująjį vyresnįjį inspektorių?

– Ne man šūdžių ir šunsnukį vadinti šūdžiumi ir šunsnukiu, todėl patylėsiu, – atsakė Frostas. Nusikabinęs nuo pakabos ir apsivilkęs lietpaltį, jis pridūrė: – Apžiūrėję palaikus, priešpiečių jūs veikiausiai nenorėsite.

Abu Mančesterio kriminalistai į lavoną žiūrėjo, nosis prisidengę nosinėmis.

– Tad patologė sako, kad ji pasmaugta? – pasitikslino Baretas.

– Aha. Kremzlė gerklėje sutriuškinta, mergina greičiausiai pasmaugta rankomis, bet kai kūnas šitaip suiręs, žymių ant kaklo nebeįmatysi.

– Lytinę prievartą patyrė?

– Nebeįmanoma nustatyti, – atsakė Frostas.

– Man gana, prisižiūrėjau, – sumurmėjo Baretas ir pasisuko į konsteblį. – Nebent nori įsitikinti, kad ji – tikrai negyva?

Faselas nusišypsojęs atsakė:

– Pone, jeigu patologė sako, kad negyva, tiek to, patikėsiu.

Frostas mostelėjo lavoninės darbuotojui, ragindamas įstumti stalčių.

– Ar norite pamatyti, kur ją radome? – paklausė kolegų.

Vyriausiasis inspektorius linktelėjo.

– Norėtume. Nieko pravartaus nesužinosime, bet jeigu jau atvažiavome, pasižiūrėkime.

Šlaite prie geležinkelio vis dar stovėjo mėlynoji palapinė. Ją saugojo sušalęs, nusinuobodžiavęs konsteblis.

– Jeigu norėjai malonaus darbo šilumoje, sūnau, nereikėjo eiti į policiją, – pasakė jam Frostas.

Jis kartu su kolegomis iš Mančesterio įlindo į stoginę, kurioje vis dar tvyrojo mirties tvaikas. Visi trys, lyg tikėdamiesi šitaip įminti paslaptį, kelias sekundes spoksojo į žolėje nužymėtą kontūrą, paskui skubiai išsigrūdo laukan. Sučirpė Frosto mobilusis. Su mančesteriečiais norėjo pasimatyti jau grįžęs nuovadon Skineris.

Skineris įleido svečius į savo kabinetą, tada uždarė duris ir pasivedėjo Frostą į šalį.

– Tą Baretą aš pažįstu, – sušnibždėjo. – Bjaurus tipas.

Toks tokį pažino, pagalvojo inspektorius.

– Jis pasistengs primesti bylą mums, – toliau kuždėjo Skineris, – bet nenusileisime. Gana mums rūpesčių ir šiaip. Mergina nužudyta jų teritorijoje, tik numesta čia, taigi byla – mančesteriečių, ne mūsų. Padėsime jiems kuo galėsime ir kada galėsime, tai yra tikriausiai niekuo ir niekada, velniai juos griebtų. Taigi pirmenybė – mūsų pačių reikalams. *Comprende*?

– *Toute suite**, – linktelėjęs atsakė Frostas.

Jie sėdėjo aplink stalą Skinerio kabinete ir siurbčiojo seržanto Džonsono pataisytą tirpią kavą. Dėl atviro priešiškumo tarp Bareto ir Skinerio tvyrojo įtampa, atrodė, pats oras įelektrintas. Vyriausiasis

* Tuojau pat (*pranc.*).

inspektorius ant stalviršio buvo paskleidęs žemėlapius ir visokius dokumentus.

– Šita naujausia. Radome jos namuose, – pasakė jis ir įdavė Skineriui spalvotą paauglės uodegėle surištais šviesiais plaukais fotografiją. Vyresnysis inspektorius, vos dirstelėjęs, pastūmė nuotrauką Frostui.

– Miela mergina, – sumurmėjo šis, nors išmesti iš galvos dabartinę nužudytosios išvaizdą buvo nelengva.

– Emilė Roberts, devyniolikos metų, – pabrėždamas žodžius, ištarė Baretas. – Atspėkite, kur gimusi.

– Spėlionių nežaidžiu, – suburbėjo Skineris.

– Ogi didingajame Dentone, – išsišiepęs atsakė svečias iš Mančesterio.

– Tad kokio velnio lig šiol tylėjote? – persiraukęs paklausė vyresnysis inspektorius. – Argi mums nederėjo žinoti?

– Patys tik dabar sužinojome. Merginos tėvai prieš kokius šešis mėnesius emigravo į Australiją, mums tik vargais negalais pavyko su jais susisiekti. Emilė su jais vykti nenorėjo. Susibarė su tėvais. Jie išskrido, ji pasiliko. Gimdytojų laiškus išmesdavo, tad jų adreso nežinojome. Juos pavyko atsekti Melburno policijai. Tėvai jau skrenda. Mergina gimusi Dentone. Šeima persikėlė į Mančesterį prieš penkerius metu, kai jai buvo keturiolika. Tėvams emigravus, ji apsigyveno pas draugę, šios bute. Dirbo kasininke „Tesco". Vieną vakarą pasisakė draugei einanti į diskoteką pasimatyti su savo vaikinu ir dingo. Išėjo apie pusę aštuonių ir daugiau jos niekas nebematė. Vaikinas tvirtina jos taip ir

nesulaukęs. Iš diskotekos jis su draugais išvažiavo apie vidurnaktį – tiesiai namo.

– Tikiuosi, jo alibi patikrinote? – pasiteiravo Skineris.

Užgautas tokio paiko klausimo, Baretas piktai į jį dėbtelėjo ir atsigręžė į Faselą.

– Pamiršome, ar ne, konstebli? – ironiškai paklausė ir vėl kreipėsi į vyresnįjį inspektorių: – Velniai rautų, žinoma, patikrinome. Apklausėme visus jo draugus, peržiūrėjome krūvą apsaugos kamerų vaizdo įrašų, kur tik matyti tas vaikinas.

– O įrašų su nužudytąja buvo? – įsiterpė Frostas.

Baretas papurtė galvą.

– Nei prie disko klubo, nei miesto centre jos nematyti.

– Tad kaip ji, jūsų nuomone, atsidūrė Dentone? – paklausė Frostas.

– Traukiniu tikrai nevažiavo. Prie kasų ir peronuose veikia kameros. Vienintelė mūsų versija: Emilė atvažiavo arba buvo jėga atvežta čionai automobiliu, užpulta ir nužudyta.

Skineris niekinamai numojo ranka.

– Kadangi nėra tai įrodančių įkalčių, mano versija tokia: mergina nužudyta jūsų teritorijoje, lavonas atvežtas į Dentoną ir paslėptas ten, kur galiausiai ir radome. Tokiu atveju mūsų miestas atliko tik sąvartyno funkciją, taigi byla – jūsų, ne mūsų. Koroneris palaikus apžiūrės, o toliau manykitės patys.

– Absurdas! – atšovė Baretas. – Kuriam galui, nužudžius žmogų Mančesteryje, lavoną šitokį kelią vežti į Dentoną?

– Nežinau ir ne mano reikalas, – atsakė Skineris. – Byla – jūsų.

– Gal šunsnukis, ištroškęs meilės, įsitempė merginą į automobilį, ji pasipriešino, tada jis ją nužudė, persigando, kaip pamišęs movė iš Mančesterio ir važiavo, kol galų gale rado kur išmesti, – nuo rašiklio, kuriuo maišė kavą, čiulpdamas cukrų, pasiūlė versiją Frostas.

– Pritariu, – atsistodamas burbtelėjo Skineris. – Nužudyta Mančesteryje, pamesta Dentone. Taigi atsiprašysiu...

– Sakyčiau, kad ir kas tas žudikas, kilęs jis greičiausiai iš Dentono, – tarė inspektorius, įsidėjęs rašiklį į kišenę.

Skineris net išraudo. Įmanydamas būtų žvilgsniu pasiuntęs Frostą ant skrodimo stalo.

– Ir kaipgi jums pavyko tai išsiaiškinti? – sušnypštė jis.

– Žudikas velniškai gerai pažįsta Dentoną, jei žinojo, kur paslėpti lavoną, kad šio ištisas savaites niekas nerastų. Ta patiltė nėra žmonių numintas takas.

Vyresniajam inspektoriui nespėjus nė prasižioti, įsiterpė Faselas:

– Jei nusikaltėlis kilęs iš Dentono, visiškai tikėtina, kad jis parsivežė merginą čionai ir tik tada nužudė.

Įtūžį Skineris nusprendė išlieti ant Faselo. Maloniai šypsodamasis, jis pro sukąstus dantis iškošė:

– Meldžiu atleisti, neprisimenu jūsų pavardės, bet gal galėčiau paklausti, koks jūsų laipsnis.

– Kriminalistas konsteblis.

– Kriminalistas konsteblis? – dėdamasis nustebęs, pakartojo Skineris. – Išgirdęs, kaip neprašytas skelbiate savo versijas, pamaniau, kad jūs – mažų mažiausiai vyresnysis inspektorius.

Baretas akimoju pašoko nuo kėdės ir prisikišo vyresniajam inspektoriui prie pat veido.

– Sarkastiškas replikas, Skineri, – pratrūko berti, – galite laidyti savo pavaldiniams. O jei jau prakalbote apie laipsnius, priminsiu – aš esu vyriausiasis inspektorius, o jūs tik vyresnysis. Konsteblio pastaba buvo kompetentinga ir aš jam visiškai pritariu. Kad ir kur Emilė Roberts nužudyta, tikėtina, nužudė ją Dentono gyventojas. Policijos viršininkui taip ir pasakysiu. Tyrimas bus bendras, ir aš tikiuosi, tikriau sakant, reikalauju visapusiškos jūsų paramos. Jeigu nesulauksiu, į mėšlą įklimpsite iki ausų. – Sugriebęs pluoštą atsivežtųjų popierių, pastūmė arčiau Skinerio. – Palieku jums. Informuosite mane apie tyrimo eigą. Mes jus – taip pat.

Vyriausiasis inspektorius kinktelėjo savo konstebliui ir abu išėjo iš kabineto. Skineris Balerto paliktuosius dokumentus atkišo Frostui.

– Nedrįskite man priešgyniauti! – užbliovė. – Girdite?! Nedrįskite! Kitą kartą sumautą išmintį pasilaikykite sau!

Frostas kreivai šyptelėjo. Taip, tie šmikiai išspyrė jį iš skyriaus, užtat nebegalėjo bausti kitaip – šit kokį pranašumą jis įgijo.

Grįžęs į savo kabinetą, Frostas numetė popierius ant stalo ir pauostė orą – iš valgyklos plūdo viliojantys it sirenos kiaulienos, traškučių ir kepintų pupelių kvapai. Jis nutarė papriešpiečiausiąs anksčiau.

– Inspektoriau! – koridoriuje, energingai mosuodamas ranka, jį pašaukė Džonsonas. – Jau turime berniuko dviratį!

Šalia seržanto stovėjo kažkoks kombinezoną vilkįs vyras įdiržusia oda.

– Ką?! Kur jis? – pripuolęs paklausė Frostas.

– Įkalčių sandėlyje.

Inspektorius net susiraukė.

– Nejaugi, po šimts rupūžiokų, dviratis visą laiką ten ir stovėjo?

– Oi ne, – šyptelėjęs atsakė Džonsonas. – Štai šis džentelmenas, ponas Haris Gibsonas, surado ir atvežė.

– Atvežė? – apstulbęs perklausė Frostas. – Prie dviračio nevalia buvo net prisiliesti!

– Negalėjau atvežti neprisilietęs, – atšovė Gibsonas.

– Ir kaip aš, mulkis, apie tai nepagalvojau! – suburbleno inspektorius ir paklausė: – Tad kur radote?

– Žinote tą didžiulį, apleistą biurų pastatą prie pat Dentono kelio?

Frostas linktelėjo. Statinį jis puikiai žinojo. Viena įtartina nekilnojamojo turto plėtros bendrovė ketino užmiestyje statyti verslo rajoną. Šiuolaikiškas biurų pastatas turėjo būti svarbiausias jo objektas. Bet išseko pinigai, bendrovė sužlugo, tad didysis statinys taip ir liko tuščias.

– Ten ir radau, – pasakė Gibsonas.

– Ką ten veikėte?

– Dirbu likvidatoriams. Prižiūriu valdą. Stiklinu vaikų išdaužytus langus, taisau skyles tvoroje, pjaunu šabakštyną – štai ką darau.

– Man sumauto jūsų darbo aprašymo nereikia, – atrėžė Frostas. – Kaip radote dviratį?

– Tvora iš išorės buvo pernelyg apžėlusi, tad

nutariau nupjauti žolę. Išvydęs dviratį, pamaniau, bus tas pats, kurio ieško banananinkai. Įsimečiau į furgoną ir atvežiau. Ar man koks atlygis nepridera?

– Čia nepridera, – atsakė inspektorius. – Nebent danguje.

– Dviratis buvo labai gerai paslėptas, – tarė Gibsonas. – Kas jį slėpė, nenorėjo, kad rastumėte.

Frostas apmąstė, ką išgirdęs.

– Aišku, – prašneko vėl po kelių akimirkų. – Luktelkite, kol apžiūrėsiu dviratį, paskui parodysite, kur jį radote. – Dūręs pirštu į Džonsoną, inspektorius pasakė: – Paimk džentelmeno pirštų atspaudus. Neabejoju, visas dviratis nučiupinėtas.

– Kam jums mano pirštų atspaudai? – nusistebėjo valdos prižiūrėtojas. – Nieko neiškrėčiau.

– Kad galėtume išbraukti jus iš įtariamųjų sąrašo, – paaiškino seržantas. – Eime.

Dviratis stovėjo įkalčių sandėlyje atremtas į sieną, nusikaltimo vietos tyrėjas Nortonas klūpodamas krapštė nuo padangos purvą. Frostui įėjus, jis atsistojo.

– Inspektoriau, dviratis ilgokai gulėjo po atviru dangumi, tad dar nenuėjusi drėgmė. Nudžiovinsiu plaukų džiovintuvu, tada gal aptiksime padorių atspaudų.

– Visas bus tirštai nuklotas jį radusio vėplos atspaudais, – sumurmėjo Frostas. – Ar dviratis tikrai Tomo Hariso?

– Neabejotinai.

Inspektorius paniuręs įsmeigė žvilgsnį į ratą. Deja, nieko pravartaus neįžvelgė.

– Jei bus kokių naujienų, praneškite, – paprašė jis Nortono. – Aš važiuoju apžiūrėti tos vietos, kur dviratis rastas.

Buvo dar tik pavakariai, bet jau pastebimai sutemę. Vienišas kokių dešimties aukštų biurų pastatas dangaus fone atrodė niūriai. Aplink statinį stūgaujantis vėjo sūkurys pažeme draikė visokias šiukšles, popiergalius. Stiebas su skydu, kuriame buvo užrašyta: NUOMOJAMI PRABANGŪS BIURAI, – išverstas gulėjo ant žemės.

– Prakeiktas vėjas! – suniurnėjo Gibsonas. – Vos spėju pastatyti, tuojau vėl išgriauna.

Frostas nuspyrė skydą į šalį. Žemė po juo buvo sausa, išgeltusi žolė priplota.

– Nepanašu, kad po to, kai nugriuvo, būtų buvęs bent kartą pastatytas.

Valdos prižiūrėtojas gūžtelėjo pečiais.

– Kokia prasmė statyti? Vis tiek vėjas tučtuojau nuverstų. Toks darbas – kaip pasaka be galo. Eime. – Jis palei tinklinę tvorą nusivedė Frostą, Morganą ir Nortoną už pastato, kur dalis šabakštyno buvo išpjauta. – Čia gulėjo, – pratarė rodydamas.

Inspektorius žibintuvėliu pašvietė į išgulusios žolės sklypą. Slėptuvės būta išties patikimos – gerai, kad prireikė išpjauti sąžalyną, antraip niekas dviračio nebūtų radęs.

– Kodėl nusikaltėlis neišmetė dviračio į ežerą, kaip mergaitės? – mąsliai kramtydamas nagą, sumurmėjo Frostas. Praskyręs gervuoges, jis pažvelgė, kas už tvoros. Žibintuvėlio spindulys žole nuslydo iki biurų pastatą juosiančio plataus, akmeninėmis

plokštėmis iškloto tako. Pakėlęs akis, inspektorius vos įžiūrėjo statinio langus su gėliadėžėmis, kurios turėjo pagyvinti asketišką architektūrą, ir balkonėlius. Sienoje palei šiuos buvo įtaisytos metalinės grotelės, jomis iki pat viršutinio aukšto kopė gebenės.

Frostas nukreipė žibintuvėlio spindulį į akmenimis grįstą juostą su skalda pabarstytais miniatiūriniais sodeliais.

– Galėčiau lažintis iš naktipuodžio turinio, – tarė jis Nortonui, – čia ta pati skalda, kurios trupinių radome ant berniuko lavono. Kai sueisime, paimkite jos ištirti. – Inspektorius paėjėjo kairiau ir pašvietė į tvorą, kur tinklas buvo atplėštas nuo pagrindo ir įlinkęs. Frostas pamojo Morganui. – Na, Valstietuk, rubuiliuk, ar pralįsi?

Konsteblis dvejodamas pasižiūrėjo į šlapią žolę.

– Šefe, aš sušlapsiu.

Lipšniai nusišypsojęs, inspektorius atsakė:

– Sušlaps tik drabužiai ir kūnas... Nagi, dručki, lįsk.

Pabrėžtinai dūsaudamas ir pūkšdamas, Morganas po tvora prasispraudė kiton pusėn. Drabužiai kaipmat sudrėko. Atsistojęs konsteblis gailiai pažvelgė į Frostą.

– Štai šitaip berniukas pateko į teritoriją, – pasakė šis. – Luktelk. Mes sueisime pro vartus. Sausutėliai.

Inspektorius, Nortonas ir Gibsonas nužingsniavo prie vartų, prižiūrėtojas šiuos atrakino. Suėję į valdą, jie nuklampojo pas Morganą. Frostas vėl nužvelgė pastato sieną ir paklausė konsteblio:

– Kaip manai, ar užsikeberiotum į kurį nors balkoną?

Morganas net žioptelėjo.

– Šefe, gal juokaujate?

– Tiek to, nereikia. Dar nukrisi. Tektų paaukoti penkis pensus sumautam vainikui, – suburbėjo inspektorius ir kreipėsi į Gibsoną. – Noriu apsidairyti viduje.

Haris žvilgtelėjo į laikrodį.

– Inspektoriau, per vėlu. Ketvirtą įsijungė laikrodinis užraktas. Iki ryto į vidų nepatektumėte.

– Negaliu laukti iki ryto, – prunkštelėjęs atšovė Frostas. – Tiriame žmogžudystę, jei nežinojote. Valstietuk, paieškok gero plytgalio. Kulsime langą.

– Nesikarščiuokite! – išsigandęs šūktelėjo Gibsonas. – Kam tie kraštutinumai! Gal pavyks įeiti per katilinę. Kartais pamirštu iš vidaus užšauti duris. – Pasišviesdamas žibintuvėliu, jis, pareigūnų lydimas, nulipo laipteliais, išsiėmė iš kišenės raktų ryšulį ir atrakino duris. – Inspektoriau, jums pasisekė, buvau pamiršęs užsklęsti, – pasakė.

Niekada ir neužsklendi, pagalvojo Frostas.

Visi suėjo į nedidelę rūsį primenančią patalpą su elektros skirstikliais ir dviem neveikiančiais šildymo katilais. Išėję pro kitas duris, palypėjo laiptais ir atsidūrė tamsiame vestibiulyje. Gibsonas spūstelėjo jungiklį, mirkčiodamos įsižiebė dienos šviesos lempos. Prie lifto stovėjo nedidelis registracinis stalas.

– Kiek čia aukštų? – paklausė Frostas.

– Dešimt. – Valdos prižiūrėtojas atvėrė lifto duris ir savo ruožtu paklausė: – Kurio jums reikia?

– Pradėkime nuo viršaus.

Iš lifto jie įžengė tiesiai į juodą tuštumą. Haris apgraibomis surado jungtuką ir įžiebė šviesą. Aukštas su langais į visas puses buvo tuštutėlis.

– Jeigu aš nuomočiausi šitą patalpą, ji būtų sudalyta į atskirus biurus, – pasakė Gibsonas.

Radiatorių aukšte buvo daug, bet visi šalti. Visas pastatas – lyg ledainė. Grindys buvo plikos ir žingsniai nejaukiai aidėjo. Frostas priėjo prie lango ir pažvelgė į tamsą. Pabirusios tolumoje žibėjo Dentono švieselės. Ką jis tikėjosi pamatyti – nupezusią Halio kometą?

Durys į balkoną buvo neužrakintos. Inspektorius nulenkė rankeną ir išėjo į lauką. Gūsiu tvoskęs vėjas sutaršė plaukus, pašėlo blaškyti kaklaraištį, ir Frostas suskubo tvirtai įsikibti geležinio turėklo. Pažiūrėjo į apačioje tyvuliuojančią tamsumą ir paleido iš burnos cigaretę. Lyg būtų sviedęs akmenuką į bedugnį šulinį. Raudonas taškelis krito visą amžinybę, kol galiausiai, atsitrenkęs į žemę, pažėrė mažutytį kibirkščių spiečių. Inspektorius stovėjo pasiutusiai aukštai. Berniukas krito veikiausiai iš kitur, jei lūžo tik kojos. Ant tako plokščių būtų ištiškęs į druzgus. Vadinasi, dribo iš žemiau. Tik iš kurio aukšto?

Frostas grįžo į vidų, uždarė duris. Matė, kad visi žiūri į jį, laukdami kokios nors ištarmės. Gerai jiems laukti šilumoje, pamanė inspektorius. Nors patalpoje buvo ne ką šilčiau nei balkone.

– Debė Klark čia buvo, – pasakė jis. – Tiesa, ne šitame aukšte, bet pastate buvo. Dabar per tamsu ieškoti pėdsakų. Iš pat ryto subursime grupę ir colis po colio išnaršysime visą statinį. – Dūręs pirštu

į Gibsoną, prigrasino: – Kai išeisime, čia nė kojos nebekelsite. Nuo šiol šis griozdas – nusikaltimo vieta. Jei užklupsime jus viduje, apkaltinsime trukdant tyrimui.

– Neriesi žmogus iš kailio, stengiesi padėti, ir še – kaip atsidėkoja, – suniurzgė valdos prižiūrėtojas.

13

Naktį Frostą pažadino įkyrus mobiliojo čirpimas. Jis išsirito iš lovos, įjungė šviesą. Kur, po galais, tas telefonas? Nenaudėlis byzgė kažkur čia pat, tik inspektorius niekaip neprisiminė, kur jį palikęs. Galiausiai surado po lova.

– Frostas, – burbtelėjo. Jeigu koks nors žioplys apsiriko, rinkdamas numerį...

– Inspektoriau, trukdo kooperacija „Tvirtovė". Kaip tik šiuo metu kažkas iš mūsų bankomato Turgaus aikštėje ima penkis šimtus svarų. Paskubėkite ir sučiupsite.

– Ačiū. Vos nepamaniau, kad kas blogo nutiko, – atsakė Frostas, išjungė telefoną ir numetęs pasistengė užmiršti – kur.

Šūdienė! Rytą Bizlis kiaušius nutrauks! Et, numojo jis ranka, nėra ko iš anksto pirsčioti.

Užsidegęs cigaretę, patraukė kelis dūmus ir vėl atsigulė. Išjungė šviesą, bet miegas nebeėmė. Mintys atkakliai sukosi apie svarbius darbus, kuriems jis vis nerasdavo laiko. Kad taip tasai paršas Skineris prisiimtų bent dalį naštos.

Šeštą, kai gatvėje buteliais jau dzingino pienininkas, jis vis dar būdravo. Kai šiaip ne taip prisnūdo, pusę aštuonių sudžeržgė žadintuvas. Lauke buvo dar aklinai tamsu.

Per priimamąjį eidamas į Pasitarimų kambarį, Frostas pakalbino nuovados seržantą Džonsoną.

– Džoni, kaip gyvuoji? – paklausė.

Užvertęs įvykių registravimo žurnalą, seržantas atsakė:

– Mūsų pedofilai skundžiasi gyvenimo sąlygomis. Nori išeiti už užstatą.

– O kad iškastruotume, nenori? Maniau, jais rūpinasi Skineris.

– Jis išvykęs į buvusį savo skyrių.

– Galėtų ten ir pasilikti, po šimts velnių. Pedofilams būtų saugiau, jei už užstatą neišleistume. Reikėtų paskirti jiems kardomąjį. Beje, jeigu skambintų mielasis ponas Bizlis, kur manęs ieškoti – nežinai!

Pastūmęs dvivėres duris, inspektorius įžengė į Pasitarimų kambarį. Koljeris iš karto padavė jam puodelį garuojančios arbatos. Frostas pamaišė ją pieštuku ir, pasitrynęs mieguistas akis, kreipėsi į pavaldinius:

– Kaip jau tikriausiai žinote, radome berniuko dviratį. Buvo paslėptas sąžalyne prie apleisto biurų pastato netoli Dentono kelio. Neabejoju, paauglys ten ir nužudytas, mergaitė veikiausiai – taip pat.

Įėjęs Džonis Džonsonas padavė inspektoriui lapą su ekspertų išvadomis. Peržvelgęs dokumentą, Frostas mostelėjo juo ir vėl prašneko:

– Ekspertai, ištyrę skaldą, patvirtino – berniukas ten ir žuvo. Ant to pastato sienos tarp langų ir balkonų įtaisytos metalinės grotelės. Spėju, Tomas norėjo pamatyti, kad dedasi viduje, tad užsikeberiojo grotelėmis, įsikibo balkono turėklo ir būtų įsiropštęs vidun, bet žudikas jį išgirdo ar pastebėjo

ir kokiu nors strypu kirto per krumplius. Paauglys neišsilaikė ir nukrito. Bet nežuvo. Galvažudys nusileido žemyn ir suskaldė jam, gulinčiam ir dejuojančiam iš skausmo, kaukolę.

– Kodėl? – paklausė Džordanas.

– Todėl, kad berniukas matė tai, ko matyti jam nederėjo. Tikriausiai – žudomą mergaitę. Kol kas įrodymų neturime, bet aš, po šimts rupūžiokų, įsitikinęs – Debė Klark nužudyta ten.

– Kodėl tuomet žudikas Tomo dviračio neišmetė į ežerą kaip Debės?

– Ko gero, nerado, – atsakė Frostas. – Dviratį šabakštyne būtų buvę nelengva pastebėti net dieną, o tamsoje – išvis neįmanoma. Paslėptas jis buvo patikimai. Manau, įvykiai klostėsi kaip tik šitaip, bet jei kuris turite geresnę versiją, prašyčiau pasidalyti. Savintis svetimų minčių neketinu. – Inspektorius pavaišino visus cigaretėmis, užsirūkė ir pats. – Spėju, Debė Klark turėjo su kuo nors susitikti ir šiek tiek dėl to nerimavo – pagrįstai, kaip dabar jau, velniai griebtų, žinome, – taigi pasikviestė draugą, kad pasaugotų. Tasai paslaptingasis asmuo mergaitę nusivedė į biurų pastatą. Tomas pasislėpęs lūkuriavo lauke. Pastebėjęs viename aukštų įsižiebusias šviesas, jis grotelėmis užsikeberiojo pažiūrėti, kas dedasi, ir baigė gyvenimą suskaldyta galva. Pirmiausia mums būtina išsiaiškinti, nuo kurio aukšto berniukas krito. Reikia apžiūrėti visą plokštėmis grįstą juostą aplink pastatą – bene aptiksime kraujo. Vargšas vaikas, stipriai trenkęsis į žemę ir dar sudaužyta galva, tikriausiai plūdo kraujais. Kai žinosime, kur jis krito, gal pavyks

sužinoti, ir kur kopė – pažiūrėsime, ar ant grotelių nelikę pėdsakų, o ir gebenės ten turėtų būti aplaužytos. Šitaip išsiaiškinsime, kurio balkono turėklo berniukas, prieš numetamas, buvo įsitvėręs. Ten gali būti likę kraujo, bent jau pirštų atspaudų. Žinodami aukštą, turėsime, kur ieškoti mergaitės pėdsakų. Darbas šaltyje bus keblus, sekinantis, jeigu ką nors aptiksite, nuopelnai atiteks man, o iš manęs juos vėliau pasiglemš Skineris. Taip pat reikia apieškoti biurų pastato aplinką, gal rasime smegenimis apkibusį buką daiktą, kuriuo buvo pribaigtas paauglys. – Frostas užgnybė cigaretę ir įsimetė į kišenę. – Kol kas tiek. Kibkime į darbą!

Kur berniuko krista, rado Koljeris.

– Inspektoriau! – šūktelėjo jis.

Frostas atbėgo tekinas. Ant skaldos tamsavo kraujas, be to, iš šliūžės buvo aišku, iki kur Tomo kūnas temptas prieš pakeliant.

– Radome, nebeieškokite! – sušuko kitiems inspektorius. Visi susibūrė aplink jį. Frostas priėjo prie sienos ir rodydamas pasakė: – Štai čia jis kopė, pažvelkite. Matyti aplaužyti vijokliai. – Inspektoriaus žvilgsnis lėtai slydo siena aukštyn. – Panašu, buvo užsirabždinęs iki ketvirto aukšto – dar aukščiau gebenės lyg ir neliestos. – Linktelėjęs į kruviną skaldą, Frostas paliepė: – Uždenkite ir kvieskite ekspertus. Eime, pasidairysime viduje.

Pareigūnai laiptais užtrinksėjo į ketvirtą aukštą, didžiulę, tuščią, aidžią patalpą per visą statinio plotį. Tvyrojo aklina tamsa – visos švieslaidės buvo nuleistos. Inspektorius atsigręžė į Džordaną.

– Susirask prižiūrėtoją ir paklausk, ar taip ir turi būti, kai pastatas tuščias. – Sugraibęs jungiklius, Frostas įžiebė lempas. – O dabar pakelkite sumautas žaliuzes. – Kai pro langus pasruvo dienos šviesa, jis išėjo į balkoną ir apžiūrėjo vijoklius aukščiau – šie iš tikrųjų buvo sveiki. Vadinasi, berniuko užkopta iki čia. – Pakvieskite Nortoną! – sušuko inspektorius. – Tegul paieško atspaudų ir kraujo pėdsakų!

Netrukus nusikaltimo vietos tyrėjas ėmėsi darbo, o Frostas brūkštelėjo per užrašą: NERŪKYTI – degtuku ir užtraukė dūmą. Valandėlę stebėjo dirbantį Nortoną, paskui užsižiūrėjo į Dentono pakraščius tolumoje. Na ir užkampis, pagalvojo. Vis dėlto jis neketino leistis iš to užkampio išmetamas. Tik kaip tuodviem šunsnukiams pasipriešinti? Ir kurių velnių jis ėmėsi klastoti tuos prakeiktus degalinių kvitus? Tarsi būtų trūkę pinigų. Inspektoriaus mintis išblaškė Morganas.

– Šefe! – pergalingai pašaukė jis, kažką radęs.

– Na kas ten? – paklausė Frostas. Delne konsteblis laikė degtuko nuodagą. – Pusgalvi tu, šituo aš ką tik užsidegiau cizą. Lipk žemyn ir eik į lauką. Gal bent kartą iš tavęs bus naudos. Reikia išsiaiškinti, ar kas nors galėjo mergaitę išgirsti, jei ji klykė visa gerkle, maldavo tą bjaurybę liautis.

Inspektorius liepė nuleisti žaliuzes – šios veikiausiai slopino garsus. Po kelių minučių Morganas paskambino ir pranešė išėjęs į lauką.

– Maletas – šiknius! – iš visų plaučių sušuko Frostas. Tuščioje patalpoje jam atsiliepė aidas. Surinkęs konsteblio numerį, inspektorius paklausė: – Girdėjai, ką šaukiau?

– Negirdėjau, šefe. Klausiausi ausis įtempęs.

– Nors neliepiau, – suburbėjo Frostas. – Grįžk čionai.

Jo prielaida pasitvirtino – net jei vargšės mergaitės klyksmai drebino visą ketvirtą aukštą dvigubo stiklo langais, lauke jos negalėjo išgirsti joks prašalaitis, atsitiktinai užklydęs į šią atokią vietovę.

Aiškių atspaudų ant turėklo Nortonui aptikti nepavyko – tik dėmes.

– Inspektoriau, jei nusikaltėlis, berniukui laikantis, sutriuškino krumplius, nuo turėklo slystantys pirštai bet kokius atspaudus nutrynė.

Frostas tik patraukė pečiais.

– Tiek to. Yra atspaudų ar nėra, žinome, kad jis čia buvo.

– Čia esama kraujo. Pakviesiu ekspertus paimti mėginio.

– Kad norite, kvieskite. Kieno tas kraujas, aišku ir šiaip.

Pasikalbėjęs su Gibsonu, grįžo Džordanas.

– Inspektoriau, prižiūrėtojas sako, kad žaliuzės niekada nenuleidžiamos.

– Taigi jas nuleido žudikas, – tarė Frostas. – Matyt, buvo šitaip: berniukas išvydo įsižiebusią šviesą, paskui nusileido žaliuzės, todėl jis ir ropštėsi į viršų. – Patalpos gale dirbę pareigūnai rado tik senų šiukšlių, daugiau nieko. Inspektorius, susibrukęs rankas į kišenes, ėmė balsu samprotauti: – Mergaitės čia būta. Nusikaltėlis, nuplėšęs vargšiukei drabužius, mušė ją, prievartavo. Ji iš visų jėgų šaukė, rėkė, niekas neišgirdo. Ką gi, pradėkime nuo pradžių. Tarkime, į vidų Debė pateko pro pagrindines duris...

– Nebūtų galėjusi, – pertraukė jį Koljeris. – Buvo įsijungęs laikrodinis užraktas. Po keturių mergaitė nebūtų čionai įėjusi, o juk iš namų ji išvažiavo pusę aštuonių.

– Šaunuolis! – pagyrė Frostas. – Vykusi pastaba! Pasiuntei mano versiją tiesiai velniui pauodegin, bet... – Jis susimąstęs kiek patylėjo. – Turėtų būti įmanoma tą užraktą kaip nors pergudrauti. Tarkime, koks nors asilas liko uždarytas pastate ir nori išeiti. Skambink, konstebli, prižiūrėtojui ir klausk, ką tokiu atveju reikėtų daryti. O mes lipame žemyn. – Visi nubildėjo laiptais. – Tik negraibstykite purvinais pirštais už turėklų, – perspėjo inspektorius. – Tikiuosi, žudikui užteko padorumo palikti atspaudus.

Visame pastate įrengtas buvo tik vestibiulis. Grindis dengė žalias patvaraus audinio kilimas, stovėjo kelios kėdės interesantams.

– Apžiūrėkite, – tarstelėjo Frostas, parodęs į du dramblio kaulo spalvos telefonus ant registracinio stalo.

– Švariai nušluostyti, – netrukus atsiliepė Nortonas. – Bet jie neveikia, tad gali būti nušluostyti prieš mėnesį ar dar anksčiau.

– Aišku. Užmeskite akį į lifto iškvietimo ir ketvirto aukšto mygtukus.

Šiuos apžiūrėjęs, nusikaltimo vietos tyrėjas papurtė galvą.

– Atspaudai ant abiejų – neaiškūs. Tikriausiai prižiūrėtojas spaudo juos kasdien.

– Velniai rautų, jokios naudos iš jūsų, – suniurnėjo inspektorius. – Patikrinkite turėklus – iki pat ketvirto aukšto.

Pasikalbėjęs su Gibsonu, į vestibiulį nulipo Koljeris.

– Laikrodinį užraktą galima įjungti ir išjungti čia, – pasakė jis. – Skirstiklis – po registraciniu stalu.

Frostas pasilenkė pažiūrėti ir išvydo baltą dėžę su mygtukais. Po jais buvo klaviatūra įjungimo ir išjungimo laikui bei savaitės dienai nustatyti. Prie trečio – žalio – mygtuko užrašas: AVARINIS.

Inspektorius pasišaukė Nortoną.

– Dirstelkite, gal čia rasite kokių mums naudingų atspaudų. – Tuojau pat jis kreipėsi ir į kitus: – Patalpą išnaršykite visą visutėlę. Gal aptiksite kokį – bent menkiausią – mergaitės kankinimo pėdsaką, o gal net patį daiktą, kuriuo berniukui suskaldyta galva. Kad mane kur klynas, žinau, kad ji čia buvo, bet negaliu įrodyti, po šimts velnių! Antraip nusikaltimas jau būtų ištirtas. – Palingavęs galvą, Frostas kalbėjo toliau: – Kas vaikus nužudė, gerai šitą pastatą pažinojo. Išmanė, kaip, patvarkius laikrodinį užraktą, pakliūti į vidų. Žinojo, jog niekas mergaitės riksmų neišgirs, – kad ir ką jis jai darytų. Tik kodėl ji čionai ėjo? Veikiausiai pasitikėjo tuo žmogum... ar bent manė galinti pasitikėti. Nejaugi tėvas? Tas šunsnukis čia tikrai kažkaip įsivėlęs. Ne paslaptis, ant Tomo Hariso jis griežė dantį.

– Šefe, gal Debė matė, kaip tėvas nužudė Tomą, todėl prireikė ją nutildyti, – spėjo Morganas.

Frostas pasitrynė nešildomoje patalpoje maudžiantį randą.

– Mergaitė, Valstietuk, ne šiaip nužudyta. Sumušta ir išprievartauta.

Ar tėvas būtų žudęs dukterį? Jei tas bjaurybė

jos nuogos, dar vaiko, nuotraukas dalijo pedofilams, vadinasi, galėjo ir nužudyti; jei dukters geidė, galėjo ir išprievartauti. Bet kad muštų?.. O juk fotografija Klarkui dar neparodyta. Čia pat inspektorius susizgribo nenuveikęs dar kažkurio iš itin svarbių darbų.

Sučirpė jo mobilusis. Skambino Bilas Velsas.

– Džekai, išvaduok pagaliau mane nuo to prakeikto Bizlio. Baigia pasiusti. Užsipuolė mane, esą neinformuoju tavęs apie jo skambučius. Užsirašė mano pavardę, adresą, telefono numerį, grasina skųsti vidaus reikalų ministrei, karalienei, ministrui pirmininkui, Kerolei Vorderman*, visam sušiktam pasauliui. Sako, ilgiau tavęs nebelauksiąs. Frostas sunkiai atsiduso. Štai dar vienas nepadarytas darbas iš ilgutėlio sąrašo.

– Bilai, prižadu, pasikalbėsiu su juo kuo skubiau, – patikino seržantą. – Kuo skubiau. – Melavo susiriesdamas. Žinojo atidėliosiąs tą pokalbį, kiek tik galėsiąs. Išjungęs telefoną, įsidėjo į apsiausto kišenę ir pasišaukė Koljerį. – Sūnau, mudu grįžtame į nuovadą. Naktį paimta dar penki šimtai svarų. Parveši „Tvirtovės" bankomato ir Turgaus aikštės apsaugos kamerų įrašus. Pažiūrėsime, kas juose įamžinta. Ar tik nepamatysime kas vidurnaktį sušmėžuojant vis tą patį automobilį.

Nerūpestingai įžengęs pro priimamojo duris, Frostas Džonsoną pakeitusiam Velsui šūktelėjo:

– Brangioji, aš jau grįžau!

---

* Carol Vorderman – britų televizijos žvaigždė.

– Pietūs orkaitėje, – tuo pačiu atsakė seržantas ir pridūrė: – Džentelmenas štai laukia tavęs.

Ant suoliuko priešais registracinį barjerą sėdėjo vyriškis. Frostas, jį išvydęs, net sudejavo.

– Pone Luisai, visiškai neturiu laiko, – suniurzgė tuojau pat atsistojusiam mėsininkui.

– Mane reikia suimti, – pasakė šis. – Nužudžiau žmoną.

– Juk jau išsiaiškinome, – atšovė inspektorius, taikydamasis pro kitas duris sprukti į koridorių.

– Manote, aš – pamišėlis?

– Žinoma, taip nemanau. Jūs tik šiek tiek išsiblaškęs. Kai tik prisiminsite, kur paslėpėte sukapotą žmoną, tučtuojau prisistatykite man. – Suėmęs vyriškiui už rankos, Frostas kuo mandagiau nuvedė jį prie laukujų durų. – O dabar, pone Luisai, keliaukite namo.

– Jos nebėra, – romiai pratarė mėsininkas. – Užmušiau.

– Žinau, žinau, – sulinksėjęs pasakė inspektorius. – Tik negalite įrodyti. Tai bent velniava, ar ne? – Jis išstūmė Luisą pro duris ir paskubėjo jas uždaryti. – Tas įkyruolis mane pribaigs, – pasiguodė Velsui.

– Džekai, o jeigu jis neprasimano?

– Jo žmona Londone, ramiai sau leidžia pinigus. Sukapotai į gabalus būtų nelengva imti iš bankomato grynuosius.

– Dar nežinia, kas ten juos ima. Gal pats Luisas.

– Gal pats nukvakęs Elvis Preslis, – atrėžė inspektorius. – Žmona ima! – Kirste nukirto. Tik kažkodėl jį graužė abejonės.

– Ar su Bizliu jau kalbėjai? – paklausė Velsas. – Mane priepuolis ištinka kaskart, kai sučirškia telefonas.

Telefonas kaip tik ir sučirškė. Seržantas baimingai pažvelgė į aparatą ir žingtelėjo atbulas.

– Verčiau atsiliepk, – patarė Frostas. – Gal Tomas Šampenas skambina.

Skambino Bizlis.

– Pone Bizli, inspektorius kaip tik važiuoja pas jus, – išlemeno Velsas ir atitraukė nuo ausies ragelį, mat iš šio srautu paplūdo keiksmai. Kai tirada nutilo, seržantas pridūrė: – Pone Bizli, užtikrinu, jis jau pakeliui. – Skubiai numetęs ragelį, Velsas kreipėsi į Frostą: – Džekai, maldauju...

– Man reikia pasikalbėti su Klarku, – atsakė inspektorius.

Taip, vizitą pas Bizlį jis atidėliojo kaip įmanydamas. Bet pasikalbėti su Debės tėvu iš tiesų reikėjo.

– Kodėl negaliu išeiti už užstatą? – įsakmiai paklausė Klarkas.

– Kurgi dėtumėtės? – suniurnėjo Frostas. – Žmona jūsų nebepriims.

– Namas – mano, – atšovė sulaikytasis. – Mano ir valia, ne žmonos.

– Priešintis jūsų valiai nepatartina, ar ne?

– Ką norite tuo pasakyti?

– Draugauti su Tomu Harisu dukteriai neleidote. Ji jums nepakluso. Ir štai – abiejų nebėra gyvų.

Klarkas net išsižiojo, išpūtė akis.

– Bene sakysite, kad aš... kad nužudžiau savo dukterį? Be advokato daugiau netarsiu nė žodžio.

Frostas, įdėmiai sulaikytąjį stebėdamas, išsiėmė iš kišenės Debės nuotrauką ir prikišo jam prie pat veido.

– Pone Klarkai, ar čia jūsų duktė? – paklausė.

– Velniai griebtų, puikiai žinote, kad čia – Debė. Iš kur ištraukėte fotografiją?

– Iš jūsų draugužių pedofilų kompiuterių. Pasidalijote nuotrauka su iškrypėliais, kad tie turėtų ant ko nuvarvinti?

Klarkas akimirksniu perbalo. Paėmė fotografiją ir apstulbęs įsižiūrėjo.

– Inspektoriau, patikėkite... – suvebleno, purtydamas galvą. – Niekada gyvenime... Aš... Palaukite... Siunčiau ją vienam mūsiškių. Apie jų... polinkius tada dar net nenumaniau. Didžiavausi dukrele. Norėjau tik pasipuikuoti ja. Seniai tai buvo... Man nė į galvą...

Netikiu, suski, pamanė Frostas, netikiu nė vienu tavo žodžiu.

Atsiėmęs fotografiją, jis pasakė:

– Tvirtinote, esą tą vakarą, kai Debė negrįžo, buvote namie. Pasak jūsų žmonos, pamelavote. Išėjote iš namų dukteriai beveik iš paskos ir grįžote tik apie vidurnaktį.

– Atsiprašau, – sumurmėjo Klarkas. – Prisipažįstu, pamelavau. Buvau pas vieną mūsiškių.

– Pas pedofilą?

Sulaikytasis linktelėjo.

– Atėjo naujų fotografijų. Dalijomės jomis. Negalėjau jums sakyti. Draugai už mane laiduos. Pamatysite, tikrai laiduos.

Kurgi ne! – pagalvojo inspektorius. Visi jūs išvien, susmirdę iškrypėliai.

Pasišaukęs Velsą, kad išleistų, Frostas prieš išeidamas tarė:

– Pasikalbėsiu su jūsų draugais. Pažiūrėsime, ar ir jie taip pat ries.

– Džekai, vėliau juos prispausi. – Velsas mažne verkšleno. – Bizlis tuojau vėl skambins. – Subirbė telefonas. – Tuojau atnešiu, – pratarė atsiliepęs seržantas ir sugriebė į pluoštą kažkokius popierius. – Maletas reikalauja viršvalandžių deklaracijos, – suburbėjo išeidamas.

Laukdamas Frostas užmetė akį į Velso pirmiau žiūrinėtus dokumentus. Tai buvo įvairių valdų nuomininkų sąrašas, kurį reikėjo atnaujinti. Inspektorius buvo bepastumiąs popierių į šalį, tik staiga žvilgsnis užkliuvo už vienos pavardės.

– Ak tu, rūgštele! – Jis puolė karštligiškai skaityti dokumentą. Į postą grįžo seržantas, ir Frostas sumosavo lapu jam prieš nosį. – Štai įrašytas nuomininkas. Luisas, kad jis prasmegtų! Mėsininkas, esą susmulkinęs žmoną!

Velsas dirstelėjo į pavardę sąraše.

– Na taip. O ką?

– Ką jis nuomojasi?

– Mėsos krautuvėlę.

– Bet juk beveik prieš metus prarado patalpas.

– Jos taip ir liko Luisui, nes savininkas nerado kam kitam išnuomoti. O ką?

– Kodėl, velniai rautų, manęs neperspėjai? Pats pagalvok: vyrelis sukapoja žmoną į gabalus. Kur juos paslėpti? Ogi tuščioje mėsinėje! Geresnės slėptuvės nė nerastum!

Velsas patraukė pečiais.

– Nė į galvą neatėjo. Bet juk pats sakei, kad jis tik fantazuoja.

– Maniau, jei tikrai būtų išmėsinėjęs ponią Klark, rastume ne tik blauzdos gabalą ar kulkšnį. Bilai, dabar jau žinau, jis paslėpė liekanas toje sumautoje krautuvėje. Ar turi atsarginius raktus?

Seržantas atrakino stalčių ir išėmęs atvožė dėžutę. Ji buvo pilna raktų su etiketėmis.

– Štai, – pratarė, imdamas porą. Frostas griebė juos ir patraukė durų link. – Džekai, kur išsiruošei?! – sunerimęs šūktelėjo Velsas.

– Apsidairysiu krautuvėlėje.

– O Bizlis?..

– Gali ir palaukti, nieko tam šmikiui nenutiks.

Vos inspektorius išėjo pro duris, pratrūko čirkšti telefonas...

Pakeliui į Luiso mėsinę mintis Frosto galvoje vijo mintį. Mįslių kaip visada buvo gyvas galas. Jis užsigalvojo apie Dženę O'Brajen, vis dar nerastąją paauglę. Ji – iš tos pačios mokyklos kaip ir Debė Klark. Nejau atsitiktinumas? Veikiausiai. Juk normalu, kad panašaus amžiaus mergaitės lanko kaip tik šią Dentono mokyklą.

Bet ar tikrai Dženė pabėgo iš namų? Būtų ne pirmas kartas. Gal ji tiesiog susidėjo su kokiu naujų draugužiu? Gali būti. Tik kodėl tuomet jos mobilusis rastas ten, kur įkaušęs liudininkas girdėjo klykiant mergaitę. Ne, Dženė nepabėgo. Ji pakliuvo į bėdą, į rimtą bėdą, tik kur, po šimts rupūžiokų, – kur jos ieškoti? Paauglė gali būti Dentone, bet

lygiai taip pat gali būti atsidūrusi už daugelio mylių arba... – Frostas net nusipurtė – ...nebegyva. Nužudyta? Nejaugi to paties, Debės ir Tomo žudiko, darbas? Nejaugi teks stebėti, kaip patologas raiko dar vieną jauną kūną?

Prielaidos, prielaidos... Reikėjo susisiekti su mergaitės tėvais, pasidomėti, ar ji nepranešė, kur esanti. Viltis buvo menka, kita vertus, dingusiam artimajam netikėtai parsiradus, žmonės dažniausiai nesivargindavo pranešti apie tai policijai.

O Dieve, dar Tomo tėvai... Jeigu jis nesuskubs jiems pasakyti, kad sūnaus dviratis jau rastas, Harisai sužinos tai iš laikraščių. Dviratis neabejotinai Tomo, bet oficialiai daiktą atpažinti vis tiek būtina. Vis dėlto svarbiau – pasikalbėti su Debės motina, juk ji gali žinoti, ko dukteriai prireikė atokiame biurų pastate. Ir dar tas nelemtas vizitas pas Bizlį...

Sušikta policininko dalia! Ir šunsnukio Skinerio – kai šitiek darbų – nė kvapo.

O mėsininkas?! Ak tu, rupūžėle, užsigalvojęs apie kitus rūpesčius, jis visiškai užmiršo, kur važiuojąs. Ir kurgi bus nuklydęs vairuodamas kaip zombis? Pašalines mintis išblaškė niršus tūtavimas. Vos neįlėkęs į sankryžą, šviečiant raudonai, ir tik vargais negalais išvengęs susidūrimo su automobiline cisterna, kurios vairuotojas išplūdo jį paskutiniais žodžiais, inspektorius akimoju susikaupė. Mėgindamas susiorientuoti, apsidairė ir sumojo atsidūręs netoli Tomo Hariso namų, tad pirmiausia į juos ir pasuko.

Nelaimės vis dar priblokšti berniuko tėvai, susiėmę už rankų, sėdėjo ant sofos ir bukai spoksojo

į sieną. Atrodė, jie dorai nė nesuvokia, kad svetainėje yra ir inspektorius. Kol sulaukdavo atsakymo, klausti šiam tekdavo kelis kartus. Ne, jie nežiną, ko sūnui galėję prireikti apleistame biurų pastate. Taip, ponas Harisas atvyksiąs į nuovadą atpažinti dviračio. Pauzės tarp frazių kaskart nepakenčiamai užsitęsdavo. Galų gale Frostas pusbalsiu atsisveikino ir nelydimas išėjo.

Kai nuvažiavo į Dženės O'Brajen namus, jam net nereikėjo klausti, ar yra kokių žinių iš mergaitės. Vos automobilis sustojo, pro pagrindines duris išpuolė motina. Ji tikėjosi, kad inspektorius bus atvežęs naujienų.

– Nieko naujo, – pasakė Frostas, – bet ieškome visomis pajėgomis.

Tai buvo bjaurus melas. Visomis pajėgomis jie ieškojo anų dviejų paauglių. Tiesa, Dženės išvaizdos aprašymą pareigūnai taip pat išsiuntė į visus skyrius. Tik nieko nepešė. Mergaitės pėdsakų, net ataušusių, aptikti nepavyko. Juolab kai Dentono skyriaus ištekliai tokie skurdūs.

– Nebėra dukrelės, – rypavo ponia O'Brajen. – Žuvo kaip ir ta vargšiukė Debė Klark. Žinau, žuvo.

– Surasime jūsų dukterį, – mėgino raminti moterį Frostas. – Širdele, nesikamuokite, surasime.

Jis vėl begėdiškai melavo. O ką, po šimts, turėjo sakyti? Negalėjo juk tėkšti, ką manąs iš tikrųjų.

Grįžęs į automobilį, inspektorius susimąstė. Kur? Pas Debės Klark motiną. Dievulėliau, jis net sutirtėjo iš baimės. Staiga sučirpė mobilusis. Skambino Bilas Velsas.

– Džekai, Bizlis suplėšys mane į skutus.

– Netrukus pas jį važiuosiu. Pirmiau dar užsuksiu pas Debės motiną, paieškosiu Luiso mėsinėje atpjautos putės, o tada jau tikrai – pas Bizlį.

– Pas motiną? Sakei, kad važiuoji į mėsinę ir daugiau niekur.

– Bilai, pamelavau tau. Atstok. Rytas pasitaikė niekam tikęs.

Sulig tais žodžiais Frostas išjungė telefoną.

Privažiavęs Klarkų namus, inspektorius dar kurį laiką sėdėjo automobilyje, rūkė. Laikėsi įprastos atidėliojimo taktikos ir apie tai, kas jo laukia, nenorėjo nė galvoti. Galvoti apie ateitį jo išvis netraukė. Žinojo: jei bus Skinerio viršus – o tai atrodė jau neišvengiama, – po savaitės, kitos jam teks iš Dentono kraustytis. Teks parduoti namą ir susirasti kokį nors būstą Lekstone. Lekstone! Palyginti su ta skyle, Dentonas buvo tikrų tikriausias Palm Springsas. Šiknius Skineris, kad jis į klyną prasmegtų! Frostas prigalvojo vyresniajam inspektoriui visokių skausmingų mirčių, bet nė viena jų neatrodė užtektinai žiauri. Išsiėmęs iš burnos cigaretę, išmetė pro langą.

Jis tikėjosi, kad Debės motina paminės kokią nors svarbią detalę – dabar bet kokia smulkmena galėjo išvesti tyrėjus iš aklavietės.

Skambinti inspektoriui teko ilgai. Jis girdėjo viduje šliurinant – lyg kas vaikščiotų vos pavilkdamas kojas, – o kai galiausiai moteris atidarė duris, jos išvaizda pribloškė. Ponia Klark per kelias dienas spėjo pasenti dešimčia metų: sruogomis

pražilę, nešukuoti jos plaukai buvo išdrikę ant pečių, žvilgsnis apsiblausęs, tarp lūpų smilko cigaretė, iš burnos trenkė viskiu. Ji pažvelgė į Frostą, primerkusi įraudusias, užtinusias akis, ir susiraukė. Atrodė, neįstengia prisiminti, kas jis toks.

– Frostas. Inspektorius Frostas, – pasisakė jis ir kvailai paklausė: – Kaip gyvuojate?

Tarsi nematytų, kaip nelaimingoji moteris gyvuoja.

– Kaip gyvuoju? Esu laimingiausia motina prakeiktame pasaulyje, – atrėžė ji. – O kaip jums atrodo?

Ponia Klark apsigręžė ir nučiužino koridoriumi. Frostas uždarė duris ir nusekė iš paskos.

Koridoriuje mėtėsi pro korespondencijos plyšį įmesti laiškai, taip ir neatplėšti. Inspektorius sugraibė juos į šūsnį ir nusinešė į svetainę. Šeimininkė jau gunksojo fotelyje. Frostas greitomis peržvelgė laiškus – bene kuris bus adresuotas Debei ar rašytas kokio piktdžiugio pamišėlio, iš tų, kurie smaginasi siuntinėdami sielvarto prislėgtoms šeimoms užgaules. Nieko panašaus jis nepastebėjo.

Ponia Klark siūbavo į šalis, laikydama rankoje šiek tiek jaunesnės Debės nuotrauką, ir tyliai kūkčiojo. Frostas gailėjosi moteriškės iš visos širdies – bjaurybę, kuris išniekino ir nužudė vienintelį jos vaiką, buvo pasiryžęs surasti trūks plyš.

– Mūsų žiniomis, Debė buvo apleistame biurų pastate už miesto, – švelniai pasakė jis. – Ar nenumanote, ko jai ten galėjo reikėti?

Moteris papurtė galvą.

– Klauskite mano vyro. Jis abu ir nužudė. Savo dukters geidė. Nutarė, jei ne jam, tai ir niekam kitam... užtat ir nužudė mano mažytę.

Inspektorius atsistojo. Tai jau buvo girdėjęs.

– Ponia Klark, tokią versiją mes tikriname, – pasakė.

Staiga ji atkišo jam nuotrauką.

– Naujesnės net neturiu. Tik šitą. – Debei spalvotoje fotografijoje buvo daugių daugiausia devyneri, gal dešimt. – Šlykštynė tėvas... Ji buvo tokia gražutė... Norėjo tapti modeliu, bet jis neleido.

Frostas vėl atsisėdo. Tokios aplinkybės jis nežinojo.

– Modeliu? – paklausė.

– Debė į agentūrą išsiuntė nuotrauką, atsakė į anketos klausimus. Jie mergaitės pageidavo. Tėvui reikėjo tik pasirašyti leidimą, bet kur tau niekšas pasirašys – atsisakė. Esą modelių gyvenimas – seksas ir narkotikai, ir jis nė už ką neleisiąs dukteriai nueiti klystkeliais... ir šitaip kalbėjo žmogus, varvinąs seilę prie vaikų pornografijos. Debė šitaip troško tapti modeliu, o jis uždraudė. Sugniuždė ją.

– Dvylikos tapti modeliu gal dar per anksti, – grąžindamas nuotrauką, sumurmėjo Frostas.

– Debei tada buvo devyneri. Būtų pozavusi vaikiškų drabužių katalogui. Tėvas todėl ir neleido dukrelei daugiau fotografuotis – kad ji vėl nepaduotų paraiškos. – Moteris prispaudė nuotrauką prie krūtinės. – Šitą vieną teturiu.

– Gal prisimenate, kaip vadinosi ta agentūra?

– „Dagmaros... Digmaros modelių vaikų agentūra“, – kiek pagalvojusi atsakė ponia Klark ir savo ruožtu paklausė: – O ką, tai svarbu?

– Tikriausiai nesvarbu. – Inspektorius gūžtelėjo pečiais ir užsirašė pavadinimą ant seno voko. Šiaip ar taip, jokių kitų pėdsakų jis nebuvo užėjęs. – Gal

netyčia turite kokių nors tos firmos popierių, pavyzdžiui, kur būtų užrašytas adresas?

– Vyras išmetė. Suplėšė Debės akivaizdoje ir išmetė – kad tik ji nemėgintų su jais susisiekti. Viską išmetė.

– O kur mergaitė fotografavosi? Kur nors šiame rajone?

– Atrodo, kažkur netoli. Mes net nežinojome, kad ji išsiuntusi paraišką, o kai atėjo dokumentas, kurį reikėjo pasirašyti, vyras jį suplėšė.

– Kaip Debė reagavo?

– Juk sakiau. Tėvas ją sugniuždė. Mėginau dukrelę paguosti. „Saulele, palūkėk, kol sueis šešiolika, tada tau nebereikės jokio leidimo." – Moteris užsidengė veidą delnais ir vėl sukūkčiojo. – Mano mergytei niekada nebesueis šešiolika. Nebėra jos.

Laukdamas, kol ponia Klark nusiramins, inspektorius užsidegė cigaretę ir išpūtė dūmus pro nosį. Greičiau dar viena aklavietė nei patikimas pėdsakas. Vis dėlto patikrinti šį Frostas privalėjo.

– O vėliau duktė su ta agentūra nebesusisiekė?

– Ne. Bijojo tėvo. Kad būtumėte girdėjęs, kaip jis rėkė, kaip šaukė. Šlykštus veidmainis. – Moteris atsistojo, nusvirduliavo prie indaujos ir įsipylė pusę stiklo Džono Volkerio. – Išgersite su manimi? – paklausė.

– Ačiū, širdele, negaliu. – Inspektorius vėl atsistojo. – Negerai jums likti vienai. Kas nors turėtų su jumis pabūti.

– Su manimi turėjo būti duktė, bet ji numirė. – Ponia Klark ištuštino stiklą ir tėškė jį į tuščią židinio pakurą. – Numirė, po velnių! – išrėkė ir pratrūko raudoti.

– Suprantu jus, širdele, suprantu, – liūdnai pasakė Frostas. – Oi kaip suprantu.

Grįžęs į mašiną, jis įjungė mobilųjį. Šis tučtuojau sušvito ir piktai sučiepsėjo.

– Na, Bilai, ką pasakysi? – paklausė inspektorius, lyg nežinotų, ką anas pasakys.

– Džekai, ką išdarinėji, po šimts velnių?! Bizlis pakabins mane už kiaušių. Ne tik mane, bet ir Maletą. Pasakiau, kad tu jau pakeliui.

– Aš jau pakeliui į mėsinę, o paskui važiuosiu tiesiai į nuovadą.

Pasipiktinusio seržanto Frostas nebesiklausė – išjungė telefoną ir įsimetė į kišenę.

Vengdamas spūsčių, jis vingiavo šalutinėmis gatvelėmis. Galvoje vėl rizgo mintys apie nesibaigiančius darbus, čia pat jas gožė abejonės ir nerimas. Frostas baiminosi nepakelsiąs naštos. Juk jis – seržantas, paaukštintas tik todėl, kad vienas toks narkomanas paleido jam į galvą kulką. Inspektorius pasitrynė vėl užgėlusį randą. Jei ne tas prakeiktas ordinas, būtų sau likęs seržantas, beje, ne pats uoliausias, užtat atsakomybės naštą temptų koks nors kitas, daug našiau dirbantis pareigūnas. O dabar... krūva nužudytųjų, kad juos kur plynios, ir nė menkiausio įkalčio.

Staiga užblerbė radijo siųstuvėlis.

– Inspektoriau Frostai, prašau atsiliepti. Skubiai prisistatykite į nuovadą...

Aha, Maletui į nasrus! Jis skubiai išjungė aparatą. Lėtai važiavo siaura gatvele, palei virtinę uždarytų parduotuvių aklinomis vitrinomis, balažin

kada apipaišytomis grafičiais. Net sienų terliotojai, ir tie nebeužsukdavo į apleistą kvartalą.

Inspektorius sustojo prie buvusios mėsinės kampiniame pastate. Raktas spynoje pasisuko nesunkiai, užraktas spragtelėjo. Frostas pastūmė duris ir vos neišgriuvo – taip ūmiai siūbtelėjo mirties tvaikas. Šleikšti, vimdanti nebešviežio lavono smarvė. Inspektorius atšoko ir uždarė duris. Po paraliais! Kaip tik šito jis ir baiminosi. Giliai įkvėpęs gryno oro, vėl atidarė duris ir, prieš žengdamas vidun, suėmė save į nagą. Apleistoje parduotuvėje buvo visiškai tamsu. Frostas sugraibęs spūstelėjo jungiklį. Šviesa neįsižiebė. Na taip, elektra senų seniausiai atjungta.

Jis išsiėmė iš apsiausto kišenės žibintuvėlį. Iš karto šis neįsijungė – inspektorius vis užmiršdavo pakeisti bateriją, – bet galiausiai, kelis kartus pakratytas ir patrankytas, tegul ir nenoromis sumirkčiojo, paskui nusidriekė geltonas spindulys, toks geibus, kad atrodė – tuojau užges. Frostas nukreipė jį į baltomis plytelėmis aptaisytas sienas, paskui – į pravertas šaldymo patalpos duris. Dvokas iš ten ir plūdo. Inspektorius pasigailėjo neturįs po ranka ano gydomojo tepalo. Pasitenkino prisidengęs veidą nosine – nors naudos buvo ne kažin kiek. Griežsaid dantimis, atsargiai žengė į dar juodesnę tamsą. Žibintuvėlio spindulys šmaižiojo krauju ištepliotomis grindų plytelėmis. Staiga Frostas sužiaukčiojo. Patalpos kampe kėpsojo pažaliavusios, pūvančios, gleivėtos mėsos krūva, apspista kirminų ir įmitusių musių.

Inspektorius paknopstomis išpuolė į lauką ir, atsirėmęs į sieną, skausmingai išsivėmė. Traukuliai skrandyje vis nesiliovė. Net gryname ore prakeiktas tvaikas įkyriai lindo į šnerves. Taip bloga nebuvo net prie geležinkelio šlaite rastųjų palaikų. Vis dėlto anas lavonas gulėjo po dangumi. O čia mėsa gedo ankštoje patalpoje. Vadinasi, jo nesuklysta: Luisas – iš tiesų pamišėlis. Nužudė žmoną ir sukapojo lyg kokią skerdieną. Frostas tirtėdamas užsirūkė, bet numetė cigaretę, vos patraukęs dūmą. Šis, ir tat trenkė mirtimi. Nosine nusišluostęs lūpas, inspektorius išsiėmė mobilųjį ir surinko nuovados numerį. Nejaugi jam vienam tas malonumas? Tegul nusikaltimo vietos tyrėjai ir ekspertai irgi išvemia pietus.

Atsiliepė Bilas Velsas.

– Džekai, kur tu maklinėji, velniai parautų?! Skambiname be paliovos...

– Žinau, žinau, bet... – nekantriai pertraukė jį Frostas.

Seržantas jo nesiklausė.

– Džekai, ji – čia.

Inspektorius net susiraukė.

– Kas – ji? Ką čia šneki?

– Ponia Luis. Mėsininko žmona. Sveikut sveikutėlė. Ją surado Londono kolegos. Moteris laukia tavęs.

Frostas išpūtė akis.

– Ką?!

– Ponia Luis gyva... neabejotinai, jeigu jau atvažiavo. Ji papasakos tau apie savo vyrą.

– Važiuoju, – tarstelėjo inspektorius, nebeišmanydamas, ką ir galvoti. Jeigu ponia Luis gyva, kas

tuomet, po galais, pūva pradvisusioje šaldymo patalpoje? Teks eiti į vidų dar kartą ir apžiūrėti radinį iš arčiau. Atidėliodamas tą nemalonią užduotį, Frostas vėl užsidegė cigaretę. Jį perėmė šiurpas. Šlykštūs, nepakenčiami kirminai!

Šįsyk dvokas atrodė dar bjauresnis, žibintuvėlio spindulys – dar blausesnis. Inspektorius prikišo nosį mažne prie pat pūvančios krūvos, trumpai į ją pašvietė ir sumojo, ką radęs. Kvailys! Mulkis neraliuotas!

Jis šoko iš patalpos, užtrenkė duris ir, išbėgęs į gatvę, godžiai įkvėpė tyro oro. Palingavęs galvą, skaniai iš savęs pasijuokė. Tokia klaida būtų ne pirmiena Morganui, bet kad šitaip apsižioplintų jis... Neįtikėtina! Palaikai toje musių aptūptoje krūvoje buvo ne žmogaus. Ten iro gyvulių skerdenos. Ko kitko jis galėjo tikėtis paskubomis uždarytoje mėsinėje? Frostas net nusipurtė, įsivaizduodamas, kaip apsijuoktų visą žmogžudysčių tyrimo grupę sukvietęs prie poros padvėsusių kiaulių.

Važiavo jis nuleidęs langų stiklus, tad saloną kiaurai košė vėjas, bet drabužiai vis tiek atsidavė sugedusia mėsa.

Arti penkiasdešimties, tamsiaplaukė ponia Luis, kaip ir derėjo mėsininko žmonai, buvo raudonveidė storulė. Puodelį arbatos, jau trečią, ji gniaužė tabako įrudintais pirštais, peleninėje pūpsojo nuorūkų kaugė.

– Kas, po šimts rupkių, dedasi? – griežtai prabilo moteris, Frostui vos įžengus į kambarį. – Kam manęs prireikė policijai? Kaimynai dar pamanys, kad aš kokia prostitutė.

Nebent jeigu tie kaimynai neprimato, pagalvojo inspektorius.

– Atsiprašau, kad sutrukdėme, ponia Luis, – tarė jis balsu. – Ar Londono policininkai nieko jums nepaaiškino?

– Ničnieko, kad juos kur bala. Įsimetė mane į mašiną ir atvežė čionai. – Ji pastūmė puodelį į šalį. – Kokio velnio turiu čia kiurksoti ir gerti katino myžalus? – Paėmusi Frosto pasiūlytą cigaretę, moteris pridūrė: – Anksčiau nerūkiau, bet argi, gyvendama su pamišėliu, ištversi. Tad kas nutiko?

Inspektorius pasiūlė jai ugnies, užsirūkė ir pats.

– Jūsų vyras atėjo čionai ir pareiškė nužudęs jus ir sukapojęs į gabalus.

Ponia Luis iš nuostabos prasižiojo. Cigaretė laikėsi prikibusi prie apatinės lūpos.

– Vėl? O jūs ir patikėjote?

– Tvirtino labai atkakliai. Tik neįstengė prisiminti, kur tuos gabalus išslapstė. Mes ponu Luisu nepatikėjome, bet privalėjome patikrinti. Dėl viso pikto.

– Jam galvoj pasimaišę, – pasakė moteris. – Keistokas buvo visada, bet kai praradome sūnelį, pakvaišo galutinai. – Ji įsmeigė akis į stalviršį ir drebančiu balsu sušnibždėjo: – Mano mažylis... Mano Metju... – Papurčiusi galvą, išsiėmė iš rankinuko nosinę, apsišluostė akis. – Gal būtų buvę lengviau, jei būčiau galėjusi gimdyti dar kartą. Deja. Man ta nelaimė buvo tokia pat skaudi kaip ir vyrui, bet jokios užuojautos iš jo nesusilaukiau. Galiausiai dėl Metju mirties ėmė kaltinti mane. Esą turėjau neleisti išvežti vaiko į ligoninę. Bet juk jis

sirgo. Meningitu, ne šiaip kuo. Ką man reikėjo daryti – jėga laikyti šunelį namie? Pasak vyro, ligoninėje jį nužudė. Suprantu, vyras mylėjo Metju – gal net per daug, jei jums įdomi mano nuomonė, – bet kam karti šunis ant manęs? Paskui jis ir keliems nuolatiniams mūsų krautuvėlės pirkėjams pradėjo draskyti akis, o kai patalpų savininkas nutraukė nuomą, visai nuklaiko... Nuolat kažką murmėdavo sau panosėje, be paliovos galąsdavo peilius. Pastebėjęs, kad labai gerai sutariu su viena kaimyne, ligoninės vaikų skyriaus sesele, vyras ir ją ėmė kaltinti dėl Metju mirties. Taip vargšę įbaugino, kad ji liovėsi pas mus užeiti.

– Nelengva jums buvo, širdele, – atjausdamas ponią Luis, pasakė Frostas.

Ji įmetė sudrėkusią nosinę į rankinuką ir šį užsegė.

– Ar jau galėčiau eiti? – paklausė.

– Žinoma. Ačiū, kad užsukote, – atsakė inspektorius, išleisdamas moterį pro duris.

– Kaip man dabar parsigauti į Londoną?

– Kreipkitės į tą mielą seržantą priimamajame. Jis pasirūpins, kad jus kas nors parvežtų, arba duos pinigų traukinio bilietui.

Ponia Luis stabtelėjo ir pasakė:

– Kadaise mylėjau savo vyrą. Bet jis taip pasikeitė...

Frostas linktelėjo. Ar ne taip pat nutiko ir jiems su žmona? Ak kaip juodu mylėjo vienas kitą iš pradžių ir kaip galiausiai vienas kito neapkentė. Jis palingavo galvą ir brūkštelėjo ranka sau per veidą. Aš kaltas, tik aš, pagalvojo. Kad taip būčiau...

Jauną gražuolę, su kuria tuokėsi, Frostas palygino su pražilusia be laiko paliegėle, merdinčia atkampioje palatoje, kur ji buvo perkelta, kad išvežant į lavoninės liftą netrikdytų kitų ligonių. Niekas kitas, tik aš kaltas, vėl pamanė.

Pastūmęs dvivėres priimamojo duris, jis nugirdo Bilo Velso ir ponios Luis ginčą: seržantas teisinosi neturįs nei laisvų pareigūnų parvežti ją į Londoną, nei tam skirtų lėšų, o moteris reikalavo pasirūpinti ja kuo skubiau, po šimts rupkių, mat anas nevalyvas inspektorius jai prižadėjęs. Frostas patyliukais užvėrė duris ir nutykino tarnybinio įėjimo link.

Tik išvydęs prie pat durų tviskančią mėlyną Maleto „Porschę", jis prisiminė jau kadai turėjęs prisistatyti viršininkui. Čia pat, apkėtęs dvi vietas, stovėjo ne ką prasčiau tviskantis melsvai pilkas „Mercedesas". BEA 001 – toks buvo automobilio numeris. Jergutėliau, jis jau čia, kabina Maletą už kiaušių. Frostas paspartino žingsnį. Pritrūko visai nedaug. Buvo jau beveik įsėdęs į senutėlį savo „Fordą", tik staiga pro atvirą langą užriaumojo viršininkas:

– Frostai! Į mano kabinetą! Tučtuojau!

Iš įtūžio įraudęs lyg plyta Bizlis žindo didžiulį cigarą, Maleto peleninėje gulėjo dar dviejų palaikai. Kabinetas buvo prakvipęs dūmais.

Skyriaus viršininkas irgi niršo.

– Senų seniausiai jūsų, Frostai, teiravausi!

– Kai pašaukėte, kaip tik ėjau čionai, – pamelavo inspektorius ir, paėmęs kėdę, pasistatė ją kuo

toliau nuo Bizlio. Tada užsidegė cigaretę ir švystelėjo degtuką peleninės link.

– Ėjote čionai?! – užriko Maletas. – Sėdote į automobilį!

– Tik norėjau patikrinti, kiek mylių nuvažiuota, – pasiteisino Frostas. – Juk žinote, kaip skrupulingai registruoju eksploatavimo išlaidas.

– Velniop sumautas jūsų išlaidas! – suurzgė Bizlis. – Verčiau prisimintumėte, kaip dievagojotės sučiupsiąs mano pinigus vagiantį suskį. Tvirtinote, esą planas – tobulas. Ir ką gi? Naktį dar penki šimtai nukeliavo velniui į užpakalį. Galėjau tiesiog numesti pinigus gatvėje – būtų tas pats galas.

– Pone Bizli, labai atsiprašau, – atsakė Frostas, – bet šiuo metu pirmenybę mes teikiame kitoms byloms. Ant skrodimo stalų – trys lavonai, dar viena paauglė dingusi.

– Jūsų bylos man nerūpi, – atšovė Bizlis. – Pirmiausia turite rūpintis mano interesais. Reikalauju šantažuotoją suimti ir grąžinti man pinigus – nedelsiant! – Jis dūrė pirštu į Maletą. – Vyriausiasis inspektoriau, atsakomybė tenka ir jums. Mudu su policijos viršininku – toje pat ložėje. Neabejoju, jam bus labai pravartu sužinoti apie neišmanėlius Dentono pareigūnus.

Ir kas tik nesibičiuliauja su mūsų viršininku, pamanė Frostas, krėsdamas ant kilimo pelenus.

Perbalęs it kreida Maletas šoko raminti magnato:

– Pone Bizli, tikrai nebūtina skųstis. Šiąnakt visa inspektoriaus Frosto grupė stebės bankomatus kuo atidžiausiai.

– Puiku, – atsistodamas tarė Frostas, – tik pirmiau užsuksiu pas nužudytųjų vaikų tėvus ir perspėsiu, kad pono Bizlio interesai mums daug svarbesni nei žudiko paieška. Dar pasistengsiu įkalbėti juos nesikreipti į spaudą, mat, neduokdie, ponui Bizliui ir jo prekybos centrui tokios reklamos...

Bizlis pašoko taip staigiai, kad net kėdė nulėkė į šalį.

– Nedrįskite... – sušnypštė, maigydamas peleninėje cigarą.

– Aš pats gal ir nedrįsčiau, – atkirto inspektorius, – bet už nužudytųjų paauglių tėvus neatsakau.

Magnato skruoste sutrūkčiojo raumuo. Kelis kartus giliai įkvėpęs, jis šiaip ne taip susitvardė.

– Na gerai, duodu laiko iki savaitės galo. Jei šantažuotojo nesuimsite, lėksite iš policijos abu. Pasirūpinsiu tuo.

Išeidamas iš kabineto, Bizlis griausmingai trenkė durimis.

– Frostai, šantažuotoją reikia sučiupti, – pasakė Maletas.

– Sučiupsime, jei skirsite daugiau žmonių ir viršvalandžių.

– Kiek tik reikia... Kiek tik reikia... tik suimkite... – sumosavęs ranka, išspaudė vyriausiasis inspektorius ir atsilošęs nusibraukė nuo kaktos prakaitą. – Per jus šitaip mane užsipuolė.

Frostas lipšniai nusišypsojo.

– Viršininke, teisybės pasaulyje nėra. Taigi viršvalandžius sankcionuojate? Einu, surinksiu žmones...

Ramybės Frostui nebuvo ko tikėtis. Kabinete jo kiekvieną kartą kas nors laukdavo. Šįsyk laukė konsteblis Koljeris. Jis tuojau pat atkišo inspektoriui prispausdintą lapą.

– Kad ir kas tai būtų, mesk į šiukšles, – atsisėdęs paliepė Frostas. – Šį vakarą visi dirbame viršvalandžius. Vėl stebėsime bankomatus.

– Inspektoriau, prašėte atsekti modelių vaikų agentūrą, – atsakė konsteblis. – Atrodo, man pavyko ją aptikti.

Frostas paėmė lapą.

– „Delmaro modelių agentūra", Aukštutinė gatvė 39, Melbridžas. – Jis pakėlė akis į Koljerį ir tarė: – Gerai, sūnau, padirbėjai. Agentūra gali būti ta, kurios mums ir reikia.

– Paskaitykite kitoje pusėje, – pasiūlė konsteblis.

Inspektorius apvertė lapą ir net švilptelėjo. Paaiškėjo, kad minėtos agentūros studija anksčiau buvo įsikūrusi biurų pastate Dentono kelyje.

– Rūgštele tu, rupūžėle! – Frostas nusikabino nuo gembės šaliką ir mikliai apsuko aplink kaklą. – Nagi, drauguži, imkime ir aplankykime tuos šmikius.

– Inspektoriau, ta agentūra nutraukė veiklą prieš kelerius metus. Savininkas mirė. Nei darbuotojų sąrašų, nei kokių dokumentų.

– Šūdienė! – sukeikė Frostas ir pirštais pabarbeno į stalviršį. – Kad ir kas ten dirbo, turėjo mokėti mokesčius. Skusk į mokesčių inspekciją. Pasakyk ten, kad tiriame žmogžudystę. Kur nors darbuotojai juk turi būti surašyti.

– Inspektoriau, jie gali būti surašyti pagal pavardes, ne pagal darboviętę.

– Gal ir tavo teisybė, bet vis tiek pasidomėk.

Atsisveikinęs su Koljeriu, Frostas patraukė į valgyklą – gurkštelėti arbatos, sukrimsti kiaulienos vyniotinio. Vieną staliukų buvo apsėdę seržantas Henlonas ir kiti pareigūnai, Dentono miške ieškoję Dženės O'Brajen. Visi paniurę, nusikamavę. Inspektorius pasidėjo savo padėklą šalia Henlono.

– Arturai, kaip suprantu, neradote? Net Skinerio lavono? – paklausė.

Seržantas, vangiai šyptelėjęs, atsakė:

– Džekai, tuos prakeiktus miškus jau tiek kartų išnaršėme. Kiekvieną žolelę žinau ten kiaurai.

Kiauliena Frostui nelindo. Akyse jam vis dar stovėjo kirminais apėjusios skerdenos mėsinėje. Pastūmęs lėkštę į šalį, inspektorius atsigėrė arbatos ir užsirūkė. Įtraukęs dūmą į plaučius, lėtai išpūtė.

– Mergaitė ne miške, Arturai, – pasakė. – Tik gaištame laiką. Paleisk saviškius, tegul važiuoja namo nusnūsti. Šiąnakt man reikės savanorių – vėl stebėsime bankomatus.

– Tikiuosi, viršvalandžiai bus sankcionuoti? – paklausė Henlonas. – Mat aną kartą...

– Maletas sutinka su viskuo, – linktelėjęs atsakė Frostas. – Bijo, kad Bizlis neatiduotų jo suėsti savo draugeliams masonams, taigi man suteikta visiška veiksmų laisvė. – Staiga inspektorius prisiminė modelių agentūrą. – Arturai, nuvažiuok pas Dženės tėvus. Paklausk jų, ar duktė nenorėjo tapti modeliu, ar nebuvo susisiekusi su „Delmaro modelių agentūra". Mergaitė lankė tą pačią mokyklą kaip ir Debė Klark. Pasikalbėk su mokytojais, vaikais... Gal Dženė kam nors pasisakė norinti pozuoti ar

minėjo agentūrą. – Frostas persakė Henlonui, ką buvo spėjęs sužinoti, ir pridūrė: – Užsikabinti nelabai yra už ko, bet vis šis tas.

Į lovą Frostas griuvo tik paryčiais, tuojau po trijų. Stebėdami bankomatus, jie nepešė nieko. Lietaus merkiami, vėjo košiami laukė veltui. Pora minučių prieš vidurnaktį „Tvirtovės" kompiuterininkai pranešė, kad Frimlyje, mažame miestelyje už trijų mylių nuo Dentono, ką tik išimta penki šimtai svarų. Frostas tučtuojau paskambino tenykščiams kolegoms, šie pasiuntė patrulį – per vėlai. Frimlio pareigūnai dar kurį laiką budėjo prie bankomato – tikėtasi, kad šantažuotojas po vidurnakčio pasinaudos juo dar kartą; inspektorius su saviškiais nenuleido akių nuo automatų Dentone. Antrą valandą Frostas, sušalęs ir nusivylęs, budėjimą nutraukė.

Sapne Frosto gyvybei buvo iškilęs rimtas pavojus. Jį vijosi didžiuliu peiliu ginkluotas tipas. Inspektorius pašėlusiai besidaužančia širdimi puolė pro kažkokias duris ir sumojo atsidūręs mėsinėje, šaldymo patalpoje. Šviesa buvo įjungta, baltos sienų plytelės šviežiai išterliotos krauju, visur vibždėjo kirminai. Kraujas plūdo ir ant grindų – iš ką tik papjautų ėriukų gerklių. Persekiotojas buvo jau visai čia pat. Frostas žinojo užsirakinti nebespėsiąs, tad iš visos sveikatos įsirėmė į duris. Šios krūpčiojo sulig kiekvienu vijiko smūgiu. Ir galiausiai neatlaikė...

Jis prabudo apsipylęs prakaitu, sunkiai alsuodamas. Širdis veržėsi iš krūtinės.

Rupūžėle, tokie sapnai ir į kapus gali nuvaryti,

pamanė. Ak, kurgi tie senų seniausiai regėtieji – su nuogomis nimfomis?

Frostas įžiebė naktinę lempelę ir dirstelėjo į laikrodį. Pusė penkių. Buvo nusnūdęs vos valandą.

Staiga vėl išgirdo baladojant. Atsisėdo. Kažkas beldėsi į laukujes duris.

Inspektorius išlipo iš lovos, trūktelėjo užuolaidą ir pažvelgė žemyn, į tamsią gatvę. Prie jo namų stovėjo rajono patrulio automobilis su įjungtu švyturėliu. Šūdienė! Kas dar galėjo nutikti?

Jis nutrinksėjo laiptais žemyn ir atidarė duris. Kelių poskyrio pareigūną pažinojo tik iš matymo, pavardės neprisiminė.

– Inspektoriau, atsiprašau, kad sutrukdžiau, bet jūsų ragelis nukeltas, – pasakė eismininkas, rodydamas į telefoną ant staliuko.

– Na taip, – sumurmėjo Frostas, dėdamas ragelį ant aparato. – Pažadinote pusę penkių ryto, norėdamas pranešti šią žinią? Labai malonu.

Pareigūnas šyptelėjo.

– Konsteblis Lambertas iš Operatyviojo valdymo centro nori jums kai ką pasakyti. Reikalas skubus.

– Tokiu metu? Rūgštele, verčiau tas reikalas iš tikrųjų būtų neatidėliotinas, – suniurnėjo inspektorius. Šalčio perimtas, jis tiesiog ant pižamos užsimetė apsiaustą ir paskambino į nuovadą. – Lambertai, klausysiuos tik gerų naujienų, – pasakė konstebliui ir nusižiovavo į mikrofoną. – Kuris nusibaigė – Maletas ar Skineris? Meldžiu, pasakyk, kad abu.

– Inspektoriau, skambino vyresnioji seselė iš Dentono viešosios ligoninės. Sunerimusi, mat viena kolegių neatėjo į darbą.

– Tegul atleidžia ją, ir tiek.

– Ta moteris – labai pareiginga, savo darbą myli, pirmą kartą gyvenime neatėjo į naktinę pamainą, telefonu neatsiliepia. Bendradarbės buvo pas ją nuvažiavusios – šviesos namuose išjungtos.

– Tai bent staigmena! Maniau, ketvirtą ryto turėtų plieksti visos lempos.

Lambertas sukikeno tik iš mandagumo.

– Prie durų – trys pintos pieno, iš plyšio kyšo laikraščiai. Bendradarbės baiminasi, kad bus kas nutikę.

– Moteriškė pasiryžo nebegerti pieno ir nebeskaityti laikraščių – ką ir sakyti, tikra nelaimė. Nesuprantu, ar dėl to reikėjo mane žadinti, po paraliais. Kas būtų kitaip, jei būtum palaukęs iki devynių?

– Inspektoriau, ta moteris – Luiso, mėsininko, kaimynė.

Frostas taip sugniaužė ragelį, kad net krumpliai pabalo.

– Sakai, seselė? – perklausė.

– Taip.

– Dirba vaikų skyriuje?

– Taip.

– Tučtuojau susisiek su ligonine, sužinok, ar Luisų berniukas gydytas jos palatoje.

Laukdamas Frostas sėdėjo ant laiptų ir rūkė. Lambertas paskambino po penkių minučių.

– Inspektoriau, tas vaikas buvo jos pacientas, – pasakė.

Frosto sąmonėje perspėdamas sutilindžiavo skambutis.

– Gali būti sutapimas, bet verčiau patikrinsiu, – tarė jis. – Skambink Morganui, versk jį iš lovos, jei

reikės. Tegul po dešimties minučių atvažiuoja manęs paimti, jeigu nenori, kad jo pimpalas būtų sukapotas į gabalus ir išdrabstytas po Dentono mišką.

Gatvė skendėjo tamsoje, tik prienamiuose šen ten žibėjo šviesielės. Morganas sustabdė automobilį prie seselės namų ir kumštelėjęs pažadino Frostą.

– Šefe, atvažiavome.

Inspektorius pasipurtė, nusižiovavo ir išlipo iš mašinos.

– Ką gi, apsidairykime, – sumurmėjo.

Probėgšmais nužvelgė kaimyninį – mėsininko – namą. Beveik tikėjosi, kad net tokiu vėlyvu metu lange sujudės užuolaida.

Prie durų stovėjo trys buteliai pieno, iš korespondencijos plyšio stirksojo trys rytinio laikraščio numeriai. Frostas šiuos ištraukė, kad galėtų pašviesti į vidų. Spindulys slystelėjo kiliminiu taku, ant kurio mėtėsi keli laiškai.

– Kad neapsijuoktume kaip paskutiniai vėplos, – atsitiesęs pasakė inspektorius ir patrankė į duris belstuku.

Juodu šiek tiek palaukė. Niekas neatsiliepė.

– Šefe, man regis, jos nėra namie, – sušnibždėjo Morganas.

– Kad man kas duotų tokią nuojautą, – suburbleno Frostas. Paėjėjęs palei sieną, jis sustojo prie lango ir pro spragą tarp užuolaidų pašvietė vidun. Nieko įdomaus kambaryje neišvydo. Nejau tikėjosi pamatysiąs krūvon sudėtas kūno dalis ir kruviną seselės uniformą? – Kaip suprantu, iš anos pusės įėjimo nėra? – paklausė.

– Nėra, šefe, – atsakė konsteblis. – Namai čia suremti galais.

Inspektorius grįžo prie durų ir dar kartą pabeldė.

– Ką žinosi, gal ji sėdi išvietėje, ir tiek. – Palaukęs kelias sekundes, jis atsitraukė ir parodė į durų stiklą. – Daužk, Valstietuk. Eisime į vidų.

– Kuo daužti, šefe? – paklausė Morganas.

– Buteliu, – atsakė Frostas.

Konsteblis paėmė vieną iš trijų butelių ir trenkė lyg kuoka. Sudužo ir durų stiklas, ir pats ginklas, pienas patiško į visas puses.

– Pirmiau, žinoma, reikėjo išpilti pieną*, – švelniai papriekaištavo inspektorius.

– Atsiprašau, – suburbėjo Morganas.

Frostas įkišo ranką pro atsivėrusią skylę ir atšovė duris. Tada pašvietė į grindis. Ir brangus kilimas, ir laiškai buvo aptaškyti pienu.

– Jeigu nerasime lavono, Valstietuk, būsi įklimpęs iki ausų, – pagrasino inspektorius.

Juodu peržengė šukes ir nuėjo apsidairyti. Kambariuose nieko įtartino neaptiko.

– Šefe, ką manote? – pasiteiravo konsteblis.

– Manau, esu paskutinis mulkis, jei leidausi Lamberto įkalbamas. Nereikėjo kišti čia nosies. Turėsime mokėti už durų stiklą, sugadintą kilimą ir pieno butelį arba meluoti susiriesdami, esą kažkas čia pridirbo pirm mūsų.

– Antroji išeitis man patiktų labiau, – prisipažino Morganas.

– Apie pirmąją aš net negalvoju, – atsakė Frostas.

---

* Autorius ironizuoja buitinę situaciją: dauguma žmonių pirmiau beria į dubenėlį dribsnius ir tada užpila pienu, tik kai kurie pirmiau pila pieną. Pastarasis įprotis laikomas nepatikimo žmogaus požymiu.

Kai Morganas parvežė jį namo, buvo jau penkios. Telefonas, kad jį kur plynios, užbirbė, vos įžengus pro duris.

– Daktaro Šipmano klinika*, – suniurnėjo Frostas. – Pageidautumėte išsikviesti?

– Juodam humorui metas pernelyg ankstyvas, – atkirto nuovados seržantas Džonis Džonsonas. – Vėl skambino iš ligoninės. Jie ten vis dar nerimauja dėl tos seselės.

– Tad užregistruok ją kaip dingusią. Moteriškė prapuolusi vos porą dienų.

– Ilgiau.

– Prie jos durų tik trys buteliai pieno, viduje – nieko įtartino.

– Ji kartu su sesele iš kitos ligoninės ruošėsi atostogauti, buvo išsinuomojusios apartamentus. Su ta kita mūsiškės bendradarbėms pavyko susisiekti. Luiso kaimynė taip ir nepasirodė, nors už atostogas buvo iš anksto sumokėjusi. Pastaruoju metu tik apie tai, kaip važiuos ilsėtis, ir šnekėdavo. O galiausiai dingo kaip į vandenį.

Frostas klestelėjo ant kėdės ir atkragino galvą.

– Iš tiesų įtartina. Rupūžėle, lyg dar maža būtų rūpesčių. Šiaip ar taip, šiąnakt vis tiek nieko nebenuveiksime. Iš pat ryto pasiųsiu Valstietį į ligoninę išsiaiškinti visų aplinkybių.

Baigęs pokalbį, inspektorius užkopė į miegamąjį.

Miegas jo neėmė, ir gana. Muistėsi, vartėsi, be perstojo rūkė, galų gale, patrankęs kumščiais pagalvę,

---

* Haroldas Shipmanas (1946–2004) – gydytojas, serijinis žudikas, nuodydavęs lankomus pacientus.

mėgino prisiversti užmigti. Bergždžiai. Vis galvojo apie dingusią seselę. O jeigu ji nežinojo, kad žmona Luisą pametė? Jeigu vieną gražų vakarą seselė užėjo pas kaimynę išgerti puoduko kavos, paplepėti ir užšoko ant Luiso, nusitvėrusio mėsininko peilį? Vis dėlto Frostas pasistengė šios dar nepagrįstos prielaidos atsikratyti. Mintys nuklydo prie smagesnių dalykų, jis užsigalvojo apie įkūniąją patologę. Ir kaip galėjo pirmiau taip žiopliškai paleisti vėjais tokią puikią progą paišdykauti su karšta pupyte! Jis pamėgino įsivaizduoti patologę nuogą ir... nepavyko. Į sąmonę brovėsi kruvino kirminų apspisto lavono vaizdinys.

Staiga inspektorius atsisėdo. Galvoje kažkas įkyriai kirbėjo. Jis buvo pražiopsojęs kažkokią svarbią detalę.

Lervos! Kodėl tos skerdenos buvo apėjusios lervomis? Juk žmogus-kirminas minėjo, kad muses traukia tik švieži lavonai. Mėsa šaldymo patalpoje palikta prieš daugelį mėnesių, tad iš kur ten lervos?

Jis padėjo galvą ant pagalvės ir užsitraukė antklodę. Kad ir iš kur tie prakeikti kirminai, niekur jie nedings, palauks iki ryto. Čia pat Frostas vėl atsisėdo. Po paraliais! Nėra ko atidėlioti, antraip nebeužmigsiu niekada, pagalvojo jis ir pažvelgė į žadintuvą. Be aštuonių pusė šešių, lauke tamsu ir šalta. Jeigu dabar atsikels ir nuvažiuos į mėsinę įsitikinti, kad tik tuščiai gaišo laiką, miegoti paskui nebebus kada.

Frostas nuleido kojas ant grindų ir prisitraukė drabužius.

Dievulėliau, tebūnie tai vien tuščia gaišatis, meldė patyliukais.

14

Net žibinto stulpas, ir tas čia buvo nuniokotas – iš skirstomosios dėžės kyšojo susiraizgę spalvoti laidai. Akivaizdu, kad komunalininkai nematė reikalo eikvoti lėšų taisydami apšvietimo tinklus apleistoje gatvėje, tad ši skendėjo tamsoje. Inspektorius sustojo prie buvusios mėsinės. Toliau – automobilio žibintų šviesos vos siekė – riogsojo palikta rūdyti mašina. Štai tokia ir buvo ši gatvė – sąvartynas nebereikalingam šlamštui, o gal ir nebereikalingiems kūnams išmesti. Lauke negailestingai kandžiojosi šaltis, bet salone visu pajėgumu veikė šildytuvas. Frostas atsilošė. Ar nevertėjo palaukti ryto?

Delsdamas eiti į vidų, jis užsirūkė.

Delsk nedelsęs, pagalvojo, jei jau atvažiavau, vis tiek reikės patikrinti – kas ten šaldymo patalpoje, bene dingusioji seselė pūva sukapota, – antraip neužmigsiu.

Numetęs cigaretę, išlipo į žvarbą. Patapšnojo per kišenę ir išsyk sumojo nepasiėmęs sumauto rakto. Puiki dingstis važiuoti namo ir palaukti ryto. Kita vertus, šitokia daugybė durų atrakinta be rakto.

Pašvietęs žibintuvėliu, inspektorius apžiūrėjo užraktą. Nieko ypatingo. Pora gerų spyrių, ir neprireiktų nė burtažodžio. Jis atsargiai paklebino

rankeną, o durys, sugirgždėjusios lyg Hamerio studijos siaubo filme, ėmė ir atsivėrė. Frostas suraukė kaktą – būtų galėjęs prisiekti, kad pirmiau išeidamas jas užrakino. Regis, pasuko raktą ir dar patampė už rankenos. Bet, matyt, vis dėlto neužrakino. Pastūmęs duris, žengė į dvokiančią, atgrasią tamsą.

Staiga visiškai ne laiku sumirksėjęs nusibaigė žibintuvėlis. Po galais! Kodėl jis laiku nepakeitė baterijos, juk žinojo, kad tas kledaras leisgyvis? Štai dar viena puiki dingstis atidėti paiešką. Ir, užuot važiavus čionai pačiam, pasiųsti Morganą. Tokią mintį Frostas tučtuojau nuvijo. Inspektoriui nederėjo primesti pavaldiniui užduoties, kurios negalėtų įveikti pats.

Kelis kartus patrankęs žibintuvėlį į šlaunį, jis išspaudė menką, virpantį spindulį, kuris galutinai užgeso, vos įėjus į šaldymo patalpą. Atgaivinti prožektoriaus nebepavyko, kad ir kiek Frostas jį kratė ir purtė.

Dunkst! Durys už nugaros užsitrenkė ir inspektorius liko įkalintas tamsoje, tokioje tirštoje, kad atrodė – galėtum raikyti mėsininko kapokle. Viena koja slystelėjo ant kažko glitaus. Tvaikas uždaroje erdvėje tiesiog dusino. Sugraibęs kišenėje žiebtuvėlį, Frostas spragtelėjo juo, vildamasis, kad patalpoje nebus prisikaupę dujų. Silpna ugnelė beveik nešvietė, bet jis bent įmatė pūvančios mėsos krūvą. Kaip, po šimts velnių, ją apžiūrėti? Viena inspektorius žinojo aiškiai – plikomis rankomis tos šlykščios kaugės nė už ką nelies.

Jis atsargiai paspyrė apirusią skerdeną, ši žliugėdama nuslydo ant grindų. Kažkas subolavo.

Koks čia dar kipšas?! Frostas pasilenkęs prikišo žiebtuvėlį ir širdis jam patrako daužytis it pašėlusi. Bolavo blyški tarytum marmuras, aptaškyta krauju ranka. Nukirsta žmogaus ranka.

Nuklaikęs, pasibjaurėjęs inspektorius žengė atbulas ir paslydo. Mėgindamas išlaikyti pusiausvyrą, sumakalavo rankomis, žiebtuvėlis ir prožektorius išsprūdę žnektelėjo į švinkstančią masę. Frostas su dusliu garsu trenkėsi nugara – ir tuojau pat galva – į grindų plyteles. Pasijuto apdujęs, tamsoje sušmaižiojo baltos dėmės. Ranką, kuria jis krisdamas dar bandė pasiremti, varstė nežmoniški skausmai. Tikriausiai lūžo riešakaulis.

Mėgino pasijudinti, bet išsyk liovėsi, mat galvą pervėrė sopulys. Rupūžėle, skausmas nepakeliamas. Nugarą taip pat siaubingai gėlė. Nevilties apimtas inspektorius buvo išsivoliojęs smirdančioje pliurėje. Nors jautėsi it aklas, grabalioti sugedusioje mėsoje žiebtuvėlio nė nemanė.

Pabandė, remdamasis sveikąja ranka, atsistoti – nepavyko. Paslydo kojos, ir jis vėl išsitiesė ant nugaros. Iš skausmo mažne pykino, drabužiai nemaloniai drėko. Frostas stengėsi bent negalvoti apie puotaujančius riebius, išpampusius kirminus, dėl kurių į mėsinę ir grįžo. Kur, šimts velnių, buvo jo protas – važiuoti čionai dar kartą? Kad bent pagalbą būtų išsikvietęs!

Vargais negalais inspektoriui pavyko atsistoti. Galva svaigo. Erdvėje jis nesiorientavo. Kur, po galais, durys? Kaip kuo greičiau ištrūkti į lauką? Pakaušį skausmas badė lyg ylomis. Frostas atsargiai apsičiupinėjo, bet taip ir nesuprato, ar glitėsiai – jo

paties kraujas, ar skerdenos gleivės. Tikėdamasis šitaip greičiau atsikvošėsiąs, jis papurtė galvą, bet šią tik dar labiau suskaudo.

Visiškai sutrikęs inspektorius atkišo ranką ir kuo atsargiausiai – kad vėl, į ką nors įmynęs, neapsivožtų – ėmė colis po colio slinktis pirmyn, tikėdamasis prieiti sieną. Tik kur ji, velniai parautų? Frostui atrodė, kad jis spėjo nušliaužti mylių mylias. Galų gale pirštai prisilietė prie šaltų plytelių. Sieną jis priėjo, o kur durys? Prakaituotu delnu liesdamas plyteles, jis ėmė trepenti laikrodžio rodyklės kryptimi.

Staiga sustojo lyg įkastas.

Ant sprando pasišiaušė plaukeliai.

Patalpoje buvo dar kažkoks žmogus.

Aklinoje tamsoje inspektorius nieko nematė. Nieko negirdėjo. Tiesiog žinojo, kad kažkas čia yra. Žinojo, ir tiek.

Na ir asilas! Ta mašina gatvėje. Nei apleista, nei ką. Pernelyg geros būklės... Ir durys buvo neužrakintos...

Luisas! Kas kitas belstųsi čionai vidur nakties? Greičiausiai Luisas stovi tamsoje ir nykščiu braukia per mėsininko peilio ašmenis, spėliodamas, ar pakaks aštrumo beširdžiam landūnui farui supjaustyti.

– Matau jus, – pasakė Frostas atsikrenkštęs. – Aš – policijos pareigūnas... Gerai būtų šiek tiek šviesos. – Žodžiai atsimušė į sienų plyteles. Girdėjo jis tik savo širdies tvinksnius. – Pone Luisai, nesitikėkite mane pergudrausiąs. Išeikime verčiau į lauką ir pasišnekėsime.

Nieko. Nors... Inspektoriui pasirodė, kad girdi alsuojant.

Jis užgniaužė kvapą, net plaučiai įskaudo, ir įtempė klausą. Nė garselio. Nieko patalpoje nebuvo. Sudirgusi vaizduotė vėl bus iškrėtusi jam pokštą.

Frostas su palengvėjimu atsiduso ir įkvėpė sudvisusio oro. Tada prakaituota ranka vėl apčiuopė sieną, ieškodamas tų kone iliuzinių durų, pro kurias tikėjosi iš pragaro skylės ištrūkti į lauką.

Staiga jį apakino žibintuvėlio šviesa, o šokas paralyžiavo. Inspektorius neįstengė net krustelėti. Mėgino ką nors pasakyti – neįstengė ištarti nė žodžio.

– Ką čia veikiate? – sudraskė tylą balsas.

Prisimerkęs, kad spindulys taip nežilpintų, Frostas matė tik atšvaitą ant sienos ir Luiso siluetą. Deja, nuogąstavimai pasitvirtino: rankoje mėsininkas laikė peilį.

– Pone Luisai, mums buvo pranešta, kad čia įsilaužta, – kuo įtaigiau atsakė inspektorius. – Atvažiavau patikrinti.

Žibintuvėlio spindulys nuo jo veido nuslydo ant maitos kaugės. Apšvietė nukirstąją ranką ir grįžo.

– Ji nužudė mano sūnų, – liūdnai pasakė Luisas. – O jūs spėjote pamatyti pernelyg daug.

– Nepridarykite kvailysčių, – perspėjo jį Frostas. – Paskambinau į nuovadą. Paspirtis man jau važiuoja.

– Melagis! – atkirto mėsininkas. – Jūs čia net nebuvote išsiėmęs mobiliojo. – Jis vos tramdė raudą. – Melagystės! Išvien melagystės! Visi man meluoja. Ir ligoninėje priskiedė. Tik mano berniukas niekada nemeluodavo.

Sulig tais žodžiais Luisas puolė. Frostas, išsilenkdamas dūrio, žengė į šalį ir, vėl paslydęs, drėbėsi paslikas. Nepataikęs mėsininkas iš inercijos pasviro į priekį ir neišlaikė pusiausvyros. Griūdamas sumataravo ranka, žibintuvėlis išsprūdo ir, švystelėjęs tarsi kometa, trenkėsi į slidžias grindis. Duždamas sudzingsėjo stiklas, patalpą vėl apsiautė tamsa.

Frostas mikliai nusirito toliau nuo Luiso. Šis, šiurpiai dejuodamas, mėgino atsistoti.

Risdamasis inspektorius ranka užkliudė staktą. Ačiū Dievui! Pagaliau jam pavyko aptikti duris. Bet kai tik Frostas stenėdamas atsistojo, Luisas vėl smeigė. Peilis, prašvilpęs palei pat skruostą, užkliudė ausį ir tuojau pat inspektorius pajuto varvant šiltą kraują. Karštligiškai apgraibęs duris, jis užčiuopė rankeną, bet gerai jos suimti nepavyko – kraujuotas delnas buvo slidus. Frostas suėmė rankeną per apsiausto skverną. Pasisukti ji pasisuko, bet durys net neprasivėrė. Jis įsirėmė į jas petimi ir pastūmė. Iš skausmo sutavaravo akyse, deja, pastangos buvo tuščios.

Sprendžiant iš garsų, Luisas vėl šiaip ne taip atsistojo. Frostas jo neįžiūrėjo, tik girdėjo šaižiai alsuojant. Inspektorius metėsi garso kryptimi, trenkėsi mėsininkui į krūtinę, abu pargriuvo. Ir pašėlo raičiotis grindimis, Frostas protarpiais, dviejų kūnų svoriui užslėgus sužeistąjį riešą, surikdavo iš skausmo. Jis griebė Luisui už rankos su peiliu, bet mėsininkas nesunkiai išsivadavo. Inspektorius nespėjo atšokti – tamsą perskrodę ašmenys perbrėžė jam skruostą. Burnoje Frostas pajuto kraujo skonį.

Jis iš paskutiniųjų pastūmė Luisą ir šitaip laimėjo laiko atsistoti. Net ir pasiraičiojęs grindimis, jis dabar nuvokė, kur durys, tad šoko prie jų ir vėl pasukiojo rankeną. Durys neatsidarė. Frostas papurtė galvą ir pasistengė susikaupti. Žioply neraliuotas, juk atsidaro į vidų, durys atsidaro į vidų, šmėstelėjo mintis. Jis patraukė už rankenos ir lengviau atsikvėpė. Puolė į atsivėrusią spragą, Luisas – iš paskos. Vis dėlto inspektorius spėjo duris užtrenkti. Kažkas bjauriai sutriuškėjo, mėsininkas suriko, peilis nužvangėjo ant grindų.

– Ranką man sulaužėte... ranką! – užkriokė Luisas.

Frostas pravėrė duris ir ištempė jį iš šaldymo patalpos. Peilį tiesiog nuspyrė. Sužalotąjį riešą skaudėjo vis labiau, inspektorius vos tvėrė. Ankstyvo ryto šviesoje jis įžiūrėjo, kad ir mėsininko ranka sumaitota.

– Tarsi dar negana būtų kraujo, – sumurmėjo ir, išsiėmęs iš kišenės antrankius, surakino savo ir Luiso sveikuosius riešus.

Pora kraujais paplūdusių klipatų, pagalvojo.

Gėlė Frostui galvą, nugarą, ranką, ausis ir skruostas gausiai kraujavo. Jėgų jis nebeturėjo nė šlakelio. Nebebūtų nuėjęs nė iki automobilio. Susmuko ant šaligatvio ir, godžiai traukdamas gryną orą, atsišliejo į parduotuvės sieną. Mėsininkas tyliai kūkčiojo.

– Ar ta moteris, seselė, irgi verkė, kai ją pjaustėte? – paklausė Frostas.

Luisas nutilo ir po akimirkos atsakė:

– Ji nužudė mano sūnelį.

Galėjai pamanyti, kad toks pasiaiškinimas – savaime suprantamas.

– Nagi keliaukime į automobilį, – sumurmėjo inspektorius ir su įstanga, kartu atkeldamas ir sulaikytąjį, atsistojo. Šis staiga, kartu nusitempdamas ir Frostą, puolė į krautuvėlę, į šaldymo patalpą ir, žaibiškai pasilenkęs, mažne pargriaudamas inspektorių, griebė nuo grindų peilį. Frostas, kurio viena ranka buvo surakinta, kita visiškai neveiksni, pasinaudojo koja – spyrė mėsininkui į galvą. Šis sukniubo, peilis iškrito.

Visiškai nusigalavęs inspektorius atsisėdo prie pasliko Luiso ir susirado kišenėje cigaretes. Tik tada prisiminė pametęs žiebtuvėlį. Ma jį bala! Degtukus buvo palikęs automobilyje, radijo siųstuvėlį – taip pat. Praplėšė Luiso akies voką, dirstelėjo į baltymą. Mėsininkas tįsojo be sąmonės. Frostas atrakino antrankius, nuėjo į automobilį ir išsikvietė pagalbą.

Žemaūgis azijietis vaistininkas pasistengė Frosto ir nuo jo trenkiančio tvaiko kuo skubiau atsikratyti.

– Riešakauliai nelūžę, tik sausgyslės patemptos, – pasakė, tvarstydamas ranką. Įduodamas pakuotę itin stiprių skausmą malšinančių vaistų, pridūrė: – Be recepto šitų neparduodame, bet kaip jums, inspektoriau... Daugiau kaip šešių tablečių per parą negerkite.

Kažkokiu pašėlusiai graužiančiu tirpalu patepęs žaizdą Frosto veide, užklijavo ją pleistru. Išleidęs inspektorių pro duris, griebė nuo lentynos oro gaiviklio flakoną ir paskubomis išpurškė patalpą.

Vaistai, kad ir kokie stiprūs, skausmą malšino menkai, o slogaus kvapo Frostas neatsikratė nei išsiprausęs po dušu, nei persirengęs. Atrodė, smarvė prikibo ilgam.

Sėdęs į automobilį, jis nuvažiavo į mėsinę apsidairyti. Vairavo varstomas skausmų, bet sėdėti prie stalo būtų buvę ne ką lengviau.

Mašiną inspektorius pastatė už furgono su generatoriumi, kuris tiekė į buvusią Luiso parduotuvę elektrą, kad Hardingo ekspertai bei nusikaltimo vietos tyrėjai galėtų dirbti ir matytų, ką uosto.

Eiti į vidų Frosto nėmaž nebetraukė, tad sėdėjo automobilyje ir rūkė, protarpiais iš skausmo sugriežðamas dantimis. Rūgštele, net lūžis nebūtų buvęs toks skausmingas kaip patempimas.

Traukė jau antrą cigaretę, kai iš mėsinės griūte išgriuvo Hardingas ir, nusiplėšęs nuo veido baltą apsauginę kaukę, išsivėmė į nutekamąjį lataką.

– Tikiuosi, prieš išvažiuodamas suvalysite! – sušuko jam inspektorius. – Kieno nors šuo gali prisiėsti jūsų vėmalų!

Pažaliavęs ekspertas šiaip ne taip išspaudė šypseną ir, braukdamas nuo kaktos prakaitą, priėjo prie automobilio. Pasilenkęs prie lango, pasakė:

– Inspektoriau, lavonas – moters. Trūksta dalies kojos. Aš beveik įsitikinęs – kaip tik jos gabalai Dentono miške ir rasti. Perpjauta gerklė, kūne – daugybė žaizdų. Spėju, nužudyta prieš porą savaičių.

– Viskas sutampa, – linktelėjęs atsakė Frostas. – Kaimynė seselė. – Saloną apšvietė privažiuojančio automobilio žibintai, šis sustojo už inspektoriaus „Fordo". – Tik parodyk gabalą sušvinkusios mėsos ir maitvanagiai tučtuojau prisistatys, – sumurmėjo jis.

– Džekai, regis, radote lavoną? – priėjęs pasmalsavo Sendis Leinas iš „Dentono aido". – Kas čia taip dvokia? – paklausė pauostęs.

– Naujasis mano losjonas, – atšovė Frostas. – Atbaido gašlius žurnalistus, kad negrabaliotų man kiškų.

– Ką gi, aš tokio ilgai neištverčiau, – vėduodamasis plaštaka, atsakė Leinas. – Tad kas ten, Džekai? Antroji pražuvėlė paauglė? – Žvilgtelėjęs į laikrodį, jis pridūrė: – Po galais, Londono dienraščiams medžiagos pasiūlyti nebespėsiu.

– Jei tavo viskis būtų bent kiek padoresnis, būčiau lavoną užšaldęs, kad galėtum aprašyti, kada tau patogiau.

– Bet ar ten tikrai dingusioji mergaitė? – neatlyžo žurnalistas.

Frostas gūžtelėjo pečiais.

– Kūnas dar neatpažintas.

– Džekai, verčiau neerzintum. Aš – po bemiegės nakties, pavargęs.

Inspektorius šyptelėjęs pasakė:

– Tas tavo viskis buvo kaip katino myžalas.

– Na gerai, – atsiduso Leinas, – du buteliai Džonio Volkerio.

– Palaikai – ne dingusiosios paauglės. Aiškinamės, ar gali būti viešosios ligoninės seselės, kuri taip pat laikoma dingusia.

– Kokia mirties priežastis?

Pamokytas Morgano nesėkmės bendraujant su žurnaliste, Frostas kalbėjo labai apdairiai:

– Daugybė durtinių žaizdų, bet ši informacija ne spaudai. O ši – spaudai: laukiame skrodimo išvadų,

bet mes – įtarūs tipai, taigi užuodžiame žmogžudystę.

– Moteris išprievartauta?

– Ta kūno dalis, kurią mačiau, neišprievartauta, bet tai buvo tik ranka.

Leinas išpūtė akis.

– Matei kūno dalį? Vadinasi, ji... supjaustyta į gabalus? – Jis kilstelėjo nykštį. – Mėsininko krautuvėje? – Žurnalistas akimoju nušvito. – Tai bent! Džekai, kvepia klasiška sensacija. Londono dienraščiai už tokią medžiagą paskutines kelnes atiduos. Papasakok išsamiau.

– Sendi, kol kas daugiau nieko neišgirsi, nebent tai, kad bendradarbiaujame su keturiasdešimt šešerių vyru. Pranešimas spaudai – po skrodimo ir atpažinimo procedūros.

– Džekai, o jeigu viskio buteliai būtų trys?

– Atsiknisk.

Leinas išsišiepė, pamojo atsisveikindamas ir nuėjo į automobilį. Kai tik išvažiavo, į gatvę įsuko juodas, tviskantis „Rolls-Royce'as" ir netrukus sustojo ten pat, už inspektoriaus „Fordo". Atvyko Vidaus reikalų departamento patologas Draisdeilis.

– Ak kur manoji rubuiliukė? – sumurmėjo Frostas ir žengė jo pasitikti. – Daktarėli, atvejis šįsyk ypač bjaurus, – perspėjo patologą.

– O ką, jums pasitaiko kitokių? – nusišaipė šis. – Kur eiti?

– Orientuokitės pagal kvapą, – atsakė inspektorius ir, paskutinį kartą giliai įkvėpęs tyro oro, įėjo į vidų. Draisdeilis ir jo padėjėja išblukintais plaukais nusekė iš paskos.

Ant šaldymo patalpos sienų krito raižios prožektorių šviesos atšvaitai. Frostui atrodė, kad mėsos krūva, dabar puikiai apšviesta, dvokia dar šleikščiau. Jis užsidegė cigaretę, bet dūmo užtraukti nespėjo.

– Inspektoriau, tik nerūkykite, – sudraudė patologas. – Neužuosiu tam tikrų kvapų.

– Na, jeigu jie sujaudina jus... – sumurmėjo Frostas.

Pastebėjęs ant trinkos dėžę su apsauginėmis kaukėmis, jis suskubo vieną jų užsimaukšlinti. Draisdeilis kaukės atsisakė, padėjėja, nors pažaliavusi, taip pat tik papurtė galvą.

Vis dėlto tvaikas smelkėsi net ir per kaukę. Patalpa buvo ankšta ir, kai į ją prisigrūdo žmonių, viduje tvyrojo nepakenčiama tvankuma.

– Tamsoje šita skylė išrodė dukart erdvesnė, – suburbleno inspektorius ir kreipėsi į kitus: – Visi, išskyrus daktarą, palūkėkite lauke. Jūsų prakaito smarvė gožia malonius ponui Draisdeiliui kvapus.

Raginti nereikėjo nė vieno. Plieskiant prožektoriams, patalpa atrodė išties makabriškai. Ekspertai ir nusikaltimo vietos tyrėjai ant žalios plėvelės buvo surikiavę klaikią dėlionę iš kruvinų kūno dalių – perrėžto nuogo liemens, galvos, galūnių, abiejų plaštakų ir pėdos. Trūko maždaug pusės vienos kojos – kaip tik Dentono miške rastųjų gabalų. Gerklė buvo perpjauta, vidaus organai pašalinti. Galėjai pamanyti, kad padirbėta Džeko Skerdiko.

– Na kaip, daktare, negyva? – paklausė Frostas.

Draisdeilis, kuriam inspektoriaus humoras atrodė nederamas, dėbtelėjo į jį ir pasilenkęs ėmė apžiūrinėti palaikus. Liemenį pabadė pirštu.

– Nužudyta prieš savaitę ar dvi, – pasakė. Asistentė atitraukė nuo veido ranką su nosine ir suskato greitraščiu užrašinėti viršininko pastabas. – Paimkite šiek tiek lervų, – paliepė šis. – Perduosite entomologui. Jis mirties laiką nustatys tiksliau. – Atsitiesęs Draisdeilis pažvelgė į laikrodį. – Skrosti galėčiau popiet, trečią. Palaikus galima išvežti. Minėjote, kad rasta kojos dalių, tad pristatykite jas man. Perduokite lavoninės darbuotojui, kad be mano žinios jų neplautų, nevalytų. Nuo grindų ir sienų reikia paimti kraujo mėginius, pažymėti, iš kur imta, kruvinuosius plotus nufotografuoti. Jei kraujas žmogaus, gali paaiškėti, kad moteris čia ir nužudyta.

– Bus padaryta, – linktelėjęs atsakė Frostas, tuo pat metu galvodamas, kaip ko nors nepamiršus. – Tad kokia mirties priežastis?

– Labiausiai tikėtina – daugybìniai sužalojimai peiliu. Gerklė perpjauta, bet, ar tai ir buvo pagrindinė priežastis, pasakysiu tik atlikęs skrodimą. Trečią valandą. Inspektoriau, būtų labai malonu, jei bent kartą nevėluotumėte.

– Nieku gyvu nevėluosiu, – patikino Frostas.

Dūmą inspektorius užtraukė, vos nužengęs ant šaligatvio. Kiti gunksojo automobiliuose, dauguma taip pat rūkė. Frostas žvilgsniu palydėjo tolstančius galinius Draisdeilio „Rolls-Royce'o" žibintus ir sušaukė tyrėjus.

– Kadangi gražiai elgėtės, leidžiu jums grįžti į mėsinę. – Šitaip taręs persakė patologo nurodymus. – Draisdeilis miške rastąją koją nori priderinti prie

tos, kurią radome čia. Dar tas pamišėlis nori kirminų ir kraujo nuo visų sienų ir grindų... Ir kad kiekviena dėmė būtų nufotografuota. Galėtume tiesiog paklausti Luiso, kur jis nelaimėlę nužudė, bet Draisdeiliui toks būdas – pernelyg paprastas. – Arturai, susisiek su elektrikais, – paliepė Frostas Henlonui. – Tegul įjungia mėsinėje srovę, kad veiktų šaldymo sistema. Jeigu patologas pasiges kokio aukos spenelio ar dar ko nors, turėsime siųsti čionai žmogų ieškoti, tad ledainę verčiau pašaldyti. Prie durų reikia pastatyti kokį konsteblį – kad suvenyrų medžiotojai neužsimanytų pasirankioti aušų savo kolekcijai. – Inspektorius vėl kreipėsi į visus: – Kai baigsite darbą, skubėkite į nuovadą pusryčiauti. Skrebučių su smegenimis ir kepenimis šiandien gausite nemokamai. Tik nesumanykite vogti mėsos – surašyta iki paskutinio gramo.

– Tavęs teiraujasi Maletas, – vos įžengusiam į nuovadą Frostui pranešė Velsas.

– Tegul pasik... – žiojosi tėkšti inspektorius, bet, laiku pastebėjęs perspėjamą seržanto grimasą, akimirksniu pasitaisė: – Tegul tik pasikviečia, tučtuojau prisistatysiu. – Atsigręžęs į tarpduryje stovintį Maletą, Frostas suulbėjo: – Viršininke, sveiki, sveiki. Pirmiau jūsų nepastebėjau.

– Į mano kabinetą! – amtelėjo Maletas ir, staigiai apsigręžęs, nužingsniavo koridoriumi.

Kai Frostas įėjo į kabinetą, skyriaus viršininkas, pašokęs nuo kėdės, atidarė langą.

– Kvapas čia iš tiesų nekoks, – atsisėdęs pasakė inspektorius. – Užuodžiau vos įžengęs.

– Frostai, pigiems juokeliams dabar ne metas, – atšovė Maletas ir bjaurėdamasis nužvelgė pavaldinį. – Atrodote kaip benamis. Išsitaršęs, nesiskutęs, drabužiai – lyg iš šuns gerklės ištraukti.

– Atsiprašau, – suburbėjo Frostas. – Kitą kartą, prieš tamsoje grumdamasis dėl savo gyvybės, apsivilksiu geriausią kostiumą.

– Tas jūsų sarkazmas – nederamas. Bet tuojau liausitės vaipęsis. Ką tik man skambino iš radijo, kamantinėjo, kaip nutiko, kad šįryt sulaikytas įtariamasis atsidūrė reanimacijoje – jam sutriuškinti pirštai, siaubingu spyriu į galvą sukrėstos smegenys. – Pabrėždamas kiekvieną žodį, Maletas pakartojo: – Spyriu. Į galvą.

– Girdėjau, ką sakėte. Gyniausi. Jis puolė mane su peiliu rankoje.

– Kad įspirtum žmogui į galvą, jis turi gulėti. Nuo ko gynėtės, jei užpuolikas gulėjo?

– Jis siekė prakeikto peilio.

– Peilį galėjote nuspirti. Žiniasklaida taršys jus pasimėgaudama. Nesitikėkite, kad užsistosiu.

– Nė nemanau, – atkirto Frostas. – Gyniausi viena ranka. – Jis parodė sutvarstytą riešą. – Šita negalėjau. Pirmiau trenkiausi galva į grindis, tad buvau apdujęs. Tas pamišėlis perrėžė man ausį ir skruostą. Gal manote – įsipjoviau skusdamasis?

Inspektorius palietė pleistrą. Deja, šis buvo ne toks jau ir didelis.

Maletas tik numojo ranka.

– Tik teisintis ir sugebate. Jeigu Luisas numirs... – Supurpsėjo telefonas. Pertrauktas skyriaus viršininkas pasipiktinęs susiraukė. – Maletas! – burbtelėjo,

pakėlęs ragelį. Po akimirkos jo veide pražydo šypsena. Vyriausiasis inspektorius pasitempė, susiglostė plaukus, pasitaisė ir šiaip nepriekaištingą kaklaraištį. – Labas rytas, pone policijos viršininke. Taip, girdėjau. – Maletas pridengė mikrofoną delnu ir sušnypštė Frostui: – Apie žiaurų jūsų elgesį jau žino. Neketinu jūsų ginti. – Į ragelį jis sučiulbėjo: – Taip, pone, šiuo metu kaip tik apie tai ir kalbame. Frostas mano kabinete. Aš... – Staiga Maletą tarsi kas perjungė. – Pone, pritariu jums iš visos širdies... neprilygstama narsa... susigrumti su peiliu ginkluotu pavojingu nusikaltėliu aklinoje tamsoje!.. Ar žinote, kad inspektorius ir pats sužalotas? Taip, pone... Tai bent sutapimas! Prieš pat jums paskambinant, taip jam ir sakiau. Dentono policijai didelė garbė...

Frostas atsilošė sėdomis ir patenkintas išsišiepė.

– Tik šit koks rūpestis, – toliau kalbėjo skyriaus viršininkas. – Vietinė televizija kaltina mus, esą šiurkščiai elgėmės su sulaikytuoju... Žinoma, pone, neabejotinai parodysiu jiems, iš kur kojos dygsta. Kaip žinote, dėl savo pareigūnų aš pasiryžęs galvą padėti. – Tai išgirdęs Frostas nė neslėpė nuostabos, bet Maletui buvo nė motais. – Prašymas perkelti?.. Kaip įmanydamas stengiuosi inspektorių atkalbėti, bet atrodo – jis apsisprendęs galutinai... Žinoma, pone, pabandysiu dar kartą... Tokie pareigūnai kaip Frostas, – skyriaus turtas, visiškai jums pritariu... Ačiū, pone.

Padėjęs ragelį, Maletas, norėdamas laimėti laiko mintims surikiuoti, įniko dėlioti kažkokius dokumentus.

– Viršininke, jums nereikės manęs atkalbinėti, – šypsodamasis pasakė Frostas. – Kad jums būtų mažiau vargo, liksiu skyriuje.

– Frostai, policijos viršininkas tiesiog nežino, kad, klastodamas kvitus, savinotės pinigus. Jeigu sužinotų, policijoje nebegalėtumėte dirbti net šlavėju – būtumėte išspirtas tučtuojau ir aš niekuo negalėčiau jums padėti.

– Aišku, – pratarė inspektorius atsistodamas. – Jeigu viską aptarėme...

Maletas mostu paragino jį atsisėsti.

– Ne viską. Skambino vyresnysis inspektorius Skineris. Jis vis dar tvarko reikalus buvusiame savo skyriuje, bet po savaitės, kitos galutinai persikels čionai. Kartu atvažiuos ir jo kriminalistas inspektorius. Taigi jums teks skubiai išvykti. Ar jau pasirūpinote parduoti namą?

– Galvojau apie tai, – atsakė Frostas.

– Galvoti nepakanka. Lekstone jums reikės kur nors gyventi. Vyresnysis inspektorius Skineris paslaugiai perdavė jūsų duomenis tenykščiams nekilnojamojo turto agentams. Jie su jumis susisieks.

– Vyresniojo inspektoriaus Skinerio paslaugumas kartais tiesiog stebina, – tarė Frostas. – O aš dar maniau, kad jis – apgailėtinas niekšas.

– Apsimesiu, kad negirdėjau, – pasakė Maletas. – Laikas brangus, tad siūlau jums važiuoti namo ir apsitvarkyti, kad nebūtų gėda pasirodyti nekilnojamojo turto agentams.

Grįžęs į savo kabinetą, Frostas paskambino ligoninėje budinčiam Morganui.

– Kaip ten laikosi Luisas? – paklausė inspektorius.

– Nieko blogo jam nenutiko, šefe. Buvo tik išjungtas.

– Šit kaip? Maletas laukia nesulaukia, kada jis nusibaigs, tikisi turėsiąs kuo mane apkaltinti. Ar mėsininkas liks ligoninėje?

– Dar parą daktarai jį stebės.

– Aišku. Paprašysiu Velso, kad pasiųstų ką nors tavęs pakeisti. Tu man reikalingas čia.

– Daktarai sumerimę dėl Luiso psichikos.

– Keista. Maniau, turėtų sunerimti dėl taviškės. O ką jie siūlo daryti?

– Medikų nuomone, Luisą reikėtų uždaryti.

– Velniškai gera mintis! Jei būtų pripažintas nepakaltinamu, mums nebereikėtų su juo terliotis. Na tad šnektelsiu su Bilu Velsu.

Frostas padėjo ragelį. Jam gėlė galvą. Skaudėjo riešą. Skausmą malšinantiems buvo dar ne laikas, bet jis neužsigerdamas nugurkė dvigubą dozę. NEVIRŠYTI NUSTATYTOS NORMOS – perskaitė lapelyje. Et, argi rizika jam pirmiena? Tos tabletės vis tiek nepadeda. Inspektorius nusižiovavo ir delnais pasitrynė veidą. Jautėsi nusivaręs kaip šuo. Nejaugi vaistai šitaip veikė? Jis vėl ėmė skaityti informaciją vartotojui... Tabletės galėjo pridaryti visokių bėdų: sukelti kraujosruvas akyse, netgi širdies paralyžių... JEIGU PASIREIŠKĖ ŠALUTINIS POVEIKIS, NEDELSDAMI NUTRAUKITE VAISTŲ VARTOJIMĄ IR KREIPKITĖS Į GYDYTOJĄ. Taip, tarp šalutinių poveikių buvo paminėtas ir nuovargis... NEREKOMENDUOJAMA VAIRUOTI ARBA VALDYTI MECHANIZMUS...

Jis vėl nusižiovavo. Ir turėjo būti nusivaręs kaip šuo. Per tą nusmurgėlį Luisą buvo numigęs vos pusvalandį. Dirbti niekaip nebūtų pajėgęs. Reikėjo bent kartą supratingajam skyriaus viršininkui paklusti – važiuoti namo porą valandų pamiegoti.

– Džekai, Maletas vėl tavęs teiraujasi! – šūktelėjo Velsas einančiam per priimamąjį inspektoriui.

– Tegul sau teiraujasi, kad jį kur plynios, – atrėžė Frostas.

Kai tik atsigulė, galvoje išsyk sudūzgė mintys, jis užsigalvojo apie nenuveiktus – užmirštus, atidėtus – darbus. Žinojo jau neužmigsiąs. Jis užsirūkė. Gulėjo ir žiūrėjo, kaip dūmas rangydamasis kyla į tabako įrudintas lubas. Kokia ten buvo Pegės Li daina – „Lovoj nerūkyk"? Rūkydamas lovoje galėjai nejučia užsnūsti ir sudegti. Blogiausia, Frostas numanė, yra tai, kad pelenai byra ant krūtinės. Nubraukęs dar vieną jų porciją, jis sumaigė nuorūką ir, tikėdamasis vis dėlto nusnūsti, užsimerkė. Bet vos suėmė miegas...

Prieškambaryje užbirbė telefonas.

Jis mėgino nekreipti dėmesio, bet prakeiktas aparatas čirškė ir čirškė, ir čirškė.

Pusbalsiu plūsdamasis inspektorius nulipo žemyn ir pakėlė ragelį.

– Frostas.

– Jus trukdo Ričardas iš Riplio nekilnojamojo turto agentūros. Norėčiau įvertinti jūsų namą. Kada jums būtų patogu?

– Kaip sakėte, kuo jūs vardu? – maloniai paklausė Frostas.

– Ričardas.

– Eitum tu, Ričardai, velniop!

Inspektorius nutrenkė ragelį ant aparato, net staliukas sudrebėjo. Šiknius! Dabar jau tikrai nebeužmigsiu, pagalvojo Frostas. Vis dėlto su neišvengiamybe derėjo susitaikyti: tuodu šunsnukiai išspyrė jį iš Dentono ir namą teks parduoti. Nekilnojamojo turto agentas anksčiau ar vėliau vis tiek prisiskambins ir būstą įvertins. Tikėtini pirkėjai slampinės po buvusius jo namus, kratys galvas ir niurzgės: „Ieškome erdvesnio, pigesnio ir ne tiek nudrengto."

Jis buvo belipąs į antrą aukštą, kai pro korespondencijos plyšį duryse įkrito „Oxfamo" paketas su plastikiniu maišu nebereikalingiems drabužiams sudėti.

Frostas žinojo: keliantis į mažesnį namą, jam teks atsikratyti galybės daiktų. Spinta buvo prikimšta velionės žmonos drabužių. Šiuos derėjo išmesti pirmiausia. Jis užsuko į vonią, apsiprausęs šaltu vandeniu nuvijo nuovargį, pasitrynė smakrą ir, nutaręs, kad skustis dar nebūtina, grįžo į miegamąjį. Suknių, paltų, palaidinių, sijonų per daugelį metų buvo prisikaupę begalė. Žmona niekada nieko neišmesdavo. Jis vieną po kito traukė jos drabužius nuo pakabų ir grūdo į maišą.

Nukabino ir raudonąją, kokteilinę suknelę trumpomis rankovėmis, su gilia iškirpte. Ją žmona vilkėjo per tas Kalėdas...

Pirmąsias jųdviejų, jau susituokusių, Kalėdas. Pirmą kartą jie šventė savo namuose ir tą šventę sugadino nelemtas skambutis: Frostui teko skubėti į tarnybą, mat

buvo nužudyta mergaitė – Gremas Fildingas išprievartavo ją ir pasmaugė.

Barnis buvo pasiutusiai nemalonus... ji verkė, grasino... „Jeigu per Kalėdas išeisi, grįžęs manęs neberasi!" Jis neišmanė, kaip žmoną nuraminti... Į ašarotas jos akis negalėjo nė pažiūrėti... bet į tarnybą eiti privalėjo. Teko žmoną palikti vieną.

Namo jis parsirado tik vakare, dešimtą – sušalęs, pavargęs, nelaimingas. Didžioji jųdviejų diena buvo sugadinta. Tamsoje skendintys namai atrodė tušti. Jis pašaukė ją vardu. Ji neatsiliepė. Širdį jam sugniaužė nerimas. Žmona anksčiau atsigulė ar – o Dieve! – iš tikrųjų ji paliko, kaip grasinusi?

Jis įžiebė koridoriuje šviesą ir nuėjo iki virtuvės durų. Įsidrąsinęs jas pastūmė. Iškart pakvipo šiltu maistu.

Šviesa virtuvėje buvo išjungta. Žmona su raudona suknele stovėjo prie raudona staltiese padengto stalo. Servetėlės ir žvakės ant jo taip pat buvo raudonos. Žmonai ant veido mirguliavo liepsnelių atšvaitai. O, kokia nuostabi ji buvo! Jis regėjo dieviško grožio moterį.

Ji žengė jo pasitikti. Juodu pasibučiavo. Atsiprašinėjo vienas kito nepaliaudami. Paskui apsikeitė dovanomis. Ji padovanojo dailų žiebtuvėlį, kurį jis pametė po savaitės, o prisipažinti taip ir neišdrįso. Jis buvo nupirkęs žmonai seksualius naktinius ir dar šį tą. Tą kitą dovaną vadino Merlin Monro naktiniais, mat aktorė sakydavo lovoje nieko kitko nevilkinti, tik... kvepalus „Chanel No. 5". Už flakonėlį jis paklojo nemenką sumą. „Štai ką šiąnakt apsivilksiu", – pasakė žmona.

Jam tai buvo įstabiausia kalėdinė naktis gyvenime. Tad kas nutiko? Kur prasmego jųdviejų laimė? Kodėl tokia aistringa meilė virto šalta, juoda neapykanta? Kodėl

nuostabioji jo žmona be laiko paliko šį pasaulį, persimainiusi į surukusią paniurėlę? Jis, dėl visko kaltas buvo jis. Ji buvo tokia ambicinga, tikėjosi jį iškilsiant, o jis manėsi esąs ribotų gabumų.

Frostas susivokė verkiąs. Skruostais ritosi karštos ašaros. Jis veidu įsikniaubė į raudonąją suknelę, kvepiančią... „Chanel". Nejaugi jis užuodė tų kvepalų dvasią? O gal jam taip tik atrodė? Dieve, kokios įstabios būta nakties...

Jis pažvelgė į maišą, iki pusės prikrautą žmonos drabužių. Velniop sentimentus! Tų drabužių, net ir raudonosios suknelės, reikėjo tiesiog atsikratyti. Vis dėlto jos išmesti jis nepajėgė. Pakabino atgal į spintą. Kitus drabužius, slėgdamas, kad daugiau tilptų, sukišo į maišą ir šį užrišo.

Atsisėdęs ant lovos parūkė ir vėl prisiminė gerus laikus. Rupūžėle, o juk garsėjo kaip ciniškas šunsnukis. Še tau, kad nori – susitrenkė galvą ir virto sentimentaliu verksniu. Tas kvepalų flakonėlis buvo mažut mažutytis. „Už tokią kainą tikėčiausi bent pintos", – pasakė jis tada pardavėjai. Kvepalai kainavo pasiutusiai brangiai. Bet žmona buvo jų verta.

Akis užkliuvo už žadintuvo. Po paraliais! Kad kiek, ir jis būtų vėl pavėlavęs į Draisdeilio skrodyklą.

Patologas atsitiesė ir žingtelėjo atatupstas, kad ekspertai galėtų nufotografuoti ant stalo sudėtas, dabar šiek tiek apvalytas, kūno dalis.

– Po smūgio į galvą ji neteko sąmonės, – paaiškino Frostui Draisdeilis. – Tada nusikaltėlis perpjovė gerklę. Tikriausiai taip skerdžiami gyvuliai. – Jis

nusirišo plastikinę prijuostę, nusimovė gumines pirštines ir sumetė į šiukšlių dėžę. – Mirtis moterį ištiko prieš pat supjaustant. – Patologas priėjo prie kriauklės ir nusiplovė rankas, paskui atkišo jas, kad ištikimoji padėjėja, iš anksto numatanti kiekvieną jo judesį, nušluostytų. – Mūsų įtariamasis, regis, mėsininkas?

– Taip, – atsakė inspektorius. – Nemanau, kad jis bus teisiamas. Advokatas paims iš daktarų pažymą, patvirtinančią, kad Luisas nepakaltinamas. Mes jos užginčyti tikriausiai nė nemėginsime.

Draisdeilis sukišo rankas į asistentės laikomo palto rankoves ir, atsigręžęs į skrodimo stalą, palingavo galvą.

– Patologu dirbu jau daugelį metų, bet žmonėmis, kurie šitaip elgiasi su gentainiais, vis dar bjauriuosi.

– Luiso sūnelis penkerių numirė ligoninėje, – pasakė Frostas. – Tėvas jį beprotiškai mylėjo. Ta nelaimė Luisą palaužė. Dėl vaiko mirties jis kaltino ligoninę, seseles. – Pasitrynęs skaudantį riešą, inspektorius pridūrė: – Man beveik gaila vargšo Luiso.

Draisdeilis net akis išpūtė.

– Inspektoriau, jūs mane stebinate, – tarė jis.

Kai tik patologas išėjo, Frostas plėšte nusiplėšė žaliąjį chalatą ir nuskubėjo į automobilį. Jis patyliukais džiaugėsi, kad Draisdeilis, pasitenkinęs gautosiomis kūno dalimis, nereikalavo dar paieškoti mėsinėje bambos, ausies lezgelio ar kokio kito niekniekio. Kraujo mėginiai ir kirminai buvo nusiųsti atitinkamiems specialistams, bet Frostui šių

išvados nerūpėjo. Koks skirtumas, kada ir kur vargšė moteris nužudyta, jei žudikas sučiuptas. Nepakaltinamas? Puiku, vadinasi, popierizmo bus gerokai mažiau.

Grįžęs į kabinetą, jis pirmiausia pastebėjo Maleto raštą gautųjų dokumentų dėkle. Nerimaudamas dėl didelio Dženės O'Brajen ieškančių pareigūnų skaičiaus, skyriaus viršininkas klausė, kada jie vėl dirbs įprastu grafiku. KAI TIK GALĖS – pakeverzojo Frostas tvarkingai išspausdintame tekste ir įmetė lapą į peržiūrėtųjų dokumentų dėklą. Rūgštele, na ir darbas! Kad taip bent porą dienų niekas nerastų lavonų, nedingtų paauglės, šunsnukiai nešantažuotų prekybos centrų. Kaip dirbti, kai akiniuotis Haris be paliovos verkšlena dėl išeikvotų lėšų ir neparašytų ataskaitų, o pusė Dentono policijos pajėgų išsiųsta balažin kur?

Sukiauksėjo telefonas.

– Tavęs teiraujasi Maletas, – pasakė Velsas.

– Manęs nėra, – atšovė Frostas ir, nusikabinęs apsiaustą, išėjo iš kabineto.

Jis be tikslo važinėjo gatvėmis. Jautėsi apsnūdęs, galvą vis dar smelkė, riešą pašėlusiai gėlė. Pastebėjęs posūkį į mėsinės gatvę, ėmė spėlioti, ką Velsas bus pastatęs budėti prie Luiso krautuvėlės durų. Diena buvo šalta, vėjuota, lietinga, ir konsteblio, kuriam teko ta suknista laimė, Frostui nuoširdžiai pagailo. Užuoglaudos viduje galėjo ieškoti nebent labai tvirtų nervų sargybinis.

Prie mėsinės budėjo ne konsteblis, o konsteblė – prieduryje gūžėsi sulyta Keitė Holbi. Pastebėjusi

privažiuojant inspektorių, mergina pasitempė, lyg po komandos „ramiai!"

– Širdele, atsipalaiduok. Nedidelis aš tūzas, – prieidamas pasakė Frostas ir, pasistatęs apykaklę, paklausė: – Na kaip, daug mėsos pardavei? – Keitė išsišiepė. Valandėlę abu tylomis žiūrėjo į lietaus plakamą šaligatvį ir nutekamuoju lataku gurgančią purslotą srovę. – Regis, tavo nuotaika taisosi? – vėl prabilo inspektorius. – Apsipranti?

– Pastarosios dienos iš tiesų smagesnės, – atsakė konsteblė.

– Todėl, kad Skinerio nematyti?

Mergina neatsakė.

– Paklausyk, širdele. Bendras mūsų draugas Skineris išspiria mane į Lekstoną. Dirbsiu čia dar porą savaičių, ne daugiau. Važiuokime kartu. Tau pakaktų įteikti prašymą. Aš pasirūpinčiau, kad pakliūtum į Kriminalinį poskyrį.

Apie tai, kad skyriuje likusios visai dar jaunutės konsteblės nebūtų kam ginti nuo Skinerio, Frostui buvo nejauku net galvoti.

Ji ryžtingai papurtė galvą.

– Nesileisiu vyresniojo inspektoriaus išgujama. Nebėgsiu, – pasakė.

– Jei nėra galimybių laimėti, geriau bėgti, – atsakė Frostas. – Aš, tavimi dėtas, taip ir padaryčiau. Tavo valanda dar išmuš. Širdele, esi puiki policininkė, į tėvą. Paaukštinta būsi dar ne sykį. Vieną gražią dieną gal netgi tapsi Skinerio viršininke, tada su juo ir atsiteisi.

– Jis neprivers manęs išeiti, – atkakliai išrėžė mergina.

– Na ką gi... – Inspektorius patraukė pečiais. – Bet jei persigalvotum... – Jis nužvelgė gatvę ir pamatė Luiso automobilį. Šis vis dar stovėjo prie mėsinės, nors turėjo būti nuvarytas į nuovadą. Dar vienas nepadarytas darbas. – Ko šlampi lietuje, neini į vidų? – paklausė konsteblės Frostas.

– Neturiu rakto.

– Šmikiai! Net rakto tau... – žiojosi bartis inspektorius, tik staiga prisiminė, kad raktas – jo kišenėje. Pats buvo užmiršęs jį perduoti. – Ei, o kokio galo mudu čia stypsome? Skrodimas baigtas, Draisdeiliui nieko nepristigo, o jeigu kas nors ketina čionai įsilaužti ir nudžiauti sušvinkusią mėsą – maloniai prašom. Šok į mašiną, širdele, parvešiu tave į nuovadą, tada važiuosiu namo valandžiukę nusnūsti.

Prie šviesoforo laukdamas žalios, inspektorius akies krašteliu dirstelėjo į šalia sėdinčią konsteblę. Jai ant veido krito raudona šviesa. Frostas iš karto prisiminė žmonos suknelę, vilkėtą kadaise, tą kalėdinį vakarą. O Dieve, kokia ji daili, pagalvojo jis. Užsispyrusi kaip ožkelė, bet daili. Tokio amžiaus žmona irgi buvo tikra gražuolė.

Įsižiebė žalia, ir automobilis šoktelėjo į priekį.

Ak tu, senas, verksmingas pirdyla, išbarė save Frostas.

15

Kriminalistas seržantas Henlonas Frosto kabinete stovėjo ant kėdės ir, iškėlęs rankas, krapštėsi apie šviestuvą.

– Arturai, tik nesumanyk šokti, – perspėjo jį įėjęs inspektorius. – Pagalvok apie žmoną ir vaikus. Gal jie nėmaž tokio džiaugsmo nenusipelnę.

Nulipęs nuo kėdės, Henlonas padėjo ant stalo perdegusią lemputę.

– Štai. Pats nepasikeistum, kai ranka sužalota, – pasakė.

– Ačiū. Jei kas sakys, kad tu niekam tikęs tipelis, Arturai, siųsk nevėkšlą pas mane. O dabar eik sau. Man reikia atsipūsti, antraip iš manęs bus dar mažiau naudos nei įprastai.

Frostas peržvelgė popierius gautųjų dėkle. Šis buvo pilnas iš Maleto kabineto atkeliavusio šlamšto – priminimų su žyma SKUBU ir begale raudonų brūkšnių. Taigi nieko skubaus.

– Skambino iš Mančesterio, – vėl prašneko Henlonas. – Klausė, ar merginos nužudymo byla bent kiek pasistūmėjusi.

– Po šimts rupūžiokų, mes ir savų žmogžudysčių tirti nespėjame, dar ir svetimas turėsime užsikrauti, – suniurzgė inspektorius. Atsisėdęs prie stalo, jis paėmė aplanką su Emilės Roberts byla, pasklaidė lapus. – Pagal mančesteriečių versiją auka

atsivežta iš jų miesto čionai ir nužudyta. Skineriui labiau patiktų, jei ji būtų nužudyta Mančesteryje, tik lavonas numestas čia, taigi mes niekuo dėti. Tarp mūsų kalbant, aš linkęs pritarti mančesteriečių versijai. Jei mergina būtų nužudyta ten, kuriems velniams vežti lavoną čia?

– Jie sako, prašei pasidomėti, gal Emilė yra pozavusi ar bent norėjo tapti modeliu. Tokios informacijos mančesteriečiams aptikti nepavyko.

– Mėginu susieti jos ir Debės Klark nužudymus. Abi rastos šlaituose, abi – nuogos. Žinojai, kad abi lankė tą pačią mokyklą?

Henlonas papurtė galvą.

– Tad ką pasakyti mančesteriečiams? – paklausė.

Frostas susimąstęs pasikrapštė randą.

– Tiesiog neturime už ko užsikabinti. Radome lavoną, ir tiek. – Jis parėmė smakrą delnu ir pakramsnojo mažylį pirštą. – Jeigu žudikas iš Dentono, kodėl ieškoti aukos jis važiavo į Mančesterį? Bene čia nėra merginų?

Henlonas gūžtelėjo pečiais. Staiga Frostui dingtelėjo mintis.

– Geresnės neturiu, kaip sakė artistė vyskupui, bet gal tau, Arturai, tiks šitokia versija? Žudikas į Mančesterį važiavo šiaip ar taip. Ten pasipainiojo galimybė, šit jis ir pasinaudojo ja. Štai ką dar pasakysiu. Iš Dentono nuvažiavęs į Mančesterį, atgal tą pačią dieną negrįši. Apsistosi viešbutyje ar kokiuose nakvynės namuose, o ten reikės užsiregistruoti – pasisakyti pavardę ir adresą. Pagal įstatymą viešbučiai privalo pusmetį ar panašiai – gerai neprisimenu – saugoti informaciją apie klientus. Susisiek

su Mančesterio kriminaliniu poskyriu, tegul jie patikrina, ar tuo laiku, kai dingo Emilė Roberts, viešbučiuose nebuvo klientų iš Dentono. Jeigu išaiškės, kad ten nakvojo koks nors tipas iš modelių agentūros ar bent jau dirbęs tame biurų pastate prie Dentono kelio, būsime vienu šūviu nupylę du varganus zuikius.

– Džekai, viešbučių ir nakvynės namų Mančesteryje – devynios galybės. Tenykščiai kolegos nenudžiugs.

– O mes ir neprivalome jų džiuginti. Mančesteriečiai žino, iš kurio Emilė rajono. Ten paiešką gali ir pradėti. Jeigu jie ne tokie nevykėliai kaip aš, gal aptiks pėdsaką pačiame pirmame viešbutyje.

– O jeigu nusikaltėlis pasisakė netikrą pavardę ir adresą?

– Dauguma viešbučių reikalauja automobilio numerio – gal šitaip jį ir suseksime. Be to, mokėjo jis tikriausiai kredito kortele, taigi ir tikrą pavardę bus nesunku sužinoti. Nagi, Arturai, būk geras berniukas, kibk į darbą pats ir Mančesterį paragink. Turėdami ką veikti, jie bent kol kas nekvaršins mums galvų.

Kai tik Henlonas išėjo, suviauksėjo telefonas. Skambino Markusas iš Karališkosios prokuratūros.

– Inspektoriau, Gremo Fildingo teismas – trečiadienį. – Kaip suprantu, jo advokatas prašys paleisti už užstatą.

– Už užstatą? Kai Fildingas kaltinamas žmogžudyste? Tegul pasvajoja.

– Aš nebūčiau toks užtikrintas. Teismų sprendimai kartais būna neprognozuojami. Be to, nusikaltimas įvykdytas jau labai seniai.

– Gal sakysite, kad per tą laiką Fildingo nužudytoji mergaitė šiek tiek atgijo?

– Na ne, – nenoromis suburbėjo Markusas ir pasitikslino: – Tad užstatui nepritarsime?

– Žinoma, nepritarsime. Kas mūsų advokatas?

– Ponas Džefersonas.

– Tas niekdarys?! Ką gi, turėsime tikėtis, kad nesusimaus kaip aną kartą.

Padėjęs ragelį, Frostas siektelėjo apsiausto. Į kabinetą įėjo Bilas Velsas.

– Bilai, kad ir kokiu reikalu užsukai, jis – neskubus, – iš karto perspėjo inspektorius. – Važiuoju porai valandų namo.

– Štai ką tik atėjo siuntinys, – pasakė seržantas ir padėjo ant stalo kokių devynių colių pločio ir penkių – aukščio paketą. Šis buvo tvarkingai supakuotas į rudą popierių, aplipdytas lipniąja juostele.

Frostas paėmęs ryšuliuką apžiūrėjo. Etiketėje buvo išspausdinta: VYRESNIAJAM PAREIGŪNUI, POLICIJOS NUOVADA, DENTONAS.

– Kodėl neatplėšei? – paklausė inspektorius.

– Tas siuntinys man nepatinka. Gali būti bomba.

– Kokia dar sumauta bomba! – nusistebėjo Frostas.

– Aną savaitę tokios pat apimties paketą gavo Flintvelo skyrius. Jame buvo bomba!

– Anokia ten bomba! – atkirto inspektorius. – Kažkas papokštavo, ir tiek. Pasiuntė talko miltelių.

– O čia gal anaiptol ne pokštas.

– Tad skambink sprogmenų neutralizavimo būriui arba atiduok siuntinuką Maletui. Tegul paaukoja už pavaldinius gyvybę.

Velsas dvejojo, neišmanydamas, kaip įsiūlyti paketą inspektoriui.

– Na gerai, duok šen. – Frostas paėmė siuntinį ir pjaustikliu perrėžė užklijuotus kraštus. – Pasiruošk sprogimui, – sukomandavo. Seržantas baugščiai žingtelėjo atbulas. Inspektorius prispaudė ryšuliuką alkūne ir sveikąja ranka nuplėšė popierių. – Ak tu, rūgštele! – sušuko. Kažkas pokštelėjo, į visas puses pažiro stiklai. Velsas kniūbsčias išsitiesė ant grindų. – Atsiprašau, – sumurmėjo Frostas, – matyt, būsiu numetęs perdegusią lemputę.

Įraudęs seržantas atsistojo ir ėmė rankioti nuo uniformos šukes.

– Šmiki tu, tyčia mane išgąsdinai, – papriekaištavo.

– Šmeižtas arba melagingas kaltinimas, – atšovė inspektorius. – Jei žinočiau, kuris atvejis, pateikčiau ieškinį. – Jis išpakavo siuntinį – vaizdajuostę be jokių užrašų ant dėžutės. Frostas padavė ją Velsui. – Tegul kas nors pažiūri. Jei paaiškės, kad verta pažiūrėti ir man, grįžęs taip ir padarysiu. Jeigu kasetė sprogs ir kas nors žus, pasakyk tam nelaimėliui, kad širdingai atsiprašau.

– Labai juokinga, – suburbleno seržantas.

Nusnūsti jam, kad ir kaip magėjo, buvo nelemta. Dar rakindamas duris, išgirdo viduje birbiant telefoną. Skambino Bilas Velsas.

– Kokio velnio dar prireikė? – suniauzgė Frostas.

– Tavo mobilusis išjungtas.

– Žinau. Išjungtas, kad visokie vėplos neskambintų. Tad kas nutiko?

– Džekai, ta vaizdajuostė... Tau reikia ją pažiūrėti.

– Kas ten?

– Pats pamatysi.

– Na gerai, grįšiu į nuovadą ir pažiūrėsiu. Leisk bent valandą numigti.

– Džekai, pažiūrėti vaizdajuostę reikia kuo greičiau.

Inspektorius suraukė kaktą.

– Bilai, aš vos pastoviu. Tikiuosi, nesumanei manęs išdurti? Gal ketini atsiteisti už nupiepusią lemputę?

– Pats norėčiau, kad tai būtų pokštas. Bet kalbu rimtai. – Sprendžiant iš balso, seržantas nemelavo.

– Važiuoju, – atsidusęs pratarė Frostas.

Koridoriuje kelią inspektoriui pastojo Maletas. Ką tik Frosto kabinete rausęsis po gautųjų dokumentų dėklą, jau žinojo, kad visi jo priminimai likę be atsako.

– Į mano kabinetą! Tučtuojau! – užriaumojo skyriaus viršininkas.

– Einu, einu, – net nesusimąstęs suburbėjo Frostas ir pasuko į kitą pusę – į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kur jo laukė Henlonas, Velsas ir Koljeris. Visi trys sėdėjo paniurę, sukrėsti.

Inspektorius įsikando cigaretę ir atsisėdo priešais ekraną.

– Vaizdajuostė įdėta, – pasakė Koljeris. – Galite paleisti.

Frostas taip ir padarė.

Ekrane sumirgėjo sniegas, pasirodė du trūkčiojantys, neaiškūs žmonių siluetai, galiausiai vaizdas

liovėsi drebėjęs, ryškumas nusistovėjo. Į vieną, į kitą pusę judėjo kažkoks juodas pavidalas.

Inspektorius pasukiojo garso rankenėlę.

– Kodėl nieko negirdėti? – paklausė.

– Džekai, garso nėra. Žiūrėk, – atsiliepė Velsas.

Vaizdas šiek tiek nutolo, ir paaiškėjo, kad tas juodasis pavidalas – gobtuvas, dengiantis kažkieno galvą. Ši įnirtingai kratėsi.

Ekrane pasirodė ranka ir nutraukė gobtuvą. Reaguodamos į šviesą, sumirksėjo stambiu planu filmuojamos ašarotos akys. Galva nusigręžė nuo objektyvo. Vėl pasirodžiusi ranka tvirtai suėmė už veido ir atkreipė jį į kamerą. Vaizdas dar labiau nutolo. Pareigūnai išvydo persigandusią, verkiančią mergaitę.

Frostui iškrito cigaretė. Jis vos įstengė patikėti savo akimis.

– O Viešpatie... – sušnibždėjo, žiūrėdamas į iškankintos Debės Klark veidą.

Ekranas aptemo ir tuojau pat vėl sumirgėjo sniegas. Inspektorius sėdėjo prasižiojęs, nustėręs, pasakytum, prišalęs prie kėdės. Paskui atsistojo ir pasilenkė atsukti juostelės. Velsas jį sulaikė.

– Džekai, dar ne viską pamatei, – ištarė pusbalsiu.

Sniegas ekrane išnyko, vėl pasirodė tirtantis Debės Klark veidas. Buvo akivaizdu, kad filmuotojui pašėlusiai drebėjo rankos. Vis dėlto tuojau pat vaizdas liovėsi krūpčiojęs. Už stambiu planu nufilmuotos mergaitės galvos ir nuogų pečių lyg fonas buvo matyti tamsus kažkieno siluetas. Staiga rankos sugriebė Debei už plaukų ir šiurkščiai atkragino galvą.

Mergaitės lūpos sukrutėjo. Ji kažką sakė filmuotojui... veikiausiai maldavo.

Tos pačios rankos iš užnugario lėtai apgniaužė jai gerklę. Veltui belaisvė rėkė ir purtė galvą, mėgindama išsivaduoti.

Rankos spaudė gerklę vis stipriau.

Debės veidą perkreipė agonija.

Akys išsprogo. Iš burnos pasipylė kraujas.

Rankos negailestingai trėškė gerklę. Paskui gniaužtas atsileido.

Bejausmio objektyvo stebima mergaitė be gyvybės susmuko ant grindų.

Atsitraukęs, kad nepakliūtų į kadrą, žudikas pakėlė ją už plaukų. Debės liežuvis tabalavo iškartas.

Ji buvo mirusi.

Žudikas paleido kūną ir šis vėl sudribo ant grindų.

Staiga vaizdas išnyko, pasigirdo šnypštesys. Daugiau juostelėje nebuvo įrašyta nieko.

– Išjunkite prakeiktą aparatą, – paliepė Frostas, vis dar žiūrėdamas į ekraną.

Koljeris pasilenkęs spūstelėjo mygtuką.

Inspektorių krėtė šaltis, pykino, širdį spaudė gailestis, jis niršo ir jautėsi visiškai bejėgis. Drebančiais pirštais vos iškrapštė iš pakelio cigaretę.

– Po šimts velnių! – suniurzgė. – Sušikti iškrypėliai! Pasmaugė vargšę mergaitę ir dar nufilmavo!

Kiti, ne ką mažiau priblokšti, tylėjo.

– Šitą įrašą reikia parodyti visiems, bent kiek susijusiems su tyrimu, – toliau kalbėjo Frostas. – Visus kitus darbus atidedame, dėmesį sutelkiame į šį nusikaltimą. Tuos bjaurybes privalome sučiupti.

Įrašą reikia padauginti. Originalą kartu su įpakavimu nusiųsti ekspertams, jiems taip pat teks mesti visus kitus darbus. Ši byla – pirmenybinė.

Inspektorius delnais pasitrynė veidą. Toks sukrėstas jautėsi pirmą kartą gyvenime.

– Kam prireikė filmuoti? Ir kodėl atsiuntė įrašą mums? – paklausė Henlonas.

Frostas papurtė galvą. Atsakymo jis nežinojo. Atsidusęs pavaišino kolegas rūkalais.

Kambario durys atsivėrė ir vėl užsidarė. Niekas neatsigręžė pažiūrėti, kas įėjo.

– Frostai, kas dedasi? – sušnypštė Maletas. – Visiškai aiškiai pasakiau jums, kad laukiu kabinete. Bet jūs, užuot atėjęs, kiurksote čia ir traukiate dūmą.

Frostas net galvos nepakėlė. Lėtai išpūtęs dūmus, atšovė:

– Užuot klausęsis jūsų priekaištų, veikiau šį tą svarbiau.

Maletas nukaito it burokėlis.

– Kas gali būti svarbiau už viršininko įsakymus? – paklausė piktai.

– Štai kas! – Inspektorius dūrė pirštu į ekraną ir, atsistojęs kreipėsi į Koljerį: – Sūnau, paleisk įrašą. Tegul ir viršininkas pažiūri.

Maletas nekantriai užmetė akį į ekraną. Ir nustėro. Perbalęs klestelėjo ant kėdės ir, tarsi užhipnotizuotas, pažiūrėjo įrašą iki galo. Tada nusisuko nuo ekrano, nusiėmė akinius, pasižnaibė viršunosę ir apsišluostė akis.

– O Dieve! – sumurmėjo.

– Prieš valandą atėjo su paštu, – paaiškino Frostas. – Siųsta iš Londono.

Skyriaus viršininkas delnais užsidengė veidą ir papurtė galvą.

– O Dieve! – pakartojo. Tada garsiai išsišnypštė nosį ir atsistojo. – Frostai, pasitelkite tiek pareigūnų, kiek tik prireiks – jeigu kas, kvieskitės pagalbon kitus skyrius. Tik suraskite tuos žvėris.

Inspektorius dėkodamas linktelėjo ir pasakė:

– Viršininke, įrašą kol kas laikysime paslaptyje. Niekam – o ypač tėvams – nedera žinoti, kad jį turime. Viešintis dar ne metas.

– Kaip pasakysite, taip ir bus, Frostai, – tarė Maletas ir skubriu žingsniu išėjo iš kabineto.

– Matėte? Pasirodo, net ir tas šunsnukis turi širdį, – suniurnėjo inspektorius. – Parodei mergaitės nužudymo įrašą ir vyniok aplink pirštą. – Jis prisimerkė ir, lyg mėgindamas atsikratyti ką tik matyto reginio, krestelėjo galvą. – Arturai, padaugink ir siųsk originalą ekspertams. Paskui užeikite pas mane. Turiu šlakelį viskio.

Jie trise – Frostas, Henlonas ir Velsas – rūškani, vis dar priblokšti, sėdėjo inspektoriaus kabinete ir iš puodelių gurkšnojo Sendžio Leino atneštąjį viskį.

– Kodėl nusikaltėliai atsiuntė mums įrašą? – išspjovęs arbatžolės skutelį, prašneko Frostas. Anuodu neatsakė. – Naudos iš jūsų ne kažin kiek, po galais, – pridūrė inspektorius.

– Dabar žinome, kad jų būta bent dviejų, – tarė Henlonas. – Vienas filmavo, kita smaugė mergaitę.

– Kamera galėjo būti su stovu, – spėjo Velsas.

Frostas papurtė galvą.

– Negalėjo. Pernelyg akivaizdžiai drebėjo. Šiaip ar taip, mergaitė kaip tik to, kuris laikė kamerą, maldavo pasigailėti.

Pasibeldę įėjo Džordanas, Simsas ir Keitė Holbi, visi trys paniurę.

– Ką tik pažiūrėjome įrašą, – pasakė Džordanas.

– Tuomet jums bus ne pro šalį išlenkti po burnelę, – pasakė Frostas ir, suradęs tris aplamdytus vienkartinius puodelius, įpylė viskio. Šį kartą gėrimo neatsisakė net Keitė. Sriūbtelėjusi šlaką, ji užsikosėjo. Ankštame kabinete vietos šešiems vos užteko; kas sėdėjo ant kėdžių, kas – ant stalų kampų.

– Įrašą laikysime paslaptyje, – konsteblius perspėjo inspektorius. – Niekam nevalia apie jį žinoti. Jeigu nugirs tėvai, užsinorės pažiūrėti, o aš nieku gyvu neketinu jiems rodyti. Beje, gal kuris nors man į tuščią galvą įdėsite kokią genialią versiją?

– Filmuota neabejotinai biurų pastate, – tarė Simsas. – Sienos – tokios pat.

– Taip, ir aš pastebėjau, – atsakė Frostas ir, kažką sumanęs, spragtelėjo pirštais. – Debė įraše sėdėjo. Vargu ar nusikaltėliai vežiojosi kėdę, greičiausiai paėmė iš vestibiulio. Kai tik išbaigsite viskį, – į Džordaną ir Simsą kreipėsi inspektorius, – važiuokite ten. Surinkite visas kėdes ir nuvežkite ekspertams. Jei sėkmė bent kartą bus mums palanki, jie aptiks pirštų atspaudų.

– Tos rankos – plikos, plaukuotos... – įsiterpė Henlonas. – Akivaizdu: mergaitę pasmaugė vyras.

– Bjaurybė tikriausiai visas plaukuotas, o rankos plikos todėl, kad buvo nuogas. Vargšė mergaitė įraše jau sumušta ir išprievartauta, – pasakė inspektorius. Išsriuobęs paskutinius lašus, nusprendė daugiau negerti. Jautėsi pavargęs, be to, tvankiame kabinete alkoholis greitai mušė į galvą, o jos Frostui reikėjo blaivios.

– Turbūt ir jūs pastebėjote, tas tipas įraše laikosi per žingsnį atsitraukęs, lyg nenorėdamas įsiterpti tarp mergaitės ir kameros, – prašneko konsteblė.

– Kad neatpažintume, – atsiliepė Henlonas.

– Kaip mes jį atpažintume? Iš rankų? Manau, ne todėl, – paprieštaravo Holbi. – Tikriausiai jis norėjo, kad auka būtų aiškiai matoma.

– Tu teisi, dukrele, velniškai teisi! – Frostas net apsisuko su kėde. – Pažiūrėkime dar kartą.

Visi ištuštino puodukus ir, nuskubėję į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, apstojo televizorių. Tylomis sužiuro į ekrane pasirodžiusį nukankintos mergaitės veidą, tylomis peržiūrėjo visą įrašą.

– Teisybę, širdele, sakei, – vėl pagyrė konsteblę inspektorius. – Tie bjaurybės pasirūpino, kad mes, žiūrovai, Debę gerai matytume. Jiems tai buvo labai svarbu. Kai kur vaizdas trūkčioja, dreba. Tikriausiai todėl, kad, mergaitei nusigręžus, jie stabdydavo filmavimą ir atsukdavo jos veidą į objektyvą, tada vėl įjungdavo kamerą. Ko gero, žinau, kodėl taip darė.

– Gal aš ir bukokas... – žiojosi kažką sakyti Henlonas.

– Arturai, nesikuklink taip, – pertraukė jį Frostas. – Tu ne bukokas, o visiškai bukas. Manau, tie nevidonai kūrė realios mirties filmą.

– Ką?! – nusistebėjo Velsas.

– Bilai, kad žinotum, esama iškrypėlių, kurie pasitenkina, stebėdami mirštančius, o dar geriau – žiauriai nužudomus, žmones. Tokie išsigimėliai už autentiškas vaizdajuostes moka beprotiškas sumas. Manau, Debę tie pabaisos nužudė, kad galėtų

nufilmuoti jos mirtį, pramogai ar dėl pinigų. Arba abiem tikslais.

– Dievulėliau, – suvaitojo Velsas.

– Ir man taip atrodo, – pasakė Frostas ir pakėlė sykį sučirškusį telefoną. Skambino ekspertas Hardingas. Inspektorius skruostu prispaudė ragelį prie peties ir užsidegė naują cigaretę. – Kas girdėti? – pasiteiravo. Atsakymo klausėsi, protarpiais sumurmėdamas. – Taip... žinojome kuo puikiausiai... – prašneko vėl. – Pirštų atspaudai? – paklausė persimainiusiu balsu ir tvirčiau sugniaužė ragelį. – Jūs įsitikinęs? Jeigu kas nors išvadins jus sumautais nemokšomis, galite atsakyti, kad retkarčiais nusipelnote ir gero žodžio. – Baigęs pokalbį, Frostas atsigręžė į lūkuriuojančius kolegas. – Tad štai, vaizdajuostė – visiškai nauja, anksčiau nenaudota. Vaizdas iš kameros juostelės atsitiktinai arba tyčia perrašytas per garso jungtį. Hardingas patvirtino, kad filmavimas kelis sykius buvo pristabdytas. Tikriausiai prireikė atsukti Debės veidą į objektyvą, kad aiškiau matytųsi mergaitės žinančios. Taip pat ekspertas patvirtino tai, ką jau žinojome: filmuota biurų pastate prie Dentono kelio. Jis dar tikrins, bet jau dabar beveik aišku, kad aukštas – tas pats, iš kurio krito berniukas. Manau, prielaida tik pasitvirtins. Kas dar? Aha, ant vaizdajuostės dėklo – dviejų asmenų palikti atspaudai. Seržanto Velso ir Koljerio. Taigi suimu abu, įtariant žmogžudyste. Tas, kas siuntė įrašą, prieš supakuodamas jį kruopščiai nušluostė. Patį paketą – taip pat. Ant popieriaus likusios nešvarių pirštų žymės, bet tikriausiai išaiškės, kad jos – pašto darbuotojų,

Bilo, kuris atnešė siuntinį man, ir mano – aš paketą atplėšiau. Žodžiu, nieko gero. Vis dėlto... Atrodo, nusikaltėliai pėdsakus trynė, kai siuntinį jau buvo supakavę, taigi likusių po lipniąja juosta atspaudų nuvalyti nebegalėjo, ir ekspertai porą jų, labai aiškių, aptiko.

– Kad tie atspaudai senų mūsų klientų, tikėtis turbūt neverta? – paklausė Henlonas.

– Neverta, – atsakė Frostas. – Bet paieškos plotai, dėkui ekspertams, vis tiek sumažėja. Dar ką tik net nenutuokėme, ką galėtume įtarti, o dabar visus savo klientus iš sąrašo galime išbraukti! – Inspektorius atsiduso, patraukė dūmą ir sumynė nuorūką į grindis. – Bet toliau nepasistūmėjome. Kodėl tie šiukšlės atsiuntė mums įrašą? Norėjo pasipuikuoti juodu savo darbu ar priminti mums, kad esame būrys vėplų? Tarsi patys to nežinotume. – Vėl atsidusęs Frostas pridūrė: – Eime, pribaigsime viskį.

Kai tik jis atsistojo, į kambarį įžengė Sendis Leinas.

– Priimamajame niekas nebudi, tad užėjau nekviečiamas, – nusišypsojęs pasakė jis ir parodė į ekraną. – Žiūrėjote įrašą?

Frostui net žandikaulis atkrago. Išpūtęs akis, jis sudribo ant kėdės ir paklausė:

– Kokį įrašą?

Po šimts velnių, iš kur Leinas galėjo suuosti? Nejaugi koks nors mulkis išplepėjo? Inspektorius įtariai dėbtelėjo į Morganą.

– Tą, kur įamžinta nužudytoji mergaitė, Debė Klark, – lyg niekur nieko atsakė žurnalistas.

– Apie jokį sušniurkštą įrašą nieko nežinau, – pamelavo Frostas, spėliodamas, kas galėjo šmikiui prasitarti.

Leinas prisitraukė kėdę ir, atsisėdęs greta inspektoriaus, sumarmėjo:

– Džekai, liaukis. Ką tik mums paskambino anonimė. Žinai, ką pasakė? Ogi štai ką. „Nori sensacijos? Paklausk paršų apie įrašą, kurį jiems nusiuntėme. Dar paklausk, ar jie nenorėtų įrašo su kita mergiote." Kai tik ji paminėjo paršus, išsyk pagalvojau apie tave.

Frostas sėdomis atsilošė ir, karštligiškai galvodamas, įsmeigė akis į žurnalistą.

– Kokios kitos mergaitės?

Leinas gūžtelėjo pečiais.

– Tik tiek pasakė ir padėjo ragelį. Tikriausiai turėjo galvoje merginą, kurią radote prie geležinkelio.

– Arba kitą dingusiąją, Dženę O'Brajen, – sunerimęs pridūrė inspektorius. – Skambučius jūs įrašote, ar ne? – paklausė.

– Žinoma, – atsakė Leinas ir, išsiėmęs iš kišenės, kilstelėjo nedidukę kasetę. – Bet kam jums garso įrašas, jei negavote vaizdo? – Jis suskubo atitraukti ranką, kad Frostas nepagriebtų kasetės. – Džekai, nagi liaukis kvailiojęs. Su šitokia sensacija pakliūčiau į visus Londono dienraščius. Netgi kaip straipsnio autorius.

– Man į tavo autorystę nusišvilpt, – suniurzgė Frostas. – Žinai, kas man rūpi? Pričiupti tuos bjaurybes. Ta kita mergaitė gal dar gyva. Noriu rasti ją, kol vargšelės neištiko Debės likimas. Taigi, Sendi, duokš įrašą!

– Negausi, – ryžtingai atkirto žurnalistas.

Inspektorius mostelėjo Keitei Holbi ir paliepė:

– Parodyk jam!

Konsteblė įdėjo vaizdajuostę į grotuvą, o Frostas suėmė Leinui už rankovės ir suburbėjo:

– Ne spaudai, Sendi, po šimts velnių, ne spaudai! Tik pabandyk prasitarti viešai...

Leinas inspektoriaus nė neišgirdo. Pastiręs spoksojo į ekraną. Įrašui baigiantis, nusuko akis į šalį ir sušnibždėjo:

– Jėzau Kristau! Visokio šūdo gyvenime esu regėjęs, bet šitokio...

– Dar nežinome, kodėl jie atsiuntė įrašą mums, – pasakė Frostas. – Kol sužinosime, liežuvį laikysime už dantų. Nusikaltėliai nori, kad pripažintume jį gavę, todėl tau ir paskambino, bet mes nepripažinsime. Sendi, spaudoje apie tai – nė žodžio! O dabar duok šen kasetę.

Leinas tylomis padavė kasetę. Inspektorius perdavė ją Keitei, ši įdėjo į magnetofoną. Po pyptelėjimo pasigirdo moters balsas:

– Noriu pasikalbėti su vyruku iš kriminalinės kronikos.

– Aš klausau. Kas skambina?

– Kas aš, nesakysiu. Žinai, kad nužudyta mokinukė?

– O ką?

– Ji vardu Debė. Nori sensacijos? Paklausk paršų apie įrašą.

– Apie kokį įrašą?

– Dar paklausk, ar jie nenorėtų įrašo su kita mergiote.

– Bet...

Spragt – pypt – tyla.

Frostas pasikrapštė randą.

– Padugnė, – burbtelėjo ir atsisuko į Morganą. – Valstietuk, ne iš tavo kadrų?

Konsteblis išsišiepęs papurtė galvą.

– Mergaitę ji pavadino Debe, – pusbalsiu, lyg sau, ištarė inspektorius atsilošęs. – Pamanytum, kad pažinojo asmeniškai. – Išpūtęs dūmus žiedais, jis žiūrėjo, kaip palubėje jie lėtai sklaidosi. – Ta moteris nori viešumos. Nori pakliūti į spaudą. Kodėl?

Jokios prielaidos niekas neišsakė.

– Realios mirties filmas?.. – spėjo Leinas.

– Šitą versiją mes jau aptarėme. Jeigu nusikaltėlių tikslas toks ir yra – gerai parduoti realios mirties filmą, šis turėtų būti autentiškas.

– Įrašas neabejotinai autentiškas, – įsikišo Henlonas. – Ten tikrai nufilmuota Debė Klark.

Staiga Frostui šovė į galvą kažkokia mintis, jis net pašoko.

– Palaukite... Rupūžėle, palaukite... – Inspektorius kreipėsi į Sendį: – Juk spaudoje paviešinote vienintelę Debės nuotrauką – seną, mokyklinę, mergaitė joje įamžinta maždaug devynerių. Tėvas vėliau nebeleido jai fotografuotis. Nuotrauka ne kažin kokia, be to, dabar Debė atrodė visai kitaip. – Frostas spragtelėjo pirštais. – Na, žinoma! Tie padugnės turi įrodyti, kad iš tiesų nufilmavo Debę, o ne kokią nors apsimetėlę šliundrelę. Ką gi, iš mūsų jie įrodymo nesulauks, tegul graužia vamzdį! Sendi, ta bobšė tau dar paskambins. Pasakyk jai, kad nebuvai pas mus ir kad mes tvirtiname jokio įrašo negavę. Jai teks siųsti tau – arba mums – dar vieną įrašą. Gal tada pavyks išpešti daugiau informacijos. – Akimirką pamąstęs, inspektorius, kalbėjo toliau: –

Jais dėtas, aš pasiųsčiau vieną kopiją mergaitės motinai. Aišku, kad vargšė moteriškė, gavusi tokį siuntinį, ilgai neištylėtų. Bilai, susisiek su centriniu paštu. Bet kokią poniai Klark skirtą korespondenciją pirmiau turėsime patikrinti mes. Pastatyk prie jos namų sargybą – jei kartais nusikaltėliai sumanytų siuntinuką pristatyti tiesiai adresatei į rankas. Maletas sankcionuoja neribotus viršvalandžius. Būtų nemandagu tuo nepasinaudoti.

– Džekai, tuojau pat imuosi darbo, – linktelėjęs atsakė Velsas ir pustekine išskubėjo iš kambario.

– Ką gi, turime jos pirštų atspaudus ir balsą, – pasakė Frostas. – Kad taip dar žinotume telefono numerį ir kelnaičių dydį.

– Numerį aš žinau, – pasigyrė Leinas. – Užfiksuojame ir saugome paskutinių devyniasdešimt devynių mums skambinusių numerius. – Jis išsiėmė iš kišenės užrašinės lapelį ir atkišo inspektoriui. – Vietinis. Paskambinau, bet niekas neatsakė. Tikriausiai skambinta iš telefono būdelės. Žmonės šiais laikais pernelyg išgudrėję. Žino, kad numerį galima atsekti.

Frostas, vos dirstelėjęs į lapelį, perdavė šį Henlonui.

– Arturai, skambink į telekomą. Sužinok, kieno numeris. Skubiai, gaišti nėra ko.

Laukdamas, kol seržantas pakalbės su ryšininkais, inspektorius nekantriai barbeno pirštais į stalviršį.

– Ačiū, – tarstelėjo Henlonas ir padėjo ragelį. – Džekai, Sendis nesuklydo. Skambinta iš telefono būdelės Midltono gatvėje.

– Vadinasi, ant automato ar ragelio galėjo likti atspaudų, – sumurmėjo inspektorius. – Ir dar. Jeigu ta moteris – įpročio vergė, gali būti, kad Sendžiui skambins iš ten pat. Būdelę reikia nuolat stebėti. – Leinui Frostas pasakė: – Sendi, paskolinsiu tau radijo siųstuvėlį. Neaptikusi jūsų laikraštyje straipsnio, ji tikriausiai vėl tau paskambins. Jeigu taip ir nutiks, tučtuojau radijo ryšiu susisiek su mumis.

– O jeigu skambins iš kitos būdelės? – įsikišo Morganas.

– Tada, velniai rautų, jos nesučiupsime, – atkirto inspektorius. – Maletas suteikė mums neribotą veiksmų laisvę, taigi tame rajone kiaurą parą stebėsime kiekvieną telefono būdelę. Bet pirmiausia reikia, nelaukiant, kol kas kitas nučiupinės ragelį, paimti pirštų atspaudus nuo automato Midltono gatvėje. Nagi kuris atrodote pernelyg žioplas, kad sukeltumėte įtarimą?

Visi sužiuro į Morganą.

– Turbūt aš, šefe, – suglumęs išlemeno šis. – Nuvažiuosiu.

– Tu ne atrodai pernelyg žioplas, o toks ir esi. Čia reikia pareigūno su išmone, – atsakė Frostas ir pasisuko į Keitę Holbi: – Širdele, persirenk civiliniais, pasiskolink iš nusikaltimo vietos tyrėjų reikmenis ir, nuvažiavusi į Midltono gatvę, slapčia paimk pirštų atspaudus. – Inspektorius pasitrynė delnus. Štai kas kaitino jam kraują. Veiksmas! Smaksoti ant kėdės ir žaisti nykščiais Frostui nepatiko. O jeigu dar pavyktų sučiupti paslaptingąją moterį... Jis atsistojo. – Eime, išbaigsime tuos

katės myžalus, Sendžio vadinamus viskiu. Būtų gaila, jei surūgtų.

Vakaras buvo šaltas, langą čaižė lietus, bet sausakimšame, tirštai prirūkytame kabinete Frostą, dar išmetusį puikiai šildančio Sendžio Leino viskio, pylė prakaitas. Bankomatų jie nebestebėjo. Bizlis galėjo rėkauti, plūstis kiek tinkamas – visas jėgas pareigūnai metė paauglių nužudymui tirti. Jie stebėjo visas miesto telefono būdeles, naujienų iš Leino kol kas nebuvo. Apžiūrėjusi automatą, iš kurio pirmiau skambinta į laikraštį, Keitė Holbi jokių atspaudų neaptiko – ragelis buvo kruopščiai nušluostytas.

Staiga prisiminęs iškankintos Debės Klark veidą, Frostas sudrebėjo. Tarsi būtų išgirdęs mergaitės riksmą. Jis padėjo puodelį ir atsistojo. Būsiu ką nors pražiopsojęs, pamanė. Kad ir kaip nesinorėjo, atgrasųjį įrašą reikėjo pažiūrėti dar kartą.

Jis vėl nuėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, kur Morganas sudarinėjo sąrašus automobilių, apsaugos kamerų nufilmuotų maždaug tuo metu, kai šantažuotojas iš bankomato ėmė pinigus. Išvydęs inspektorių, konsteblis po darbiniais popieriais skubiai pakišo laikraštį.

– Nesitikėk mane apkvailinti, tinginio tu panti, – subarė pavaldinį Frostas ir paliepė: – Paleisk dar sykį tą prakeiktą įrašą. – Inspektoriui teko palaukti, kol Valstietis, pasirausęs stalčiuose, suras vaizdajuostę. Kad ir kaip Frostas drąsinosi, stebėdamas vaiko kančias vis tiek raukėsi ir krūpčiojo. – Atsuk gabaliuką atgal ir paleisk nuo tos vietos, kur

mergaitė jau beveik rėkia, – paprašė jis ir prisikišo prie pat ekrano. – Ji kažką sako.

– Bet negirdėti, – sumurmėjo Morganas.

– Tu apdovanotas ypatingu talentu paskelbti tai, kas ir šiaip aišku, – suniurzgė inspektorius. – Mes gal ir nesuprasime, ką Debė sako, bet štai iš lūpų skaitanti specialistė turėtų suprasti. – Jis nedelsdamas paskambino naktinę pamainą dirbančiam nuovados seržantui Džonsonui. – Džoni, skubus reikalas. Man reikia skaitymo iš lūpų specialistės, dabar pat.

– Dabar pat? – perklausė seržantas. – Iki ryto nieko nerasi.

– Iki ryto? Ką, gal ji – kokia sušiktos kontoros darbuotoja?

– Džekai, dabar antra valanda, – kantriai atsakė Džonsonas.

Frostas dirstelėjo į laikrodį ir nusistebėjo:

– Nieko sau! Mat kaip lekia maloniai leidžiamas laikas!

Į mobilųjį paskambino Leinas.

– Sendi, klausau tavęs! – viltingai šūktelėjo inspektorius.

– Džekai, per anksti nedžiūgauk, nieko gero nepasakysiu, – atsakė žurnalistas. – Ta moteris taip ir nepaskambino. Jau vėlu. Važiuoju namo.

– Aišku, – atsiduso Frostas. – Šiąnakt jau tikrai neskambins.

Grįžęs į kabinetą, jis išsiurbė paskutinius viskio lašus. Paskui užsimetė apsiaustą ir sverdėdamas patraukė į stovėjimo aikštelę.

Pakeliui į namus jį sustabdė kolega iš Kelių poskyrio.

– Pone, jūs kreivuojate iš vieno gatvės krašto į kitą. Manyčiau, esate išgėręs.

Frostas maloniai konstebliui nusišypsojo ir išvebleno:

– Pareigūne, aš ne išgėręs, o gerai prisitvojęs.

Jaunas vyrukas žibintuvėliu pašvietė jam į veidą.

– Aa, inspektoriau Frostai, čia jūs. – Savo porininkui, sėdinčiam automobilyje, jis sušuko: – Čarli, važiuok iš paskos. Parvešiu inspektorių namo. Pasislinkite, pone.

Tris kartus nepataikęs raktu į spynos plyšelį, Frostas duris galiausiai vis dėlto atsirakino. Ant demblio mėtėsi pora raštelių – nekilnojamojo turto agentai siūlėsi apžiūrėti namą. Būtų laiškučius nuspyręs, bet nepataikė. Užlipo viršun ir nenusirengęs griuvo į lovą. Užmigo akimoju.

Sapnavo vėl žiūrįs įrašą, šis buvo dar šiurpesnis, mat su garsu. Mergaitės klyksmai aidėjo ir aidėjo inspektoriaus sąmonėje, kol galų gale virto žadintuvo džeržgimu.

16

Skaitymo iš lūpų specialistę, paukštiško veido moteriškę smailia nosimi ir žilsvais plaukais, kaip pakliuvo suimtais į kuodą, atlydėjo seržantas Velsas. Didelį rankinuką ji, tarsi gindamasi, laikė prispaudusi prie krūtinės. Varžydamasi atsisėdo ir su nerimu pažvelgė į negaluojantį Frostą, kuriam plyšte plyšo galva. Inspektorius iškratė į delną porą aspirino tablečių ir užgėrė jas atšalusia arbata. Moteris šios atsisakė, matyt, buvo nusiteikusi vengti bet ko, kas galėtų ilgiau užlaikyti ją šiame atgrasiame kabinete.

Vargais negalais išspaudęs šypsenėlę, Frostas pasakė:

– Širdele, deja, turime jums itin bjauraus darbo.

– Panelė Pelem, prašyčiau, – pataisė moteris, piktai nusišypsojusi. – Man sakė, norėsite, kad iššifruočiau, ką kažkas kalba begarsiame vaizdo įraše.

– Įrašas – labai nemalonus, – perspėjo Frostas.

– Inspektoriau, mane išgąsdinti nelengva.

Na tuomet savo pimpalo tau nerodysiu, pagalvojo inspektorius. Balsu jis atsakė:

– Aš irgi visko matęs, bet šitas reginys sukrėtė mane iki širdies gelmių.

Fróstas trumpai nusakė, koks būsiąs tas reginys. Panelė Pelem išblyško ir ryžtingai papurtė galvą.

– Atsiprašau, inspektoriau, vargu ar tokia užduotis – mano jėgoms. Tikriausiai yra ir daugiau specialistų, gebančių skaityti iš lūpų. Vargu ar galėsiu tokį įrašą žiūrėti.

– Prašau, – ėmė maldauti Frostas. – Mums labai reikia jūsų pagalbos. Padugnes, kurie nužudė dvylikametę mergaitę, privalome suimti. Nesikreipčiau į jus, jei nebūtų taip svarbu... Meldžiu...

Moteris nenoriai atsistojo ir, vis dar spausdama rankinuką prie krūtinės, išėjo paskui inspektorių.

Žmogžudysčių tyrimo kambaryje Frostas kinktelėjo Koljeriui ir šis įjungė vaizdo grotuvą.

Panelė Pelem paklaikusi aiktelėjo, nusuko akis į šalį ir pašokusi žengė tiesiai prie durų.

– Atsiprašau, – sumurmėjo. – Negaliu žiūrėti... Negaliu...

– Tokiu atveju piktadario nesugausime, – atsakė Frostas. – Išsisuks bjaurybė. Ir galės sau toliau žudyti vaikus.

Moteris, kiek padvejojusi, vėl atsisėdo ir prikando lūpą.

– Pasistengsiu, – sušnibždėjo, pastebimai tirtėdama.

Koljeris vėl paleido įrašą. Panelė Pelem, išbalusi it kreida, žiūrėjo į ekraną ir kartu su mergaite krutino lūpas. Frostas stovėjo, pasviręs specialistei virš peties. Kai Debė susmuko ant grindų, net ir jis neištvėręs nusigręžė.

Kai įrašas baigėsi, moteris pakėlė akis į inspektorių.

– Gal paleistumėte dar kartą? – paprašė. Peržiūrėjusi išsiėmė iš rankinuko mažytę nosinaitę ir

apsišluostė akis. – Daugiausia ji tik verkia ir nieko rišlaus nepasako, bet prieš pat... – Panelė Pelem sukaupė valią ir prisivertė užbaigti frazę. – ...pasmaugiama žiūri į filmuotoją ir sako: „Maldauju... tegul jis liaujasi." Po „maldauju" – neaiškus kreipinys.

– Neaiškus kreipinys? – paklausė inspektorius. – Kas mums iš to?

– Mergaitės galva atlošta... sunku suprasti. Lyg „Mile" ar „Mole". Neaišku.

– O gal „Mege", „Mine" arba „Meize"?

– Ne. Aš beveik tikra, kad vardas paminėtas ne toks.

– „Maldauju, Mile, tegul jis liaujasi", – panosėje suburbleno Frostas. – „Maldauju, Mole, tegul jis liaujasi." Ar sako tikrai taip?

– Inspektoriau, užtikrintai pasakyti, aišku, negaliu. Tik apytikriai. Juk mergaitė juda, gręžiasi nuo objektyvo.

– Milė, Molė, – susimąstęs kartojo inspektorius. – Mendė? O jeigu Mendė?

Specialistė pagalvojo.

– Abejoju. Mergaitė tame žodyje aiškiai taria „l". Dabar tiek daug visokių keistų moteriškų vardų, kurie man neįprasti, čia gali būti vienas jų... Vis dėlto manau, kad sako „Mile" arba „Mole". Arba ką nors panašaus.

Moteris su kamera, pagalvojo Frostas. Gal ta pati Sendžiui Leinui ir skambino.

Padėkojęs panelei Pelem, jis pasakė:

– Atsiųskite sąskaitą, širdele. Pasirūpinsiu, kad apmokėta būtų greitai.

Prie durų ji stabtelėjo ir papurtė galvą.

– Inspektoriau, suraskite žudiką ir pasistenkite, kad niekada neišeitų į laisvę. Kitokio atlygio man nė nereikia.

Frostas saviškių stebimas žingsniavo po Žmogžudysčių tyrimo kambarį ir samprotavo balsu.

– Debė tą Milę ar Molę pažinojo... Pažinojo gerai, jei jau kreipėsi vardu. Ir pasitikėjo. O toji pažįstama – tokia patikima, kad net nufilmavo mergaitę smaugiamą.

– Gal iš mokyklos? – spėjo Morganas.

– Sprendžiant iš balso, Sendžiui Leinui skambino ne mokinukė, – priminė Henlonas.

– Gerai Valstietis sako, – palaikė konsteblį Frostas. – Čia gali būti įsivėlusi ne vien skambintoja. Beje, dėl to skambučio. Pasak ekspertų, moteris kalba, pakeitusi balsą, ir tik dedasi esanti iš žemiausių visuomenės sluoksnių, taigi visas Valstiečio draugužes galime atmesti. – Inspektorius atsisėdo ant stalviršio kampo. Galvą gėlė taip, kad nebeišmanė, kur dėtis. – Štai ką darysime. Kuris nors suraskite moteriškų vardų knygelę – tokias įprastai varto naujagimių mamos. Pažiūrėsime, gal ten bus ir daugiau mums tinkančių vardų. Be to, reikia prisėsti prie kompiuterio ir sudaryti sąrašą visų mūsų klienčių Milių, Molių ar panašiais vardais. Visas jas apklausti, išsiaiškinti, kur buvo ir ką veikė tą vakarą, kai dingo Debė Klark. Jei kuri įžūliai nesileistų į kalbas – sulaikyti ir atsivežti čionai. Kokiu pagrindu, sugalvokite patys. Į sumautas pilietines teises galite nekreipti dėmesio. Dar. Arturai, peržiūrėk biurų pastate dirbusiųjų sąrašą, gal tarp jų

bus moterų mums rūpimais vardais. Aš einu užkąsti, paskui važiuosiu į Debės mokyklą ieškoti Molių ir Milių.

Nueiti į valgyklą Frostas nuėjo, bet, pasibjaurėjęs riebaluose kepto maisto kvapu, pusryčių – o veikiausiai ir priešpiečių – nusprendė atsisakyti.

– Važiuoju į mokyklą, – išeidamas perspėjo Bilą Velsą.

Seržantas, viena ranka laikydamas telefono ragelį, kita įsakmiai pamojo inspektoriui.

– Skambina ponas Bizlis. Nori su tavimi pasikalbėti. Skubiai! – šūktelėjo... laukujėms durims.

Mokyklos direktorė panelė Robins, viduramžė vyriškų bruožų moteriškė su dailiai pasiūtu kostiumėliu ir gerais bateliais, susiraukusi skeptiškai nužvelgė priešais sėdintį apkiautėlį.

– Inspektoriau, nė neprašykite. Duomenų apsaugos įstatymas...

– Puiku! – pertraukė direktorę Frostas. – Kai rasime dar vieną išprievartautą ir pasmaugtą, kaip Debė Klark, mergaitę, galėsite pasakyti: „Kaip gaila, bet svarbiausia, kad nepažeidžiau Duomenų apsaugos įstatymo."

– Inspektoriau, tai – moralinis šantažas, – nukaitusi atšovė moteris.

– Žinoma, – neprieštaravo Frostas. – Bet aš tik nenoriu, kad dar vienas vaikas atsidurtų ant skrodimo stalo. Galvoju šit: gal man šiąnakt įsilaužti į sušniurkštą jūsų mokyklą ir išvogti duomenis? – Jis įbruko ranką į kišenę ir paklausė: – Norėtumėte pamatyti nuotrauką? Bent žinotumėte, kaip Debė atrodė, kai ją radome.

Nuotraukos inspektorius neturėjo, bet gudrybė suveikė. Direktorė, lyg gindamasi, prisidengė rankomis.

– Nereikia. Prašau nerodyti. Gal galėtumėte aiškiai pasakyti, kam jums mūsų moksleivių sąrašas?

– Manome, kad tą vakarą, kai dingo, Debė turėjo su kažkuo susitikti. Tas kažkas – Milė arba Molė, arba panašiu vardu. Norime tą asmenį atsekti ir galbūt išbraukti iš įtariamųjų sąrašo. Ar ieškomoji – Debės moksladraugė, dar tikrai nežinome, bet privalome patikrinti visas prielaidas, net jei tektų pažeisti Duomenų apsaugos įstatymą.

Direktorė nuspaudė vidaus ryšio telefono klavišą.

– Žanete, atsiprašau, kad trukdau laisvu laiku, bet man reikėtų visų mokyklos mokinių sąrašo. Gal išspausdintum?

Frostas patapšnojo moteriškei per ranką ir sušnibždėjo:

– Reikėtų sąrašų tų, kas mokėsi čia per pastaruosius penkerius metus. Mūsų ieškomoji gali būti išėjusi iš mokyklos.

– Išspausdink pastarųjų penkerių metų moksleivių sąrašus. Tik paskubėk, – į mikrofoną pridūrė direktorė ir atleido klavišą. – Ak, inspektoriau, kokia baisi nelaimė!

– Iš tikrųjų, – pritarė Frostas ir susiprotėjo paklausti: – Tarp jūsų mokytojų Milės ar Molės nėra?

Panelė Robins, suraukusi kaktą, pagalvojo ir papurtė galvą.

– Ne.

– O kaip dėl kitų darbuotojų – virėjų, valytojų?

Direktorė vėl papurtė galvą.

– Regis, nėra. Bet visų vardų aš nė nežinau. Kai kurios išeina iš darbo, nė kojų nespėjusios apšilti.

– Tuomet man prireiks ir darbuotojų bei mokytojų sąrašų, – pasakė inspektorius.

Tikimybių sparčiai daugėjo, o jis dar net nežinojo, ar toji paslaptingoji Milė arba Molė – tikrai iš mokyklos. Užsirūkyti čia niekas inspektoriui nebūtų leidęs ir kaip tik todėl jis vos tvėrė neužtraukęs dūmo. Greičiau neškite tuos sumautus sąrašus, meldė mintyje.

Na pagaliau! Pasibeldusi įėjo panaši į pelę – atsikišusiais priekiniais dantimis – moteriškė rudu megztiniu. Su bukai entuziastinga išraiška veide ji padavė direktorei šūsnį lapų.

– Ačiū, – pratarė panelė Robins, perduodama sąrašus Frostui. – Žanetė Le – mūsų kompiuterininkė, – pristatė. – Debės klasės vadovė.

Inspektorius santūriai linktelėjo ir įsidėjo lapus į kišenę.

– Mes ieškome Debės pažįstamos, vardu Milė arba Molė, – pasakė. – Tikimybė menka, bet gal šitaip užeitume pėdsaką. Ar tarp jūsų mokinių nėra mergaitės tokiu ar panašiu vardu?

– Milė... Molė?.. – Mokytoja papurtė galvą. – Mano klasėje tokios tikrai nėra. Reikėtų pagalvoti, bet, ko gero, nėra nė mokykloje.

– Gal virėja, valytoja, dar kokia nors darbuotoja?

Žanetė vėl papurtė galvą, bet tuojau pat pergalingai kilstelėjo pirštą.

– Bridžita Meloun, valytoja.

– Bridžita? – suraukęs antakius, paklausė Frostas. – Gal aš pernelyg bukas...

– Visi vaikai vadina ją Mole – Mole Meloun. Juk esate girdėjęs: „Širdutės ir midijos, šviežios šviežutėlės“*. Inspektoriui sužibo viltis.

– Norėčiau su ja pasikalbėti, – pasakė jis.

– Šiandien jos nėra, – atsakė direktorė. – Sunegalavo.

– Užrašykite adresą, – paprašė Frostas. – Užvešiu jai vynuogių.

– Šefe, radome lobį! – džiaugsmingai šūktelėjo Morganas. – Patikrinau duomenis. Toji Bridžita Meloun – mūsų klientė!

Frostas griebė iš spausdintuvo išnirusį lapą, permetė akimis ir tuojau pat padėjo.

– Valstietuk, vos manęs neprigavai, – pasakė. – Kelnaičių vagystės iš „Marks ir Sparks“ – ne tas lygis.

– Palūkėkite, šefe, tuojau jus pradžiuginsiu.

– Bene išeini iš darbo? – nušvitęs paklausė inspektorius. – Va čia tai naujiena! Gali mane užrašyti – tavo atsisveikinimo dovanai paaukosiu tris pensus.

Morganas išsišiepė ir pamosavo pluoštu lapų.

– Turiu ir geresnę naujieną. Ji gyvena su Petsiu Keliu.

Frostas čiupo popierius ir ėmė greitomis peržiūrinėti.

– Rūgštele tu, rupūžėle! Valstietuk, palūkėk, neatsistatydink bent iki rytojaus. Pitsis Kelis – koktus šunsnukis, tokių bjaurybių pasaulyje nedaug. Palyginti su juo, Maletas – tikras šventasis. Buvau tą šiukšlę kelis kartus patupdęs... Sunkus

* Turima galvoje Airijoje populiari daina apie merginą Molę Meloun, Dublino gatvėse prekiavusią jūrų gėrybėmis.

kūno sužalojimas... Smurtinis apiplėšimas... Pornografijos vaizdajuostės... Pinigų pasisavinimas apgaule... Prekyba narkotikais. Pastarąjį kartą jis ir įkliuvo, pardavinėdamas moksleiviams. Lažinuosi, kaip tik tuo, tariamai šveisdama tupyklas, vertėsi ir mažulė Bridžita. Toks padugnė kaip Petsis vaiką dėl pinigų nužudytų nedvejodamas.

Iš jaudulio inspektorius vos tvardėsi.

– Šefe, parsivešime ją? – paklausė konsteblis.

Frostas pirštais pabarbeno į stalviršį.

– Įkalčių mums kol kas nepakanka, Valstietuk, – atsakė. – Taip, mokiniai vadina ją Mole, ir Debė galbūt – tik galbūt – ištarė tą vardą. Bet šito maža. – Jis vėl pabarškino pirštais. – Regis, prieš kelias savaites buvai toje mokykloje – dėl vagysčių iš vaikų spintelių?

Morganas linktelėjo.

– Buvau. Bet nieko nepešiau.

– Na, jeigu jau tu neištyrei nusikaltimo, kitiems nėra ko nė tikėtis, – nusišaipė inspektorius. – Bridžita – mūsų klientė. Jos neįtarei?

– Šefe, mokykloje šitiek žmonių – bet kas galėjo tas spinteles apvogti. Greičiausiai vaikų darbas. Mūsų duomenų kompiuteryje tada netikrinau.

– Vaikai vadina Bridžitą Mole, gyvena ji su padugne Petsiu Keliu. Vis dėlto galime juos tik įtarti, įrodymų neturime. Reikėtų gerai išnaršyti jų namus, tik Kelis be kratos orderio mūsų nė už ką neįsileis. Kuris Magistratų teisėjas šią savaitę budi?

Morganas peržvelgė sąrašą stende ant sienos.

– Elisona Miler.

– Šūdienė! – burbtelėjo susyk paniuręs Frostas.

Gaivindamas kraujotaką, Frostas vieną į kitą trynė delnus. Galiniame kambaryje, kur jį, kol pavalgys, pasodino motulė Miler, buvo pasiutusiai šalta. Inspektorius išsiėmė cigaretes, bet, laboratorinės švaros įsakmiai perspėtas, suskubo įsidėti pakelį atgal į kišenę ir, pasimuistęs nepatogiame fotelyje, ėmė stebėti lėtai slenkančias laikrodžio ant židinio atbrailos rodykles. Galiausiai durys atsivėrė ir į kambarį įžengė Elisona Miler, šeštą dešimtį bebaigianti masyvaus stoto, vešlių antakių ir nuožmaus žvilgsnio teisėja.

– Inspektoriau Frostai, – sumarmėjo ji, – atėjote pačiu netinkamiausiu metu. Valgau.

– Atsiprašau, poniute, – burbtelėjo Frostas. – Tie šmikiai nusikaltėliai apie kitus visai nepagalvoja.

– Prašyčiau daugiau pagarbos. Aš – ponia, o ne poniutė, jūsų žiniai. Ir persėskite į kitą fotelį. Šitas ką tik aptrauktas nauju audiniu – senajame kažkas buvo cigarete pradeginęs skylę.

– Taip, taip, suprantama. Atsiprašau, nepastebėjau peleninės.

– Inspektoriau Frostai, peleninės jūs nepastebėjote todėl, kad šiuose namuose bjaurus įprotis rūkyti netoleruojamas. Vyriausiajam inspektoriui Maletui galite pasakyti, kad sąskaitą už fotelio pervilkimą jam persiųsiu, kai tik ją gausiu. Taigi kokiu reikalu atvykote?

Inspektorius išsiėmė iš kišenės dokumentus.

– Štai, pasirašykite ir galėsite ramiai sau valgyti.

Teisėja išsiėmė iš kišenės akinius ir, užsidėjusi juos, kuo įdėmiausiai peržiūrėjo popierius.

– Vadinasi, jums reikia kratos orderio? Dar vienai kratai, kuriomis garsėjate?

– Taip, – nekantriai atsakė Frostas. – Malonėkite pasirašyti štai čia.

– Inspektoriau, kur pasirašyti puikiai žinau ir be jūsų nurodymų. Leiskite jums priminti – apgraibomis orderių nepasirašinėju. Krėsti kokio nors piliečio namus, kur atgrubnagiai policininkai greičiausiai dar primėtys smilkstančių cigarečių, reikia rimto pagrindo.

– Žinoma...

Teisėja neleido Frostui nė prasižioti. Nutildžiusi jį kaulėtos rankos mostu, barbėjo toliau:

– Gana prisiminti pastaruosius du orderius, kuriuos iš manęs iškaulijote – antrą valandą ryto! – remdamasis tariamai karšta, iš šimtu procentų patikimo šaltinio gauta informacija apie du namus, iki pat stogo prikimštus vogtų vertybių, rodos, taip tada tvirtinote. Ir ką gi ten radote?

– Na... – pasiteisinti inspektoriui vėl nepavyko.

– Ogi nieko! Ničnieko! Gražbyliaudamas prižadėjote pateikti man kratos vaisius, bet nė akių neparodėte. Suprantama, jums buvo gėda.

– Buvome užsivertę darbais...

– Inspektoriau, pažadą reikia tesėti bet kokiomis aplinkybėmis. Orderius tada, nepaisydama savo nuogąstavimų, pasirašiau tik todėl, kad prižadėjote atsiskaityti. Tik todėl. O akibrokštas Voringtono kelyje?..

Frostas patyliukais suvaitojo. Žinojo, kad bobšė prisimins tą nelemtą atvejį. Vėpla Morganas tada supainiojo adresus.

– Įkalbėjote mane pasirašyti kratos orderį, kuriame buvo klaidingai užrašytas adresas. Panakčiais

įsiveržėte į visuotinai gerbiamos damos, dvasininkės pasaulietės, bažnyčios tarybos narės, namus, tvirtindamas esą ji laikanti viešnamį.

– Tai jau praeitis, – sumurmėjo Frostas.

– Ne tokia jau sena praeitis, inspektoriau. Nenuostabu, kad į jūsų prašymus žiūriu labai įtariai. Šį kartą jūs ketinate iškrėsti moters namus, remdamasis vien tuo, kad ji vadinama Mole. Tikitės rasti įkalčių, kurie ją susietų su mergaitės nužudymu.

– Na taip.

– Vardas, kurį mergaitė gal ištarė, o gal ir ne – dar ne įkaltis. – Teisėja sulankstė orderį ir atidavė Frostui. – Būtų mažne tas pat, jei sumestumėte į kepurę lapelius su visų miesto Molių pavardėmis, aklomis vieną ištrauktumėte ir prašytumėte manęs pasirašyti kratos orderį. Nieko nebus, inspektoriau. Turėsite pirmiau pateikti man patikimą įkaltį.

– Tie žmonės gali būti pagrobę kitą dingusiąją, Dženę O'Brajen. Man reikia iki jų prisikasti.

– Tad pristatykite kokį nors įrodymą. O dabar prašyčiau išeiti.

Frostas trenkė lauko durimis ir plūsdamasis nuėjo į automobilį.

– Į nuovadą! – piktai suburbėjo, įsitaisęs ant keleivio sėdynės.

– Na kaip, šefe, ar pasirašė? – pasiteiravo Morganas.

– Važiuok burnos neaušinęs! – atkirto inspektorius.

– Aa, vadinasi, nepasirašė, – vyptelėjęs pratarė konsteblis.

Frostas, laukdamas Džordano skambučio, nekantriai vaikščiojo po cigarečių dūmų apsiaustą Žmogžudysčių tyrimo kambarį. Konsteblis buvo pasiųstas slapčia stebėti Kelio namų.

Į kambarį nešinas dviem puodeliais arbatos įėjo Bilas Velsas ir apsidairęs paklausė:

– Kur kiti?

– Verčiau tau nežinoti, – atsakė inspektorius, imdamas vieną puodukų.

Seržantas atsisėdo.

– Tad kratos orderio teisėja nepasirašė?

– Nususi keturakė karvė! – pratrūko Frostas.

– Po teisybei... – žiojosi raminti Velsas.

– Sušiktos teisybės man nereikia, – iš karto pertraukė jį inspektorius. – Bandau išgelbėti mergaitei gyvybę, jei tik tie galvažudžiai jos dar nepasmaugė, o tai nevėkšlai mat trūksta sumautų įrodymų. Tad ką – tegul vaikas žūsta, kad tik būtų įrodymų?

– Džekai, prieš vėją nepapūsi.

– Papūsiu, po galais, dar ir kaip papūsiu!

– Ką dar sumanei?

– Patikėk, tau geriau nežinoti. – Frostas spjaute išspjovė nuorūką ir sumynė į grindis. – Jeigu ta višta nepasirašo, apieškosiu namą ir be orderio.

– Kelis nė už ką tau neleis.

– Naršysiu tada, kai jo nebus namie.

– Džekai, nejaugi ketini įsilaužti? – išsigandęs paklausė Velsas. – Nejaugi tu toks kvailas?

Inspektorius tylomis gurkšnojo arbatą.

– Džekai, Skineris grįžęs. Skambino iš namų. O jeigu šį vakarą užsuks į nuovadą? Jeigu sužinos? Ne tik iš Dentono tave išspirs – suvis iš policijos.

– Skineris man nerūpi.

– Džekai, – įtikinėjo nevilties apimtas Velsas, – jeigu įkliūsi, visi įkalčiai teisme nueis velniop. Kelis pasakys, kad pakišai.

– Neįkliūsiu, – patikino Frostas.

– Klastodamas kvitus, irgi taip sakei, – priminė seržantas.

– Teisingai, vožk man sveiko proto argumentu, – suniurzgė inspektorius. – Žinau, aš – bukas užsispyrėlis; žinau, sumanymas – pragaištingas, bet vis tiek ten eisiu. Kelio namus esu krėtęs ne kartą, tad galėčiau ten vaikščioti užsimerkęs. Kaip įsmukti vidun, nepaliekant pėdsakų, irgi žinau.

– Bet...

Frostas nutildė seržantą rankos mostu. Užblerbė ant stalo padėtas radijo siųstuvėlis.

– Inspektoriau, – prabilo iš jo konsteblis Džordanas, – Kelis su savo moterimi ką tik išėjo iš namų Deno gatvėje ir šviesiai mėlynu „Citroenu" nuvažiavo centro link.

Inspektorius pažvelgė į sieninį laikrodį. Buvo keturios po pusės vienuolikos.

– Jie, kaip ir kiekvieną penktadienį, išsiruošė į „Mėlynąją papūgą", – pasakė jis. – Važiuok iš paskos. Kai tik tuodu įeis į klubą, pranešk. Budėti prie įėjimo pasiųsiu ką nors kitą.

– Supratau, – atsakė Džordanas ir išjungė ryšį.

– Džekai, kas čia dedasi? – sunerimęs paklausė Velsas. – Džordanas ir Simsas išsiųsti į Titnago gatvę gaudyti ekshibicionisto.

– Mano taikinys svarbesnis už pimpalu makaluojantį nusmurgėlį. Kelis su savo šliundra kiekvieno

penktadienio vakarą važiuoja į „Mėlynąją papūgą" ir būna ten iki dviejų. Vadinasi, turiu daugiau nei tris valandas jų irštvai išnaršyti.

– Džekai, ar tu visai nuprotėjai? Į policiją ėjai įstatymo ginti, o ne laužyti.

– Kad ir ko ėjau į policiją, manai, vien todėl, kad nupiepusi ožka iš Magistratų teismo užsispyrė nepasirašyti orderio, sėdėsiu rankas sudėjęs, kai vaikui gresia mirtinas pavojus?

Sulig tais žodžiais Frostas nusikabino nuo gembės šaliką ir, kyštelėjęs galvą į koridorių, pasišaukė Morganą.

– Ką, šefe, pasakysite?! – atsiliepė konsteblis.

– Pasiimk laužtuvą ir maišą grobiui! Laušimės į vienus tokius namus!

– Dar ir Morganą imi? – apstulbęs paklausė Velsas. Inspektorius linktelėjo. – Džekai, tu – pasmerktas, – atsidusęs sumurmėjo seržantas. – Pasmerktas!

Jie lėtai pravažiavo namą – fasado pusėje visos šviesos buvo išjungtos. Frostas patapšnojo Morganui per ranką ir pasakė:

– Antai ten suk į kairę. Apvažiuosime namą, užmesime akį iš kiemo pusės.

Netrukus jie įsuko į siaurą gatvelę palei aukštą plytų tvorą su medinėmis durimis, vedančiomis į kiemus. Šviesa žibėjo tik viename namų – ne Kelio. Frostas greitosiomis pasitikrindamas suskaičiavo valdas. Tik ir trūko apsižioplinti – įlįsti į niekuo dėto piliečio namus.

– Dėl viso pikto... – sumurmėjo inspektorius ir,

išsiėmęs iš kišenės mobilųjį, surinko Kelio numerį. Valandėlę klausėsi pratisų signalų. – Nieko nėra, – pasakė galiausiai. – Sustok štai ten, Valstietuk, ir išjunk žibintus. – Nužvelgęs bežvaigždį dangų, pridūrė: – Priešpilnis. Vagių metas. Pats tas.

Morganas Frosto entuziazmui nepritarė.

– Šefe, man jūsų sumanymas nepatinka, – prisipažino konsteblis.

Atsakyti inspektorius nespėjo – iš radijo siųstuvėlio prašneko Džordanas:

– Aš – prie „Mėlynosios papūgos". Kelis tik ką atvažiavo. Eina į vidų.

– Stebėk automobilį, – paliepė Frostas. – Įprastai jie užsibūna klube iki dviejų, bet, jeigu sumanytų išeiti anksčiau, tučtuojau man pranešk. Po valandos, kitos pasiųsiu ką nors tavęs pakeisti.

Inspektorius užsirūkė. Jam pastebimai drebėjo rankos. Sužalotąjį riešą varstė skausmai – kaip keberiosis per tvorą, Frostas net neįsivaizdavo, bet trauktis neketino. Tikėdamasis apmalšinti sopulį, pasitrynė ranką. Staiga jį perliejo šalta blogos nuojautos banga.

– Ką gi, Valstietuk, pirmyn! – sumurmėjo Frostas.

– Šefe, ar man eiti su jumis? – paklausė Morganas, slapčia iš visos širdies tikėdamasis, kad niekur eiti nereikės.

– Ne. Pirma: nesėkmės atveju bus geriau, jei įklius ne du žiopliai, o tik vienas. Antra: jei eisi drauge, kaip tik per tave ir įkliūsime. Taigi lik mašinoje, variklis tegul būna įjungtas, ir jeigu atskuosiu, vejamas rėkaujančių piliečių, ne klausk: „Šefe, kas čia dedasi?" – o spausk pedalą ir varyk iš čia

visu greičiu, tik pirmiau pasitikrink, ar spėjau įšokti.

– Aišku, – linktelėjęs pratarė konsteblis.

Frostas užgnybė cigaretę ir įsidėjo nuorūką į pakelį.

– Nagi, Valstieti, padėk persiropšti per tvorą. Duris dėl visa ko atšausiu – kad turėčiau pro kur sprukti, jei tektų skubiai nutraukti sueitį, kaip sako mūsų kolegos.

Morganas taip nervinosi, kad neįstengė net nusišypsoti. Jis kilstelėjo inspektorių, ir šis, raukydamasis iš skausmo, užsikeberiojo ant tvoros viršaus. Staiga...

– Šūdienė! – sušnypštė Frostas.

...suveikė apsaugos jutiklis ir kiemą nutvieskė šviesa. Inspektorius prisispaudė prie mūro, įmanydamas būtų sulindęs į plytas. Apačioje sušmėžavo tamsus pavidalas ir jis lengviau atsikvėpė. Jutiklis, sureagavęs į katę, suveikė ne Kelio, o gretimame kieme. Frostas nutirpęs laukė, kol kaimynai išeis į lauką apsidairyti. Šie neišėjo. Matyt, žinojo, kad šviesą jau ne pirmą kartą įžiebia katė.

Nušokdamas ant žemės, Frostas vos nepataikė į agurkų inspektą – Morganas neabejotinai būtų nudribęs tiesiai į jį. Tyliai atšovęs duris tvoroje, Frostas pravėrė jas ir sušnibždėjo:

– Valstietuk, sėsk į automobilį ir būk pasiruošęs dumti iš čia velniop.

Konsteblis nedelsdamas grįžo į mašiną, kur jautėsi gerokai saugiau.

Palikęs duris praviras, inspektorius takeliu nužingsniavo prie namo. Kiemas skendėjo tamsoje,

iš abiejų šonų jį rėmino aukštos, medinės tvoros, tad pastebėti įsibrovėlio buvo beveik neįmanoma. Frostas gūždamasis prisėlino prie užpakalinių durų ir patampė už rankenos. Ak tu, naivus optimiste, pagalvojo. Durys, žinoma, buvo užrakintos.

Kad seno, Viktorijos laikais statyto namo langas keliamas nesugirgždės, inspektorius nesitikėjo. Vylėsi, kad bus bent neužkabintas. Jis pakišo po rėmu nagus, paskui įspraudė į plyšį pirštus. Langas, nakties tyloje kurtinamai sucypęs, pakilo. Kas nors neabejotinai bus išgirdęs, pamanė Frostas, pasirengęs nešti kudašių. Įsiklausęs palaukė – niekur nė krust.

Jo žibintuvėlio spindulys pašmaižiojo po prabangiai įrengtą virtuvę tamsiai pilkais tikmedžio paviršiais. Frostas užkėlė kelį ant palangės ir įsiropštė vidun. Vėl įtempė klausą. Tylą trikdė tik laikrodžio tiksėjimas kažkur kambaryje ir jo paties širdies tvinksniai.

Inspektorius priėjo prie didžiulio dvidurio amerikietiško šaldytuvo. Šis buvo kimšte prikimštas įvairiausio gero maisto ir vyno. Frostas sukrimto žemuogę ir atidarė šaldymo kamerą. Kaip ir tikėjosi, joje, prie pomidorų ir salotų, aptiko pinigų – į ritinėlį susuktus banknotus. Kelio veiksmai buvo nesunkiai nuspėjami. Inspektorius nykščiu perbraukė kupiūrų kraštus. Ritule buvo kokie šeši tūkstančiai svarų. Nusikaltimų verslas Keliui sekėsi puikiai. Frostas padėjo pinigus, kur radęs, ir perėjo į brangiu ilgo plauko kilimu išklotą valgomąjį. Ištraukęs porą masyvios ąžuolinės indaujos stalčių, gana atsainiai juose pasirausė. Nuojauta

inspektoriui bylojo: jei Kelis turi ką slėpti, tai ir slepia, taip atvirai nelaiko. Dar nuojauta sakė: tikėtis rasti šiuose namuose dingusiąją mergaitę būtų naivu.

Frostas dirstelėjo ir į svetainę. Čia stovėjo plazminis keturiasdešimt dviejų colių įstrižainės televizorius, po visą kambarį buvo išdėstytos erdvinio garso sistemos kolonėlės. Į prašmatnų raižyto riešutmedžio barą vos tilpo vyno ir stipriųjų gėrimų buteliai.

Pasišviesdamas žibintuvėliu, inspektorius užlipo į antrą aukštą. Užsukęs į tualetą, kilstelėjo keraminį bakelio dangtį ir išėmė neperšlampamą maišiuką. Jame buvo geri penki tūkstančiai svarų naudotais banknotais ir apie dvidešimt paketėlių su baltais milteliais – kažkokiais narkotikais. Bet Frostas ieškojo ne to. Padėjęs maišą atgal, užvožė bakelį.

Staiga pyptelėjo automobilio signalas. Inspektorius nustėro. O Dieve, nejaugi Morganas perspėja apie ne laiku grįžusį Kelį? Ne, tokio mitrumo iš Valstiečio nėra ko tikėtis. Veikiausiai netyčia pažadino visą gatvę. Frostas, sulaikęs kvapą, įsiklausė. Daugiau neišgirdo nieko. Lengiau atsikvėpęs, išsiėmė iš apsiausto kišenės atsuktuvą ir pasilenkė prie vonios. Už jos apdailos plokščių buvo kita Kelio numylėta slėptuvė. Nemelodingai niūniuodamas, inspektorius ėmė atsukinėti varžtelius.

Prie „Mėlynosios papūgos" budintis Džordanas nusižiovavo ir dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį. Įtariamojo stebėjimas – ypač be porininko – jam buvo pati atgrasiausia užduotis. Gali tik žiopsoti, akių

nenuleisdamas, pro priekinį automobilio stiklą ir daugiau nieko. Vos paimsi laikraštį ar žurnalą, tą pat akimirką būtinai kas nors atsitiks. Penktadienio vakarą kaip visada netrūko šurmulio: mašinos atvažiuodavo ir išvažiuodavo, žmonės klegėjo, erzeliavo. Visi, išskyrus konsteblį, smagiai leido laiką. Jis vėl nusižiovavo ir sutirtėjo. Salone buvo šalta, bet šildytuvo jungti nedrįso – baiminosi užsnūsiąs. Iš gertuvės gurkštelėjo kavos. Buvo persirūkęs, išsitabakavę pirštai net lipo, burnoje tvyrojo bjaurus skonis. Į cigaretes jis nebenorėjo nė žiūrėti, bet daugiau nebuvo ko nusitverti, tad vėl užsirūkė ir įsmeigė žvilgsnį į šviesiai mėlyną „Citroeną" kitame stovėjimo aikštelės pakraštyje.

Frostas kovojo su pagunda užtraukti dūmą. Kelis nerūkė, jo moteris veikiausiai taip pat – peleninių namuose nebuvo. Taigi dūmų kvapą jie būtų užuodę kaipmat, vos įžengę pro duris.

Kad ir kai varžteliai spyriojosi, galų gale inspektoriui pavyko vieną plokštę nuimti. Jis pašvietė į tamsią ertmę. Slėptuvė buvo visiškai tuščia. O šit kai pastarąjį kartą čia naršė, už vonios plokščių aptiko visą krūvą brangių fakso aparatų ir DVD grotuvų. Kelis tąsyk dėjosi didžiai apstulbęs. „Inspektoriau, dėl Dievo meilės, net nenutuokiu, kieno šitas geras, kažkas mėgina mane pakišti."

Dedama atgal, prakeikta plokštė įstrigo. Frostas trenkė į ją kumščiu, tuščiuose namuose nuvilnijo duslus aidas. Šūdienė! Inspektorius apmirė. Kiek palaukęs, trinktelėjo dar kartą. Nelemtas daiktas nepasidavė. Po šimts velnių! Jeigu nepavyks tos

paikos plokštės įstatyti – galas! Staiga susiprotėjęs, Frostas plokštę apvertė ir vėl pabandė įtaisyti. Pavyko kuo puikiausiai. Apsipylęs prakaitu, įsuko varžtelius. Tik tada pastebėjo subraižęs jų galvutes. Patrynė jas nuo bato pado nubrauktu purvu. Duokdie, Kelis nepastebės, pagalvojo. Ak kad taip užtraukus dūmą! Už cigaretę inspektorius būtų atidavęs ranką.

Nusibraukęs drėkstančius delnus į kelnes, nuėjo į miegamąjį. Čia taip pat nieko nerado. Ničnieko! Jį vis niršiau graužė abejonės. Jau nesitikėjo ko nors aptikti. Priešingai, baiminosi susimausiąs negyvai. Jeigu čia, Kelio namuose – tegul juos velniai! – įkliūtų, Maletas iš laimės pridėtų į kelnes. Jokių patikimų įkalčių jis, Frostas, neturi. Vardas, kurį vargšė mergaitė galbūt ištarė, ir tuo vardu vadinama moteris. Anokie ir įkalčiai! Inspektorius, pasitikrindamas – bene bus Valstietis išvažiavęs nusipirkti žuvies tešloje – pažvelgė pro langą. Automobilis gatvelėje stovėjo kaip stovėjęs, Morganas prie vairo lyg ir nemiegojo. Ir kurių velnių čionai lindau? – vėl pratrūko patyliukais plūstis Frostas. Teisybę Bilas sakė: nedavė Dievas man proto.

Išėjęs iš miegamojo, jis stabtelėjo laiptų aikštelėje ir pasižiūrėjo į lubas. Jose buvo įtaisytos pakeliamosios durelės, vedančios į palėpę. Inspektorius žinojo nieko ten nerasiąs. Palėpėje Kelis, savo įpročiams visada ištikimas, nieko neslėpdavo. Vis dėlto derėjo patikrinti. Vis šiokia tokia viltis. Frostas pašvietė į savo laikrodį. Rupūžėle, makaluojuosi čia jau gerą valandą, o dar ne visos patalpos apžiūrėtos, pagalvojo. Kad bent Kelis su savo Mole Meloun nesumanytų grįžti.

Džordanas pasipurtė ir vėl siektelėjo gertuvės. Užuot žvalinusi, kava tik varė šlapimą. Konsteblis jau vos tvėrė. Iššokęs greitomis pačiurškė už automobilio ir vėl nepatogiai sėdo prie vairo. Pažvelgė į laikrodį. Buvo praslinkusi vos valanda. O atrodė – kiurkso čia amžinai. Kurgi tas Frosto žadėtasis pamaininis?

Į šoninį langą kažkas švelniai pabeldė. Aa, vis dėlto inspektorius jo nepamiršo. Džordanas atidarė dureles ir konsteblė Keitė Holbi atsisėdo šalia. Jis trumpai nusakė padėtį, parodė stebimąjį „Citroeną". Mergina jau ruošėsi persėsti į savo automobilį, tik staiga...

– Džordanai! Ką, velniai griebtų, čia veikiate? – paklausė... Skineris.

Jergutėliau! Kriminalistas vyresnysis inspektorius buvo išsipustęs, trenkė alumi. „Kaipmat pridarysiu tau bėdos, pupuliuk", – sakyte sakė jo žvilgsnis.

Džordanas, nesumodamas, ką atsakyti, tik sužiopčiojo.

– Klausiau, ką, po velnių, judu čia veikiate! – užriaumojo Skineris.

– Stebime įtariamąjį, pone, – pagaliau atsitokėjęs, pratarė konsteblis.

– Stebite įtariamąjį? – Vyresnysis inspektorius dirstelėjo į laikrodį. – Tokiu metu? Kas sankcionavo?

– Inspektorius Frostas, pone.

– O kur pats inspektorius Frostas?

– Tikriausiai nuovadoje.

– Ir ką jūs, konstebli, stebite?

– Įtariamojo pavardė – Kelis, pone. Žinomas vogto turto supirkėjas.

– Jis šiuo metu klube?

– Taip, pone.

– Su vogtu turtu glėbyje?

Džordanui prireikė akimirką pagalvoti.

– Kartais Kelis per pažįstamus klube gauna užsakymus vogtiems daiktams. Pasekę jį, tikimės sužinoti, kur juos laiko.

Skineris perliejo konsteblį lediniu žvilgsniu ir kreipėsi į Keitę Holbi:

– Na o jūs ką čia veikiate?

– Atvažiavau pakeisti konsteblio Džordano, – nuraudusi atsakė mergina.

– Ir jūs ketinate stebėti įtariamąjį? Kas, po galais, skyrė jums tokią užduotį? Ar tvarkyti archyvą, kaip buvau liepęs, jau baigėte?

– Dar nebaigiau, pone.

– O ar neuždraudžiau jums imtis kitų darbų, kol nebaigėte mano skirtojo?

– Uždraudėte, bet inspektorius Frostas...

– Jums įsakinėju aš, o ne inspektorius Frostas. Čia tik tuščiai gaištate laiką. Viršvalandžius įtariamiesiems stebėti sankcionuoju tik aš. Nešdinkitės iš čia abu ir praneškite inspektoriui Frostui, kad iš pat ryto prisistatytų į mano kabinetą.

– Klausau, vyresnysis inspektoriau, – sumurmėjo Džordanas.

– Dinkite iš čia! – užriko Skineris. – Tučtuojau!

Jis palaukė, kol Holbi persės į savo automobilį ir abu konstebliai išvažiuos iš aikštelės. Išsukdamas į gatvę, Džordanas pastebėjo vyresniojo inspektoriaus mašinoje sėdinčią rėksmingai apsitaisiusią moterį. Ši akivaizdžiai buvo išsiruošusi į klubą.

Vargu ar toji moteris galėjo būti Skinerio žmona. Nenuostabu, kad jis taip nekantravo nutraukti stebėjimą.

Netrukus grįžęs į aikštelę, Džordanas persigando – Kelis ir Meloun žingsniavo savo „Citroeno" link. Vyriškio prilaikoma moteris jautėsi nekaip. Konstebliui beregint, ji pakreipė galvą į šalį ir išsivėmė.

– Po šimts! Jie jau išvažiuoja, – išsprūdo Džordanui.

Jis griebė mobilųjį. Reikėjo perspėti Frostą.

Palėpėje riogsojo metų metus nejudintas šlamštas. Grindlentės buvo sutrūnijusios, ir vienur Frosto koja įsmuko mažne iki lubų. Šen ten pašvietęs žibintuvėliu, nieko įdomaus jis neaptiko. Nulipęs žemyn, nusibraukė nuo apsiausto dulkes ir voratinklius. Dirstelėjo į laikrodį. Buvo pusė dviejų. Laiko inspektorius turėjo užtektinai. Anksčiau antros Kelis iš klubo niekada neišeidavo.

Džordanas įtariamąjį pametė. Neabejojo, kad Kelis važiuoja namo, tad dėl viso pikto – kad tas nesusigaudytų sekamas – aplenkė. Manė, palauks sustojęs pakelės aikštelėje. Laukė, laukė ir nesulaukė. Po paraliais! Veikiausiai Kelis nusuko į kurią nors šalutinių gatvių, tik kur jis galėjo patraukti pusę dviejų ryto? Tikėdamasis, kad neišgirs Skineris, konsteblis susisiekė su visais patruliais ir paprašė pasidairyti Kelio automobilio, o pastebėjus tučtuojau pranešti.

Norėdamas perspėti, Džordanas paskambino Frostui, bet išgirdo tik įrašą: „Abonentas nepasiekiamas, po signalo palikite žinutę." Na, žinoma!

Frostas prakeiktą telefoną išjungęs. Konsteblis čiupo radijo siųstuvėlį.

– Inspektoriau Frostai, prašau atsiliepti... Prašau... Atsiliepkite...

Kodėl ūmai nutarė užmesti akį į džiovyklą, Frostas nė pats nesumojo. Savo namuose jis jos net neatidarinėdavo, kad pabirusių daiktų nereikėtų plūstantis grūsti atgal. Jis atsargiai pravėrė dureles ir apšvietė tvarkingai sulankstytus rankšluosčius bei lovos patalynę. Inspektorius nuo apatinės lentynos paėmė kartoninę dėžutę, pridėtą kredito ir garantinių kortelių, čekių knygučių su skirtingomis pavardėmis. Aišku, vagių laimikis.

Padėdamas dėžutę, Frostas giliau pastebėjo dar vieną. Ištraukė ją ir atsainiai nukėlė dangtį. Rankiniai laikrodžiai, pigūs papuošalai, kredito kortelės... Staiga inspektoriui kone sustojo širdis. Dėžutės dugne gulėjo mobilusis. „Nokia". Tokio pat modelio, tokios pat spalvos kaip Debės Klark telefonas, kurio jie taip ir nerado.

Sušlamštęs druskos ir acto skonio traškučius, Morganas išmetė pro langą suglamžytą pakuotę ir staiga išgirdo slopų balsą.

– Inspektoriau Frostai, prašau atsiliepti...

Kas čia, po šimts kalakutų?! Balsas sklido iš daiktadėžės. Konsteblis ją atidarė. Daiktadėžėje gulėjo Frosto užmirštas radijo siųstuvėlis. Morganas atsiliepė.

– Kad tave šmikis, kur inspektorius?! – išrėkė Džordanas. – Kelis išėjo iš klubo! Tikriausiai važiuoja namo!

Frostas tirtančiais pirštais kuo atsargiausiai apėmė telefoną per nosinę ir pasišviesdamas apžiūrėjo iš arčiau. Mobilusis buvo išjungtas, tad įjungė. Ką daryti? Kaip sužinoti, kieno jis? Savo paties numerį savajame telefone jis galėjo pasižiūrėti, iškėlęs į ekranėlį, bet, kaip tai daroma, neprisiminė ir dabar kaip pakliuvo spaudyti mygtukų nenorėjo – dar ką sugadintų. Atidarė meniu. Baterija buvo beveik visiškai išsekusi, galėjo nusibaigti bet kurią akimirką. Inspektorius skubiai išjungė telefoną. Jeigu baterija galutinai išseks, tada jis jau niekaip nesužinos, ar mobilusis – Debės.

Galvok! Galvok! Galvok! – ragino jis save. Kaip patikrinti? Kaip? Juk yra koks nors būdas! Tikrai yra! Kažkur jis turėjo Debės numerį. Jei jį surinktų, ir šitas telefonas suskambėtų, žudikai būtų pričiupti. Inspektorius, ieškodamas popieriaus skiautės su pakeverzotu numeriu, pasirausė kišenėse ir nuskubėjo į miegamąjį, kur ant staliuko prie lovos buvo padėtas telefonas. Kai ištiesė į jį ranką, aparatas subirbė.

Iš Džordano siųstuvėlio prabilo vienas patrulių:

– Raportuoja „Čarlis Bitė". Ką tik pastebėjome Kelį ir jo moterį, nuvažiuojančius nuo visą parą dirbančios vaistinės Turgaus aikštėje. Ar sekti?

– Nereikia, – atsakė konsteblis. – Pamėginkite pirmiau už Kelį atsidurti prie jo namų. Sustokite prie Morgano mašinos. Jei reikės pagalbos, pranešiu.

Džordanui ir pačiam rūpėjo kuo greičiau nusigauti iki Kelio namų. Pakeliui jis karštligiškai galvojo, kaip perspėti nei siųstuvėlio, nei mobiliojo

neturintį Frostą. Konsteblis staigiai sustabdė automobilį prie telefono būdelės, kurioje ant grandinės tabalavo pora aptrintų abonentų knygų geltonais puslapiais. Džordanas puolė į vidų. Būdelėje dvokė šlapimu, grindys buvo apšnerkštos sudrėkusiais popieriais, tuščiomis greitmaisčio pakuotėmis. Konsteblis iš visos širdies vylėsi knygoje išdraskytais lapais rasti abonentą Kelį. Rado! Įspraudė į plyšį 20 pensų monetą ir surinko numerį. Pypt! Pypt! Pypt!

– Nagi atsiliepkite pagaliau, – murmėjo Džordanas. – Jums reikia kuo skubiau nešti iš ten mėsas!

Frostas klausėsi birbimo nustėręs. Jam atrodė, kad šaižų garsą girdi pusė gatvės.

– Nagi nutilk, nutilk pagaliau, – burbėjo jis piktai.

O telefonas vis čirškė ir čirškė...

– Neatsilieps senas kvailys! – atsiduso Džordanas ir pakabino ragelį. Žinojo, kad „Čarlis Bitė" nuvažiuoti iki Kelio namų dar nespėjo, o laikas lėkė kaip pašėlęs. Teks griebtis radikalių veiksmų, pagalvojo, – šauktis pagalbon nelaimės kūdikį, Valstietį Morganą.

Pagaliau telefonas nutilo. Frostui net ausyse užspengė. Kelias sekundęs luktelėjęs, jis pakėlė ragelį. Šviesdamas į popiergalį, surinko Debės numerį. Užgniaužęs kvapą, palaukė. Pasigirdo moters balsas: „Abonentas, kuriam skambinate, nepasiekiamas. Po signalo..." Po šimts velnių! Juk, taupydamas bateriją, pats telefoną ir išjungė. Nuspaudęs

mygtuką, palūkėjo, kol įsijungs, ir vėl surinko numerį. „Numerio, kuriuo skambinate, nėra..."

Šūdina šūdienė! Inspektorius vėl pašvietė į popieriaus skiautę. Na, žinoma, rinkdamas numerį, supainiojo skaitmenų tvarką. Jis giliai įkvėpė ir ėmė lėtai, atidžiai, pasitikrindamas, spaudyti telefono klavišus. Liko vienas skaitmuo...

Staiga laiptuose sutrinksėjo žingsniai.

Ak tu, rupūžėle! Kelis grįžęs, o jo niekas neperspėjo. Frostas išjungė žibintuvėlį ir, sulaikęs kvapą, tamsoje suakmenėjo. Tik širdis daužėsi it patrakusi.

Už durų kažkas sustojo.

– Šefe... Kur jūs? Čia aš, Morganas!

Inspektorius lengviau atsikvėpė.

– Velsiečio tu gabale, iš baimės vos neapsišikau. Ko atsigrūdai?

– Šefe, reikia iš čia dingti. Kelis iš klubo išėjo pirm laiko. Tuojau bus čia.

– Negalėjai paskambinti?

– Jūsų telefonas išjungtas. Šefe, paskubėkime!

Skubindamas viršininką, konsteblis patempė jam už rankovės.

Juodu išgirdo prie namo privažiuojant automobilį. Frostas prišoko prie lango ir pro užuolaidos kraštą pažvelgė į gatvę. Kelis, kad jį kur plynios, jau suko į prievažą.

– Į kiemą! – sušnypštė inspektorius. – Antraip įkliūsime.

Apačioje spragtelėjo laukujų durų užraktas. Frostas pastėro. Nespėjo! Dabar nulipti laiptais ir pasprukti per kiemą buvo nebeįmanoma.

– Šefe... – verksmingai pratarė Morganas.

Inspektorius nutildė jį mostu.

– Tylėk ir melskis, po galais! – sukuždėjo.

Kaip pasiteisinti?.. Įsilaužė į namus, gaudydami vagį? Nesąmonė! Ką gi, matyt, teks už žioplumą atkentėti. Frostas nuspaudė paskutinį klavišą. Nieko nenutiko. Vadinasi, rizikuota veltui.

Pareigūnai stovėjo tamsoje ir tik laukė, kol Kelis juos užklups. Spengianti tyla... truko vos akimirką.

Leisgyvis mobilusis inspektoriaus rankoje silpnai sučirpsėjo. Sučirpsėjo Frostui surinkus Debės numerį! Vadinasi, telefonas – nužudytosios mergaitės!

Jiems trūks plyš reikėjo išsigauti laukan nepastebėtiems. Tada išsirašyti kratos orderį, išnaršyti namus ir „rasti" telefoną. Kelio užlenkti, jie būtų bejėgiai – jo advokatas tiesiog paskelbtų, kad įkaltis buvo pakištas.

Apačioje atsidarė laukujės durys. Kažkas užbildėjo laiptais į viršų. Atsivėrė ir tuojau pat užsivėrė tualeto durys. Kažkas pratrūko vemti. Aha, vienas tualete. O kur kitas?

– Ar tau viskas gerai?! – sušuko Kelis ir ėmė lipti laiptais.

Baigta, pagalvojo Frostas. Įkliuvome.

Staiga sudundėjo pagrindinės durys.

– Atidarykite! Policija!

– Policija?! Kokio miko prireikė?! – atsiliepė Kelis.

Frostas ir Morganas išgirdo jį lipant žemyn. Sudzingsėjo durų grandinėlė, atidaromos jos girgžtelėjo. Pasigirdo konsteblio Simso balsas:

– Pone, atleiskite, kad trukdome. Ar automobilis prie namo – jūsų?

– O jeigu mano, tai ką? Gal jau, bliunkis, prie savo namų nebegalėsiu savo vežėčių pasistatyti?

– Pone, norėtume, kad pažiūrėtumėte. Į jūsų automobilio bagažinę bandyta įsilaužti.

– Sučiupote tą šiknių?

– Deja, nespėjome.

– Aišku, bliunkis, kaip kitaip!

Po kojomis sugurgždėjo skalda, balsai prislopo. Konstebliams pavyko išvilioti Kelį į lauką.

Lieku tau skolingas, Simsai, mintyje padėkojo Frostas ir, įtempęs klausą, pabandė nuspėti, kas dedasi tualete.

– Pirmyn, Valstietuk! Nešdinamės! – sukuždėjo. Abu nutykino laiptais žemyn. Vidur svetainės Frostas staiga sustojo lyg įkastas. – Kad aš prasmegčiau!..

Inspektorius susizgribo išsinešąs Debės telefoną. Žioplys, mulkis, asilas neraliuotas! Jei nespės iki Keliui grįžtant padėti mobiliojo kur radęs, – galas! Šį įkaltį jis galės pamiršti, o pats greičiausiai bus išspirtas iš policijos.

– Šefe, kas nutiko? Ko laukiame? – paklausė Morganas.

– Nekamantinėk. Palauk manęs mašinoje.

– Bet...

– Dėl Dievo meilės, Valstieti, skuosk! Palauk manęs kelias minutes. Jei nesulauksi, varyk iš čia visu greičiu.

– Bet...

– Nesiginčyk, daryk kas liepta!

Frostas pastūmėjo Morganą į šalį ir puolė laiptais į viršų. Žinojo bildąs per garsiai, bet tikėjosi, kad tualete vemianti Vera* nenugirs. Slopūs balsai lauke staiga nutilo. Rūgštelė, nejaugi Kelis jau grįžta į vidų?

– Simsai, meldžiu, – sumurmėjo inspektorius, – sulaikyk jį dar minutę, na bent penkiasdešimt sekundžių, na bent kiek...

Frostas skubomis – rankos drebėjo kaip pašėlusios – padėjo mobilųjį į dėžutę džiovykloje. Lipdamas laiptais žemyn, vėl išgirdo lauke šnekant. Ar ilgam buvo išgelbėtas?

Perbėgęs svetainę ir virtuvę, kiek įkabindamas nuskuodė per kiemą. Buvo pusiaukelėje, kai už tvoros suburzgė automobilis.

Palauk, palauk dar akimirką! – mintyje ėmė melsti inspektorius, bet, išpuolęs pro duris tvoroje, išvydo tolstančius galinius žibintus.

– Valstietuuuk! – suriko. Kad gali išgirsti, kam nedera, jam jau nerūpėjo.

Ačiū Dievui, išgirdo velsietis. Automobilis stabtelėjo, pavažiavo atbulas ir vėl su žvygsmu sustojo. Frostas, sunkiai alsuodamas, trindamas rando siūlę ant smilkinio, kriste įkrito šalia Morgano.

– Varyk! – sušvokštė.

Pasukę už kampo, jie pamatė rajono patrulio automobilį ir du uniformuotus vyrukus, trypčiojančius aplink Kelio „Citroeną". Šio langas vairuotojo pusėje buvo iškultas.

– Simsas – tikras šaunuolis, – pratarė inspektorius ir, kai jie jau važiavo pro šalį, pasviręs į

* Aliuzija į britų animacinio serialo „Blogiukas Henris", sukurto pagal vaikiškas Francescos Simon knygas, veikėją.

Morganą, pasignalizavo. Simsas vogčia jiems pamojo.

– Diena buvo ilga, – nusižiovavęs pasakė Morganas ir viltingai paklausė: – Šefe, ar dabar jau galėsiu važiuoti namo?

– Ne, – atšovė Frostas. – Bet nenusimink – rytojus bus trumpas, mat apie vidurdienį gal jau galėsi griūti į lovą.

17

Elisona Miler anksčiau susisiautė į praktišką rudo tvido chalatą, užsimestą ant flanelės naktinių, ir piktai nužvelgė abu kriminalistus, tokiu vėlyvu metu išdrįsusius pasibelsti į jos duris.

– Reikalas turėtų būti itin svarbus, – suniurzgė moteris. – Ar bent žinote, kiek dabar valandų?

– Trys, poniute, – maloniai atsakė Frostas, dirstelėjęs į laikrodį. – Atsiprašau, kad prikėlėme iš saldaus miego. Žinau, kaip jums jo trūksta.

Ponia Miler, kaip visada nesupratusi, šaiposi inspektorius ar kalba nuoširdžiai, įsmeigė į jį skvarbų žvilgsnį. Frostas stovėjo, nutaisęs nekalto avinėlio išraišką, ir teisėja, tegul ir nenoromis, nusprendė, kad įsižeisti nėra ko. Peržvelgusi orderį, ji subambėjo:

– Ką sumanėte? Šį orderį buvote atsivežęs pirmiau. Adresas tas pats.

– Poniute, jūsų atmintis – fenomenali, – pagyrė Frostas.

To storžievio atkakliai vadinama „poniute", teisėja susiraukė.

– Ponia, – pataisė šaltai.

– Atsiprašau, poniute. Taip, adresas tas pats, bet dabar esu gavęs svarbios informacijos. Iš itin patikimo šaltinio sužinojau, kad name, kurį ketinu apieškoti, esama nužudytosios mergaitės, Debės Klark, daiktų.

– Ar galiu paklausti: kas gi tas itin patikimas šaltinis?

– Tą asmenį užtikrinau, kad jo pavardė nebus paviešinta. Esu įsitikinęs: jūs ir pati nenorėtumėte, kad laužyčiau žodį. Kai tik pasirašysite orderį, važiuosime tiesiai į įtariamojo namus. Esu dviem šimtais procentų užtikrintas, kad, dėkui jums, rasime ten įkaltį, kurio pakaks mergaitės žudikui apkaltinti.

Teisėja vėl peržvelgė orderį ir papurtė galvą.

– Inspektoriau, man tai nepatinka, – sumurmėjo. – Labai nepatinka.

– Kaip garbingas žmogus jūs, žinoma, suvokiate, – atsakė Frostas, – kad galimybė suimti dviejų moksleivių žudikus yra svarbesnė už bet kokias antipatijas ar dvejones.

Elisona Miler papūtė lūpas. Padėti tam paryčiais iš lovos ją išvertusiam apkiautėliui teisėja nė-maž nenorėjo. Bet stovėti prie laukujų durų vien su naktiniais ir chalatu buvo žvarbu, šilta lova masinte masino, moteriškė neturėjo jėgų ginčytis. Tad paėmė Frosto atkištą rašiklį ir pasirašė. Nė mirktelėti nespėjusi susivokė stovinti viena, tuščiomis rankomis. Automobilis tik suūžė ir išnyko tolumoje.

– Nei ačiū, nei sudie, – purkštelėjusi suniurnėjo teisėja ir užkopė į viršų.

Kelio namuose vis dar tvieskė šviesos. Džordaną ir Simsą Frostas pasiuntė kiemo pusėn – tykoti šeimininko, jei šis mėgintų sprukti, – o pats drauge su Morganu ir Lambertu priėjo prie pagrindinių durų. Valstiečiui liepęs pasinaudoti belstuku,

inspektorius nuspaudė skambučio mygtuką ir suriko:

– Policija!

Už durų pasigirdo žingsniai ir tuojau pat jos prasivėrė per grandinėlės ilgį.

– Na ko dar prireikė? – paklausė Kelis.

Frostas ties tarpu pamosavo orderiu.

– Įsileiskite! – pareikalavo. – Štai kratos orderis.

– Orderis? – Šeimininkas kyštelėjo ranką ir paėmė iš inspektoriaus dokumentą. – Palaukite... – pratarė ir nuėjo į vidų.

– Skuba nuleisti narkotikus į tupyklą, – pasakė Frostas. – Laužkime duris.

Jis pasitraukė į šalį ir Lambertas atsivėdėjęs trenkė tvokle. Durys atsidarė sulig antruoju smūgiu, pareigūnai puolė į vidų. Kelis antrame aukšte su plastikiniais paketėliais glėbyje įnirtingai beldėsi į tualeto duris.

– Greičiau atidaryk, karve tu! Farai namuose!

Buvo girdėti tualete žiaukčiojant. Inspektorius užbildėjo laiptais.

– Petsi, ar man skirti tie paketai? – paklausė išsišiepęs ir kinktelėjo į duris, už kurių niekaip nesiliovė vėmimo kančios. – Rytinis pykinimas, ar ne? Sveikinu! Naujagimį savo mylimo faro garbei galėsi pavadinti Džeku.

– Neva šmaikštus labai esi, – suniurzgė Kelis ir pažvelgė žemyn, kur kažkas trinksėjo ir griozdėjo. – Ko jie ieško?

– Kitų draudžiamų laikyti medžiagų, kurių gal nespėjai paslėpti. – Frostas praplėšė vieną paketėlių. – O kas gi čia? – Jis padažė pirštą į miltelius ir

lyžtelėjo. – Regis, ne šerbetas. Kas tuomet? Ogi kokainas, – tarė inspektorius ir kreipėsi į Lambertą: – Konstebli, ar laikyti kokainą tikrai draudžia įstatymas, ar aš tik prisigalvoju nebūtų dalykų?

– Šituos paketus matau pirmą kartą gyvenime, – patikino Kelis ir, žingtelėjęs į šalį, pasistengė užstoti džiovyklos dureles.

– Mano akelės, mažos kaip uogelės, mato daiktą, panašų į džiovyklą, – suulbėjo Frostas ir nustūmė šeimininką. – Ką gi čia tokio slepi, kad taip nenori mums parodyti? – paklausė ir, atidaręs dureles, nužvelgė džiovyklą. Staiga inspektoriui atšalo pakaušis. Dėžutė su telefonu buvo dingusi! Nors jis gerai prisiminė padėjęs ją atgal. Tiesa, džiovykloje buvo atsiradusios dvi naujos dėžės. Frostas abi atvožė. Abi buvo pilnos kokaino. Aišku, į „Mėlynąją papūgą" Kelis važiavo apsirūpinti. Bet ne narkotikai inspektoriui dabar rūpėjo – jam reikėjo nelemto telefono. Nejaugi šunsnukis sugebėjo nuspėti jo veiksmus ir paslėpė mobilųjį kitur?

Ant vienos lentynų pūpsojo pasvirusi rietuvė gražiai sulankstytų pašluosčių. Gal šios užkrito ant dėžutės, kai jis skubomis ją čionai bruko? Tikriausiai taip ir buvo. Kitaip ir būti negalėjo!

Frostas, sulaikęs kvapą, kilstelėjo pašluostes. Ir atsiduso iš palengvėjimo. Dėžutė su telefonu niekur nebuvo dingusi. Jis paėmė ją ir paklausė:

– Kas gi čia, Petsi?

Kelis, į dėžę dorai nė nepažvelgęs, patraukė pečiais.

– Iš kur man žinoti? Koks nors tariamas, tavo pakištas, įkaltis.

Inspektorius, dėdamasis nuliūdęs, palingavo galvą.

– Na ką tu, Petsi, įkalčius mes pakišame nebent blogiausiu atveju. – Jis pažarstė daiktus dėžutėje, tyčia kol kas neliesdamas telefono. – Laikrodžiai, kredito, debeto kortelės... Kortelių čia – kokių tik nori, ir nė vienos su tavo pavarde. Kažin kodėl? Turbūt išsižiojėliai kredito bendrovių darbuotojai nesugeba jos užrašyti? – Frostas kilstelėjo vieną kortelę. – Štai šita, pavyzdžiui, išrašyta Siuzanai Karter.

– Matau šituos daiktus pirmą kartą gyvenime, – pakartojo Kelis.

– Atrodo, gebu skaityti žmonių mintis. – Inspektorius išsišiepė. – Žinojau, kad taip pasakysi. – Jis vėl pasirausė dėžėje. – Dar keli laikrodžiai... raktai... ei, o kas gi čia?! – mažne šūktelėjo, paėmęs telefoną.

– Telefonas, – paaiškino šeimininkas. – Aš mobiliųjų nevagiu.

– Kieno nors kito monopolis? – paklausė Frostas. – Įdomu, kieno gi šitas telefonas. – Inspektorius kreipėsi į Džordaną, kaip tik įėjusį į namą iš kiemo: – Ar įmanoma kaip nors išsiaiškinti mobiliojo numerį, kad operatoriaus galėtume paklausti savininko pavardės? Ponas Kelis štai sako, kad telefonas – ne jo.

– Žinoma, – atsakė konsteblis. – Maniškis – lygiai toks pat. – Jis atsargiai paėmė iš Frosto telefoną ir įjungė. Susiraukė, išjungė ir vėl įjungė, tada papurtė galvą. – Baterija nugaišusi.

– Kur įkroviklis? – paklausė Kelio inspektorius.

– Vežėtės pakišti telefoną, reikėjo ir sušiktą įkroviklį atsivežti, – atšovė šeimininkas.

– Nuolat užmirštu kokią nors smulkmeną, – vyptelėjęs tarė Frostas. – Cypėje kaip tik vienas yra. Kai išnaršysime tavo buveinę, ten visi kartu ir važiuosime.

Tualete sušniokštė vanduo ir pro duris išsverdėjo pažaliavusi, prakaitu apsipylusi Bridžita Meloun, apkūni gerų keturiasdešimties tamsiaplaukė.

– Sakiau, kad tas omaras pašvinkęs, – suniurnėjo ji Keliui, atgalia ranka nusišluosčiusi lūpas, ir nukreipė pasmėlusį žvilgsnį į Frostą. – Ką čia veikia nususę farai?

Frostas kilstelėjo telefoną ir paklausė:

– Atpažįstate?

Moteris, išpūtusi akis, pažvelgė į mobilųjį ir papurtė galvą.

– Nee.

Prisidirbę šikniai, pagalvojo inspektorius. Balsu jis pasakė:

– Malonų pokalbį pratęsime nuovadoje. Apsirenkite.

– Aš kartu su ja nevažiuosiu, – suburbėjo Kelis. – Šliaukina kas penkios minutės. Mano vežėčios kone paplūdo.

– Gerai, kad perspėjai, – tarė Frostas ir pasišaukė Morganą. – Valstietuk, sulaikytąją parveši tu.

Inspektorius pamaišė arbatą rašikliu, nučiulpė nuo gaubtuvėlio cukrų ir atsiduso.

– Tik laiką tuščiai gaištame, – pasakė.

– Džekai, pats žinai, Kelis be advokato nešnekės, – atsiliepė seržantas Velsas.

– Senais gerai laikais, jeigu įtariamasis užsispirdavo, stuktelėdavai jam į slėpsnas, pats parašydavai paaiškinimą, suraitydavai jo parašą, ir nė lapė nesulodavo. – Frostas vėl atsiduso. – Auksiniai laikai buvo. – Jis pažvelgė į laikrodį. Buvo pusė penkių. – Džordanas vis dar krapštosi prie telefono?

– Ieško įkroviklio. Mūsiškis, pasirodo, ne tokio modelio. – Išbaigęs arbatą, Velsas šnibždomis paklausė: – Ar tu įsitikinęs, kad mobilusis – mergaitės?

– Po šimts rupūžiokų, aišku, įsitikinęs, – atsakė inspektorius. – Patikrinau prieš prašydamas suknisto orderio.

Sunerimęs seržantas paskubėjo uždaryti duris.

– Džekai, susimildamas, apie tai nieko nenoriu žinoti.

Frostas ant kėdės pasimuistė.

– Gerai būtų, kad Džordanas greičiau rastų įkroviklį. Kol nebus patvirtinta, kad telefonas – Debės, net ir atvažiavus advokatui Klastūnui Semui, Kelį galėsiu kvosti tik apie narkotikus, beverčius papuošalus ir kredito korteles. O jeigu antroji mergaitė, Dženė O'Brajen, dar gyva.

Inspektorius iškratė iš pakelio cigaretę ir pasiūlė Velsui. Šis tik papurtė galvą. Frostas užsirūkė ir, priėjęs prie lango, žvilgtelėjo į aikštelę – bene pamatys advokato automobilį.

– Sumautas kontoros žiurkė, – sumurmėjo. – Dirba tik nuo skambučio iki skambučio.

Pasibeldęs įėjo Džordanas.

– Inspektoriau, įkroviklį radau, – pasakė jis. – Telefonas – Debės Klark.

– Po šimts velnių, būčiau apalpęs iš nuostabos,

jei būtų ne jos, – atsakė Frostas. – Bet vis tiek ačiū, sūnau. Gerai padirbėjai.

– Yra dar geresnė naujiena. Paskutinį kartą skambinta iš Kelio telefono!

Inspektorius patenkintas niuktelėjo į orą kumščiu.

– Cha, būsime šmikį prigriebę! – Jis vėl pažvelgė pro langą. – Kurgi tas nuopiepa advokatas? Beje, kaip gyvuoja Molė Meloun?

– Vis vemia, – atsakė Džordanas. – Nesuprantu, iš kur tiek ir imasi. Meloun norėjo, kad iškviestume specialistą iš Harlio gatvės*, bet pakaks jai ir mūsų šundaktario.– Reikia su ja pasikalbėti. Neabejoju, ji Sendžiui Leinui ir skambino pranešti apie vaizdajuostę.

Lauke trinktelėjo automobilio durelės. Frostas atsigręžė į langą.

– Na štai, atvažiavo klastūnas Semas. Tik pažiūrėkite, kokius įštaigingus ratus šiknius įsitaisęs. – Jis išgėrė arbatą ir nusišluostė lūpas. – Ką gi, prispauskime... – Staiga inspektorius delnu pliaukštelėjo sau per kaktą. – Velniai griebtų! Tasai paskutinis skambutis... Juk tai aš iš Kelio telefono skambinau į mobilųjį, tikrinau, ar šis – Debės! – Pasisukes į Džordaną, Frostas paklausė: – Ar informaciją apie tą skambutį įmanoma ištrinti?

Kiek pagalvojęs konsteblis atsakė:

– Iš telefono atminties informaciją ištrinti gal ir galima, bet operatorius tą skambutį vis tiek bus užfiksavęs.

---

* Ironiška aliuzija į Londono Harlio gatvę, garsėjančią prestižinių privačių klinikų gausa.

– O kad tave tryda!.. – sukeikė inspektorius. – Jeigu kas, Kelis turės įrodyti neskambinęs, o aš laikysiuos tikro policininko taktikos – meluosiu susiriesdamas.

Frostas delnais pasitrynė veidą. Kaip visada trypinėjo ant plonyčio ledo. Vieną gražią dieną galėjo ir įlūžti.

Pro duris kyštelėjo galvą Koljeris.

– Seržante, atvyko Kelio advokatas, – pasakė jis. – Prašosi įleidžiamas pas klientą.

– Einu, – pratarė Velsas.

Inspektorius pažvelgė į tuščio puodelio dugną. Dabar teks laukti, pagalvojo, kol Kelis su Klastūnu Semu susitars, kaip anam kvočiamam meluoti.

– Arbatos dar yra? – paklausė Frostas ir, neišgirdęs atsakymo, pridūrė: – Tada kam nors teks užplikyti. – Niuktelėjęs Morganui, paragino: – Nagi, Loidai Džordžai, visiems arbatos!

Ant kėdės snūduriavęs konsteblis nenoriai atsistojo ir nusižiovavęs sumurmėjo:

– Tuojau atnešiu, šefe.

Inspektorius buvo išgėręs gal pusę puoduko, kai grįžo Bilas Velsas.

– Džekai, jie pasirengę. Kelis nori išeiti už užstatą.

– O aš noriu sekso ištroškusios nekaltos mergelės, – atsakė Frostas. – Mudviejų su Keliu šansai vienodi.

Juodu su Morganu nuėjo į Kvotos kambarį, kur jau laukė Kelis ir advokatas, nusikaltėlį primenąs dar labiau nei jo klientas, – naudoto automobilio iš tokio tipo sukčiaus fizionomija nieku gyvu nepirktum.

Klastūnui Semui vos linktelėjęs, inspektorius palaukė, kol Morganas įjungs magnetofoną, ir atsivertė aplanką.

– Kaip žinote, pone Keli, – prašneko, – remdamiesi gauta informacija, apieškojome jūsų namus ir radome štai ką. – Frostas padėjo ant stalo plastikinį maišą su Kelio nespėtais pradanginti kokaino paketėliais. Išėmęs vieną jų, Frostas parodė advokatui. – Teismo ekspertizės laboratorija dar nebaigė tyrimo, bet mes pagrįstai manome, kad čia – uždrausta medžiaga.

– Inspektoriau, kaip jau minėjau anksčiau, – Kelis prakalbo mandagiai, nepamiršdamas, kad kvota įrašinėjama, – šiuos paketus radau savo namų džiovykloje. Anksčiau nebuvau jų matęs. Kas nors man juos pakišo.

– Užklupome jus su šiais paketėliais glėbyje. Ketinote nuleisti juos į klozetą.

– Inspektoriau, palūkėkite, – įsikišo advokatas. – Iš kur galite žinoti mano kliento ketinimus?

– Pone Simpsonai, viskas gerai. – Sulaikytasis kalbėjo vis taip pat mandagiai. – Inspektorius teisus. Man gėda, bet turiu prisipažinti, kad iš tiesų ketinau nuleisti paketus į klozetą. Norėjau jų atsikratyti. Žinojau: inspektorius nepatikės, kad narkotikai man pakišti. Ponas Frostas – ne iš patikliųjų.

– Pakišti? – Inspektorius suraukė kaktą. – Įdomu, kam gi džiovykla jūsų namuose taip lengvai prieinama.

Kelis šyptelėjo.

– Tam, inspektoriau, kas nori pridaryti man rūpesčių. Gal tai tas pats asmuo, iš kurio gauta informacija rėmėtės, išsirašydami kratos orderį.

Frostas užkėlė ant stalo dėžę su kredito kortelėmis, papuošalais ir mobiliuoju telefonu.

– Štai ką dar radome jūsų džiovykloje, – pasakė.

Sulaikytasis patraukė pečiais.

– Gyvenime nesu šitų daiktų matęs, – suburbėjo. – Tas, kas juos pakišo, stengėsi iš peties.

– Inspektoriau, – vėl įsiterpė advokatas, – kuo šie daiktai svarbūs? Kaip jie susiję su narkotikais, kurie mano klientui buvo pakišti?

Prieš atsakydamas Frostas gurkštelėjo jau ataušusios arbatos.

– Pone Simpsonai, štai ką reiškia akylumas. Ieškojome narkotikų, o radome dar šį tą. – Dirstelėjęs į Kelį, inspektorius pridūrė: – Gali būti, kad anaiptol ne narkotikai, pone Simpsonai, bus didžiausias jūsų kliento rūpestis.

– Šit kaip? Gal apšviestumėte mane? – paklausė advokatas ir, išdidžiai sunėręs rankas ant krūtinės, atsilošė.

– Šis telefonas, kurį jūsų klientas slėpė džiovykloje, – Debės Klark, – rėžė Frostas.

Simpsonas niekinamai prunkštelėjo.

– Nužudytosios mergaitės? Vaje, vaje, inspektoriau, matau, aklosiomis griebiatės šiaudo. Neabejoju, tokio pat modelio telefonų prigaminta tūkstančiai.

– Tik numeriai jų nevienodi, – kirto švietalu Frostas ir pasviro į Kelį. – Mes patikrinome numerį. Šis mobilusis, mūsų rastas džiovykloje, – Debės Klark. Taigi kalbame apie žmogžudystę.

Sulaikytasis atšlijo, lyg gavęs gerą smūgį.

– Sušikto telefono gyvenime nesu regėjęs. Jis man pakištas. Pakištas, bliunkis! Jėzaumarija!

Prisiekiu motinos gyvybe... Dėl narkotikų prisipažįstu. Bet kad žudyčiau... Niekada!

– Kaip tuomet telefonas atsidūrė jūsų namuose? – įsakmiai paklausė inspektorius.

Atsakyti Kelis nespėjo – atsivėrė durys ir į Kvotos kambarį, iš įtūžio net tirtėdamas, griūte įgriuvo įraudęs, prakaituotas vyresnysis inspektorius Skineris.

– Frostai, eikite šen! – sušvokštė. – Tučtuojau!

Frostas įsiuto savo ruožtu.

– Gal nepastebėjote raudonos lemputės? Aš kvočiu įtariamąjį.

– Man nusispjauti, ką jūs veikiate. Tučtuojau eikite su manimi!

– Atsiprašau, trumpai išeisiu, – kreipėsi į advokatą inspektorius. – Vyresnybė nori už kažką mane pagirti. – Koridoriuje jis užsipuolė Skinerį: – Kaip, šimts velnių, drįstate pertraukti kvotą!

– Nevaidinkite kieto vyruko, – atšovė vyresnysis inspektorius, aptvoksdamas Frostą viskio kvapu. – Ką Žmogžudysčių tyrimo kambaryje veikia pareigūnai? Dirba viršvalandžius, kurių aš nesankcionavau?

– Tiriame vieną versijų, – vos tvardydamasis atsakė Frostas.

– Man pirmiau nepritarus, jūs negalite tirti jokių versijų, ypač kai pražangos niekingai smulkios – uždraustų medžiagų ir vogtų daiktų laikymas. Tuojau pat išleiskite visus tuos pareigūnus į namus.

– Aš kvočiu sulaikytąjį, įtariamą prisidėjus prie Debės Klark ir Tomo Hariso nužudymo.

Skineris išpūtė akis, nors sutelkti žvilgsnį jam buvo nelengva.

– Įtariamąjį? – Sugriebęs už rankovės, nusitempė Frostą į savo kabinetą. – Pasakokite.

Inspektorius išdėstė padėtį. Tik kad pirmiau buvo vogčia įsigavęs į Kelio namus, nutylėjo.

Skineris apgalvojo, ką išgirdęs.

– Orderį išsirašėte, remdamasis gauta informacija. Kokia?

– Anonimas telefonu pranešė apie narkotikus, – atsakė Frostas. – Yra skambinęs man ir anksčiau. To žmogaus informacija visada pasitvirtina.

Vyresnysis inspektorius sunėrė ant krūtinės rankas ir patenkintas išsiviepė.

– Ieškojote narkotikų, o radote telefoną. Nuostabu, po galais! Manote, filmavo ir žudė jie?

– Turėjo mergaitės telefoną. Man regis, kabliukas – visai neblogas.

– Ir man taip atrodo, – linktelėjęs tarė Skineris. – O dabar, Frostai, čiuožkite namo. Tyrimą perimu. Ir daugiau nedrįskite kištis į mano bylas. Surandate įtariamąjį – iš karto perduodate man. Nesitikėkite pasiglemžti svetimų nuopelnų.

Priimamajame Frostas sulaukė Velso užuojautos.

– Džekai, tau bent jau neteks vargti kvotose, – paguodė seržantas. – Visą šlovę Skineris vis tiek būtų pasisavinęs.

– Lauždamasis į Kelio namus, rizikavau prakeikta karjera, – gailiai sumurmėjo inspektorius. – Nuveikiau visą juodą darbą...

Staiga abu pareigūnai atsigręžė į laukujes duris, mat kartu su šalto oro šuoru į nuovadą ant aukštakulnių įbangavo rėksmingai apsirengusi mergina. Gerai užmetusi, iki registracinio barjero

ji vos atkaukšėjo. Neskoningai prisidažiusios merginos lūpdažiai buvo nusitrynę, sodrus pigių kvepalų kvapas nestelbė džino kvapo.

– Kur jis? – įsakmiai paklausė ji Velso. – Kiek dar turėsiu kvanksoti toje susmirdusioje mašinoje?

– Kas – jis, garbioji ponia? – savo ruožtu pasiteiravo seržantas.

– Džonas. Tas stambus faras su pilku kostiumu, raudonu kaklaraiščiu. Užsakė mums kambarį viešbutyje. Įkyrėjo laukti.

Sutartinai kilstelėję antakius, Velsas ir Frostas susižvalgė ir vienu balsu tyliai ištarė:

– Skineris!

– Einu, pakviesiu, – pasisiūlė inspektorius.

Skineris, kuris su pluoštu bylų rankose buvo bežengiąs į Kvotos kambarį, išvydęs Frostą, susiraukė.

– Juk liepiau nešdintis namo! – sumarmėjo.

– Svarbus reikalas, – atsakė inspektorius. – Jūsų anūkė priimamajame. Užsilaukė vargšė, net karštis slėpsnose išblėso.

Skineris sužaibavo akimis.

– Frostai, netampykite liūto už ūsų, – iškošė pro dantis. Išsiėmęs iš kišenės piginį, surado dvidešimties svarų banknotą ir atkišo inspektoriui. – Įsodinkite ją į taksi. Tegul palaukia manęs viešbutyje. Perspėkite, kad galiu ir užtrukti. Ir atsikniskite nuo manęs.

Frostas įsidėjo banknotą į kišenę ir kreipėsi į Morganą, kuris, Skinerio išsiųstas iš Kvotos kambario, kaip tik išėjo į koridorių:

– Valstietuk, ar tavo ratai po langais?

– Aha.

– Priimamajame laukia viena tokia putli bandelė. Nuvežk ją, kur pageidaus.

– Gerai, šefe.

– Tik žiūrėk, kad klynas būtų užsagstytas.

– Klausau, šefe.

Į savo kabinetą Frostas nupėdino gerokai subjurusios nuotaikos. Važiuoti namo buvo nebe laikas, be to, po nakties įvykių galva net dūzgė, taigi vis tiek nebūtų įstengęs užmigti. Staiga jis pasijuto alkanas. Nutarė pasiųsti ką nors į visą parą dirbančią užkandinę.

– Kas nori žuvies tešloje? Vaišinu! – šūktelėjo, paduodamas Koljeriui iš Skinerio gautą dvidešimtinę.

Žuvies tešloje norėjo visi. Konstebliui užsirašinėjant pageidavimus, sučirškė telefonas.

– Jums, inspektoriau, – pasakė ragelį pakėlęs Džordanas.

Frostas dirstelėjo į laikrodį. Kam, velniai rautų, šovė į galvą skambinti tokiu metu?

– Jeigu čia koks nors skaičių nepažįstantis pusaklis... – suniauzgė jis, imdamas ragelį. Skambino Sendis Leinas. – Kokio šūdo tau prireikė, Sendi? – paklausė inspektorius ir, delnu pridengęs mikrofoną, paprašė Koljerio parnešti dešros tešloje ir traškučių ir pridūrė: – Pasakyk ten jiems, kad menkė pastarąjį kartą buvo nešviežia. – Visi, kas buvo užsisakę menkės, suskato iš naujo šūkčioti konstebliui pageidavimus, ir Frostui teko į ragelį mažne rėkti: – Sendi, ko tau reikia?! Negali užmigti?!

– Jau miegojau. Gavau žinią iš laikraščio. Vėl skambino moteris.

Inspektorius, prašydamas kolegų tylos, sumosavo ranka.

– Vėl skambino? Kada?

– Prieš kelias minutes. Ta pati. Štai ką pasakė: „Paklauskite farų apie randus."

Frostas vos neišgriuvo. Apie kirčių žymes Debės nugaroje niekas negalėjo žinoti.

– Iš kur skambinta?

– Iš būdelės – bet jau iš kitos. Numerį žinau, tik, kur ji, niekas iš komutatoriaus man nepasakys.

– Kur ta būdelė, mes sužinosime, – atsakė inspektorius.

Visas būdeles pareigūnai turėjo sekti kiaurą parą, bet, kai dėmesys nukrypo į Kelį, Frostas stebėjimą nutraukė. Jis taip stipriai sugniaužė ragelį, kad atrodė – dar kiek, ir sutraiškys. Kas galėjo skambinti į laikraštį? Juk tikrai ne Bridžita Meloun.

– Kokie ten randai? – pasmalsavo Leinas. – Ar mergaitė buvo sumušta?

– Vėliau pašnekėsime, Sendi, vėliau. Greičiau sakyk numerį. – Šį užsirašęs inspektorius padėjo ragelį. – Žuvies tešloje nebus! – sušuko. – Sumauta bobšė vėl skambino į redakciją!

– Maniau, ją patupdėme, – atsiliepė Lambertas.

– Suklydome, po šimts rupūžgalvių! Nebent ji sugeba vienu metu būti dviejose vietose. – Frostas padavė Koljeriui lapelį su numeriu. – Pasuk telefonininkams, sužinok, iš kur skambinta į laikraštį. – Konsteblis prisėdo prie telefono, o inspektorius kreipėsi į kitus: – Šokite į mašinas ir pasivažinėkite

gatvėmis. Šiokiu metu automobilių mieste bus nedaug. Visų numerius reikia užsirašyti. Pirmyn!

Pareigūnai ėmė skirstytis. Frostas tuo tarpu nekantravo išgirsti, ką bus sužinojęs Koljeris.

– Džekai, ar nederėjo perspėti Skinerio? – pratarė Velsas.

– Skineris liepė nuo jo atsiknisti, o aš visada darau, kas liepta, ypač kai žmogus kalba taip mandagiai. – Atsigręžęs į konsteblį, kuris ragelį vis dar laikė prie ausies, inspektorius sumurmėjo: – Nagi, sūnau... – Subirbė kitas telefonas. – Kas dar, po velniais, nutiko?! – atsiliepęs riktelėjo Frostas. Kooperacijos „Tvirtovė" darbuotojas jam pranešė, kad ką tik iš bankomato išimti penki šimtai svarų. – Ačiū, nuotaiką pataisėte kaip reikiant, – suniurzgė inspektorius ir nutrenkė ragelį ant aparato. Tegul jį skradžiai! Bizlis prisiknis iš pat labo ryto. Lyg negana būtų rūpesčių. Frostas čia pat nutarė doroti juos paeiliui. – Bene per naktį ir šnekėsi? – papriekaištavo jis Koljeriui.

Šis paėmė rašiklį ir kažką pakeverzojo į atverstą užrašinę. Padėkojęs galų gale padėjo ragelį.

– Būdelė po geležinkelio tiltu, Levingtono gatvėje. Kaip tik tą aš ir stebėjau, – pasakė inspektoriui.

– Teisingai, dar įtrink man į žaizdą grūsto stiklo, – suburbleno Frostas ir nusikabino nuo gembės šaliką. – Lėkime pažiūrėti.

Akmenimis grįsta Levingtono gatvė vingiuodama kilo į kalnelį ir nėrė po geležinkelio tilto arka. Rekonstrukcija, po kurios šis landynių rajonas turėjo atrodyti šiek tiek padoriau, buvo pristabdyta

prieš šešerius metus. Apie apsaugos vaizdo kameras čia galėjai nebent pasvajoti. Ta bjaurybė žinojo, iš kur skambinti, pamanė Frostas.

Lemputė buvo sukulta, tad būdelė atlapotomis durimis skendėjo tamsoje. Viduje trenkė šlapimu, grindis klojo geltoni abonentų knygos puslapiai, sieną dengė prikibdytos prostitučių vizitinės kortelės.

– Gerai būtų į ką nors neįmynus, – sumurmėjo Frostas. – Aha, – tuojau tarstelėjo linksmiau ir pasilenkęs paėmė lipnų lapelį užrašams. Atsargiai laikydamas už kampučio, pašvietė žibintuvėliu ir patenkintas išsišiepė. – 655555. „Dentono numeris, sūnau. Šitai mūsų profesijos žmonės vadina įkalčiu. – Pasirausęs kišenėse, jis surado seną voką ir įdėjo į jį lapelį. – Gal kartais bus maloniai palikusi mums kokį atspaudą. – Nuplėšęs nuo sienos vieną kortelių, inspektorius nusistebėjo: – Rūgštele tu, rupūžėle, šita vis dar triūsia? Mano senelės klasės draugė! – Frostas per nosinę suėmė ragelį ir nukabinęs apšvietė. – Nušveistas kuo švariausiai. Jei būčiau perdėtai įtarus, pamanyčiau štai ką: toji boba nenorėjo, kad aptiktume jos pirštų atspaudų. – Inspektorius pakabino ragelį ir susimąstęs įsižiūrėjo į plyšį monetoms mesti. – O juk čia, sūnau, beveik niekas neužsuka. Būdelė kėpso pačioje Dentono šiknoje, niekur nevedančioje gatvėje, dvokia taip, kad paskambinti verčiau nusileistum į kanalizaciją.

– Inspektoriau, kur lenkiate? – paklausė Koljeris.

– Galėčiau lažintis, monetų šitame telefone nedaug, o ir tos pačios – su mūsų ieškomos skambintojos pirštų atspaudais.

Frostas išsiėmė iš kišenės peiliuką ir įniko džyrinti ragelio laidą. Koljeris baugščiai apsidairė – dar kas užklups gadinant visuomenės turtą. Inspektorius apžiūrėjo laidą. Šis buvo vos įpjautas.

– Nesuprantu, kaip tuos laidus nutraukia vandalai, – sumurmėjo Frostas ir čia pat pridūrė: – Mašinoje yra žnyplės. Nešk jas šen, sūnau.

Žnyplėmis laidą jis nukirpo vienu gaistu.

– Duokite mums įrankių ir mes užbaigsime darbą, – pasakė Čerčilio balsu.

– Kodėl taip padarėte? – paklausė Koljeris.

– Kad niekas, kol išėmę ištirsime monetas, nebegalėtų pasinaudoti šituo automatu. Kai grįšime į nuovadą, paskambinsi į telekomą. Tegul jų specialistas kartu su nusikaltimo vietos tyrėju iš pat ryto atvažiuoja čionai ir išima monetas. Reikės paimti nuo jų pirštų atspaudus.

– Bet moteris galėjo mūvėti pirštines, – tarė konsteblis.

– Jeigu būtų mūvėjusi pirštines, drauguži mielas, jai nebūtų reikėję šluostyti ragelio. Beje, telekomininkams pasakyk, kad kažkoks chuliganas nupjovė čia laidą. Gali nupasakoti jiems Skinerio išvaizdą.

Išėjęs iš Kvotos kambario, Skineris pasišaukė Velsą.

– Ta karvė mane apvėmė man kostiumą! Pasirūpinkite, kad ją kas nors nuvežtų į viešąją ligoninę. Dabar dvoksiu vėmalais!

– Vaje, vaje, – vos tramdydamas juoką, atsiduso nuovados seržantas.

– Suraskite man kokią pašluostę ar ką nors panašaus. Kur Frostas?

– Turbūt išvažiavęs namo.

– Na, žinoma, kai reikia, šunsnukio neprisišauksi. O kiti?

– Kaip suprantu, inspektorius Frostas visus paleido. Sakė, jūsų nurodymu.

– Labai jau mikliai tas šmikis išsirenka, kuriuos nurodymus jam vykdyti, – suniurzgė Skineris. – Tiek to. Neketinu terliotis su narkotikų laikymo ir smulkių vagysčių byla. Veskite Kelį į kamerą, baigsiu jį kvosti iš ryto.

– O kaip dėl nužudytosios mergaitės telefono? – paklausė Velsas.

– Toji Meloun mobilųjį tikriausiai nukniaukė. Apsivėmė kaip tik tada, kai apie tai paklausiau. Sakosi mokykloje vogusi vaikų daiktus iš spintelių. Dar sako, kad jų garaže paslėpta gal pusė tonos šikpopierio. Frostas būtų radęs, jei būtų ieškojęs kaip pridera. Kaip sau norite, bet aš netikiu, kad šikpopierio vagis galėtų ką nors nužudyti. Nupezęs Frostas. Kuo greičiau jo atsikratysime, tuo...

Sieninio laikrodžio Žmogžudysčių tyrimo kambaryje rodyklės slinko lėtai. Buvo be poros minučių šešios. Frostas nusižiovavo ir pasitrynė apšepusį smakrą. Jo pavaldiniai buvo surašę gatvėse pastebėtų automobilių numerius, bet nė vienoje tų mašinų nematė moters, tad kažin ko tikėtis nevertėjo. Inspektorius vėl nusižiovavo.

– Vėliau peržiūrėsime apsaugos kamerų įrašus, gal ten pamatysime ką nors įdomaus, – tarė jis ir

pasiraivė, mankštindamas įskaudusią nugarą. – Šiuo metu svarbiausias klausimas štai koks: skirstomės į namus ir, prieš eidami pas Skinerį atsiimti pylos, porą valandų pamiegame ar važiuojame į naktinę užkandinę pavalgyti?

– Aš mirštu iš bado, – atsiliepė Lambertas.

– Vadinasi, tu ir esi visuomenės balsas, – atsakė Frostas ir siektelėjo šaliko. – Pirmyn!

Pro duris įžengė didžiai patenkintas Morganas.

– Atsiprašau, šefe, užtrukau, – pasakė jis. – Iškilo viena tokia kliūtis.

– Iškilo ar pasistojo? – pasitikslino inspektorius. – Turėjai nuvežti prostitutę į viešbutį ir grįžti. Jeigu Skineris sužinos, kad jam liko tik išėdos, gyvą tave išmėsinės.

– Šefe, važiuoti į viešbutį ji nenorėjo. Norėjo namo. Buvo nusivariusi nuo koto.

Frostas išsišiepė.

– Kieno tas kotas, mums aišku. Pusryčiausi?

Prie stalo kabinete jis nusnūdo vos porą valandų. Pažadino koridoriuje kibirais tarškinančios valytojos. Frostas įžiebė stalinę lempą ir pažvelgė į laikrodį ant sienos. Buvo be penkiolikos devynios. Jis jautėsi nėmaž nepailsėjęs, suskretęs. Pasitrynė akis ir jau ketino užsirūkyti, bet vis dėlto numetė pakelį ant stalo. Naktį buvo persirūkęs mažne iki vėmimo, burna dvokė it savaitę nevalyta peleninė. Prisikirtus prasto Niko kavinės maisto, pykino. Kavos – štai ko jam reikėjo. Pakeliui į valgyklą Frostas užsuko į tualetą, apsiprausė šaltu vandeniu. Iš veidrodžio į jį žvelgė nuvargęs žmogus papilkėjusiu veidu.

– Ak tu, senas šmiki, – šluostydamasis sumurmėjo inspektorius.

Kava jį šiek tiek atgaivino. Kai nusileido į priimamąjį, Džonis Džonsonas nusišypsojęs pasiteiravo:

– Džekai, regis, sunki buvo naktis?

– Visiškai sumauta, – linktelėjęs atsakė Frostas.
– Keliui ir tai moliuskų pardavėjai Skineris kaltinimus pateikė?

– Kelį narkotikų laikymu apkaltino, o moteris apsirgo ir iškeliavo į viešąją.

– Apsirgo?

– Turbūt apsinuodijo maistu. Apvėmė Skineriui geriausią kostiumą.

– Ta moteriškė man jau beveik patinka. Ko gero, palėksiu iki ligoninės, šnektelsiu su ja. Ką ji sakė apie telefoną?

– Nieko rišlaus.

– Tad, sakai, ji viešojoje? Nuvažiuosiu. Gal, mane išvydusi, ką nors prisimins.

– Skineriui nepatiks.

– Tuomet juo labiau reikia Molę Meloun prakalbinti.

Begaliniame, per visą ligoninės aukštą nusidriekusiame koridoriuje, vedančiame į Naitingeil palatą, kur gulėjo Bridžita Meloun, triūsė valytojos. Vyresnioji seselė buvo vos pradėjusi pamainą, tad jai prireikė užmesti akį į pacientę paguldžiusio gydytojo užrašus.

– Nieko ypatingo, – pasakė ji. – Apsinuodijimas maistu. Šiandien pat išrašysime.

– Tik užsuksiu ligonės nuraminti, – tarė Frostas.

Bridžitos Meloun veido oda vis dar buvo žalsvo atspalvio. Lėkštėje ant padėklo prie lovos aušdama stingo košė. Moteris, akivaizdžiai bjaurėdamasi, iš šviesiai geltono puoduko siurbčiojo ligoninės arbatą.

– Ant padėklo buvome palikę geltoną puodelį su šlapimu. Gal žinote, kur jis dingo? – prisitraukdamas taburetę, paklausė inspektorius.

– Kas toks, po šimts pimpių, būsi? – klausimu atsakė Meloun ir čia pat prisiminė. – Aa, faras. Naktį buvai pas mus.

– Kartą mane pamačiusi, širdele, neužmirši visą gyvenimą, – suulbėjo Frostas. – Norėčiau pasikalbėti apie mobilųjį.

– Apie kokį mobilųjį?

Inspektorius sunkiai atsiduso.

– Bridžita, nevaidink kvailelės. Puikiai žinai – apie kokį. Apie tą patį, kurį radome jūsų džiovykloje. Telefonas – nužudytosios mergaitės.

Moteriai net žandikaulis atvipo. Ji išpūtė akis.

– Švenčiausioji Mergele! Nejaugi vargšės mažylės Debės?

– Taip, tos pačios.

– Švenčiausioji Mergele! Nežinojau... – Bridžita persižegnojo. – Inspektoriau, nežinojau. Tegul Dievas numarina mane šitoje pat lovoje, jei meluoju. Jei būčiau žinojusi, jokiu geru nebūčiau ėmusi.

– Nebūtum ėmusi? Iš kur?

– Nežinau, – pratarė moteris, purtydama galvą.

– Nežinai, po velniais?! – aprėkė ją Frostas. – Ką čia šneki?!

Koridoriuje pasigirdo žingsniai, į palatą įėjo vyresnioji seselė.

– Prašyčiau netriukšmauti, – sušnypštė ji. – Žmonės čia šiaip jau gydosi.

– Atsiprašau, meilute, – šnibždomis atsakė inspektorius ir vėl kreipėsi į Bridžitą: – Jei neprisiminsi, iš kur paėmei telefoną, apkaltinsiu nužudymu, tada sprangią kalėjimo košę žlebnosi kaip didelė.

– Nužudymu? Aš tai vargšei nė plauko ant galvos nepaliečiau. Tos mergaitės tiesiog nežiūri savo daiktų. Prašyte prašosi apvagiamos.

– Vogei daiktus iš vaikų spintelių?

– Iš visų. Norėjau tik pamokyti. Kad saugotų savo turtą. Būčiau viską padėjusi atgal.

– Kurgi ne! – nusišaipė Frostas. – Kada paėmei telefoną?

– Inspektoriau, prisiekiu savo motinos gyvybe, jei nebūčiau apsirgusi, būčiau viską grąžinusi.

– Bridžita, meluoji iki apsitriedimo. Taigi kada nukniaukei mobilųjį?

Moteris suraukė kaktą.

– Reikia pagalvoti... Trečiadienį... Taip, trečiadienį paėmiau, o ketvirtadienį susirgau.

– Liaukis skiedusi, po šimts velnių. Debė nužudyta antradienio vakarą, telefoną ji turėjo. Mergaitę nužudėte judu su Keliu, ar ne?

Bridžita sužaibavo akimis.

– Inspektoriau, nedrįsk kaltinti manęs tokiomis baisybėmis. Ir iš viso – eik tu skradžiai! Nori kalbėtis, pasikviesk mano advokatą. Daugiau netarsiu nė žodžio.

Frostas atsistojo ir pastatė taburetę prie sienos.

– Išeinu. Bet prisimink, Bridžita, ką sakė galiūnas Arnis... Aš grįšiu.

Įsėdęs į automobilį, jis susisiekė su seržantu Džonsonu ir paprašė atsiųsti į ligoninę kurią nors konsteblę. Ši turėjo palaukti, kol medikai išrašys Meloun, ir parvežti ją tiesiai į nuovadą. Tada inspektorius šalutinėmis gatvelėmis nuvažiavo į Debės namus.

Ponia Klark buvo nugaluota sielvarto. Taip ir nesusišukavusi, drabužiai prasagstyti. Viduje buvo šalta ir tuščia – mirusiosios namuose kitaip ir negalėjo būti. Šeimininkė nusivedė inspektorių į svetainę. Ant kilimo mėtėsi užuojautos atvirukai.

– Dėl jūsų dukrelės... – varžydamasis prakalbo Frostas.

Moteris įsistebeilijo į jį nustebusi.

– Ji – pamokose. Mano Debė – pamokose... – pasakė. Staiga suvirpėjo visu kūnu ir sudribo ant kėdės. – Ne mokykloje ji... mirusi. Nebėra mano Debės.

– Žinau, širdele, žinau, – atjaučiamai sukuždėjo inspektorius. Iš karto sumojo, kad pokalbis bus velniškai sunkus. Atsisėdo priešais šeimininkę. – Tik porą klausimų ir eisiu... Ilgai netruksime.

Ji įdėmiai į jį pažvelgė, pasviro į priekį ir užlūžtančiu balsu ištarė:

– Tėvas ją nužudė... Geidė dukters... Pavyduliavo tam berniukui.

– Gal ir taip, – kimiai atsakė Frostas, – bet, prieš ką nors suimdami, privalome išsiaiškinti kai kuriuos faktus. Dėl Debės mobiliojo... Sakėte, tą paskutinį vakarą ji išėjo su telefonu.

Moteris tankiai sumirksėjo.

– Telefonas? Nupirkau jai dvyliktojo gimtadienio proga.

– Žinoma, širdele. Bet ar tą vakarą ji išėjo su telefonu?

– Pati liepiau pasiimti. Visada, kai tik kur eidavo, liepdavau pasiimti. Sakydavau, neduokdie, kokia nelaimė... – Ponia Klark sukrūpčiojo ir pratrūko raudoti. – ...kokia nelaimė nutiks.

– Ir Debė telefoną pasiėmė?

– Visada prašydavau parodyti, norėdavau įsitikinti, kad tikrai turi. Tą vakarą Debė parodė mobilųjį ir pasakė: „Mama, nesirūpink, štai jis."

– Ponia Klark, ar jūs įsitikinusi? Tai – labai svarbu.

– Aišku, įsitikinusi.

18

– Tavęs teiraujasi Skineris. Ugnimi spjaudosi, – pasakė Velsas.

– Spjaudosi, sakai? Jeigu iš kito galo, tuomet neisiu, – tarė Frostas ir atsiduso. – Tiek to. Greičiau sėsi – greičiau išeisi.

Pirmiau jis užsuko į savo kabinetą. Gautųjų dokumentų dėkle gulėjo šūsnis įkyrių Maleto paraginimų ir nusikaltimo vietos tyrėjų ataskaita apie išimtąsias iš telefono monetas. Iš viso automate buvo devyniasdešimt pensų. Ant vienos dešimties pensų monetos aptikta dalis piršto atspaudo, sutampančio su rastuoju ant vaizdajuostės pakuotės. Abu atspaudai – tos pačios moters. Irgi mat atradimas! Tarsi jis dar nežinotų, kad moteris – ta pati. Kas ji tokia? – štai klausimas, į kurį taip ir neatsakyta. Frostas sunkiai atsiduso. Nieko gero ir nevertėjo tikėtis. Rūpesčių našta sunkėjo sulig diena. Mažyčiai netikėtos sėkmės šypsniai, kurie jį protarpiais išgelbėdavo, dabar atrodė kaip neplanuotos atostogos. Mielai būtų tokių išėjęs. Pagalbos iš nupezėlio storašiknio Skinerio nebuvo ko tikėtis. Šunsnukis užkrovė visas bylas jam, Frostui; jeigu šis nusikaltimus ištirs, nuopelnus tas šūdžius pasiglemš sau, priešingu atveju – išvanos kailį. Kažin kokių priekaištų tasai tešlius pažers šį kartą?

Ant kabineto durų prisegtame lapelyje buvo išspausdinta: KRIMINALISTAS VYRESNYSIS INSPEKTORIUS SKINERIS KAMBARYJE NR. 12. Žemiau nupiešta strėlė rodė į koridoriaus gilumą. Frostas kyštelėjo galvą pro duris. Visi baldai iš kabineto buvo išnešti, darbininkas baltu kombinezonu dažė sieną. Atsigręžęs į inspektorių, jis paklausė:

– Jūs, džentelmene, iš kabineto priešais, ar ne?

– Džentelmenu esu pavadintas pirmą kartą gyvenime, – atsakė Frostas. – Bet taip – mano kabinetas priešais.

– Į jūsiškį kibsime kitą savaitę. Kaip suprantu, išvykstate?

– Kada reikės, tada ir išvyksiu, – pyktelėjęs atšovė inspektorius. Lavonas dar skambina į greitąją, o šiknius Skineris jau užsakinėja karstą.

Prie kabineto nr. 12 durų taip pat buvo prisegtas lapelis. KRIMINALISTAS VYRESNYSIS INSPEKTORIUS SKINERIS. BELSKITĖS IR LAUKITE. Frostas nesibeldė ir nelaukė.

Kambarys buvo ankštas, kaip pakliuvo prigrūstas iš Skinerio kabineto suneštų baldų. Vyresnysis inspektorius sėdėjo prie popieriais apkrauto stalo. Priešais Skinerį, prikandusi lūpą, vos tramdydama ašaras, stovėjo konsteblė Keitė Holbi. Piktai į Frostą dėbtelėjęs, viršininkas sumarmėjo:

– Negirdėjau jūsų beldžiantis.

– Ak štai kodėl aš negirdėjau jūsų sakant: „Užeikite", – atkirto inspektorius.

Skineris dar labiau persiraukė.

– Eikite sau. Vėliau pasikalbėsime, – suburbėjo Keitei.

Mergina prasispraudė pro Frostą ir išėjo. Vyresnysis inspektorius atsilošė ir pasakė:

– Ta merga dar ne taip paverks. Jei nevykdys įsakymų, lėks iš skyriaus kaip musė – iš sultinio. Skyriau jai užduotį, o užklupau stebint „Mėlynąją papūgą".

– Aš ją ten pasiunčiau, – prisipažino Frostas.

– Man jūsų nurodymai nerūpi. Mergiotė turi paklusti man, ne jums. Ji – tik stažuotoja. Privalau įvertinti konsteblės tinkamumą darbui. Ataskaitoje parašysiu, kad ji – netinkama, ir baigtas kriukis.

– Net jums tai neišdegs, – pasakė inspektorius.

– Taip jau ir neišdegs? – bjauriai išsiviepęs paklausė Skineris.

– Neišdegs, – atsisėsdamas patikino Frostas. – Ypač jeigu aš parašysiu, kur pridera, apie tai, kaip santykiavote su nepilnamete prostitute ir kaip atsivežėte ją į nuovadą. Žinoma, be būtino reikalo taip žemai nepulčiau.

Skineris akimirksniu išbalo.

– Su nepilnamete? – vos išstenėjo.

– Šiemet suėjo penkiolika, – linktelėjęs atsakė Frostas. Kiek tai merginai metų, jis net nenumanė, bet, kadangi Morganas naktį vežė ją namo, galėjo kaipmat sužinoti, kur prostitutė gyvena, ir, jeigu kas, priversti ją pameluoti.

Vyresnysis inspektorius tvardėsi kaip įmanydamas. Rankiojo nuo stalviršio popierius ir dėliojo tvarkingomis krūvelėmis.

– Pernelyg jau jūs gudrus, – sumurmėjo jis.

– Ačiū, – atsakė Frostas. – Jūsų pagyra – ne šuns papas. Ko mane išsikvietėte?

Skineris parodė į dokumentus ant stalo.

– Žinote, kas čia? Viršvalandžių deklaracijos... *nesankcionuotų* viršvalandžių deklaracijos. Frostai, viršvalandžius sankcionuoju aš, ne jūs.

– Bet vyriausiasis inspektorius Maletas... – žiojosi teisintis Frostas.

– Ir ne nupiepęs Maletas. Jums įsakinėju aš, ne jis. Ką ta airių šliundra sakė apie telefoną?

Inspektorius persakė, ką išgirdęs iš Bridžitos Meloun.

Skineris purkštelėjo.

– Nugvelbė iš mergaitės spintelės? Taip ir maniau.

– Ponia Klark tvirtina, kad Debė paskutinį vakarą telefoną išsinešė.

– Vadinasi, klysta. Mobilusis negalėjo vienu metu būti dviejose sušiktose vietose. Tikriausiai mergaitė užmiršo jį mokykloje, o motinai pamelavo. Tirdamas šią versiją, visus tik be reikalo gaišinate, taigi meskite ją. Bridžita Meloun – smulki šikpopierio vagilė, ne žudikė, o Petsis Kelis – tik platintojas, perduosiu jį Narkotikų poskyriui. Skambinau į mokyklą. Jie tai bobai pretenzijų neturi, taigi galai užraišioti. – Sučiepsėjo telefonas. Vos atsiliepęs Skineris atitraukė ragelį nuo ausies, mat iš jo paplūdo keiksmai. – Pone Bizli, aš – kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris. Kaip suprantu, mudu su jumis turime bendrą draugą... Taip, tas pats... Taip, visiškas jovalas. Aš išspardysiu, kam pridera, užpakalius ir išreikalausiu košę pagaliau išsrėbti. Prižadu, pone Bizli, prižadu. – Padėjęs ragelį, vyresnysis inspektorius pasitrynė

ausį. – Naktį, kol jūs blaškėtės, gaudydamas šikpopierio vagišę, iš bankomato vėl paimti susmirdę penki šimtai. Noriu, kad Bizlis nuo manęs atsiknistų, tad pagaliau surenkite pasalą, kaip dera, ir sugaukite tą šmikį... *Comprende*?

– *Arrivederci,* – atsakė Frostas.

Skineris, ir vėl nesupratęs, ar inspektorius iš jo šaiposi, ar iš tiesų yra toks bukas, įsmeigė į jį skvarbų žvilgsnį. Staiga vyresniojo inspektoriaus dėmesį patraukė kažkoks triukšmas tikrajame jo kabinete.

– Kaip ten sekasi tam tinginiui atgrubnagiui? – paklausė jis.

– Ar Maletui? – naiviai pasitikslino Frostas.

– Puikiai žinote, ką turiu galvoje. Beje, kitą savaitę tas kerėpla pradeda darbą jūsų kabinete. Reikia jį paruošti jūsų įpėdiniui. Ar namą jau pardavėte?

– Dar ne.

– Pasiskubinkite, velniai jus griebtų. Po poros savaičių pradedate dirbti Lekstone. – Frostas jau buvo pakilęs eiti, kai Skineris staiga susizgribo paklausti: – Kur pinigai, atlikę nuo mano dvidešimtinės?

– Atidaviau jūsų anūkėlei, – atsakė inspektorius. – Na tai nepilnametei.

Grįžęs į savo kabinetą, Frostas tik sėdėjo ir rūkė, žiūrėdamas į tabako įrudintas lubas. Iš šios buveinės teks kraustytis į kokią nors nejaukią skylę Lekstone? Ši mintis dar labiau kartino gyvenimą. Kad ir kaip nenoromis, jis vis dėlto turėjo pripažinti, kad apie Kelį ir Meloun Skineris sakė tiesą. Taip, juodu padugnės, taip, narkotikų prekeiviai,

smulkūs vagišiai, bet tik ne vaikų kankintojai, ne žudikai. Taigi tuodu iš įtariamųjų sąrašo išbraukus, reikėjo žūtbūt surasti Sendžiui Leinui skambinusią moterį.

Pašokęs nuo kėdės, Frostas nuėjo į Žmogžudysčių tyrimo kambarį pasidomėti, bene pavaldiniai bus ką pešę iš tų kelių automobilių, pastebėtų gatvėse maždaug tuo metu, kai paslaptingoji skambino į redakciją.

Keitė Holbi, apsikrovusi bylomis, sėdėjo prie kampinio stalo ir suvedinėjo į kompiuterį duomenis. Atrodė, kad to nuobodaus darbo ji nebaigs niekada. Mergina buvo sugniuždyta, kaip ir pats inspektorius. Jis priėjo prie jos. Keitė pakėlė į viršininką akis ir blankiai šyptelėjo.

– Širdele, ką tik kalbėjau su Skineriu, – pasakė jis. – Nepalankios tau ataskaitos jis nerašys.

Mergina išsyk nušvito.

– Ak... Ačiū. Labai ačiū.

– Nėra už ką dėkoti, širdele. Aš tik užsiminiau Skineriui apie vieną, kitą aplinkybę, ir jis, šventas žmogus, susivokė klydęs.

Inspektorius perėjo prie Koljerio, kuris, viena ranka laikydamas telefono ragelį, kita kažką užsirašinėjo.

– Kuo užsiėmęs, sūnau? – pasiteiravo Frostas, palūkėjęs, kol konsteblis baigs pokalbį.

– Džordanas ir Simsas tikrina naktį pastebėtus automobilius. Kol kas nieko įtartino.

Koljeris parodė A4 formato lapą su surašytais automobiliais ir jų numeriais. Jau patikrinti savininkai buvo pažymėti varnelėmis. Frostas bedė pirštu į nepažymėtą numerį ir paklausė:

– O šitas?

– Inspektoriau, šitas – sunkvežimis. Liepėte tikrinti tik lengvuosius.

Frostas įsižiūrėjo į numerį. Kažkur atminties užkaboriuose tyliai sudindėjo varpelis. Kur jis galėjo matyti tą numerį? Šis ir anksčiau buvo atsidūręs kažkokiame sąraše.

– Patikrink.

Koljeris ėmė barbenti klavišais. Netrukus monitoriuje pasirodė reikiamas įrašas.

– Savininkas – Kenetas Teiloras, bendrovė „Žemės ūkio gaminiai", Dentonas.

Frostas papurtė galvą. Nei pavardė, nei bendrovės pavadinimas nieko jam nesakė.

– Beje, šiąnakt vėl stebėsime „Tvirtovės" bankomatus. Pradėsime šį kartą po vidurnakčio, – tarė inspektorius. – Skineris prižadėjo Bizliui asmeniškai pasirūpinti byla, o mes juk nenorime vyresniojo inspektoriaus apvilti.

Parėjęs į savo kabinetą, Frostas užklupo Morganą skaitant „Daily Mirror". Konsteblis skubiai įmetė laikraštį į stalčių ir apsimetė uoliai pildąs kažkokius blankus.

– Šiąnakt vėl stebėsime bankomatus, – pasakė inspektorius, – taigi tavo pimpaliukas galės atsipūsti.

Plačiai nusišypsojęs, Morganas atsakė:

– Surašiau automobilius, apsaugos vaizdo kamerų nufilmuotus maždaug tuo metu, kai išimti pinigai. Tokio, kuris šmėžuotų keliuose įrašuose, nėra.

Konsteblis padavė bylą Frostui, šis abejingai pervertė lapus ir ėmė graibytis cigarečių. Staiga inspektorius nustėro. Tarp kitų buvo įrašytas Dentono „Žemės ūkio gaminių" bendrovės sunkvežimio numeris. Jis atsivertė kitą puslapį. Šiame išvydo tą patį numerį.

– Valstietuk, pakelk užpakalį nuo kėdės!

Morganas baugščiai, neišmanydamas, kuo galėjo prasikalsti, atsistojo.

– Ką pasakysite, šefe?

Frostas dūrė pirštu į numerį.

– Kodėl šitas nepatikrintas? Tas pats sunkvežimis važinėjo po miestą tris iš keturių naktų.

– Šefe, pats sakote – sunkvežimis. Liepėte tikrinti vien lengvąsias.

– Stuobry tu, – suniurzgė inspektorius, – kodėl įsakymus stropiai vykdai tik tada, kai nedera, po šimts rupūžgalvių? Tas pats sušiktas sunkvežimis sušmėžuoja įraše kaskart, kai iš bankomato išimami pinigai. Po šimts velnių, ar nepagalvojai, kad tokia aplinkybė – daugiau nei įtartina?

– Kai apie tai užsiminėte, ir man pasiro... – išlemeno Morganas, bet Frostas jau buvo išlėkęs į Žmogžudysčių tyrimo kambarį.

– Koljeri, kur gyvena tas vyrukas iš „Žemės ūkio gaminių"? – paklausė jis konsteblio.

– Rožių kotedže Šedvelo kelyje, – atsakė šis.

Frostas kumščiu niuktelėjo į kitos rankos delną.

– Šedvelo kelyje? Nuo ten iki Bilio Kingo, to paties, iš kurio buvo pavogta kortelė, namų nuspjautum nepasistiebęs. Rūgštele, gali būti, kad aptikome pėdsaką! – Inspektorius griebė telefoną

ir paskambino į Operatyviojo valdymo centrą. – Susisiekite su Džordanu ir Simsu. Tegul meta visus darbus, važiuoja į Rožių kotedžą Šedvelo kelyje ir parveža į nuovadą Kenetą Teilorą, įtariamą pavogus namų statybos kooperacijos kortelę. Nuo manęs jam tegul perduoda asmeninę padėką už tai, kad užvažiavo Morganui per makaulę.

Negrįstu keliuku ūkio link trinksinčio rajono patrulio automobilio žibintų spinduliai skvarbė juodą tamsą. Kai mašina atbildėjo iki medinių vartų, kurie vos laikėsi ant vyrių, tolėliau neaiškiai subolavo senutėlis kotedžas. Visos šviesos name buvo išjungtos. Džordanas, įtempęs regą, įsižiūrėjo pro priekinį stiklą.

– Ar tikrai nepaklydome? Valda atrodo apleista.

– Čia, – patikino Simsas. – Antai sunkvežimis prie namo.

Abu pareigūnai išlipo iš automobilio, užsimovė uniformines kepures ir nugurgždėjo piktžolėmis apžėlusiu žvyruotu taku. Staiga kažkur duždamas sužvangėjo stiklas. Konstebliai sustojo.

– Kas čia?..

Vos prasižiojusį Simsą pertraukė vyro balsas:

– Ei, farai, toliau – nė žingsnio!

Pareigūnai įžiūrėjo siluetą antro aukšto lange.

– Pone Teilorai, paklausykite! – sušuko Simsas, nutaisęs tokią intonaciją, kokia įprastai kreipiamasi į sveiką protą. – Norime su jumis tik pasikalbėti!

Abu konstebliai vėl žengė į priekį, bet tą pat akimirką vyriškis lange pasisuko ir pro išdaužtą stiklą kažką atkišo. Automobilio žibintų šviesoje blykstelėjo metalas.

– Dievulėliau! – išsprūdo Simsui. – Sušiktas šautuvas!

Policininkai apmirę sustingo.

– Pone Teilorai, verčiau nekvailiokite! – šūktelėjo Džordanas. – Norime tik pasikalbėti!

– Dar žingsnis – ir šaunu! – suriko šeimininkas. Balse buvo justi įtampa. Atrodė, dar kiek, ir Teilorą ištiks nervinis priepuolis.

Kur šį kartą Frostas mus įvėlė? Kad jis kur surūgtų! – pagalvojo Simsas.

Ką telefonu sako isterijos ištikta moteris, suprasti Velsui buvo nelengva.

– Garbioji ponia, prašyčiau nusiraminti, – pakartojo jis.

– Ma... mažylį, – ne tiek pasakė, kiek iškūkčiojo ji. – Jis pasi... pasiėmė mažylį.

– Kas pasiėmė mažylį?

– Taigi sakau. Mano vy... vyras. Grįžtu iš... darbo. Nueinu p... pas auklę. O ji ir sako: „Vaiką pasiėmė tė... tėvas." Pasakė jai, kad visi... visi drauge išvažiuojame atos... togauti.

– Garbioji ponia, kas gi čia tokio?

– Mes išsis... išsiskyrę. Bendrauti su vaiku... jam uždrausta. Jam užeina smurto priepuoliai. Nuskriaus mano mažylį, pama... pamatysite.

– Ar su vyru susisiekėte?

– Jūs nesi... nesiklausote. Juk sakau, mėginau ieškoti adresu, kurį jis buvo man davęs. Pasirodo, iš ten jau... jau išsikraustęs. Nežinau, kur jis. Pagrobė vaiką, o kur yra, net nenutuokiu.

Velsas paėmė rašiklį.

– Garbioji ponia, man prireiks šiokių tokių duomenų. Pirmiausia pasisakykite pavardę ir adresą...

Džordanas ir Simsas stovėjo lyg įkasti. Šautuvo vamzdis vis nukrypdavo tai į vieną, tai į kitą.

– Pone Teilorai, šitaip tik užvilkinsite neišvengiamą baigtį! – vėl prabilo Džordanas. – Jeigu ramiuoju nesutarsime, mums teks iškviesti ginkluotąjį būrį, ir atomazga tada bus išties bjauri! Mes to tikrai nenorime!

– Užtat aš noriu, sušikti farai! – išrėkė Teiloras. – Kvieskite savo ginkluotąjį būrį! Šaukite šen spaudą! Televizininkus! Visiems papasakosiu, kaip tie niekšai mane sužlugdė... kaip šit iki ko privarė!

– Pone Teilorai!.. – Džordanas atsargiai žingtelėjo pirmyn ir tuojau pat atšoko, mat šūvis ištaškė vieną automobilio žibintą.

– Perspėjau! – užriaumojo šeimininkas. – Vieną kartą! Nešdinkitės, jei nenorite, kad šratų į snukius prižerčiau!

– Į mašiną! – suriko Simsas porininkui, tempdamas šį už rankos. Šokęs prie vairo, jis skubiai pavarė automobilį atbulą – nepasiekiamai šūviu – ir griebė radijo siųstuvėlį. – Nuovada! Turime rūpestį! Mums prireiks paspirties...

– Tik susišaudymo mums, rupūžėle, ir trūko, – vilkdamasis apsiaustą, suvaitojo Frostas.

Galvą pro duris kyštelėjo Lambertas.

– Skineris radijo ryšiu nepasiekiamas, – tarė. – Prisiskambinti irgi negaliu.

– Na, žinoma, jei pakvipo kruvinu darbu, Storulio Arbaklo ieškok neieškojęs, – suniurnėjo inspektorius ir kreipėsi į Morganą: – Gali būti, kad jis tos kekšės amžių patikrins. Ar perspėjai ją, kad sakytųsi esanti penkiolikinė?

– Perspėjau, šefe. Prižadėjo taip ir sakyti. Ar ginkluotojo būrio nekviesite?

Kiek pagalvojęs Frostas papurtė galvą.

– Kol kas ne. Jų nesuvaldysi, incidentas kaipmat išvirs į susišaudymą prie Old Kinderslio koralio*. Pamėginsime išvengti kraujo, gal pavyks perkalbėti Teilorą gražiuoju. Į kabinetą įėjusi Keitė Holbi padėjo ant inspektoriaus stalo kažkokius dokumentus.

– Nuo vyresniojo inspektoriaus Skinerio, – pasakė.

Frostas nusišypsojo merginai ir tarė:

– Širdele, čiupk milinę. Lėksime pašaudyti.

– Turiu likti čia, – dvejodama pratarė konsteblė. – Vyresnysis inspektorius liepė...

– Velniop Skinerį! Jo čia nėra, taigi vadovauju aš. Renkis.

– Šefe, ar man važiuoti? – paklausė Morganas.

– Žinoma, – atsakė Frostas. – Mums gali prireikti žmogaus pavidalo skydo, kurio paskiau būtų negaila išmesti.

Senutėlis inspektoriaus „Fordas“ duobėtu keliu šiaip ne taip atkretėjo iki rajono patrulio automobilio ir sustojo prie pat šio. Frostas išjungė šviesas ir

---

* Aliuzija į 1881 m. Tumstoune (JAV) prie Old Kinderslio gyvulių kiemo įvykusį susišaudymą tarp nusikaltėlių ir teisėsaugininkų. Šis susišaudymas laikomas garsiausiu ginkluotu konfliktu Amerikos Laukinių Vakarų istorijoje.

kartu su Valstiečiu bei Keite persėdo pas konsteblius.

– Kur jis? – paklausė inspektorius.

Džordanas parodė į namą.

– Žiūrėkite į antai tą langą iškultu stiklu kairėje, antrame aukšte.

– Nė velnio nematau, – sumurmėjo Frostas. Jau gailėjosi nesumojęs pasiimti naktinio matymo žiūronų.

– Jis tikrai ten, – patikino Džordanas. – Pamėginkite prisiartinti prie namo – tas nevisprotis iš syk pradės rėkti.

Inspektorius, norėdamas laimėti laiko kokiam nors planui suregzti, pavaišino visus rūkalais. Galva buvo tuščia kaip puodynė.

– Šefe, jei užkalbėtumėte jam dantis, gal man pavyktų apeiti namą iš kitos pusės ir užklupti Teilorą iš nemačių, – pasisiūlė Morganas.

– Ne, – atsakė Frostas. – Tave paaukosime, tik jei nebus kitos išeities. – Dar patraukęs dūmą, jis sumaigė nuorūką. – Pažiūrėsime, gal suveiks mano iškalbos menas. – Inspektorius išlipo iš automobilio ir neryžtingai paėjėjo taku. – Pone Teilorai, aš – Frostas, kriminalistas inspektorius Frostas! – sušuko. – Norėčiau su jumis pasikalbėti! – Niekas neatsakė, tad inspektorius atsargiai žengė dar porą žingsnių. – Ar galėtume pasikalbėti?! – Lange kažkas sujudėjo. Driokstelėjo šūvis. Tako žvirgždas prieš pat Frostą pažiro į šalis, jis suskubo atsitraukti. – Aišku. Kalbėtis tu, šmiki, nenori, – sumurmėjo.

– Sakiau nesiartinti! – sušuko Teiloras.

– Kam taip kvailioti?! Verčiau meskite ginklą ir

išeikite! Kitos išeities vis tiek neturite! – atsiliepė inspektorius.

– Jei tau manęs reikia, eik čionai, po šimts šliunkių, ir išsivesk! – Teiloro balsas drebėjo, atrodė, dar kiek, ir jį ištiks isterija.

– Ginkluotojo būrio kviesti nenoriu! – Vėjyje šūkaujančiam Frostui jau peršėjo gerklę. – Nenoriu, nei kad nukentėtų mano pareigūnai, nei kad jums kas nutiktų!

– Tad važiuokite sau! Atstokite nuo manęs!

Inspektorius patraukė pečiais ir grįžo į automobilį surūkyti dar vienos cigaretės.

– Šefe, ką darysime? – paklausė Morganas, kuriam visada atrodydavo, kad Frostas gali akimoju išgliaudyti bet kokią problemą.

– Bala žino. Ko gero, kantriai lauksime. Juk amžinai jis ten nestovės.

– Man regis, tas žmogus gali ryžtis savižudybei, – įsiterpė Keitė Holbi.

– Sakai, gali ištaškyti sau smegenis? Anokia ir bėda, – atsakė inspektorius. – Neketinu rizikuoti gyvybėmis, kad jam sukliudyčiau.

Į stiklą pabeldė Simsas. Frostas atidarė dureles.

– Inspektoriau, turbūt jūsų siųstuvėlis išjungtas? – paklausė konsteblis.

– Taip ir yra, atsiprašau, – suburbėjo patikrinęs aparatą Frostas.

– Operatyviojo valdymo centras neišmano, kaip su jumis susisiekti.

Inspektorius kilstelėjo siųstuvėlį prie lūpų.

– Frostas. Kokie rūpesčiai?

– Maletas nori su jumis pasikalbėti, – atsakė Lambertas.

– Ir tikriausiai skubiai, – atsidusęs pratarė Frostas.

– Jungiu.

– Frostai, negalime su jumis susisiekti, – kaip visada irzliai prašneko Maletas.

– Viršininke, atsiprašau. Aparatas vos gyvas. Šiaip ne taip atgaivinome.

– Skambino buvusi Teiloro žmona. Moteris eina iš galvos. Juodu išsiskyrę, vienerių sūnelio globos teisė tėvui uždrausta. Jis pasiėmė vaiką iš auklės, o namo neparvežė.

Inspektorius nustėro, suvokęs, kaip grėsmingai ši aplinkybė keičia padėtį.

– Šūdienė! Mažylis tikriausiai su Teiloru. Man prireiks paspirties.

– Operacijai vadovaus vyresnysis inspektorius Skineris. Jis jau važiuoja.

– Nuostabu! Rūpesčių kaip nebūta! – sumurmėjo Frostas ir pasisuko į saviškius. – Name su Teiloru yra jo metų sūnelis. – Lipdamas iš mašinos, inspektorius pridūrė: – Ką gi, pasišnekučiuokime su tuo puspročiu. – Paėjėjęs taku, kol pakako ryžto, jis sušuko: – Pone Teilorai!

Lange sujudėjo siluetas.

– Ko nori?!

– Ar sūnus su jumis?!

– Nuo šiol niekada su juo nesiskirsiu!

– Mažylis gali nukentėti! Leiskite bent jį išsinešti!

– Vaikas liks su manimi!

– Pone Teilorai, kam užvirėte šitą košę?! Anksčiau ar vėliau vis tiek turėsite išeiti! Jei spyriositės, geriau nebus niekam! Ko jūs norite?!

– Pasakysiu, ko noriu! – Vyriškis jau kone spiegė.

– Noriu, kad visas pasaulis sužinotų, ką man padarė tie prekybos centro niekšai!..

– Ir ką gi jie padarė?!

– Verčiausi daržininkyste! Tiekiau prekybos centrui pirmarūšių daržovių, o jie mokėjo man vis mažiau ir mažiau! Galiausiai pasiūlė mažiau už savikainą! Kai su jų kainomis nesutikau, tie išgamos atsisakė mano paslaugų! Praradau viską!

– Žiauru! Bet ar šitai – išeitis?!

– Apie tai, ką man padarė bjaurybė Bizlis, paskelbsiu pasauliui! Kvieskite šen spaudą!.. Televiziją!.. Tegul visas prakeiktas pasaulis sužino, koks šūdžius tas Bizlis!

– Padarykime šitaip! Leiskite išsinešti sūnų ir aš sukviesiu čionai žiniasklaidą!

– Sūnus liks su manimi!

– Pone Teilorai, ar berniukui viskas gerai?! Jis kažko labai tylus! – Nesulaukęs atsakymo, Frostas vėl sušuko: – Pone Teilorai, ar berniukui viskas gerai?!

– Mažylis miega!.. Ramiai miega!

– Jei sušauksiu žiniasklaidą, galėsite žurnalistams papasakoti, kas jums nutiko! Ar tada pasiduosite?! Išeisite iš namo su sūnumi?!

Teiloras vėl valandėlę patylėjo, paskui ne itin užtikrintai ištarė:

– Taip!

– Luktelkite! – Inspektorius grįžo į automobilį ir užsirūkė. – Nepatinka man tai, – pasakė kolegoms. – Nėmaž nepatinka. Bet kitos išeities nėra. Teks su jo sąlygomis sutikti. Nuojauta man kužda, kad tasai pusprotis tikisi, ištaškydamas sau galvą priešais televizijos kameras, pasirodyti pavakario žiniose.

Saloną nutvieskė kito automobilio šviesos. Atvažiavo kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris.

– Jungtinių Valstijų kavalerija atšuoliavo! – subambėjo Frostas. – Mes išvaduoti nuo rūpesčių!

Skineris priėjęs atidarė dureles ir nykščiu parodė Morganui išlipti. Šis skubiai užleido vietą šalia Frosto. Išvydęs Keitę, vyresnysis inspektorius susiraukė.

– Ką, velniai rautų, čia veikiate? Argi neliepiau?..

– Konsteblės gali čia prireikti, – pertraukė jį Frostas. – Teiloras atsiveže mažametį sūnų. Moteris mums dar pravers.

– Liepiau konsteblei dirbti nuovadoje, – sumarmėjo Skineris. – Ji pernelyg jau dažnai nepaiso įsakymų. Beje, pasidomėjau ta šliundra... Jai dvidešimt treji. – Atsigręžęs į konsteblę, jis paliepė: – Lauk, pupuliuk! – Tada vėl kreipėsi į Frostą: – Pasakokite.

Inspektorius trumpai nusakė padėtį.

– Ginkluotojo būrio kažkodėl nekvietėte, – susiraukęs burbtelėjo Skineris.

– Nenoriu kelti įtampos. Tikiuosi surasti paprastesnę išeitį.

– Jis šaudė į mūsų pareigūnus, po šimts! Nieko sau paprasta išeitis!

– Šaudė apytikriai ton pusėn. Jei būtų norėjęs, būtų pataikęs.

– Gerai, kol kas apsieikime be ginkluotų žaliūkų. Tie suskiai kaipmat pasiglemžtų visus nuopelnus. Tad sakote, tasai kvėša ten – su vaiku?

Frostas gūžtelėjo pečiais.

– Jis taip sako, bet mažylio negirdėjome nė garselio. Pasak Teiloro, vaikutis ramiai miega – štai dėl ko man neramu.

Vyresnysis inspektorius išpūtė akis.

– Neramu, kad miega?

– Tėvas rėkauja, šaudo, o kūdikis ramiai miega? Turėtų klykti nesavu balsu. Gali būti nudobtas.

– Nudobtas? – Skineris suraukė kaktą. – Na su jumis nepanuobodžiausi, velniai griebtų! Vis dėlto neturite įrodymų.

– Rupūžėle, aišku, neturiu. Tikiuosi, klystu, bet Teiloras nukvaišęs galutinai. Logikos jo galvoje ieškoti neverta.

Vyresnysis inspektorius valandėlę pagalvojo.

– O jeigu staigiai jį užpultume? Važiuoti nulėktume iki pat durų ir įsiveržtume...

– Net aš, bukas kaip baobabas, nesiryžčiau, – atsakė Frostas. – Teiloras – potencialus savižudis. Nelaukęs, kol supulsime pro duris, nupiltų vaiką ir pats nusišautų.

– Nejaugi taip ir kiurksosime čia tuščiai? – suburbėjo Skineris.

Tad sugalvok ką nors, mintyje atkirto Frostas. Balsu jis pasakė:

– Teiloras nori išlieti širdį žiniasklaidai.

Vyresnysis inspektorius papurtė galvą.

– Nereikia mums čia jokių žiniasklaidų. Jeigu operacija žlugtų, nenorėčiau, kad mūsų klaidas televizininkai pasiųstų transliuoti visai šaliai. – Skineris mąsliai pasižnaibė nosį. – Aš su juo pasikalbėsiu. Ar numerį žinome?

– Žinome. Užrašytas ant sunkvežimio šono. Tik nežinia, kur pats telefonas.

– Surinkite.

Frostas surinko numerį ir padavė mobilųjį vyresniajam inspektoriui. Teiloras atsiliepė tuojau pat.

– Ko reikia?

– Ponas Teiloras? – pasitikrino Skineris.

– Ko dar, po galais, paklausi?! Pats kas toks būsi?

– Kriminalistas vyresnysis inspektorius Skineris.

– Su tavim nekalbėsiu. Kur tas kitas faras, apkiautėlis?

Skineris grąžino telefoną Frostui.

– Jis nori pasikalbėti su jumis.

– Pone Teilorai, ką pasakysite? – paklausė Frostas.

– Kur žiniasklaida?

– Jau važiuoja, – pamelavo inspektorius. – Kaip mažylis?

Teiloras atsakė ne iš karto.

– Sūnui viskas gerai. Miega kaip užmuštas.

Inspektorių persmelkė šaltukas.

– Ar vaikučiui tikrai viskas gerai?

– Miega kaip užmuštas.

– Gal galėtume jį pamatyti?

– Ne! Noriu žiniasklaidos! Noriu Bizlio! Tegul atvažiuoja Bizlis!

Ryšys nutrūko. Frostas dar kelias sekundes žiūrėjo į telefoną. Paskui įsidėjo į kišenę.

– Girdėjote? – paklausė Skinerio.

– Girdėjau, – linktelėjęs atsakė šis. – Jokios sumautos žiniasklaidos! Kol kas. Palaukite. Nieko nedarykite. Eisiu į žvalgybą.

Vyresnysis inspektorius atidarė dureles ir, išsiropštęs iš automobilio, dingo tamsoje.

– Į žvalgybą? – nusistebėjo Frostas. – Kitaip tariant, nusimyžti?

– Šefe, vyresnysis inspektorius nuėjo apsižvalgyti, – lyg vaikui paaiškino Morganas.

– Šit kaip? – dėdamasis nežinojęs, pratarė Frostas. Vėl – be jokio malonumo – užsirūkė. – Gal vertėtų atsivežti čionai Teiloro žmoną, – pasakė, stebėdamas aukštyn vinguriuojantį dūmą. – Saloną vėl apšvietė kito automobilio žibintai. Savąja „Porsche" atvažiavo vyriausiasis inspektorius Maletas. – Šūdienė! O aš jau maniau, kad blogiau būti nebegali, – suaimanavo Frostas.

Maletas pabarbeno į stiklą ir pamojo inspektoriui. Šis persėdo į „Porschę".

– Informuokite, – burbtelėjo viršininkas.

– Apie ką? – tyčia naiviai paklausė Frostas.

– Man reikia informacijos, – atšovė Maletas. – Kokia padėtis? Kur vyresnysis inspektorius Skineris?

– Teiloras štai ten, kambaryje antrame aukšte. Ginkluotas šautuvu. Grasina nudėsiąs kiekvieną, kas tik prisiartins. Spėjame, kad name yra ir jo metų sūnelis.

– Ko jis nori?

– Kad iškviestume žiniasklaidos atstovus ir Bizlį. Tada Teiloras atskleistų pasauliui, koks šis esąs niekšas.

– Jeigu tas žmogus reikalauja žiniasklaidos, kvieskite.

– Vyresnysis inspektorius Skineris nenori, kad mūsų nesėkmė, jei kartais susimautume, būtų parodyta per televiziją.

– Iš tiesų. Tinkamas požiūris, – linktelėjęs tarė

Maletas. – Bet ko ketinate imtis? Negalime vien sėdėti ir laukti.

– Laukiu Skinerio. Vadovauja jis.

– Kurgi vyresnysis inspektorius? – Nesėkmės pavojus Maletą gerokai trikdė. Nujausdamas siaubingą atomazgą, galvojo, kaip išmešus kudašių, ir patyliukais repetavo gynybą. „Nieko nežinojau. Jei būčiau žinojęs, nieku gyvu nebūčiau pritaręs." – Aa, štai ir jis.

Iš tamsos išniręs Skineris atsisėdo gale. Kinktelėjęs Maletui, pasakė:

– Pone, malonu jus matyti. Imsitės vadovauti?

– Dievulėliau, ne, – išlemeno skyriaus viršininkas, energingai kratydamas galvą. – Neabejoju, jūs puikiausiai susidorosite.

Šitaip vyresnybės įvertintas, Skineris patenkintas kriuktelėjo ir tarė:

– Mano požiūris šit koks. Kuo ilgiau delsime, tuo bus blogiau. Teilorą bet kurią akimirką gali ištikti nervinis priepuolis. Vien Dievas žino, ko jis tuomet pridirbs.

– Mums reikia palaukti, kol jis nusiramins, – pasiūlė Frostas.

– Atidėlioti nebeverta, – paprieštaravo vyresnysis inspektorius. – Reikia pagaliau imtis ryžtingų veiksmų. Buvau nuėjęs už namo ir Teiloras manęs nepastebėjo. Atrodo, užpakalinės durys neužrakintos. Kadangi oficialiai turiu teisę nešiotis ginklą, atsivežiau jį iš nuovados. Frostai, turėsite užkalbėti Teilorui dantis, o aš tuo metu iš anos pusės, tikiuosi – nepastebėtas, įsmuksiu į namą, užsėlinsiu laiptais ir įremsiu vamzdį tam puodgalviui į nugarą – nespės nė cyptelėti.

– O jeigu jis išgirs... – įsikišo Maletas.

– Jeigu išgirs ir puls mane su šautuvu, neturėsiu kitos išeities – tik nudėti. Tikėkimės, neprireiks. Svarbiausia – išgelbėti vaiką, jei tik jis dar gyvas.

Skyriaus viršininkas nervingai sumirksėjo. Operacija galėjo baigtis labai prastai, ir jis troško atsidurti kuo toliau nuo įvykių epicentro, bet neišmanė, kaip pasprukti.

– Man nepatinka, – pasakė. – Per daug rizikos.

– O gal surizikuoti ir dar palaukti? Tada Teiloras veikiausiai nužudys vaiką ir nusišaus. Kaip jums tokia išeitis?

Maletas susiraukė. Keblių padėčių jis tiesiog neapkentė.

– Operacijai vadovaujate jūs, – suburbėjo Skineriui. – Su jūsų sprendimu turiu sutikti, bet dėl viso pikto iškviesiu ginkluotąjį būrį.

Pasinaudok viršininko įgaliojimais, bestubure tu mazgote, uždrausk Skineriui eiti į namą, mintyje paragino Maletą Frostas. Buvo tikras, kad nelaimės jie neišvengs.

– Ką gi, Frostai, paskambinkite Teilorui ir užkalbėkite jam dantis, – paliepė Skineris.

– Luktelkite. Paskutinį kartą pamėginkime išplėšti berniuką jam iš nagų, – atsakė inspektorius.

Išlipęs iš automobilio, jis pasišaukė Keitę Holbi. Abu žengė kelis žingsnius taku – taip, kad būtų gerai apšviesti mašinų žibintų. Tada Frostas paskambino Teilorui.

– Ko dar?! – krioktelėjo tas.

– Šalia manęs – jaunoji mūsų konsteblė. Ji apmokyta rūpintis vaikais. Galėtumėte perduoti savo

vaikutį mums. Bus negerai, jei mažyliui kils koks pavojus.

– Neduosiu jai sūnaus. Jis liks čia. Kur žiniasklaida? Kur tas šiknius Bizlis?

– Važiuoja, – patikino Frostas. Jis žinojo, kad Skineris, jau išlipęs iš Maleto automobilio, Teilorui už šviesos rato nematomas, lankstu artinasi prie namo. – Vietinė televizija išsiuntė filmavimo grupę. Be to, pasirūpinau, kad atvažiuotų žmonės iš ITV „Naujienų", bet jiems gali prireikti laiko. Manau, jie norės, kad įsileistumėte operatorių į namą.

– Ne! – nukirto Teiloras. – Į namą niekas neįeis!

– Jei televizininkai parodytų mažylį, žmonės masiškai jus palaikytų.

– Ne! – vėl riktelėjo šeimininkas. – Vaiko niekas nematys. Jis liks su manimi.

Nebegyvas, pamanė inspektorius.

– Tas niekšas Bizlis irgi tegul atvažiuoja, – toliau kalbėjo Teiloras. – Noriu tą šūdžių parodyti pasauliui... Kad visi žinotų, ką tasai išgama man padarė.

– Jau minėjote. Mano kolega kaip tik šnekasi su Bizliu, mėgina įkalbėti šį atvažiuoti. – Frostas kaip įmanydamas vilkino laiką. – Priversti jo negalime, bet stengiamės.

– Noriu, kad atvažiuotų! Girdite?! Noriu, kad atvažiuotų! – Teiloras mažne spiegė.

– Stengiamės, – patikino jį inspektorius, laisvąja ranka modamas Maletui, girdi, skambinkite Bizliui. Skyriaus viršininkas kažką tyliai kalbėjo į mobilųjį, bet buvo akivaizdu, kad tuščiai.

– Jis nori pasišnekėti su jumis, – pasakė, įduodamas telefoną Frostui.

– Ką sau manote?! – užbliovė Bizlis. – Tikitės, kad atvažiuosiu pastrapalioti priešais sušiktas televizijos kameras? Tikėkitės sau sveikas! Ne aš čia sumautas piktadarys! Ne aš kėsinausi išnuodyti kūdikius! Tam nevykėliui netinka mūsų siūlomos kainos? Ką gi, yra daugybė ūkininkų, kuriems jos tinka. Tik pamėginkite įvelti gerą mano vardą, vidurius jums išpurtysiu! Girdite?!

– Supratau. Ačiū, – sumurmėjo Frostas, grąžino Maletui telefoną ir savuoju vėl kreipėsi į Teilorą: – Bizlis jau važiuoja.

– Gerai... Aš... O kas gi?..

Šūdina šūdienė! Jis išgirdo Skinerį, pagalvojo inspektorius.

– Pone Teilorai!.. Pone Teilorai!.. – suriko į telefoną, bet anas su juo nebekalbėjo. Frostas išgirdo trinksėjimą, slopius balsus.

Staiga aidžiai nugriaudėjo šūvis.

– Girdėjote? – vos išstenėjo perbalęs Maletas.

Frostas niauriai linktelėjo.

– Kas ten dedasi?! – sušuko jis į mobilųjį. – Atsiliepk, šmiki, atsiliepk gi...

Name prie telefono kažkas lėtai priėjo, tuojau pat inspektorius išgirdo čeženant ir sunkiai alsuojant.

– Kas čia? – įsakmiai paklausė Frostas.

– Mėginote mane apmulkinti! – užmaurojo Teiloras.

– Kas, po šimts velnių, nutiko?!

– Pasiuntėte ginkluotą farą. Jis turėjo mane nušauti.

– Kas nutiko? – vėl paklausė inspektorius.

– Pašoviau jį. Ginklą pasiėmiau.

– Ar pareigūnas žuvo?

Visi, apspitę Frostą, laukė atsakymo.

– Dar gyvas, bet smarkiai kraujuoja. Nukraujuos.

– Mums reikia jį paimti... nuvežti į ligoninę, – pasakė Frostas.

– Ne! Norite saviškio? Štai mano sąlygos. Duosite man mašiną su pilnu baku degalų. Ta konsteblė važiuos su manimi. Jei bandysite persekioti, nušausiu ją. Neturiu ko prarasti. Dievaži, nušausiu.

– O jeigu jūsų sąlygų laikysimės?

– Kai įsitikinsiu, kad manęs nesivejate, merginą paleisiu, nenuskriausiu.

– Palaukite.

– Laukti nėra ko. Jūsiškis ilgai netrauks. Kraujas tiesiog kliokia.

– Palaukite! – pakartojo Frostas. – Kviečiu greitąją. – Pridengęs telefoną delnu, jis šūktelėjo Morganui: – Skambink į greitąją! Skineris nukraujuos!

– Kas dedasi?! – paklausė Maletas.

– Teiloras sako, kad Skineris dar gyvas, bet smarkiai kraujuoja. Jis nori automobilio ir įkaitės – konsteblio. Antraip nieko prie Skinerio neprileis. Jeigu persekiosime, įkaitę nužudys.

– Aišku. Vadinasi, jo reikalavimus patenkinsime, – griežtai pareiškė skyriaus viršininkas.

– Nė už ką! – atkirto Frostas. – Jokiu geru! Konsteblės jam neduosiu!

– Aš eisiu savo noru, – įsikišo Keitė.

– Nė negalvok! – Nusileisti inspektorius neketino. – Nė negalvok!

Sučirpsėjo jo telefonas.

– Ei, kiek man reikės laukti?! – užriko Teiloras. – Duodu porą minučių. Jei po dviejų minučių mašinos ir mergos nebus, pribaigsiu paršą jo paties ginklu. Nejuokauju! Pribaigsiu! – pakartojo spigiu balsu.

– Siųskite konsteblę į namą, – paliepė Maletas.

– Nesiųsiu, – atšovė Frostas. – Neketinu rizikuoti jos gyvybe.

– Įsakau! – išrėžė skyriaus viršininkas.

– Ar prisiimsite atsakomybę, jei tas pamišėlis konsteblę nužudys?

Maletas prasižiojo ir vėl užsičiaupė. Tebūnie prakeiktas tas Frostas, įvėlęs jį į tokią nemalonią padėtį. Dūręs į inspektorių pirštu, jis sušvokštė:

– Atsakysite.

– Pone Teilorai... – Daugiau nieko Frostas pasakyti nespėjo.

– Kur mašina?! – užbaubė anas.

– Nei mašinos, nei įkaitės jūs negausite, – atsakė inspektorius. – Ginklus išmeskite pro langą, o pats išeikite, iškėlęs rankas. Baigta, pone Teilorai.

Driokstelėjo revolverio šūvis. Stojo kraupi tyla, kurią netrukus pertraukė kaip audros debesis pajuodęs Maletas:

– Neapkentėte Skinerio. Norėjote, kad vyresnysis inspektorius žūtų. Nužudėte jį.

Frostas neatsakė. Taip, Skinerio jis neapkentė. Neapkentė visa širdimi. Bet dabar žuvusiojo jam buvo gaila. Ar tikrai? Gal slapčia jis tikėjosi, kad taip ir nutiks?

Suūžė keliuku atvažiuojantys automobiliai. Atvyko ginkluotasis būrys.

Inspektorius greitosiomis išdėstė vyrams aplinkybes, ir jie gūždamiesi nubėgo prie namo. Jis vėl paskambino Teilorui, tikėdamasis atitraukti šio dėmesį, kai ginkluoti pareigūnai veršis į vidų.

– Pone Teilorai, atsiliepkite. Ką padarėte?

Būrio vyrai apžiūrėjo pagrindines duris, įsitikino, kad spyriais jų neįveiks, atsigręžę papurtė galvas ir be garso, lyg šešėliai, nubėgo už namo – prie to įėjimo, pro kurį vidun buvo patekęs Skineris.

– Pone Teilorai... – tyliai kartojo Frostas, mintyje maldaudamas ano atsiliepti – baiminosi, kad šeimininkas laukia pareigūnų su užtaisytu šautuvu rankose.

Tyla. Girgždesys. Sutrinksėjo atidaromos durys. Vėl tyla. Kažkas paėmė telefoną. Vienas ginkluotojo būrio vyrukų.

– Inspektoriau Frostai, reikia greitosios.

– Jau važiuoja.

– O jūs verčiau eikite čionai.

Skineris tįsojo ant grindų prie kambario durų. Jo drabužiai buvo permirkę krauju. Frostas pasilenkė ir prilietė vyresniajam inspektoriui kaklą.

– Nebegyvas, – ištarė vienas pareigūnų su neperšaunama liemene. – Kitas dar gyvas, bet ilgai netvers, nebent greitoji paskubėtų.

Lyg atsakydama jam, tolumoje užkaukė sirena.

Frostas atsargiai peržengė Skinerio lavoną ir įėjo į kambarį. Čia stovėjo du ginkluotojo būrio vyrai. Ant grindų sudribęs Teiloras nugara rėmėsi į sieną. Inspektorius susiraukė. Nelaimėliui nuplėšta apatine veido dalimi iš gerklės pliūpčiojo kraujas. Siena

už galvos buvo kruvina, apdrėbta mėsgaliais, kaulo skeveldromis. Ant grindų mėtėsi iš rankos išslydęs policininko revolveris, aptekęs lipniu raudoniu.

– Tikriausiai bandė nusižudyti, – pasakė vienas pareigūnų, seržantas. – Įrėmė vamzdį į pasmakrę ir nuspaudė gaiduką. Kampas buvo netinkamas.

– Net ir čia bėdžiui nepasisekė, – liūdnai sumurmėjo Frostas. Prie namo sustojo greitosios automobilis. – Čionai, greičiau! – sušuko inspektorius.

Medikai labai atsargiai užkėlė išbalusį it kreida, trūksmingai kvėpuojantį Teilorą ant neštuvų ir pridengė apklotu. Kraujavimą jiems buvo pavykę pristabdyti, bet neilgam.

– Gyvens? – paklausė Frostas.

– Ne – jeigu jam pasiseks, – nužvelgęs sudarkytą veidą, atsakė vienas paramedikų.

Jie nurabždino neštuvus laiptais. Inspektorius išsiėmęs įjungė mobilųjį. Visi septyni praleisti skambučiai buvo Maleto. Telefonas iš karto sučiepsėjo.

– Frostai, kas, velniai rautų, ten dedasi? – sumarmėjo skyriaus viršininkas. – Ak štai, jau matau, Skinerį išneša.

– Ne Skinerį, – atsakė Frostas. – Teilorą. Skineris nebegyvas.

– Ką?! – žioptelėjo Maletas po akimirkos nejaukios tylos.

– Nebegyvas, – pakartojo inspektorius. – Dabar čia nusikaltimo vieta. Reikia kviesti tyrėjus, ekspertus, gydytoją, patologą. – Staiga prisiminęs mažylį, jis atitraukė telefoną nuo skruosto ir kreipėsi į seržantą: – O vaikas? Kur vaikas?

– Kitame kambaryje.

Frostas įsidėjo mobilųjį į kišenę ir kartu su pareigūnu nuėjo į gretimą miegamąjį. Berniukas kietai miegojo.

– Nieko nematė, nieko negirdėjo, – pasakė seržantas. – Kad aš galėčiau miegoti taip ramiai.

Inspektorius lengviau atsikvėpė ir čia pat prisiminė telefoną. Pakėlė jį prie ausies.

– Frostai! Frostai! – rėkavo Maletas. – Atsiliepkite gi!

– Na klausau, klausau.

– Jūs, tik jūs kaltas dėl vyresniojo inspektoriaus Skinerio mirties...

– Žinojau, kad galiu tikėtis jūsų paramos, – atkirto Frostas ir išjungė mobilųjį.

Skinerio kūnas buvo jau uždengtas nuo lovos nutraukta paklode, ant kurios pamažu plėtėsi raudona dėmė.

– Neapkenčiau tavęs kaip velnio, – prisipažino lavonui inspektorius. – Tavo mirties netroškau, bet širdies man dabar tikrai neskauda.

19

Frostas krūptelėjęs nubudo ir išsyk prisimerkė. Saulė spigino tiesiai į langą, miegamajame buvo šviesu kaip dieną. Ak tu, rūgštele, pramiegojau su kaupu, pagalvojo jis ir sugraibė žadintuvą. Be trijų pusė vienuolikos. Kirbėjo kažkoks neaiškus nerimas. Matyt, smegenys buvo visiškai atsijungusios.

Staiga kad tvos!

Siaubinga naktis! Ant grindų išsipleikęs Skineris, kraujas visur. Mekenantis, visą kaltę jam verčiantis Maletas.

– Frostai, jūs, tik jūs kaltas dėl vyresniojo inspektoriaus mirties. Nužudėte jį, būtų tas pat, jei būtumėte nuspaudęs gaiduką... Galėjote išgelbėti, bet leidote numirti...

Inspektorius vėl atsigulė ir įsmeigė žvilgsnį į lubas. Galva smilko. Jis vargais negalais pabandė surikiuoti atmintyje pabirusias nakties įvykių nuotrupas.

Ligoninė. Be sąmonės tįsantis Teiloras. Lašelinės, laidai, kraujo prisisunkę tvarsčiai, į gerklę nuvestos kliuksinčios žarnelės. Trūkčiojančios linijos monitoriuose. Pypsėjimas.

– Gyvens, – pasakė nusikamavęs jaunesnysis gydytojas. – Didžiąją dalį žandikaulio galėtume atkurti, bet kulka nuplėšė ir liežuvį, o čia mes – bejėgiai.

– Kada jis bus pajėgus stoti prieš teismą? – paklausė Frostas.

Gydytojas patraukė pečiais.

– Dievas žino. Kažin ar tai išvis bus įmanoma...

Inspektorius pastatė prie palatos durų konsteblius, nors nebuvo jokio reikalo – argi Teiloras galėjo pabėgti? Vis dėlto jis buvo žudikas, tegul ir puse veido, tad dėl šventos ramybės – kad niekas neprisiknistų – be priežiūros Frostas jo nepaliko.

Paskui jis grįžo į nuovadą. Telefonai čia birbė be atvangos... spauda, televizininkai smalsavo, kamantinėjo, kiti skyriai reiškė užuojautą. Iš valdybos atvyko paniurėlis vidaus tyrimų pareigūnas, vidur nakties išverstas iš patalo, jis dar labiau irzo, tad jau ir šiaip pervargusį Frostą, į kurį, išklausęs Maleto išdėstytą versiją, žiūrėjo kreivai, įmanydamas būtų čia pat ir pribaigęs.

– Beprasmiškai žuvo pareigūnas. Nelaimę kruopščiai ištirsime. Malonėkite neatidėliodamas pateikti išsamią įvykio ataskaitą, – subambėjo tyrėjas.

Išsamią ataskaitą – ketvirtą ryto?!

Frostas nusliūkino į kabinetą, atidaręs langą, kupinos peleninės turinį iškratė ant Maleto automobilio ir sėdo rašyti ataskaitos. Vos spėjo užrašyti savo pavardę, laipsnį ir datą, sukiauksėjo telefonas.

– Klausau! – suniurzgė jis.

Skambino Bizlis. Tokioje vėlybėje!

– Išgirdau per radiją: sučiupote tą šunsnukį. Kur mano pinigai?

– Radome nemažą sumą, – žiovaudamas atsakė inspektorius. – Turėjome kitų rūpesčių, tad nespėjome suskaičiuoti.

– Jei bent kiek trūks, pasigailėsite. Kada atgausiu pinigus?

– Kai įsitikinsime, kad jie tikrai jūsų.

– *Aišku, mano! Kieno dar galėtų būti?! Tasai menkysta Teiloras nė poros pensų nebūtų sukrapštęs.*

– *Jeigu mūsų paimtųjų banknotų ir tų, kuriuos išdavė kooperacijos bankomatai, serijos numeriai sutaps, jūsų šansai atgauti pinigus bus visai neblogi. Bet turėsite palaukti.*

Frostas nutrenkė ragelį ant aparato, bet kone tuojau pat šis vėl suviauksėjo. Ragelio inspektorius nebekėlė. Ištraukė stalčių ir, paėmęs butelį, iš kakliuko gurkštelėjo viskio. Nepadėjo.

Koridoriuje jis susidūrė su konstebliu Koljeriu. Šis ruošėsi važiuoti į ligoninę saugoti Teiloro – kad nesumanytų pasprukti su visomis lašelinėmis ir laidais laideliais glėbyje.

Koljeris parvežė inspektorių namo.

Pailsėti jam taip ir nepavyko. Jautėsi tiesiog apgailėtinai – visiškai sukiužęs, sakytum, primuštas. Ir kuriems velniams gėrė tą sumyžtą viskį? Net jeigu Skineris žuvo ne per jį, kaltė vis tiek slėgė. Frostas žinojo, širdies gilumoje troškęs šunsnukio atsikratyti, nujautė greičiausiai todėl ir neišleidęs konsteblės pas Teilorą.

Važiuoti į nuovadą jis nėmaž nenorėjo, nenorėjo nieko matyti, bet – po galais! – kai neliko Skinerio, šio bylas reikėjo kam nors perimti.

Paskubomis apsiprausęs ir nusiskutęs, inspektorius išėjo į lauką. Jo automobilio gatvėje nebuvo. Ką, dar ir vežėčios nuvarytos?! Galiausiai jis prisiminė palikęs mašiną prie nuovados, o namo parvažiavęs su Koljeriu.

Išsikvietė taksi.

– Dentono policijos nuovada, – suburbėjo vairuotojui.

– Už ką tie kiaulės jus pričiupo? – pasiteiravo šnekus taksistas. – Už greičio viršijimą? Aną vakarą ir aš buvau įkliuvęs. Važiavau autobusų juosta... Buvo be dešimt dvylika, iki ryto – jokių autobusų, taigi niekam nekliudžiau, o tie pašlemėkai vis tiek sustabdė. Keleivis skubėjo, surizikavau ir še – įkliuvau. O patys farai ta juosta laksto kada panorėję. Aišku: jiems vienokie įstatymai, mums, paprastiems žmoneliams, – kitokie.

– Nėra šiam pasauly teisybės, – sumurmėjo Frostas.

– Girdėjau, vieną tų šiukšlių šiąnakt patiesė, – toliau plepėjo vyriškis. – Tikiuosi, tą patį, kuris mane ir baudė.

– Ar čia neturėtų būti saugos diržų? – paklausė inspektorius, traukdamas iš kišenės tarnybinį pažymėjimą.

– Brangioji, aš jau grįžau! – šūktelėjo jis Biliui Velsui, atsargiai žengdamas per krūvas gėlių puokščių ir vainikų ant priimamojo grindų. – Bene Maleto tėveliai tuokiasi?

Nuovados seržantas išsišiepė.

– Džekai, labas rytas. Laikraštį matei?

Jis padavė inspektoriui „Dentono aidą" su didžiule antrašte: POLICININKAS ŽUVO, DIDVYRIŠKAI GELBĖDAMAS VAIKĄ.

– O apie Skinerį nerašo? – paklausė Frostas prunkštelėjęs ir numetė laikraštį. Jis matė įvykį savo akimis. Kuriam galui dar skaityti?

Velsas dirstelėjo akį į savo užrašinę.

– Džekai, tu reikalingas visiems. Maletas reikalauja, kad užeitum pas jį, kai tik pasirodysi, Sendis

Leinas prašo, kad jam paskambintum. Gerasis dėdulė Bizlis skambino gal aštuonis kartus.

Frostas sumosavo rankomis.

– Gana, gana. Palauks, nieko jiems nenutiks. Aš einu pusryčiauti.

Subirbė telefonas. Seržantas atsiliepė ir tuojau pat padavė ragelį inspektoriui.

– Džekai, tau. Markusas iš Karališkosios prokuratūros.

– Klausau, – pratarė Frostas.

– Gremas Fildingas išėjo už užstatą.

Inspektoriui net žandikaulis atkrago.

– Ką?! Juk jis – galvažudys! Išprievartavo ir nužudė mergaitę!

– Inspektoriau, tai nutiko prieš daugybę metų, gynyba suabejojo DNR įkalčio svarumu. Fildingas vedęs, verslininkas. Teisėjo nuomone, rizikuoti viskuo jis nesiryžtų. Užprotestuoti užstato nebuvo kam – niekas iš jūsiškių neatvyko. Maniau, vyresnysis inspektorius Skineris...

– Skineris miręs, – atsainiai tarstelėjo Frostas.

– Šit kaip? Kokia nelaimė! – abejingai atsakė Markusas. – Tuomet jį turėjote pavaduoti jūs...

– Aš beveik visą naktį dirbau, ką tik parsiradau į nuovadą.

– Negerai, kad Fildingas išėjo, bet verkšnoti nėra prasmės, vis tiek nieko jau nepakeisime. Uošvis sumokėjo užstatą – dešimt tūkstančių, ir jis laisvas, nors pasas paimtas. Teismas numatytas kovą.

– Ačiū, kad pranešėte. – Padėjęs ragelį, Frostas Velsui pasakė: – Fildingas išėjo už sumautą užstatą.

Atsakyti seržantas nespėjo – koridoriuje nugriaudėjo Maleto balsas:

– Inspektoriau Frostai – į mano kabinetą! Tučtuojau!

– Ak tu, rupūžėle, – sumurmėjo Frostas. – Maletas! O aš maniau, kad dienos šviesa jam pražūtinga. – Maloniai šūktelėjęs vyriausiajam inspektoriui: – Viršininke, einu! – jis vėl atsigręžė į Velsą. – Tikriausiai prašys, kad kuolu perverčiau Skineriui širdį, jei tik tas prisikėlė.

Maletas vilkėjo geriausią uniformą, ryšėjo juodą kaklaraištį, juodą juostelę ant rankovės. Buvo pasirengęs, jeigu prireiktų, pasirodyti spaudos ar televizijos atstovams. Kai Frostas įėjo, viršininkas susiraukęs parodė į kėdę.

– Policijos viršininkas labai nepatenkintas, – suburbleno.

– Mūsų juokas irgi neima, – sėsdamas atsakė inspektorius. – Ko pageidausite?

– Kas šiandien nutiko teisme?

– Fildingas išėjo už užstatą.

– Žinau, kad jis išėjo už užstatą. Noriu žinoti – kodėl. Kodėl nebuvote teisme ir užstato neužprotestavote?

– Kodėl aš nebuvau? Byla – Skinerio.

– Žinote, kad vyresniojo inspektoriaus nebėra. Kas dar, jei ne jūs, galėjo jį pakeisti?

– Naktis, po šimts rupūžiokų, pasitaikė išskirtinė. Galvos mums visiems kvaršo dėl ko kitko, – atkirto Frostas.

Maletas paniekinamai numojo ranka.

– Pasiteisinimai, išvien pasiteisinimai. Bylos – ant Skinerio stalo. Laikinai jas perimsite – kol rasime,

kuo vyresnįjį inspektorių pakeisti. Neabejoju, suprantate, kad į Lekstono skyrių jūs vis tiek būsite perkeltas, nors tai dar priklausys nuo Skinerio žūties tyrimo išvadų. Kaip tikriausiai suvokiate, pridengti jūsų negaliu, taigi policijoje vargu ar liksite. Valdyba reikalauja išsamios jūsų ataskaitos apie šios nakties įvykius. Išsamios, Frostai, – ne poros greitomis pakeverzotų eilučių, kaip esate įpratęs.

– Aišku. – Frostas atsistojo. – Dar kas nors?

Maletas paėmė nuo stalviršio kelis dokumentus ir tvarkingai sudėjo į krūvelę.

– Ee... Taip... Laidotuvės. Mes, policininkai, turėsime atrodyti solidžiai. Ar... ee... neturite kito kostiumo? Šitas tokia proga nelabai tinkamas.

– Susirasiu kostiumą, kurį dėvėjau šeštame dešimtmetyje, – atsakė Frostas. – Turėčiau dar įlįsti.

Užėjęs į Skinerio kabinetą, Frostas net nusipurtė. Patalpa alsavo šalčiu. Kodėl mirusiojo kabinete žmogus jautiesi visai kitaip nei gyvojo? – pagalvojo jis. Nuėjęs prie bylų spintos, kurioje vyresnysis inspektorius laikė suklastotuosius jo kvitus, Frostas pamėgino ištraukti viršutinį stalčių. Šis buvo užrakintas. Nė vienas iš jo raktų rinkinio netiko. Nepadėjo nei nagų dildelė, nei ištiesinta sąvarža. Skineris buvo įtaisęs naują, brangų užraktą. Šūdienė!

Inspektorius atsisėdo ant kėdės ir patempė už gilaus stalčiaus, kuriame kabineto šeimininkas veikiausiai laikė katalogus, rankenėlės. Ištraukęs jį, Frostas išvydo porą butelių Džono Volkerio. Na ir įžvalgumas jo! Viskio Skineriui, žinoma, nebereikėjo. Inspektorius paėmė butelius, parsinešęs į savo kabinetą, padėjo į stalo stalčių ir grįžo.

Jo akis užkliuvo už nedidelės bylų krūvelės. Frostas prisitraukė aplankus. Ant viršaus gulėjo Fildingo byla, kurią Skineris ketino neštis į teismą. Atsivertęs ją, inspektorius atsainiai pasklaidė. Susidomėjo tik aptikęs senus popierius, bylojančius apie tas praeitin nutolusias Kalėdas, kai šventoriuje buvo rastas mergaitės lavonas. Jis vėl sudrebėjo, iš šalto kambario persikėlęs į tą speigingą rytą. Ak kaip tada gurgždėjo po kojomis kietai suplūktas sniegas. Čia pat atmintyje atgijo namai, jaunutė žmona su raudona suknele... Jis pasiskubino nuvyti prisiminimą šalin.

Užvertęs atstūmė bylą. Staiga susimąstė. Balsas galvoje kuždėjo, kad, sklaidydamas popierius, bus probėgšmais pastebėjęs kažin kokią svarbią detalę, kuri sąmonėn vis dėlto įsikirto. Kas tai galėjo būti?

Jis vėl atsivertė bylą. Viršuje buvo prisegti lapai su surašytomis smulkiomis Fildingo pražangomis – išvien kelių eismo taisyklių pažeidimais. Nieko įdomaus. O gal?.. Greičio viršijimas... Pavojingas važiavimas... Mančesteris. Mančesteris?! Kelias sekundes jis spoksojo į dokumentą, paskui griebė aplanką su byla ir, nuskubėjęs į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, pamojo prie kompiuterio sėdintiems Koljeriui ir Morganui.

– Tik pažvelkite! – tarė, atversdamas bylą. – Fildingo nusikaltimų sąrašas.

Konstebliai sužiuro.

– Šefe, kokie gi čia nusikaltimai, eismo taisyklių pažeidimai, ir tiek, – nusivylęs pasakė Morganas.

Frostas dūrė pirštu į vieną įrašų.

– Štai! Pavojingas važiavimas. Mančesteris, rugsėjo 22-oji.

Jis lūkuriuodamas pažvelgė į konsteblius. Šie suglumę žiūrėjo į inspektorių.

– Kažkas mums praslysta pro akis, ar ne? – paklausė Koljeris.

– Data, – atsakė Frostas. – Žiūrėkite į prakeiktą datą!

Anuodu vis tiek nieko nesuprato.

– Rugsėjo 22-oji, – ėmė aiškinti inspektorius. – Tą dieną dingo mergina. Ta, kurios lavoną radome šlaite prie geležinkelio. Fildingas tądien buvo Mančesteryje.

– Gal sutapimas, – spėjo Morganas.

– Sušiktais sutapimais netikiu, ypač tais, kurie man neparankūs, – atrėžė Frostas. – Mergina buvo pagrobta rugsėjo 22-ą dieną, asmens iš Dentono, kaip manėme. O prievartavimu ir žudymu kaltinamą asmenį iš Dentono mes pažįstame.

– Gal prielaida ir teisinga, – nenoromis pripažino Koljeris.

– Kam toks karštas entuziazmas? – nusišaipė inspektorius. – Fildingas eismo taisykles pažeidė ir kituose miestuose. Susisiekite su tenykščiais kolegomis. Reikia patikrinti, ar pažeidimų dienomis tuose miestuose nedingo merginų, ar nė viena neišprievartauta, ar nesikėsinta išprievartauti.

– Aišku. – Koljeris linktelėjo ir, paėmęs bylą, sėdo prie telefono.

Į kambarį įėjo Velsas.

– Džekai, tavęs prireikė Maletui.

– Vėl? Besotis jis, ar ką?

Skyriaus viršininkas stovėjo Frosto kabinete ir, žaibuodamas akimis, priekaištingai rodė į viskio butelius ant stalo.

– Kai šįryt buvau užėjęs į Skinerio kabinetą, viename jo stalčių gulėjo du buteliai viskio. Ką tik patikrinau – jų ten nebėra. Užsuku į jūsų kabinetą ir štai ką randu. Frostai, tai – pasibaisėtina. Vogti iš velionio – pasibaisėtina!

– Viršininke, iš visos širdies jums pritariu, – atsakė Frostas. – Slankioti po svetimus kabinetus ir kaišioti nosį į stalčius – pasibaisėtina! Iš jūsų šito nesitikėjau.

– Iš manęs nesitikėjote?! – užkriokė Maletas, pasipiktinęs pirštu rodydamas į save. – Iš manęs?! Jūs kupaėmėte žuvusio kolegos viskį... Kolegos, prie kurio mirties tiesiogiai prisidėjote. Niekinga! Tai – ne kas kita kaip vagystė.

Tai jau taip, mintyje pripažino Frostas, tuo pat metu karštligiškai galvodamas, kaip išsisukus. Išeitį surado akimirksniu. Jis ištraukė stalčių ir išėmė Sendžio Leino raštelį, kurį anas buvo pridėjęs prie anksčiau dovanotojo viskio.

– Viršininke, jei būtumėte atidžiau naršęs vyresniojo inspektoriaus Skinerio stalčių, būtumėte radęs ir šį Sendžio Leino iš „Dentono aido" laiškutį.

Frostas padavė raštelį Maletui. Popieriaus lapelyje buvo pakeverzota: *Mainais už konfidencialią informaciją nuolat prašinėji viskio. Štai tau pora butelių.*

– Regis, Skineris imdavo iš žurnalistų kyšius, – toliau kalbėjo Frostas. – Viršininke, kad tokia naujiena būtų paviešinta, manau, nenorėtumėte net

jūs. – „Net jūs“ Maletui nepatiko. – Pamaniau, kad iš pagarbos vyresniojo inspektoriaus atminimui bus geriausia įkalčius sunaikinti, – braukdamas tariamą ašarą, pasakė Frostas. – Viršininke, labai gaila, kad paslaptį sužinojote. Bet tikrai nesitikėjau, jog, siekdamas apkaltinti mane vagyste, slapčia sėlinsite į mano kabinetą, rausitės po mano stalčius. Iš tiesų mano nuomonė apie jus buvo geresnė.

Maletas sužiopčiojo it dūstantis karosas.

– Brangusis Frostai... Kaip man jūsų atsiprašyti?

– Žiauriai mane įskaudinote, bet atsiprašymo pakanka, – pasakė Frostas. – Jūs savotiškai norėjote tik gero.

Dėkingas skyriaus viršininkas išspaudė šypseną.

– Ką ketinate daryti su viskiu? – paklausė.

– Nuvešiu į labdaros parduotuvę, – atsakė inspektorius ir sudėjo butelius atgal į stalčių. – Spėju, ir Skineris taip norėtų.

– Į labdaros parduotuvę? – suraukęs antakius, paklausė Maletas. Nebuvo girdėjęs, kad tokios parduotuvės imtų viskį, bet, pavaldinio suglumintas, lengvai patikėjo. – Gerai sugalvojote, Frostai, išties puikus sumanymas, – pagyrė inspektorių ir pasiskubino išeiti.

Po akimirkos į kabinetą įėjo Koljeris. Frostas pažvelgė į jį su lūkesčiu.

– Inspektoriau, tomis dienomis, kai Fildingas pažeidė eismo taisykles, dingusių merginų neužregistruota. Prievartavimo atvejų taip pat nebuvo.

– Kad tave plynios! Na, bet būtų pernelyg jau gerai, jei jis, patvarkęs kokią paukštytę, kaskart gautų baudos kvitą. – Inspektorius pirštais pabarbeno į

stalviršį. – Fildingas ir yra mūsų ieškomas žudikas, prievartautojas. Žinau, ir tiek. Jo DNR figūruoja senoje mergaitės nužudymo byloje; kai dingo mergina, kurią galiausiai radome nužudytą, jis buvo Mančesteryje; jo automobilis daugiaaukštėje stovėjimo aikštelėje pastebėtas maždaug tuo metu, kai ten prievartauta mergaitė. Atsitiktiniai sutapimai? Vargu.

– Tyrimas parodė, kad sperma, paimta iš aikštelėje išprievartautos mergaitės, – ne Fildingo, – priminė Koljeris.

– Sūnau, bent tu nekaišiok pagalių man į ratus! Nusikaltėlis – Fildingas!

– Bet mes neturime įrodymų.

– Įrodymų man nereikia. Ir šiaip žinau, kad jis prisidirbęs. – Frostas pasimuistė ant kėdės ir atsidusęs pridūrė: – Vis tiek ačiū už pastangas, drauguži.

Jis pasiėmė dėžę su Debės Klark ir Tomo Hariso byla. Prie šios buvo pridėta vaizdajuostės kopijos ir mobilusis. Skineris Petsio Kelio ir Bridžitos Meloun įtariamaisiais nelaikė. Gal vyresnysis inspektorius ir neklydo, bet kitų įtariamųjų Frostas tiesiog neturėjo. O kaip dėl mobiliojo?.. Nejaugi ponia Klark apsiriko? Nejaugi Debė iš tiesų paliko telefoną spintelėje ir Meloun jį pavogė? Inspektorius kilstelėjo plastikinį maišelį su telefonu ir sumurmėjo:

– Kad taip tu, šmiki, prašnektum.

Galiausiai jis atsivertė dingusios paauglės Dženės O'Brajen bylą. Kur tik jie mergaitės neieškojo. Kreipėsi net į visuomenę. Visos pastangos perniek.

Dženė galėjo būti pabėgusi iš namų – ne pirmas būtų kartas. Bet juk anksčiau visada grįždavo. Pinigų mergaitė neturėjo, telefono – taip pat, jei jau pareigūnai jį rado. Kaip ir Debės Klark. Ant vieno lapų Skineris buvo brūkštelėjęs: NEGAIŠTI LAIKO! Frostui neatrodė, kad ši byla neverta dėmesio. Sendžiui Leinui skambinusi paslaptingoji moteris užsiminė apie įrašą su kita mergiote. Ar turėjo galvoje Dženę O'Brajen? Jeigu taip, gal mergaitė tebėra nusikaltėlių nelaisvėje? Ar jau nebegyva? Velniai griebtų! Bridžita Meloun ir mobilusis... Ir daugiau jokių įkalčių. Aišku, kad, neišgliaudę telefono paslapties, jie ir toliau klaidžios aklomis. Jeigu ponia Klark nesuklydo ir Debė tą vakarą mobilųjį tikrai turėjo, tada atsidurti Bridžitos rankose šis galėjo tik vienaip. Jeigu motina vis dėlto suklydo, gali būti, kad Meloun iš tiesų nugvelbė telefoną iš Debės spintelės. O Dženė?.. Kol mergaitė nepasirodys arba neatsiras vargšelės lavonas, jie taip ir neturės ko nusitverti. Inspektorių perėmė šiurpas. Lyg dar maža būtų nužudytų jaunuolių! Kas dar? Ak, sušniurkšta išsami ataskaita valdybai. Šūdienė! Apie ataskaitą Frostui buvo koktu net galvoti.

Į kabinetą su voku rankoje užėjo Bilas Velsas.

– Rinkliava vainikui, – pasakė. – Prisidėsi?

– Ne, – atkirto inspektorius. – Skineris buvo šlykštus šunsnukis. Neapkenčiau jo.

Seržantas šyptelėjo.

– Džekai, visi jo neapkentėme, bet vis tiek metamės.

– Todėl, kad esate sumauti bevaliai prisitaikėliai. O dabar nešdinkis. Man reikia smulkiai aprašyti

valdybai, kas nutiko tame susmirdusiame ūkyje. Gal žinai, kaip rašyti „ačiū Dievui, atsikratėme"? Be to, ketinu pabrėžti, kad Maletas, beje, vyresnysis pareigūnas, buvo ten per visą incidentą. Tad gal žinai, kaip rašyti „nususęs menkysta"?

– Džekai, tą ataskaitą rašyk kuo apdairiau, – perspėjo kolegą Velsas. – Vyresnybė dabar ieškos atpirkimo ožio.

– Jeigu Skineris būtų žuvęs per mane, – atsakė Frostas, – tokiu geru darbu mielai pasipuikuočiau. Bet tas mulkis iš esmės nusižudė. Tik paskutinis kvėša galėjo rioglintis į nepažįstamą namą, žinodamas, kad pamišėlis viduje – ginkluotas.

– Džekai, tokios mirties Skineris nenusipelnė.

– Sutinku, nenusipelnė. Jį turėjo gyvą suėsti žiurkės. Štai tokia mirtis Skineriui būtų pelnyta. Jam pernelyg pasisekė. – Inspektorius pasibjaurėjęs pažvelgė į tuščią ataskaitos blanką. – Velniop! Nupezusi valdyba gali ir palaukti. – Įmetęs popierių į gautųjų dokumentų dėklą, Frostas prisitraukė bylas. – Kadangi nužudžiau Skinerį, Maletas atsidėkodamas perkelia mane į kitą skyrių. Naujasis inspektorius – Skinerio draugas, tad gali įsivaizduoti, koks mielas pupuliukas – atvyksta kitos savaitės pabaigoje. – Inspektorius pirštu pabaksnojo į viršutinį aplanką. – Prieš išeidamas norėčiau šitas bylas ištirti, bet galimybių turiu nedaug. – Pasibrukęs aplankus po pažastimi, jis pridūrė: – Pasiilgsiu šitos sumautos nuovados.

– Džekai, ir mes tavęs ilgėsimės, – pasakė Velsas.

– Prakeikti degalinių kvitai, – suniurnėjo Frostas. – Juk ne dėl pinigų stygiaus juos klastojau.

Norėjau parodyti pirštą sistemos šūdžiams. Ir še – jie parodė man.

– Ar, eidamas į laidotuves, turėsi kuo juodai apsirengti? – jau nueinančio inspektoriaus paklausė seržantas.

– Ne. Pakaks juodų panagių ir juodų minčių apie akiniuotį Harį.

Frostas nužvelgė Žmogžudysčių tyrimo kambaryje susibūrusius saviškius. Dauguma buvo nuvargę, kaip ir jis pats.

– Ką gi, kalbėsiu be užuolankų, – prašneko inspektorius. – Po poros savaičių mane iš čia išspirs, iki tos laimingos dienos noriu užbaigti bent vieną bylų. – Jis pavaišino visus rūkalais ir įsitaisė ant stalviršio kampo. – Debė Klark ir Tomas Harisas. Kažką esame pražiopsoję. Kai ką tikrai pražiūrėjome, rūgštele, tik dar nežinau – ką. Teks atidžiai, kuo kruopščiausiai perkratyti visas aplinkybes. Jei kuris turite genialių prielaidų, kurias galėčiau priglobti, nesidrovėkite – skelbkite. – Frostas atsivertė bylą. – Štai. Mergaitė sumušama, išprievartaujama ir pasmaugiama. Nužudymas nufilmuojamas. Į laikraščio redakciją paskambina moteris, ji nori, kad žinią apie vaizdajuostę paviešintume. Prielaida: kažkas kurpė realios mirties filmą. Tie padugnės neturi naujos Debės nuotraukos, o neįrodę, kad nufilmuota tikrai ji, negauna pinigų už pastangas. Berniuko, Debės draugo, atsikratyta kaip liudininko. Ji buvo pasiėmusi maudymosi kostiumėlį, spėtina, manydama, kad reikės fotografuotis – seniai norėjo tapti modeliu. Žudikas tai veikiausiai žinojo.

Nusikaltėliai mažiausiai du – vyras ir moteris. Debė į objektyvą ištaria vardą – Milė, Molė ar panašų. Mergaitės motina įsitikinusi, kad duktė iš namų išėjo su telefonu. Bridžita Meloun tvirtina šį nugvelbusi iš Debės spintelės, kai mergaitė jau buvo dingusi. Spinteles vaikai privalo laikyti užrakintas, bet dažnai užmiršta, tad bobšė nepraleido progos pasinaudoti.

– Šefe... – Morganas sumosavo ranka.

Frostas pasisuko į jį ir vangiai pasakė:

– Pasiusioti reikėjo prieš pasitarimą.

– Šefe, siusiuko aš nenoriu. Juk prisimenate, Debei dingus, kitą rytą jos spintelę apieškojau.

– Ir telefono ten nebuvo?

– Nebuvo. Tik vokas su penkiais svarais, susimokėti už iškylą.

Inspektorius suraukė kaktą.

– Palūkėk, Valstietuk. Penkinė? Kodėl Bridžita nenukniaukė jos? Telefoną paėmė, o pinigų nelietė. Negali būti.

– Šefe, tai ir noriu pasakyti. Debės spintelė buvo užrakinta. Turėjau paimti iš direktorės raktą, antraip nebūčiau galėjęs apieškoti.

Frostas iš nuostabos net atsilošė.

– Užrakinta?! Ataskaitoje tokios aplinkybės neminėjai.

– Nemaniau, kad svarbu, – susigėdęs išvebleno konsteblis.

– Tiriant nužudymą, kiekvienas šūdniekis – svarbu, stuobry tu! Sakai, užrakinta? Ta karvė Meloun minėjo, kad apšvarina tik atrakintas. Jai tikrai nerūpėtų spintelės užrakinti.

– Būtent, šefe. Aš ir sakau: jeigu spintelė buvo užrakinta, o atrakinęs telefono neradau, vadinasi, Bridžita Meloun jį gavo kaip nors kitaip.

– Vadinasi, ji meluoja, – tarė inspektorius. – Ta telyčia skiedžia nemirksėdama. Vežkite ją šen.

– Priekabių ieškote, ar ne?! – užspiegė moteris. – Sušiktų priekabių ieškote!

– Bridžita, gal pritilsi? – atsiduso Frostas. – Man jau galva plyšta. – Jis pastūmė prie jos plastikinį maišelį su telefonu. – Pasakok.

Moteris įsmeigė į inspektorių rūstų žvilgsnį.

– Na nuknisau telefoną. Ką, gal iki gyvos galvos pasodinsite?

– Net pati nenumanai, kaip pataikei, – atsakė Frostas. – Tik sėsi ne už vagystę, o už bendrininkavimą nužudant.

– Nužudant? Ėė, regis, būsite pristigę įtariamųjų. Jau sakiau, telefoną nudžioviau iš spintelės.

– Spintelėje dar buvo vokas, o jame – penkinė. Kodėl neėmei pinigų?

– Tad dar apkaltinsi mane neėmus pinigų? Absurdas, ir gana!

– Taip, Bridžita, absurdas. Tavo versija – absurdiška. Patekti į Debės spintelę tu negalėjai. Ji buvo užrakinta. Telefonas tavo rankose galėjo atsidurti tik vienaip – jeigu atėmei jį iš mergaitės tą naktį, kai ji nužudyta.

– Vadinasi, jis buvo kurios nors kitos mergaitės spintelėje. Prie užrakintų aš nelendu, o penkinės tikrai nebūčiau pražiopsojusi. Jau galiu eiti?

Ji atsistojo, bet inspektorius įsakmiai mostelėjo ranka.

– Sėsk. – Jis susimąstęs ėmė gniaužyti smakrą. Kitos mergaitės spintelė. Rupūže, kodėl anksčiau apie tai nepagalvojo. Bridžita – ilgapirštė, bet tikrai ne žudikė. Pakėlęs akis, Frostas skvarbiai pažvelgė į moterį. – Bridžita, turėsi savo versiją pagrįsti. Gerai pagalvok. Iš kieno spintelės nušvilpei telefoną?

Moteris papurtė galvą.

– Kaip Dievą myliu, prisiekiu – nežinau. Apėjau spinteles mikliai. Bijojau, kad nenutvertų. Timpt už rankenėlės – jeigu durelės atsidaro ir yra kas vertingesnio, čiumpu ir tikrinu kitą spintelę. Kurioje buvo telefonas, nebežinau, prisiekiu.

Nevilties apimtas Frostas lėtai palingavo galvą.

– Ką gi, Bridžita, tikiu. Bet jeigu prisimintum...

Ji patraukė pečiais.

– Jeigu prisiminsiu, pasakysiu. Tik nemanau, kad prisiminsiu. Spintelių ten daug, o aš skubėjau...

– Tik graibstau už sudvisusio šiaudo, – prisipažino Frostas. – Tuodu su Keliu – ne tos prabos nusikaltėliai. Seniai tai žinau, tad kodėl staiga nusprendžiau, kad žudikai – jie? – Jis įsikando cigaretę. – Realios mirties filmai. Prakeikti realios mirties filmai, ir juos žiūrint kažkam kaista slėpsnos!

– Dar gerai, kad tas vyrukas pastebėjo lavonus, – pasakė Morganas. – Taip gerai paslėpti, galėjo ten ir užsibūti. Kaip toji nelaimėlė – prie geležinkelio.

Inspektorius taip ir sustingo su degtuku tarp pirštų.

– Valstietuk, o juk aš – vėplų vėpla. Šit kas buvo man be paliovos kuždama, o aš nesiklausiau. Ruošk vežėčias, lėksime dirstelėti į šlaitą, kur rasti lavonai.

Frostas liepė Morganui varyti automobilį į lauko vidurį. Javai buvo nupjauti, ražiena nudeginta.

– Stabdyk. Regis, čia, – pratarė inspektorius.

Konsteblis sustojo ir išjungė variklį.

– Šefe, kodėl čia? – paklausė.

– Todėl, mažasis mano stebukle iš Velso, kad iš čia kombainininkas pastebėjo lavonus. – Abu išlipo iš automobilio. Frostas rodydamas ištiesė ranką. – Vaikai gulėjo už antai to krūmyno.

Mėlynosios stoginės šlaite nebebuvo.

– Šefe, žinau, – atsakė Morganas. – Buvau tada atvažiavęs. Pamiršote?

– Tik nereikia iš manęs šaipytis, velsiečio tu gabale. Debės kūnas buvo įstrigęs štai ten. Ir iš čia pastebėti lavono būtų neįmanoma.

– Šefe, juk kombainininkas ne ant žemės stovėjo. Buvo aukščiau, kabinoje.

– Na taip. Šoktelėk ant mašinos stogo. Nagi mikliau.

Konsteblis kiek padvejojęs užlipo ant variklio gaubto. Koja slystelėjo, ir bato kulnas nubruožė dažus.

– Šefe, subraižiau, – graudžiai pabėdojo Morganas.

– Spėjau, kad taip gali nutikti, užtat ir važiavome taviške, – atsakė Frostas ir nykščiu patrynė brėžį. – Niekis. Mašiną perdažysi – bus kaip nauja. Na ropškis ant stogo.

Konsteblis užsikeberiojo ant stogo ir, gūždamasis vėjyje, nedrąsiai atsitiesė.

– Kas už krūmų, nematau ir iš čia, – pasakė.

Frostas patenkintas patrynė delnus.

– Valstietuk, pričiupome susną, oi pričiupome. Debės lavono kombainininkas nematė, bet žinojo, kur tas guli, nes pats ir buvo už tų krūmų numetęs.

– Galėjo ir pamatyti, – paprieštaravo Morganas, – jeigu, tarkime, buvo kabinoje atsistojęs.

– Kokio velnio kabinoje būtų stovėjęs? Jis sušnerkštus javus pjovė, ne lavonų pakrūmėmis dairėsi, – atšovė inspektorius. – Grįžtame į nuovadą.

– Tomas Henris Alenas, – pasakė Koljeris, žiūrėdamas į kompiuterio monitorių. – Nieko rimto, tik porą kartų viršytas greitis. Žinome jo adresą Bristolyje.

– Bristolyje? – nusistebėjo Frostas.

– Taip. Laikinai gyvena Dentone, todėl jo ir nežinojome. Dirba ne visą dieną pas ūkininką, iš kurio ir būstą nuomojasi.

– Aišku. Kas dar?

– Štai jums gera naujiena, inspektoriau. Tasai Alenas yra dirbęs modelių agentūroje.

Frostas niuktelėjo kumščiu į orą ir džiaugsmingai šūktelėjo:

– Prigriebėme šmikį!

– Jis tik įtariamasis, Džekai, – įsiterpė Henlonas. – Įkalčių kol kas neturime.

– Įkalčių? – suniurzgė inspektorius. – Tais sumautais įkalčiais tau galva pramušta. Sen...

– Senais gerais laikais... – išsišiepęs pertraukė jį seržantas.

– Būtent. Senais gerais laikais mums nereikėdavo jokių įkalčių. Jei kas, juos pakišdavome. – Frostas atsilošė sėdomis ir atkragino galvą į lubas. –

Tad štai. Kiek tai kainuos, man nusičiurkšti, bet stebėsime tą tipelį kiaurą parą. Jis susičiulbėjęs su moterimi, vadinasi, jiems anksčiau ar vėliau reikės susitikti. Sekti jį turėsite kaip pridera. Išsiduoti nieku gyvu nevalia, tad šalmus paliksite namie. Kabalioti tarp kojų galės tik pimpalai – jokiu būdu ne antrankiai. Ir siųstuvėliai kad man nemarmėtų! Arturai, sudarysi grafiką.

– Operaciją turės sankcionuoti Maletas, – priminė Henlonas.

Inspektorius purkštelėjo.

– Gali manyti, kad jau sankcionuota. Šį kartą lems mano žodis, ne keturakio išsižiojėlio.

– Įtarimui nepakanka pagrindo. – Maletas iš karto nusiteikė skeptiškai. – Tas asmuo kabinoje galėjo ir stovėti.

– Atsistojo subinės pasikasyti? Juk jis vairavo tą griozdą kombainą. O šis judėjo. Judančiame kombaine niekas nestovi ir nesidairo – bene užmatys kokį lavoną.

– Ar negalėtume palaukti, kol pradės dirbti Skinerio įpėdinis?

Jei Frostas dar sykį susimautų, atsakomybę už išlaidas būtų gerai permesti kam nors kitam, pagalvojo skyriaus viršininkas.

– Alenas čia dirba laikinai. Dabar, kai derlius jau nuimtas, gali bet kada išvažiuoti į Bristolį, kur ir gyvena.

Maletas atsiduso.

– Na gerai, sutinku, bet laikas ir ištekliai bus griežtai apriboti. Duodu dvi dienas, ne daugiau.

– Suprantama, – žengdamas prie durų, atsakė Frostas. Kad jis pirm laiko nutrauktų įtariamojo sekimą? – nė už ką!

Jis sėdėjo savo kabinete ir tikėjosi, kad kas nors nutiks. Laukė kokio nors protrūkio... bet kokio, kad jį kur plynios. Suviauksėjo telefonas.

– Inspektoriau, skambinu dėl išprievartavimo bylos, – pasakė ekspertų vyresnysis Hardingas. – Iš spermos mėginio nustatėme DNR.

– Meldžiu, pasakykite, kad sperma – vyriausiojo inspektoriaus Maleto, – siekdamas rašiklio, paprašė Frostas. Štai ir protrūkis, kurio jis taip laukė.

– Aštuoniolikmečio jaunuolio. Buvo suimtas pavogęs akumuliatorių. DNR – jo.

– Klokite duomenis.

Inspektoriaus entuziazmas sparčiai blėso. Jis netikėjo, kad aštuoniolikmetis vaikigalis gali būti jų ieškomasis serijinis prievartautojas.

– Piteris Frintonas, gyvena Dentone. Viktorijos blokas 22. Paleistas už užstatą.

– Ačiū, – burbtelėjo Frostas ir padėjo ragelį. Kelias sekundes žiūrėjo į pavardę, ką tik brūkštelėtą ant vieno iš Maleto raštų, paskui papurtė galvą. Nieko doro nesitikėjo.

Piteris Frintonas, rūškanas jaunuolis riebaluotais plaukais, į Frostą žiūrėjo iš padilbų. Juodu sėdėjo Kvotos kambaryje.

– Ko vėl mane atsitempėte? – paklausė vaikinas. – Aš paleistas už užstatą. Jau aiškinau anam farui: iš parduotuvės išėjau apie kažką užsigalvojęs. Ketinau sumokėti, bet užmiršau.

– Tu ir pinigų į parduotuvę nusinešti užmiršai, – peržiūrinėdamas suėmimo protokolą, pasakė inspektorius. – Neturėjai nė varioko... Sprendžiant iš tavo nuopelnų sąrašo, ne pirmas kartas.

Jaunuolis nutylėjo, tik piktai į Frostą dėbtelėjo.

– Iš tikrųjų, sūnau, reikalas daug rimtesnis, – toliau kalbėjo inspektorius. – Prievartauti – ne akumuliatorius vogti.

Frintonas atsilošė ir išpūtė akis.

– Prievartauti? Tokia laimė, deja, ne man. Bet jūs turbūt juokaujate? Ir ką gi aš išprievartavau?

– Penkiolikmetę mergaitę – Selę Marsden.

Vaikinas pašaipiai nusijuokė.

– Selę Marsden? Kam ją prievartauti? Verčiau kas nors patartų, kaip tos mergos atsikratyti.

Frostas suraukė antakius.

– Pažįsti ją?

– Kur nepažinsi... Ji – viena iš mano panų.

– Kur buvai praeito ketvirtadienio vakarą tarp dešimtos ir vienuoliktos?

– Ketvirtadienį? Namie. Ketvirtadieniais būnu namie.

– Kas nors patvirtins?

– Ta pati Selė Marsden. Jos ir klauskite. Buvo pas mane. Atėjo apie septynias, išėjo be penkiolikos dešimt.

– Ji sakė buvusi pas draugę.

– Visada taip sako. O ta draugė patvirtina, jeigu Selės motušė jos paklausia. Gimdytojos nuomone, dukrelei dar per anksti draugauti su berniukais. Pasiustų, jei sužinotų, kad brangioji jos Selė nekaltybę seniai, prieš gerus metus, praradusi.

– Taigi tą vakarą ji buvo pas tave? Ir judu lytiškai santykiavote?

– Aha.

– Ir seksas buvo nesaugus?

– Selė išgėrė piliulę.

Frostas susimąstęs pakramtė nagą. Suklaidino juos netikėlė mergiotė, oi kaip suklaidino! Atsistojęs jis pasakė:

– Kol kas pasėdėsi kameroje, sūnau. Jeigu paaiškės, kad nemeluoji, galėsi eiti sau.

Kas paaiškės, inspektorius žinojo iš anksto. Dorovingoji mamytės dukrelė buvo įžūliai primelavusi, per ją pareigūnai paleido Fildingą iš akių, juolab kad ir DNR tyrimas parodė: sperma – ne jo.

– Gaudyk dabar vėją laukuose, – burbėjo Frostas. – Jei būtumę sučiupę Fildingą dar garuojančiu kotu, kokį nors įkaltį, tarkime, DNR ant drabužių, vis tiek būtume suradę, dabar gi, kai jis paleistas su kuo tik nebendravo, mūsų argumentus jo advokatas sumaišytų su žemėmis.

– Atsiprašau, atsiprašau, – ašarodama kartojo mergaitė. Apsišluosčiusi akis, ji ėmė maldauti: – Prašau, tik nesakykite mamai. Ji mane užmuš.

– Jeigu byla atsidurs teisme, ji vis tiek sužinos. Tavimi dėtas, aš pats mamai pasipasakočiau, – atsakė Frostas. Žiūrėdamas į Keitę Holbi, kuri turėjo parvežti Selę namo, jis vogčia papurtė galvą.

Valgykloje pastebėjęs kampe sėdintį Velsą, inspektorius su padėklu rankose nuėjo prie seržanto staliuko.

– Bilai, – paklausė, – tikiuosi, laikaisi penkių porcijų taisyklės*? Velsas šyptelėjęs savo ruožtu pasiteiravo:

– Tad gali būti, kad stovėjimo aikštelėje mergaitę prievartavo Fildingas?

– Bandysime šmikį prispausti. DNR tyrimas jo dar neišteisina. Fildingas aikštelėje buvo ir išprievartauti galėjo. Tiesa, kitų įkalčių neturime. – Inspektorius atsikando apelsininio paplotėlio. – Bet prievartavo jis, Bilai. Žinau tai, žinau, ir tiek. Neabejoju, po galais, jis ir merginą iš Mančesterio nužudė.

— Fildingui reikėtų priminti ir tą seną nusikaltimą. Dabar mes tik žinome, kad jis buvo Mančesteryje, kai dingo ta mergaitė, ir kad jo automobilis pastebėtas aikštelėje, kur išprievartauta Selė Marsden. Teisėjui tokių argumentų nepakaks. Kad mergaitė pamelavo, mums irgi ne į naudą. Prireiks daug svaresnių įkalčių.

– Atmata už užstatą išsprūdo į laisvę. Reikia sekti jį visą parą.

– Jergutėliau, Džekai, Maletas nė už ką nesutiks. Tu jau seki kombainininką.

– Ką gi, tuomet Maleto nė neklausiu. Sankcionuosiu viršvalandžius pats... Kai reikės pildyti jų deklaraciją, būsiu jau išsidanginęs į Lekstoną, ir Maletas nieko man nepadarys.

– Bet...

– Bilai, tau reikia tik paskirti žmonėms viršvalandžius. Taip ir padaryk, po šimts velnių.

---

* Kai kuriose šalyse vykdoma Pasaulio sveikatos organizacijos rekomenduota kampanija, skatinanti žmones suvalgyti bent penkias vaisių ir daržovių porcijas kasdien.

20

Nekilnojamojo turto agentas, traukdamas orą pro dantis ir liūdnai kratydamas galvą, kraigliojo į užrašinę duomenis.

– Pone Frostai, namas, sakyčiau, ankštokas, be to, čia verkiant reikia moters rankos.

– Mano pimpalui jos irgi reikia, – atkirto inspektorius, – tik jis retai tokios laimės sulaukia.

Frostui labai magėjo arogantiškąjį suskį paskubinti. Jam knietėjo grįžti į nuovadą. Inspektorius vylėsi, kad kuris nors jo vyrukų bus pastebėjęs Aleną.

Agentas išspaudė rūgščią šypsenėlę.

– Sakyčiau, mums reikėtų ieškoti pirkėjo, kuris viską mėgsta pasidaryti pats. Darbo tokiam entuziastui čia būtų nemažai.

– Čiulbėkite, ką tik norite, tik parduokite. – Apsidairęs Frostas pirmą kartą išvydo savo namus tikėtino pirkėjo akimis. Būstas iš tiesų buvo apšiuręs. O juk pats jį ir apleido. Staiga inspektorius prisiminė tą dieną prieš daugelį metų, kai namus pirmą sykį pamatė jaunutė dar žmona. Ji įsimylėjo būsimąją jųdviejų gūžtą vos įžengusi. Kad namas ankštokas, žmonelei anaiptol neatrodė. „Kaip tik mudviem", – pasakė ji, ir juodu nuskubėjo pas nekilnojamojo turto agentą su užstatu – kad koks pinigingas pirkėjas jų neaplenktų. Ak kokie geri tada

buvo laikai. O paskui jų laimė prasmego skradžiai... Jis nuvijo šalin prisiminimus. Velniop sentimentus! Nelemtas namas, dėkui Skineriui ir Maletui, parduodamas. – Taigi kiek? – paklausė.

– Jeigu būtų geresnės būklės... – Peržvelgęs užrašus, agentas vėl pakratė galvą, skėstelėjo rankomis, patraukė pečiais. – Deja, būklė tokia, kokia yra. Ką turime, tą turime. – Jis pabarbeno rašikliu į dantis, mintyje paskaičiavo. – Manau, prašysime aštuoniasdešimt devynių tūkstančių, bet būkite pasirengęs nuleisti iki aštuoniasdešimt penkių ar panašiai. Kaip sakiau: jei būtų geresnės...

– Aišku. Būklė tokia, kokia yra, ir čia ne susmirdę Bakingamo rūmai, – nutraukė agentą Frostas. Žinojo, už aštuoniasdešimt penkis tūkstančius galėsiąs įsigyti nebent vieno miegamojo butą ne pačiame jaukiausiame Lekstono rajone. Bet rinktis jis neturėjo iš ko. – Ką gi, pardavinėkite, – pridūrė.

– Suprantu. Taip, suprantu. Ačiū, kad informavote, – pasakė Maletas ir, padėjęs ragelį, kreipėsi į Frostą: – Kalbėjausi su pažįstamu iš valdybos. Geros naujienos. Jie gavo vyresniojo inspektoriaus Skinerio skrodimo išvadas. Atrodo, mirtis po šūvio jį ištiko akimirksniu.

– Taigi kai Teiloras reikalavo įkaitės, Skineris buvo jau negyvas? – pasitikslino Frostas.

– Ee... Taip, ko gero, taip, – nenoromis pripažino Maletas.

– Vadinasi, jei būčiau pasiuntęs Keitę Holbi į namą, kaip kad siūlėte, būtume tik tuščiai rizikavę jos gyvybe?

– Na... ee... taip, – išlemeno skyriaus viršininkas, kad Frostas prikišamai primena jam klaidas. – Bet juk tada šito nežinojome. Kad būtume žinoję...

– Mūsų profesijoje šitaip teisintis – kad būtume žinoję – nedera, – atrėžė inspektorius. – Čia reikia remtis sveiku protu.

– Taip, taip, žinoma, ir aš taip manau, – sutiko Maletas ir suskubo pakeisti temą. – Kas girdėti apie traktorininką?

– Kol kas nieko. Tad jeigu kitų reikalų nėra...

Frostas pašoko nuo kėdės ir movė pro duris, nelaukdamas skyriaus viršininko atsakymo. Grįžęs į savo kabinetą, griebė telefono ragelį.

– Nieko naujo, inspektoriau, – kantriai atsakė Lambertas. – Kai tik bus naujienų, pažadu, sužinosite jas pirmas.

– Džekai, po paraliais, tu vis dar čia? – nusistebėjo seržantas Velsas.

Frostas krūptelėjo ir sumirksėjęs pasitrynė skruostus. Buvo užmigęs prie stalo. – Rūgštele, regis, prisnūdau. – Nusižiovavęs ir pasiraivęs, paklausė: – Kiek valandų?

– Naktis. Pusė dviejų.

– Alenas niekur nepastebėtas?

– Jeigu būtų pastebėtas, jau žinotum. Džekai, verčiau važiuok namo ir numik kaip pridera. Jeigu Aleną rasime, paskambinsime.

Inspektorius vėl nusižiovavo ir papurtė galvą. Nuovargio nebejautė, o grįžti į tuščius namus nė-maž nenorėjo.

– Žinai, kiek tasai saldžialiežuvis nekilnojamojo turto agentas siūlo imti už namą? Nusmurgusius aštuoniasdešimt penkis tūkstančius. Ir tat neva geriausiu atveju.

– Agentai savo parduodamus namus visada pervertina, – vyptelėjęs atsakė Velsas.

– Kažin ką už tokius pinigus gausiu Lekstone?

– Dar ankštesnę tupyklą nei taviškė, – nusišaipė seržantas ir vos išsilenkė inspektoriaus mesto aplanko.

Frostas įsikando cigaretę. Tupykla... Juodviem su jaunąja žmonele jų namas tupyklos nepriminė nė iš tolo. Ji mokėjo jųdviejų lizdelį prižiūrėti gražiai. Inspektorius išpūtė dūmus pro nosį. Kodėl pastaruoju metu taip įkyriai lenda į galvą praeitis? – pagalvojo. Matyt, bus paveikusi andainykštis nusikaltimas – kai Fildingas per Kalėdas nužudė mergaitę.

– Dar kiek čia pabūsiu, – pasakė Frostas. – Ar galiu tikėtis arbatos?

– Džekai, čia ne sumauta visa parą dirbanti kavinė.

– Neatsisakyčiau ir skrebučių.

– Kad tave skradžiai! Gal dar užsimanysi keturių patiekalų pietų? Bent numanai, kiek arbatpinigių turėtum man atlenkti?

– Žiūrėk, kad ko nors tau nenulenkčiau, – atšovė inspektorius.

Užsukęs į Žmogžudysčių tyrimo kambarį, Frostas rado jame budinčius Henloną ir Morganą. Sučirpė inspektoriaus mobilusis.

– Inspektoriau, čia konsteblis Viljamsas iš Kelių poskyrio. Aš – prie Dedemo žiedo Dentono kelyje. Tas automobilis, kurio dairytis prašėte, ką tik pravažiavo.

– Aleno?

– Tas pats. Pravažiavo maždaug prieš dvi minutes.

– Nesekate?

– Inspektoriau, aš – užsiėmęs. Čia avarija... Automobilis susidūrė su motociklu. Du paaugliai žuvę, vairuotojas sunkiai sužalotas.

– Atsiprašau, atsiprašau. Kuria kryptimi važiuoja Alenas?

– Iš Dentono – į šiaurę. Važiuoja su keleive.

– Su keleive? – Frostui sukilo įkarštis. – Ar spėjai ją pamatyti?

– Spėjau. Vairuotojui teko pristabdyti. Dėl avarijos čia laisva tik viena juosta.

– Kaip ta keleivė atrodo?

– Tamsiaplaukė, atsikišusiais dantimis. Kokių keturiasdešimties.

Frostas taip sugniaužė telefoną, kad net pirštus suskaudo.

– Rupūžėle, rupūž rupūžėle! Ačiū, Viljamsai, lieku tau skolingas. – Baigęs pokalbį, inspektorius, džiugiai trindamas delnus, apsisuko ir paskelbė: – Matote bukiausią vėplą Dentono istorijoje!

Anuodu sužiuro į jį net išsižioję.

– Na nustebkite bent kiek, – paprašė Frostas. – Tik nesakykite, kad seniai tai žinojote.

Henlonas ir Morganas sutartinai išsišiepė.

– Šefe, argi jūs vėpla? Kodėl taip sakote? – paklausė Valstietis.

– Milė... Molė... Meizė... Mistė... Šitie sukrušti vardai čia niekuo dėti. Vargšė mergaitė ištarė visai ne tai. Atsakymas visą laiką buvo man po snargliuota nosimi, tik aš jo nepastebėjau. Debę filmavo jos mokytoja, toji žiurkiadantė Žanetė Le. Panelė... na, kaip vaikai sako, mis Le. Išpera mis Le!

Henlonas išpūtė akis.

– Mis Le? – paklausė. – Debė kreipėsi – mis Le?

Inspektorius linktelėjo.

– Mergaitė ta boba pasitikėjo. Juk mokytoja... Tikriau sakant, padugnė! Išėjusi į trasą, Bridžita švarino ir mokytojų spinteles, o aš – kvėša neraliuotas! – apie tai nepagalvojau. Tad šit kur ji rado mergaitės telefoną – Žanetės Le spintelėje!

Kriminalistas seržantas atsistojo paklausė:

– Gal užmesti akį į kompiuterį – bene mūsų klientė?

– Neverta. Visi, kas dirba su vaikais, kruopščiai tikrinami. Jei būtų mūsų klientė, niekas jai neleistų dirbti mokytoja. – Frostas spragtelėjo pirštais. – Lažinuosi iš gniūžtės kakos – paaiškės, kad atspaudai ant popieriaus, į kurį buvo supakuota vaizdajuostė, – jos. – Jis pabarbeno į stalviršį. – Valstietuk, tegul Operatyviojo valdymo centras paskelbia štai ką. Aleno automobilis pastebėtas Dentono kelyje. Tegul jo dairosi visi patruliai. Tą mašiną reikia sustabdyti, juo važiuojančius asmenis – suimti įtariant žmogžudyste. – Ką tik įėjusiam Koljeriui inspektorius paliepė: – Sėsk prie kompiuterio, atsidaryk rinkėjų sąrašus ir surask tos šiukšlės adresą. – Atsisukęs į Henloną, Frostas pasakė: – Arturai, draugiškam apsilankymui metas vėlokas, bet mes

vis tiek išnaršysime jos namus. Gali būti, kad laiko įkalinusi Dženę O'Brajen.

– Mums prireiks kratos orderio, – atsakė seržantas.

Inspektorius rūsčiai į jį dėbtelėjo ir pagrūmojo pirštu.

– Arturai, gerai išsiskalauk burnytę. Ir kad daugiau tokių negražių žodžių negirdėčiau!

Morganą ir Koljerį pasiuntęs už namo, Frostas, Henlono lydimas, priėjo prie pagrindinių durų ir patrankė į jas belstuku. Atsiliepė jiems tik aidas viduje. Inspektorius susiraukė.

– Regis, namie nieko nėra, – pasakė ir dar kartą pabeldė. Tada pasilenkęs apžiūrėjo spyną. – Arturai, žinai, kad esama tokių užraktų, kuriuos galima atrakinti kredito kortele?

Henlonas išsyk sunerimo.

– Džekai, liaukis. Vos neprisižaidei Kelio namuose. Gana!

Frostas išsiėmė piniginę, iš šios – „Mastercard" kortelę.

– Kaip žinai, aš – nusikaltimų prevencijos pareigūnas. Tik patikrinsiu, ar kortelė atrakina duris, ir, jeigu kas, patarsiu mielajai damai, na tai kalei, įsitaisyti patikimesnę spyną. – Jis įbruko kortelę į plyšį tarp durų ir staktos ir pakraipė. – Nagi atsirakink, tu, sušikta užsispyrėle, – sušnypštė. Užraktas spragtelėjo. – Na štai! Ar nesakiau? Jei būčiau sumanęs ką blogo, nedvejodamas eičiau į vidų ir išgriozčiau nuo stogo iki rūsio. – Frostas pastūmė duris, šios girgžtelėjusios prasivėrė. – Tik pažvelk! Blogiukai farai taip ir skatinami viršyti įgaliojimus.

Henlonas, jau ne juokais įsibauginęs, žengė atbulas.

– Džekai, kad tu sudžiūtum, greičiau užtrenk duris!

Inspektorius lyg niekur nieko atidarė duris plačiau ir šūktelėjo:

– Ar yra kas namie?!

Name tvyrojo gūdi tyla.

– Viršuje kažkas bilda, – sušnypštė Frostas. – Tikriausiai vagis. Reikia patikrinti.

Tempte įsitempęs seržantą į vidų, jis užtrenkė duris.

– Džekai, man nepatinka, – suvaitojo Henlonas.

– Jeigu įkliūsime, iniciatyvos imsiuos aš, – pasakė inspektorius. – Aš meluoju geriau nei tu. Bet mes neįkliūsime. – Jis išsiėmė iš apsiausto kišenės mobilųjį ir paskambino Morganui. – Valstietuk, mes jau viduje. Ateikite pasaugoti iš pagrindinės pusės. Perspėsite mane, jei kas grįžtų. Tik gerai pasislėpkite. – Baigęs pokalbį, Frostas vėl kreipėsi į Henloną: – Arturai, ieškosi apačioje. Aš einu viršun. Šviesos nejunk, turi žibintuvėlį. Gal rasime mergaitę.

Jie apieškojo visą namą. Mergaitės nerado nė ženklo. Pažvelgęs pro kiemo langą, inspektorius pasakė:

– Antai stoginė. Eik, pažiūrėk, gal ji ten.

Jį jau ėmė neviltis. Taip tikėjosi rasti Dženę O'Brajen Žanetės Le namuose. Grįžęs Henlonas papurtė galvą.

– Džekai, nėra jos čia. Tikriausiai niekada ir nebuvo, juk neaptikome jokio pėdsako. Verčiau nešdinkimės.

– Arturai, nevalia paleisti vėjais auksinės galimybės. Paieškokime uoliau. Gal rasime kamerą su vaizdajuostėmis ar dar ką – bent ką nors, kas susietų tą bobšę su žmogžudystėmis.

Jie iškuitė kiekvieną patalpą, apžiūrėjo kiekvieną kampelį.

Valgomajame Frostas viltingai priėjo prie indaujos.

– Nagi, Arturai, mikliau, – paragino. – Tu ieškai spintelėse, aš – stalčiuose.

Nieko jie toje indaujoje nerado.

Maisto podėlyje – taip pat.

Džiovykloje – taip pat.

Vonia buvo neaptaisyta plokštėmis, tad ką nors slėpti netiko. Išėjęs į laiptų aikštelę, Frostas pašvietė į lubas. Pakeliamųjų durelių į palėpę neišvydo.

– Arturai, paskutinis mūsų šansas – miegamasis, – pasakė. – Eime. Tik neįmaknok į naktipuodį.

Miegamajame jis plūsdamasis naršė tualetinio staliuko stalčius, Henlonas – spintą. Nerado nieko.

Rudo A4 formato voko stalčiuje inspektorius vos nepražiopsojo. Iš karto neatkreipė dėmesio, mat ieškojo vaizdajuosčių, bet kažkokio impulso paakstintas pažvelgė, kas viduje, ir net švilptelėjo.

– Arturai, rūgštele, būsime juos prigriebę! – Iš voko Frostas išėmė ne vaizdajuostę, o dvi spalvotas Debės Klark nuotraukas. Nuoga mergaitė jose buvo surišta, užkimšta burna. Įdėjęs fotografijas atgal, jis lengviau atsikvėpė. – Radome žudikus, Arturai, radome!

– Krėsdami namus be orderio, – priminė Henlonas.

Inspektorius rūpestingai padėjo voką kur radęs.

– Vadinasi, teks išsirašyti. Morganas patykos prie durų ir suims Le, jeigu ši grįžtų namo. Mes važiuojame į nuovadą orderio, paskui aš išversiu iš migio motušę Miler ir įkalbėsiu pasirašyti.

Pakeliui į nuovadą pareigūnai išgirdo iš užnugario atkaukiant ugniagesių automobilį. Netrukus šis prisivijo juos ir aplenkė.

– Į užkandinę skuba, – suniurnėjo Frostas ir beveik tuojau pat danguje virš šiaurinės miesto dalies pastebėjo raudoną gaisro pašvaistę. – Arturai, žiūrėk, gaisras, – pasakė rodydamas. – Ir nemenkas.

Sutreškėjęs prabilo radijo siųstuvėlis.

– Operatyviojo valdymo centras kreipiasi į inspektorių Frostą.

Inspektorius įjungė mikrofono funkciją.

– Frostas.

– Inspektoriau, užregistruotas skambutis bendruoju pagalbos numeriu. Gaisras gyvenamajame name.

– Matome atšvaitus. Kur?

– Deno gatvėje. 23-ias namas.

Frostas suraukė antakius, o po akimirkos net atsilošė.

– Deno 23? Juk tai Kelio namas!

– Taip ir yra, inspektoriau. Ugniagesiai rado du lavonus. Įtaria padegimą.

– Važiuojame, – burbtelėjo Frostas ir staigiai apgręžė automobilį.

Ugniagesių ir policijos automobilių švyturėlių kas akimirką mėlynai nutvieskiamas būrelis į chalatus susisiautusių žioplių atrodė kraupokai. Beveik visuose namuose žibėjo šviesos. Vienas konsteblių ne itin vaisingai prašė žiūrovų išsiskirstyti.

Kelių policininkas įsakmiu mostu sustabdė Frostą.

– Pone, atsiprašau, jums čia važiuoti ne... – pradėjo sakyti, bet tuojau pat atpažino inspektorių ir parodė, kaip išlaviruoti maišalynėje. Frostas sustojo prie greitosios automobilio atlapu galu.

Pastebėjęs inspektorių, atskubėjo ugniagesių vyresnysis.

– Neabejotinai padegta, – pasakė. – Visur prilaistyta benzino. – Jis nužvelgė savo vyrus. Vieni vyniojo liejimo žarnas, kiti gesino šen ten staiga atsigaunančių liepsnų pliūpsnius. – Ugnį įveikėme, bet iš namo neliko beveik nieko.

– Radote lavonus, ar ne? – paklausė Frostas.

– Vyro ir moters, – linktelėjęs atsakė ugniagesys. – Visiškai sudegę. Greitoji išveža į lavoninę.

Du paramedikai užmetė maišą su kūnu ant neštuvų.

– Luktelkite! – sušuko inspektorius.

Anuodu nuleido neštuvus ir palaukė. Frostas priklaupė, šiek tiek atitraukė juodo maišo užtrauktuką ir, svilėsių dvoko aptvokstas, nusigręžė. Bridžitą Meloun atpažino išsyk, nors moters veidas perkreiptas, pajuodęs, plaukai nudegę. Inspektorius praskleidė maišą plačiau. Lavonas buvo apkibęs suanglėjusių drabužių liekanomis. Frostas nužvelgė sudegėlę, palingavo galvą ir atsitiesė.

– Žvilgtelkime į kitą, – sumurmėjo. Vienoje Petsio Kelio veido pusėje visiškai nudegusiais audiniais juodavo pliki žandikaulis ir skruostikaulis. Švarkas ir kelnės buvo apanglėję. – Ar mūsų gydytojas juos jau matė?

– Matė, – atsakė paramedikas. – Ilgai neužtruko. Prašė jums perduoti, kad tuodu žmonės negyvi, greičiausiai sudegę ir kad smulkmenų klaustumėte...

– ...to šikniaus Draisdeilio, – užbaigė pats Frostas.

– Inspektoriau, jūs, pasirodo, – aiškiaregys, – išsišiepęs nusistebėjo medikas.

Frostas atsitraukė ir, pasakęs jam, kad kūnus galima išvežti, grįžo pas ugniagesių vyresnįjį.

– Kada įsiplieskė ugnis?

– Maždaug prieš valandą. Kaimynė paskambino apie penkiolika minučių vėliau. Mes atvykome per kelias minutes, namas jau degė atvira liepsna.

Inspektorius pažvelgė į laikrodį.

– Taigi užsidegė apie antrą valandą. Tuodu buvo apsirengę, vadinasi, ne lovoje – tokiu vėlyvu metu. O jeigu nemiegojo, kodėl tada patys nesišaukė pagalbos, nebėgo iš namo?

Sutrinksėjo durelės, Frostas atsigręžęs žvilgsniu palydėjo į viešąją ligoninę išvažiuojantį greitosios automobilį. Sučiepsėjo inspektoriaus mobilusis. Skambino Morganas.

– Inspektoriau, Alenas ir moteriškė grįžo. Suėmėme juos, kaip liepėte. Pasipiktinę kaip velniai. Nori kažką iš namų pasiimti.

– Į namus jų neleiskite, – perspėjo Frostas. – Surakinkite antrankiais, sugrūskite į mašiną ir laukite manęs. Į nuovadą nevežkite.

Frostas su Henlonu buvo gal pusiaukelėje, kai vėl paskambino Morganas.

– Inspektoriau, moteris prašosi į tualetą. Sako, neištvers.

– Kad taip spaudžia, tegul myža į tavo mašiną, bet į namą jos nieku gyvu neleisk, – atsakė Frostas.

Ko moteris siekia, jis puikiai žinojo. Įleista į vidų, toji baidyklė kaipmat suplėšytų nuotraukas ir nuleistų į klozetą. Neišdegs, brangute, pagalvojo inspektorius.

– Inspektoriau, kas čia dedasi? – paklausė Alenas. – Parvežiau draugę į namus, o tas velsietis mus sulaikė ir dar antrankiais surakino. Esą mes nužudėme tuos vaikus.

– Man labai reikia į tualetą. Labai, – pabėdojo Žanetė Le. – Jūsų elgesys tiesiog papiktinantis.

Frostas apgaulingai maloniai nusišypsojo.

– Meilute, tuojau nulakdinsime jus į nuovadą, ten galėsite siusioti kiek tik patiks. Šiuo metu išrašomi kratos orderiai abiejų jūsų namams apieškoti, ir jeigu mes nerasime nuotraukų nei vaizdajuosčių, įrodančių, kad nužudėte Debę Klark, tučtuojau jūsų atsiprašysiu – nespėsite nė vandens tupykloje nuleisti. – Staiga nutilęs inspektorius pauostė orą ir prikišo nosį prie Aleno striukės. – Fy-fai-fou-fam*, po galais! – Pasišaukęs Henloną, jis tarė: – Arturai, pauostyk šio džentelmeno drabužį. Pažiūrėsime, ar ir tu užuosi tą patį.

Seržantas nedrąsiai pauostė ir susiraukė.

---

* Pirmoji dainelės iš pasakos „Džekas ir pupa" eilutė. Antroji yra tokia: „Užuodžiu anglo kraują."

– Benzinas?

Inspektorius vėl kreipėsi į Aleną:

– Ką tik buvome gaisravietėje, kur žuvo du žmonės. Benzino ten išlieta nemažai.

– O kuo mes dėti? – pašaipiai nusijuokęs paklausė sulaikytasis.

– Jei niekuo dėti, kodėl tuomet jūsų drabužiai trenkia benzinu?

– Pyliausi degalus. Apsitaškiau striukę.

– Žinojau, kad išgirsiu protingą atsakymą, – šypsodamasis tarė Frostas. – Parodykite degalinės kvitą, ir už juodas savo mintis nedelsdamas atsiprašysiu.

– Kvitų nesaugau. Išmečiau.

– Ką gi, pirkinys bus įrašytas kredito kortelės išraše.

– Mokėjau grynaisiais.

– Nieko tokio. Visose degalinėse veikia apsaugos vaizdo kameros. Matote, kartais klientai išvažiuoja nesumokėję – perka benziną svetimiems namams deginti. Kurioje degalinėje pylėtės?

– Neprisimenu.

– Irgi nieko baisaus. Turime užtektinai farų – jei reikės mūsiškiai apvažiuos visas degalines ir peržiūrės vaizdo įrašus. Kai tik pamatysime, kaip benzinu apsilaistote striukę, kuo nuolankiausiai jūsų atsiprašysiu. – Staiga inspektorius spragtelėjo pirštais. – Vos neužmiršau. Morganai, paimk iš džentelmeno raktelius ir dirstelėk į bagažinę. Nieko neliesk, tik pasakyk man – kas ten.

Alenas ir Žanetė Le paniurę susižvalgė, bet sakyti nesakė nieko. Morganas pakėlė bagažinės gaubtą.

– Du tušti kanistrai, šefe! Dvokia benzinu!

– Benzino kanistrai visada dvokia benzinu, – atsiliepė Frostas, šypsodamasis anuodviem. – Dirbti su jumis – vienas malonumas, – pasakė ir vėl kreipėsi į Morganą: – Užrakink bagažinę ir iškviesk ekspertus. Tegul iššniukštinėja automobilį, gal ras sąsajų su gaisru Kelio namuose. – Aleno inspektorius paklausė: – Kur mergaitė?

– Kokia dar mergaitė?

– Puikiai žinote – kokia, po šimts velnių! Dženė O'Brajen.

– Nesuprantu, apie ką kalbate, – atšovė sulaikytasis.

Frostas pasisuko į moterį.

– Panele Le, susimildama, jūs įklimpusi iki ausų, tad prašau – pasakykite, kur Dženė O'Brajen.

– Atsiprašau, inspektoriau, aš taip pat nesuprantu, apie ką kalbate.

Inspektorius apsikamšė kaklą šaliku ir atidarė dureles.

– Gal duotumėte raktus – kad nereikėtų laužti durų, kai atvažiuosime su kratos orderiais?

Jis atkišo delną ir abu sulaikytieji padavė namų raktus.

Ketvirtą ryto Frostas žvaliai įžengė į priimamąjį. Morganas jam iš paskos nešėsi Žanetės Le namuose rastą voką su nuotraukomis ir plastikinį maišą su drabužiais – šiuos turėjo ištirti ekspertai.

– Įkliuvo pašlemėkai, – pasakė Velsui inspektorius. – Tos karvės namuose radome nuotraukų ir vaizdo kamerą, be to, Bristolio kolegos Aleno irštvoje

aptiko dar daugiau fotografijų ir įrašų. Kur jie paslėpė mergaitę, kol kas neaišku, bet aš sužinosiu, trėkšte iš padugnių ištrėkšiu.

Kažkoks girtuoklis įkalinimo sektoriuje vapaliojo nešvankią dainelę. Velsas susiraukė.

– Tik paklausyk to paleistaburnio. Net žodžių negali deramai išmokti. – Kyštelėjęs galvą į koridorių, seržantas sušuko: – Ei, tu ten, jei neužčiaupsi susmirdusių žabtų, apmyšiu tau pusryčius!

Dainininkas akimoju nutilo.

– Geriausia apeliuoti į aukštuosius instinktus, – linktelėjęs tarė Frostas. – Veikia garantuotai. Nagi vesk Aleną į Kvotos kambarį.

Frostas stebėjo palubėn vinguriuojančią cigaretės dūmų sruogą. Magnetofonas ir vaizdo kamera buvo įjungti, mirkčiojo raudonos jų lemputės. Inspektoriaus nuotaika buvo gera. Įrodymų jis turėjo užtektinai, galėjo be sąžinės graužaties iki gyvos galvos pasiųsti Aleną ir Le į kaliūzę. Pabaksnojęs pirštu į vieną vaizdajuosčių, Frostas pasakė:

– Šiuos įrašus radome jūsų draugės miegamojo spintoje, po drabužiais. Peržiūrėjome. Išvydome, kaip buvo išprievartauta ir nužudyta Debė Klark.

Alenas į vaizdajuostes nežiūrėjo. Spoksojo į grindis.

– Nežinau, kaip ten atsidūrė tokie įrašai, – sumurmėjo.

Inspektorius paėmė iš dėžės kamerą ir paklausė:

– Šita kamera – jūsų?

Sulaikytasis, vos dirstelėjęs, patraukė pečiais ir vėl nudelbė akis į Kvotos kambario grindis.

– Gal prisiminsite, jei pasakysiu štai ką, – tarė

inspektorius. – Mes patikrinome garantiją. Ten įrašyta jūsų pavardė.

– Taip, kamera mano, – suburbleno Alenas.

– Vienas suktukų joje – su defektu. Dreskia juostą. Žinojote?

– Ne.

– Pasak mūsų ekspertų, brėžiai juostose įrodo – įrašai daryti kaip tik šia kamera.

– Nieko nesakysiu, – burbtelėjo sulaikytasis.

Frostas atsiduso.

– Tas senas triukas „nieko nesakysiu" man mirtinai nusibodęs. Nors prisiekusieji laiko jį asmens kaltės įrodymu. Kai mes su nuovados kolegomis vėlyvą vakarą neišsirenkame, kurį sulaikytąjį pri-lupti, įprastai griebiame tą, kuris per kvotas kartoja „nieko nesakysiu". – Inspektorius pastūmė kamerą į šalį. – Bala nematė. Čia jūsų vaidmuo aiškus, pakalbėkime verčiau apie kitą mergaitę.

– Apie kokią kitą mergaitę?

– Jau vėlu, aš pavargęs, todėl patarčiau neerzinti, – atkirto Frostas. – Puikiai žinote – apie kokią. Apie Dženę O'Brajen.

Alenas pašaipiai sukikeno.

– Matau, niekaip nerandate įtariamojo, šit ir kabinėjatės prie visų. Apie jokias kitas mergaites nieko nežinau. – Staiga jis mąsliai suraukė kaktą, veido išraiška persimainė. – Na... Išjunkite savo magnetofoną.

– Pasvajokite, po šimts rupūžiokų!

– Žinau šį tą, kas jus sudomintų, bet pasakyti galiu tik neoficialiai. Nors aš niekuo dėtas, turėtumėte ką apkaltinti dėl Dženės O'Brajen.

– Išjunk, – paliepė Morganui inspektorius.

Konsteblis išjungė magnetofoną, raudonoji akutė sumirksėjusi užgeso.

– Ir kamerą, – pridūrė Alenas.

Morganas išjungė ir kamerą.

– Gerai būtų išgirsti ką nors svarbaus, – pasakė Frostas.

Sulaikytasis atsilošė.

– Kadangi tuose įrašuose vis tiek pamatysite mane be kaukės, gintis, esą nieko apie tai nežinau, man nebėra prasmės. Kaip manote, kas man bus?

– Na apie viešuosius darbus ar kokią nusususią baudą galite nesvaičioti, – atsakė inspektorius. – Sėsite iki gyvos galvos.

– O Žanetė?

– Kalė, – purkštelėjo Frostas. – Padugnė, dar šlykštesnė nei jūs. Debė ja pasitikėjo, o ji... Irgi – iki gyvos galvos. Sėdės tikriausiai vienutėje, kad kitos kalinės nesudraskytų jos į skutus.

Aleną perėmė drebulys.

– Siūlau sandėrį, – pasakė jis.

– Su įtariamaisiais mes nesiderame, – atrėžė inspektorius. – Be to, šioje byloje joks nupiepęs sandėris mums nė nereikalingas. Mums pakanka įrodymų jums abiem pasodinti, net jei prisiekusieji pasitaikytų minkštaširdžiai.

– Pirmiau išklausykite mane. Prisipažinčiau dėl tų dviejų vaikų. Šitaip išvengtume ilgo teismo proceso, netektų klausytis visokių rėksnių užgaulių. Pasakyčiau jums pavardę žmogaus, kuris tiekia tokius įrašus klientams. Prisiimčiau kaltę netgi dėl Dženės O'Brajen, nors nieko apie ją nežinau.

– Kaip tai nieko nežinote? Paskambinusi į „Dentono aidą", Žanetė Le sakė...

– Nesvarbu, ką ji sakė. Tai buvo netiesa. Bridžita Meloun mus šantažavo. Grasino, jei nesumokėsime dešimties tūkstančių, pasakysianti policininkams, iš kur gavo mergaitės telefoną. Nei Žanetė, nei aš tiek pinigų neturime. Vyrukui, kuris ketino pirkti vaizdajuostę, turėjome įrodyti, kad nufilmuota tikrai Debė Klark, antraip jis nebūtų sumokėjęs. Norėjome išlaužti patvirtinimą iš jūsų, pareigūnų, bet nepavyko. Tada pamelavome, esą Dženė O'Brajen irgi mūsų rankose, bet ir ši gudrybė nenusisekė.

– Todėl Bridžitą ir Kelį nužudėte?

– Taip.

– Ak tu, rūgštele, – sumurmėjo Frostas, – Pjerpointas* kape apsiverstų, jei sužinotų, kam mes lengva ranka dalijame bausmes iki gyvos galvos. O Emilė Roberts, kurios lavoną radome šlaite prie geležinkelio? Nejaugi sakysite, kad nužudėte ir ją? Čia Frostas blefavo. Jis vis dar buvo linkęs manyti, kad Emilę nužudė Gremas Fildingas.

Alenas papurtė galvą.

– Mes niekuo dėti. Bet, jeigu palengvinsite Žanetei dalią, aš prisipažinsiu nužudęs ir tą Roberts. Apkaltinkite mano draugę smulkiomis pražangomis, pripažinkite, kad ji tik siuntė vaizdajuostę, skambino į laikraštį. Nesiekite jos su nužudymais.

– Iš kur toks sumautas kilnumas? – sarkastiškai

* Albertas Pierrepointas (1905–1992) – bene garsiausias budelis Didžiosios Britanijos istorijoje. Įvykdė mirties bausmes daugiau nei 400 nuteistųjų.

nusišaipė inspektorius. – Vargšė mergaitė, jūsų smaugiama, maldavo pasigailėti, o panelė Le nieko blogo nedarė – tik filmavo. Sėsite abu, nenaudėliai.

Velsas įvedė Aleną į kamerą ir užrakinęs lentelėje prie durų kreida užrašė laiką.

– Na, Džekai, kas girdėti? – paklausė.

– Ir jis, ir jo kalė oficialiai neigia nusikaltę, neoficialiai prisipažįsta. Bet įrodymai neginčytini. Abu sės ilgam. Vėlgi abu tvirtina apie Dženę O'Brajen nieko nežiną.

– O kaip dėl tos kitos merginos, na tos, kurią radome prie geležinkelio?

Frostas papurtė galvą.

– Abu sako esą niekuo dėti, ir aš jais tikiu. Tą merginą nužudė Fildingas, žinau.

– Džekai, sena gera nuojauta įaugusi tau į šlapimą, – šyptelėjęs pasakė Velsas.

– Ji dar niekada manęs neapvylė. Na, išskyrus vieną, kitą atvejį.

– Tų atvejų būta pasiutusiai daug.

Numojęs ranka, inspektorius persakė seržantui neoficialų pokalbį su Alenu ir pridūrė:

– Jis sutiktų prisipažinti nužudęs ir vaikus, ir Emilę Roberts. Juk nebeturi ko prarasti.

Frostas nusižiovavo. Arešto sukeltas įkarštis išblėso, ir jis pasijuto nuvargęs. Pirmiau nė neabejojęs, kad Dženę O'Brajen pagrobė Alenas ir Le, dabar žinojo turėsiąs pradėti paiešką nuo pradžių.

Sukiauksėjo telefonas. Inspektorius mostu paragino Velsą atsiliepti. Pats nė su kuo kalbėti nenorėjo.

– Maletas teiraujasi tavęs, – perduodamas jam ragelį, pasakė seržantas.

– Maletas? – Frostas, kone aiktelėjęs, pažvelgė į laikrodį. – Ketvirtą ryto! Nemiga šmikį apniko, ar ką?

– Man ką tik skambino „Dentono aidas", – prašneko skyriaus viršininkas. – Suėmėte Debės Klark nužudymu įtariamus asmenis?

– Taip, viršininke, – atsakė Frostas. – Abu iškvosti. Apkaltinsiu juos dviguba žmogžudyste ir rytoj pat byla keliaus į teismą.

– Įrodymai?

– Negincytini. Pirštų atspaudai, DNR, nuotraukos, vaizdajuostės.

– Gerai. O įtariamųjų paaiškinimai?

– Abu vis kartoja: „nieko nesakysiu" – bet mums pakaks ekspertų išvadų.

– Puiku! Išsamią ataskaitą palikite ant mano stalo. Rytoj šaukiu spaudos konferenciją. Galėsime pasidalyti savo sėkme. Jums dalyvauti nebūtina. Naktis buvo nelengva, atsipūskite.

– Viršininke, jūs mane tiesiog lepinate, – kuo nenuoširdžiau suburbėjo Frostas.

– Ee... ši byla buvo vyresniojo inspektoriaus Skinerio, ar ne?

– Taip.

– Akivaizdu, kad didžiąją darbo dalį nuveikė jis. Kaip manote, ar nevertėtų pagerbti Skinerio atminimo pripažįstant itin svarų jo indėlį į šią bylą?

– Taip, nuveikė vyresnysis inspektorius nemažai, – sutiko Frostas. – Padavė man aplanką su byla ir liepė dirbti. Bet jeigu norite nuopelnus priskirti jam...

– Puiku! Kaip suprantu, nei tos kitos merginos žudikas, nei dingusioji paauglė dar nesurasti?

– Dar ne. Kol kas pėdsakų neužėjome.

– Ką gi, gal jūsų įpėdinis pastebės kokią nors svarbią detalę, kurią jūs pražiopsojote.

– Be kilniojo Skinerio pagalbos? Kažin, – atkirto Frostas ir numetė ragelį. – Maletą pažadino „Dentono aidas“, – pasakė Velsui. – Iš kur rašeivos, tegul juos bala, sužinojo, kad suėmėme tuodu?

– Džekai, pats žinai, jie nuklauso mūsų pokalbių radijo ryšiu.

Inspektorius linktelėjo.

– Taigi vyresnysis inspektorius Skineris po mirties išgliaudė bylą, o akiniuotis Haris rytoj šaukia spaudos konferenciją, tik Pelenės į ją nekviečia.

– Džekai, iš užuojautos tau širdis man plūsta kraujais, – nusišaipė seržantas.

Į kabinetą įėjo konsteblis Koljeris.

– Inspektoriau, suimtoji trokšta skubiai su jumis pasikalbėti. Sakosi norinti viską paaiškinti kitaip.

– Kitaip? Ji ir pirmaip dar nieko nepasakė, – atsistodamas nusistebėjo Frostas. – Ką gi, pažiūrėsime, ko tai žiurkiadantei prireikė. Miegoti tokioje ankstybėje šiaip ar taip neičiau.

Konsteblė Keitė Holbi atvedė Žanetę Le į Kvotos kambarį. Inspektorius sumaigė cigaretę ir parodė į kėdę.

– Sėskite. Norite ką nors pasakyti?

Moteris linktelėjo ir nosine apsišluostė sausutėles akis.

– Viską papasakosiu. Jis mane privertė. Nenorėjau veltis. Privertė. Bijojau jo. O jis vertė žiūrėti. Aš niekuo dėta.

Frostas kinktelėjimu paragino Keitę įjungti magnetofoną.

– Na ką gi, jūs – nekalta auka, ar ne? Pasakokite, gal apsiverksiu iš gailesčio.

Kai konsteblė išvedė suimtąją atgal į kamerą, į kambarį įėjo Velsas ir atsisėdo ant laisvos kėdės. Frostas stalviršiu parideno jam cigaretę.

– Na?.. – paklausė seržantas.

– Viską išpasakojo. Ji esą niekuo dėta. Kaltas vien Alenas. Prie nužudymų ji niekaip neprisidėjusi, buvusi tik nekalta stebėtoja. Tas apgailėtinas niekšas jėga įvėlęs ją į nusikaltimus, privertęs žiūrėti, kaip kankina vargšelę Debę Klark. Alenas pasiryžo prisiimti visą kaltę, kad tik sušvelnintų tai pabaisai bausmę, o ji, nieko nelaukdama, pati jį merkia.

– Tiki tuo, ką ji sako? – pasiteiravo Velsas.

Frostas papurtė galvą.

– Netikiu nė vienu žodžiu. Šita bjaurybė mėgavosi, tiesiog gardžiavosi, kankindama mergaitę. Nėmaž nenustebčiau, jei išaiškėtų, kad visą planą pati ir surezgė. Ne kas kitas, o ji Debei pasakė turinti draugą fotografą ir galinti suveikti sutartį su modelių agentūra...

– Bet jeigu Alenas atkakliai laikysis nuostatos prisiimti kaltę, ta boba gali ir išsisukti.

Inspektorius vėl papurtė galvą.

– Pasirūpinsiu, kad prisiekusieji pamatytų įrašą, kuriame Debė maldauja mis Le liautis, o ta tik kraipo kamerą. Teismas tos padugnės nepasigailės. – Jis nusižiovavo. – Namo nebevažiuosiu, pernelyg nusivaręs. Ar yra laisvų vienučių, kur galėčiau nusnausti? Tik būtų gerai, kad nedvoktų myžalais.

21

Vos spėjęs sumerkti akis, Frostas išgirdo, kaip kažkoks netikša šaukia jį vardu.

– Džekai, Džekai, prabusk!

Prasimarkstęs jis išvydo Bilą Velsą. Šis pasilenkęs purtė inspektorių už peties.

Frostas nusižiovavo ir pažvelgė į laikrodį ant riešo. Nepatikėjęs savo akimis, dirstelėjo dar kartą.

– Penkios po penkių? Rupūže, Bilai, nusnūdau vos penkias minutes. Ko reikia?

Seržantas atkišo mobilųjį.

– Morganas skambina.

– Pasakyk tam stuobriui, kad dabar ne metas skambinėti. Ir išjunk prakeiktą šviesą.

Frostas nusigręžė, bet Velsas vėl sugriebė jam už peties.

– Džekai, Valstietis seka Fildingą. Šis išėjo iš namų.

Inspektorius atsitiesė lyg įgnybtas.

– Penktą ryto išėjo iš namų? Vadinasi, neša mieles! Tasai šūdžius neša mieles! – Jis griebė seržantui iš rankos telefoną. – Valstietuk, kas ten dedasi?!

– Šefe, Fildingas... Ką tik išvažiavo baltu furgonu. Seku.

– Dėl Dievo meilės, nepamesk jo.

– Šefe, galite būti tikras – nepamesiu.

– Galėčiau būti tikras nebent, kad pamesi. Pasistenk neišsiduoti.

– Nesibaiminkite. Važiuoju saugiai atsilikęs.

– Kur esi?

– Felviko kelyje. Fildingas važiuoja iš miesto, šiaurės kryptimi. Po galais!..

– Kas dar, po šimts rupūžiokų?! – užriko Frostas.

– Jis mane pastebėjo. Atsigręžė ir atpažino.

– Kad tu surūgtum! Juk sakiau neišsiduoti!

– Vajetau, šefe, Fildingas pavarė kaip beprotis.

– Tad ir tu varyk kaip beprotis, stuobry neraliuotas! Padėk sumautą telefoną! Vairą laikyk abiem rankomis!

Valandėlę Frostas girdėjo tik automobilių ūžesį. Paskui telefone sučeženo – Morganas vėl paėmė mobilųjį į ranką.

– Šefe, pamečiau, – prisipažino.

– Kaip suprasti – pametei, po šimts velnių?! Turėjau sekti iki galo!

– Manęs nekaltinkite. Fildingas aplenkė du sunkvežimius su priekabomis ir pralėkė sankryžą, nepaisydamas šviesoforo. Nepastebėjau, kurion pusėn pasuko. Tikriausiai ne ton, kur aš.

– Žioply tu, žioply, – nusivylęs suburbėjo inspektorius. – Jeigu tas šiknius sprunka, vadinasi, turi ką slėpti. Kur tu dabar?

– Trys mylios į vakarus nuo Dentono aplinkkelio.

Frostas išjungė ryšį ir drauge su Velsu nuskubėjo į kabinetą. Čia puolė tyrinėti sieninio miesto plano. Delnu įsirėmęs į Morgano nurodytąjį rajoną, išbėrė:

– Bilai, liepk visiems mūsiškiams su automobiliais ir motociklais, net pėstiesiems patruliams mesti visus darbus ir lėkti ieškoti Fildingo. Nedelsiant... Tučtuojau, po šimts velnių!

– Džekai, sraigtasparnio valdyba tau neduos, nebent Maletas tarpininkautų.

– Nupezėlio Maleto čia nėra... Galiu paskambinti į valdybą ir paprašyti jo balsu.

– Gal tau galvoj negerai! – aiktelėjo Velsas.

– Tiek to, neskambinsiu, nebūgštauk. Kol tas kledaras pakiltų į orą, Fildingas jau būtų spėjęs atsidurti balažin kur. – Inspektorius griebė ragelį, telefonui vos kniauktelėjus. – Klausau.

– Inspektoriau, čia Džordanas. Seku Fildingą. Lekstono keliu važiuojame šiaurės kryptimi. Jis lekia tokiu greičiu, kad atrodo – furgonas subyrės.

Frostas atsigręžęs vėl pasižiūrėjo į miesto planą.

– Pamėginsiu suorganizuoti užtvarą.

Jis paskambino į Operatyviojo valdymo centrą ir, vedžiodamas pirštu po žemėlapį, išdėstė Lambertui nurodymus.

– Inspektoriau, mes jau metėme visas pajėgas – net nebėra kam reaguoti į skambučius bendruoju pagalbos telefonu. Ar tikrai verta? Kas bus, jei Fildingą galėsime apkaltinti tik greičio viršijimu?

– Jei prireiks, rasiu, ką jam pakišti, – atsakė Frostas.

Po penkių minučių vėl paskambino jaudulio apimtas Džordanas.

– Inspektoriau, sulaikėme. Fildingas, regis, buvo pasiryžęs ištaškyti užtvarą, bet vis dėlto laiku sustojo.

– Tempkite jį iš kabinos, rakinkite antrankiais ir kaltinkite kuo tik panorėję. Atvažiuojame.

Frostas griebė nuo gembės šaliką. Į kabinetą įėjo Keitė Holbi su puodeliu rankoje.

– Širdele, mesk tą arbatą, – suėmęs merginai už rankovės, – pasakė inspektorius. – Važiuosi su manimi... Vairuosi.

Pro furgoną vis praūždavo automobiliai. Fildingas su antrankiais sėdėjo policijos mašinoje ir piktinosi.

– Ar kas nors teiksis man paaiškinti, kas čia dedasi? Visa armija farų sulėkė nubausti už greičio viršijimą! Išrašykite baudos kvitą ir paleiskite. Kam tie antrankiai?

– Kad nekrapštytumėte nosies, – atsakė Frostas, sėsdamas šalia sulaikytojo. – Kur taip skubėjote?

– Pristatymo terminas spaudžia.

– Pristatymo terminas? Kaipgi vadinasi firma, kuriai paryčiais taip mirtinai reikia jūsų paslaugų?

Valandėlę Fildingas tylėdamas kramsnojo apatinę lūpą.

– Na... Išmušėte mane iš vėžių, – prašneko pagaliau. – Pavadinimas iškrito iš galvos.

– Tuomet pasakykite, ką taip skubiai vežate.

– Dėžes. Kas jose, nežinau.

Inspektorius atkišo ranką.

– Duokite raktą ir aš jums pasakysiu.

– Rakto neturiu. Man reikia advokato.

– O aš neturiu laiko žaidimams, – atrėžė Frostas. – Duokite šen raktą arba gausite į liūlį.

Sulaikytasis atsilošė ir demonstratyviai nužvelgė inspektorių.

– Tik pamėginkite!

Frostas atidarė dureles ir pasišaukė Džordaną.

– Apieškok šitą šunsnukį ir paimk furgono raktus, – paliepė.

Patapšnojęs per kišenes, konsteblis iš vienos išėmė ryšulį raktų. Inspektorius juos perdavė Keitei Holbi.

– Širduk, štai tau nedidelis darbelis. Išsiaiškink, kuris raktas – nuo furgono kėbulo, ir pažiūrėk, ką šitas tipas veža, kad taip nenori mums parodyti.

Staiga Fildingas puolė iš automobilio ir, nustūmęs Džordaną, mėgino pabėgti. Keitė kyštelėjo vieną koją, o kai sulaikytasis pargriuvo kniūbsčias, kita primynė jam kaklą. Frostas vilkte įvilko Fildingą atgal į mašiną. Iš nosies jam pasipylė kraujas. Surakintomis rankomis belaisvis net negalėjo jo nusišluostyti.

– Kai konsteblė grąžins raktus, – išsišiepęs pasakė inspektorius, – įmesiu juos jums už apykaklės. Tai geriausias vaistas nuo kraujavimo.

Keitė sužvangino raktus, paskui spragtelėjo užpakalinių furgono durelių užraktas.

– O Dieve! – suriko konsteblė. – O Dieve! Mergaitė! Dingusioji mergaitė!

Frostas paknopstomis pripuolė prie furgono. Keitė stovėjo kėbule, pasilenkusi prie mergaitės, kuri nuoga, surištomis rankomis ir kojomis, užkimšta burna tįsojo ant grindų.

– Inspektoriau, atrodo, negyva, – vos išspaudė perbalusi konsteblė.

Frostas pastūmė ją į šalį ir parklupęs pamėgino užčiuopti pulsą paauglės kakle. Ir užčiuopė ar taip tik pasirodė iš didelio noro?

– Greitąją! – sušuko. – Kvieskite greitąją... Tučtuojau!

– Jis suimtas kiurksojo nuovadoje, o vargšė mergaitė visą tą laiką surišta gulėjo furgone, – Frostas pasakojo Maletui. – Be maisto, be vandens, sušalusi į ragą, išsigandusi... Jei nebūtume Fildingo sekę, būtų ją pasmaugęs ir kur nors, gal už daugelio mylių, numetęs.

Maletas suraukė kaktą.

– Sekę? Kaip tai – sekę? Sekimo aš nesankcionavau.

Frostas apsimetė jo neišgirdęs.

– Jei ne išmintingas jūsų sprendimas skirti operacijai daug daugiau lėšų ir suteikti mums veiksmų laisvę, dabar turėtume tirti dar vienos paauglės nužudymą.

– Taip, žinoma, – suskubo pritarti skyriaus viršininkas. – Džiaugiuosi, kad tokiu apdairiu savo sprendimu. – Jis patenkintas patrynė delnus. – Dar vienas puikaus Dentono kolektyvo darbo pavyzdys. Ką gi, jūsų įpėdinis karjerą čia pradės nuo nulio, ypač jei norėsite pats užbaigti kai kuriuos nepadarytus darbus.

– Na taip, juk mane pažįstate, – pašaipiai atsakė Frostas. – Nemėgstu palikti netvarkos.

– Kaip sekasi kvosti anuos du įtariamuosius?

– Vyriškis sutinka prisipažinti tik su viena sąlyga – jei moteriai nepateiksime jokių rimtų kaltinimų. Ji visą kaltę verčia jam, esą prievarta ją įvėlęs. Kelį ir Meloun jie nužudė todėl, kad pastaroji juos šantažavo, grasino pasakysianti mums, jog Debės telefoną rado Le spintelėje. Alenas ir Le nuvažiavo pas Kelį ir Meloun, neva su reikalaujamais pinigais, suskaldė jiems galvas ir supleškino namus...

Tikėjosi, neišsiaiškinsime, kad padegta tyčia.

– Bet, kad jie bus nuteisti, tikėtis galime? – sunerimęs paklausė Maletas.

– Alenas tą „nieko nesakysiu" gali kartoti kiek tinkamas – ekspertų įrodymai neginčytini, be to, moteris surašė paaiškinimą.

– O Fildingas?

– Karališkoji prokuratūra ketina apkaltinti jį prieš daugelį metų nužudžius mergaitę bei pagrobus ir išprievartavus Dženę O'Brajen. Neabejoju, kad kaip tik jis nužudė ir Emilę Roberts, bet čia įrodymai – netiesioginiai, ekspertų išvadų nėra, tad prokuratūrai ši byla neatrodo svarbi.

– Puiku! Sušaukiau dar vieną spaudos konferenciją. Dalyvaus ir Dženės O'Brajen tėvai. Duktė grįžo į namus, tad jie – devintame danguje. Iš ligoninės mergaitė bus išleista po kelių dienų. Jums spaudos konferencijoje dalyvauti, žinoma, nebūtina. Suprantu, koks esate užsiėmęs. Tie persikėlimo į Lekstoną reikalai...

– Taip, skaičiuoju minutes, – atsakė Frostas.

– Ee... suprantama... Žinoma, norėsime, kad atvažiuotumėte į teismą... Reikės, kad paliudytumėte. Ir dar... ee... štai kas. – Maletas staiga įniko paišinėti užrašinėje skrituliukus. Inspektoriaus žvilgsnio jis vengė. – Niekam Lekstone apie jūsų išdaigą su degalinių kvitais neprasitariau. Tikiuosi, naujojoje darbovietėje tokių pražangų vengsite.

– Žinoma. Nebent matyčiau, kad niekaip neįkliūsiu.

Maleto šypsena švystelėjo ir išblėso, sakytum, leisgyvė elektros lemputė sumirksėjo. Jis taip ir liko nesupratęs, kaip reaguoti į nerimtas Frosto replikas.

– Aišku, – burbtelėjo.

Inspektorius nusižiovavo. Akys merkėsi pačios. Nuovargio priveiktas, jis net nebeįstengė paskaityti dokumento Maleto gautųjų dėkle.

– Aa, štai kas dar, – pasakė viršininkas. Kelio ir Meloun skrodimas – dešimtą. Stebėsite?

Šūdienė! – mintyje sukeikė Frostas.

– Žinoma, – ištarė balsu.

Jis pavėlavo. Užsuko į valgyklą papusryčiauti ir užsnūdo prie lėkštės su nepaliestu maistu. Penkiolika po dešimtos pažadino seržantas Velsas.

– Maniau, stebėsi skrodimą, – pasakė.

– O kad tave kur tryda! – išsiplūdo Frostas ir, krimsdamas šaltus skrebučius, nubildėjo laiptais žemyn.

Kur aikštelėje prie lavoninės sustoti, automobilis žinojo pats – lyg pienininko arklys. Frostas apsidairė. Juodojo Draisdeilio „Rolls-Royce'o" neišvydo. Bene skrodimo genijus bent sykį bus irgi pavėlavęs, viltingai pagalvojo inspektorius.

Vilkdamasis žaliąjį chalatą, jis nuskubėjo į skrodimo patalpą. Vos įžengus, šleikščiai patvoskė sudegusia mėsa. Policijos fotografas trypinėjo prie stalo, traukdamas lavoną. Po šimts, jau dirba, pamanė Frostas. Fotografas žengė atatupstas, ir jis išvydo apvalainą, vos vos liulantį užpakalį. Širdis inspektoriui taip ir suspurdo. Dirbo ne Draisdeilis. Kerolė Ridli!

– Atsiprašau, pavėlavau, – išbėrė pripuolęs Frostas.

Moteris maloniai nusišypsojo.

– Gerai, kad šį kartą išvis pasirodei.

– Atsiprašau dėl to sykio. Dirbau, telefono po ranka neturėjau.

Kerolė linktelėjo ir, paėmusi skalpelį, išbrėžė raudoną liniją pajuodusiame Bridžitos Meloun pilve.

– Informacija naujam klausytojui, – vėl prakalbo patologė. – Ir moterį, ir vyrą mirtis ištiko uždusus dūmais, bet pirmiau abiem į galvas trenkta senu mūsų visų pažįstamu – sunkiu, buku daiktu. Abiem lūžo kaukolės kaulai, kai įsiplieskė gaisras, abu gulėjo be sąmonės.

– Taip ir spėjau, – pratarė Frostas.

– Ir ko tas kriminalistas nenuspėja, – vėl nusišypsojusi pasakė Kerolė.

– Mano kotas, meldžiu atleisti, čia niekuo dėtas, – atšovė inspektorius.

Ji sukikeno ir įniko raustis po žuvusiosios pilvą.

– Nori sužinoti, ko valgė prieš mirtį?

– Tai man ne pati svarbiausia informacija, – nusisukęs atsakė Frostas.

– Girdėjau, keliesi į Lekstoną. Visai to miesto nepažįstu. Koks jis?

– Ką važiavęs ten, verčiau kasdien žiūrinėčiau skrandžio turinį. Šįvakar laisva.

– Aštuntą. Tik, po velniukais, būk geras, šį kartą neapvilk.

Frostas patenkintas kilstelėjo nykštį.

Pasilenkusi prie lavono, patologė sukuždėjo:

– Ir kotą atsivežk, gali prireikti.

Po skrodimo jis nusivilko žaliąjį chalatą, įmetė jį į šiukšlinę ir nuėjo prie budėtojo stalo pasirašyti.

– Inspektoriau, – kreipėsi į jį lavoninės darbuotojas, – jei važiuojate į nuovadą, gal šį tą nuvežtumėte ponui Maletui? – Jis paėmė iš stalčiaus išsipūtusį rudą A4 formato voką. – Prašė perduoti. Čia vyresniojo inspektoriaus Skinerio daiktai, kuriuos radome kišenėse, kai jį atvežė.

– Žinoma, nuvešiu, – atsakė Frostas.

Įsėdęs į automobilį, voką numetė ant keleivio sėdynės ir paleido variklį. Staiga dingtelėjo mintis. Inspektorius kilstelėjo voką ir papurtė. Kažkas sužvangėjo. Jis nuplėšė kraštą ir iškratė ant sėdynės turinį. Sulankstyti popieriai, kvitai, piniginė su tarnybiniu pažymėjimu ir... raktai. Frostas griebė juos, dar nedrįsdamas patikėti savo laime. Tai buvo Skinerio kabineto raktai, tarp kitų – ir nuo bylų spintos. O šioje vyresnysis inspektorius laikė suklastotuosius degalinių kvitus ir prašymą perkelti, kurį Frostui teko ne savo valia pasirašyti. Kitaip tariant, visus šiam pražūtingus įkalčius.

Jis sėdomis atsilošė, užsirūkė ir didžiai patenkintas nusišypsojo į ūsą.

Įmetęs aplanką į šildymo krosnį, Frostas žiūrėjo, kaip popieriai raitosi, trupa, virsta pilkais milteliais. Paskui jis nuėjo pas Maletą – pasakyti, kad persigalvojo ir iš Dentono niekur nesikraustys.

PABAIGA

Wingfield, Rodney David

Vi206 Frosto dvikova : detektyvas / Rodney David Wingfield; iš anglų kalbos vertė Vidas Morkūnas. – Vilnius: Briedis, 2016. – 560 p. – (Detektyvų serija, ISSN 2351-7360)

ISBN 978-9955-26-543-6

Kažkas apnuodija maisto produktus prekybos centro lentynose. Kai pagrasinama sužlugdyti savininką, jei tas nesumokėsiąs didelės sumos, Frostui tenka užduotis šantažuotoją sučiupti.

Nusikaltėlių pėdsakų niekaip neaptinkančio Frosto karjerai kyla pavojus, mat į Dentono nuovadą atvyksta kriminalistas Skineris, pasiryžęs trūks plyš išgyvendinti inspektorių iš skyriaus. Ar Džekui Frostui galas?

UDK 821.111-31

Rodney David Wingfield
FROSTO dvikova

Vertėjas Vidas Morkūnas
Redaktorė Ilona Čiužauskaitė
Dizainerė Emilija Dobrovolskienė

Viršelyje Dmitry Zubarev nuotr.,
www.shutterstock.com

Leidykla „Briedis"
Parodų g. 4, LT-04133 Vilnius, Lietuva
www.briedis.eu, info@briedis.lt

Spausdino UAB „BALTO print"
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius, Lietuva
www.baltoprint.com, info@baltoprint.com